comando

DOUGLAS REEMAN

PIRATUL DE FIER

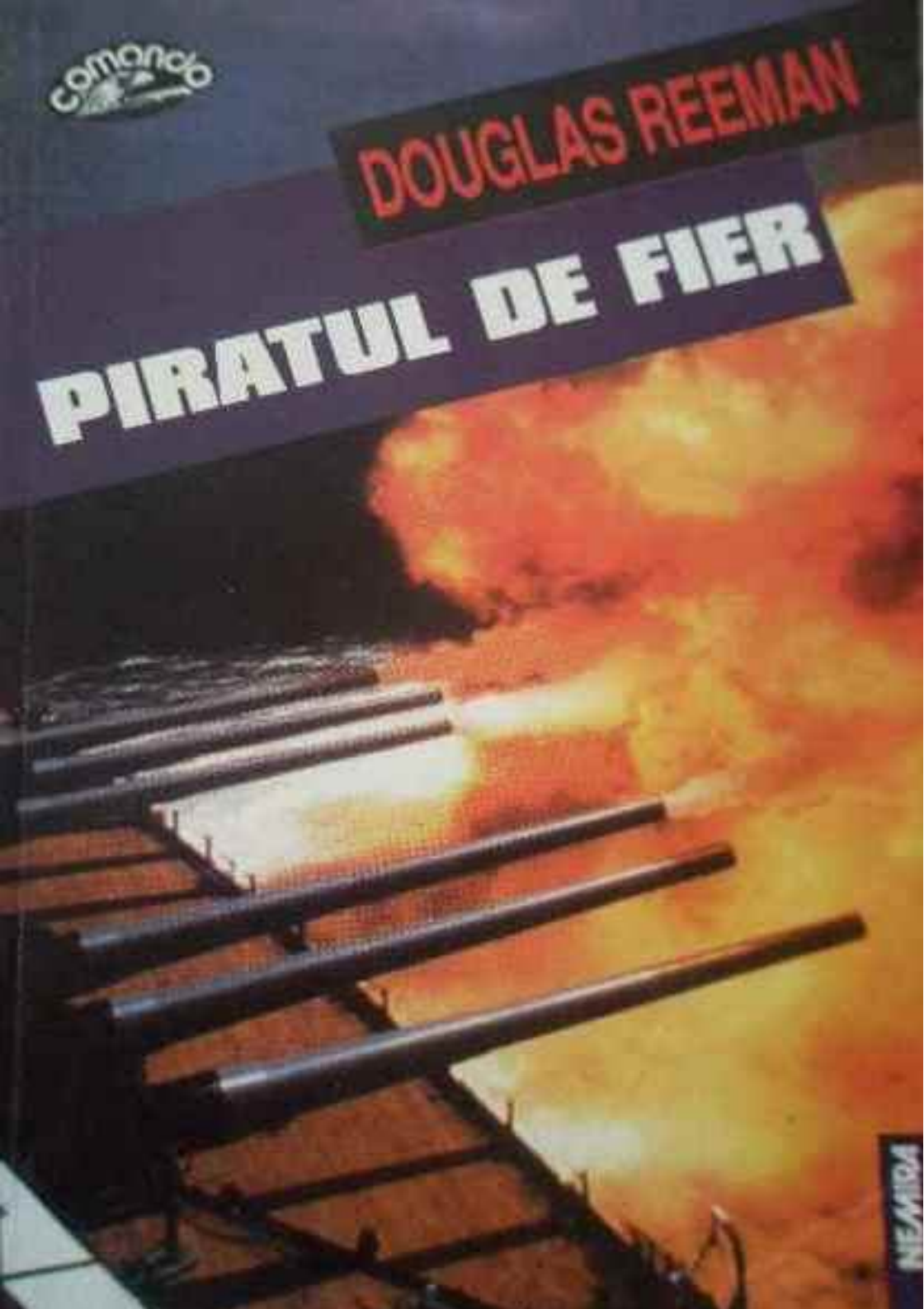

NEMIRA

DOUGLAS REEMAN

PIRATUL DE FIER

Traducere din limba engleză de
Horia Gruşka şi Octav Bozântan

DOUGLAS REEMAN
THE IRON PIRATE
© Highseas Authors Ltd., 1987

Ediţie electronică realizată după ediţia
tipărită a editurii NEMIRA, *Bucureşti,* 1999
Coperta colecţiei:
RĂZVAN LUSCOV

ISBN 973-569-342-9

Lui Dorothy, Frank şi Stan
– din partea noastră, cu dragoste

Capitolul 1
VIEȚI FERMECATE

În acea dimineață, suprafața mării se înălța şi cobora într-un zbucium teribil, neîntrerupt. Nu se zăreau coame de spumă, iar trupul unduitor al talazurilor sclipea în lumina matinală ca sticla topită. O pâclă densă, sfâşiată ici-colo de ochiuri limpezi, plutea deasupra apei, abia atingând-o.

Peste câteva zile începea luna august, dar pe Baltica aerul zorilor era deja tăios - o amenințare a iernii ce avea să coboare în curând dinspre Golful Finlandei pentru a chinui nave şi marinari deopotrivă.

Din când în când, stoluri răzlețe de pescăruşi şi alte păsări de mare, neclare în lumina mohorâtă, se lăsau pe oglinda mişcătoare ca nişte ghirlande frânte, neimpresionate de valurile prăvălitoare care în vremuri mai bune puteau ascunde vederii o barcă de pescuit aflată la mai puțin de jumătate de cablu[1] distanță. De la un capăt la altul, Baltica fusese una dintre cele mai aglomerate căi maritime din lume pe care pescarii şi cabotierele, navele de lemn şi vasele carbonifere şi-au stabilit propriile obiceiuri şi trasee. Acum, cu excepția câtorva prudente vase suedeze neutre, apele deveniseră zonă de vânătoare şi loc de veci pentru prieten şi vrăjmaş laolaltă.

Era 1944 şi, pentru mulți, al cincilea an de război. Zgomotele mării erau estompate sau înăbuşite de ceață; în acea dimineață, locul părea pustiu şi abandonat pentru o vreme. Pescăruşii ce planau tăcuți şi se pregăteau să înceapă căutarea hranei au simțit primii, ca întotdeauna, că nu mai sunt singuri. La început a fost mai degrabă o senzație decât un sunet, nu îndeajuns de aproape ca să fie o zbatere sau un tremur, doar o vibrație a apei care a făcut ca păsările să se înalțe imediat, fâlfâind şi țipând, agitate, neliniştite, însă fără a părea dispuse să părăsească teritoriul.

Dacă ar fi existat un martor, ar fi rămas uimit de apariția neașteptată a navei. Mai întâi, o uriașă umbră, apoi, cu o zvâcnire disprețuitoare a provei înalte și piezișe, străpunse pâcla, despicând-o, și spintecă talazurile povârnite cu o remarcabilă ușurință. Deși cele trei elice erau frânate pentru a micșora viteza, mustățile înspumate de la prova împroșcau vopseaua ștearsă de camuflaj și lăsau să se înțeleagă adevărata putere a navei. Pe măsură ce-și croia drum prin apele plumburii, dimensiunile și forța ei deveneau și mai impresionante, iar cele patru turele jumelate și structura semeață a punților nu afectau în nici un fel perfecțiunea liniilor. Era un crucișător greu, unul dintre cele mai puternice în serviciul flotei, deși păstra toată impetuozitatea și eleganța unui distrugător.

Pe punțile umede nu se zărea nici o siluetă; mișcările întâmplătoare din preajma afeturilor tunurilor și de pe covertă erau singurele semne de viață. Pentru câteva clipe se arătă limpede, în toată splendoarea, ca un animal grațios, traversând luminișul unei păduri. Zorile șovăitoare făcură suprastructura să strălucească precum sticla și-i conturară pavilionul - un solitar petic stacojiu, cu crucea neagră încârligată.

Înainte ca ceața să-l înghită din nou, armamentul secundar al crucișătorului păru că prinde viață: țevile zvelte fixate în afeturi de jur-împrejurul suprastructurii începură să se rotească, înălțându-se, ca și cum ar fi adulmecat un posibil inamic. Fiecare echipă de servanți știa exact cât costă neglijența și lipsa de vigilență. În aceste ape nesigure, rar te puteai bucura de o a doua șansă.

Peste nouă sute cincizeci de ofițeri și marinari se aflau consemnați la posturile de luptă, cum de altfel fuseseră întreaga noapte; deși răspândiți de la un capăt la celălalt pe corpul blindat al crucișătorului, erau totuși uniți într-o singură echipă, decișI să facă față exigențelor navei și pretențiilor comandantului lor.

Singur pentru câteva minute în cabina sa spartană, de la capătul covertei, Kapitän zur See[2] Dieter Hechler stătea la masa de lucru cu relaxarea aparentă pe care ți-o dă

experiența îndelungată. Mintea lui înregistra însă fiecare mişcare şi orice zgomot nelalocul lui venite din afara refugiului strâmt. Cobora rar în încăperile spațioase destinate comandantului, aflate dedesubt - de obicei în port -, pentru că nu avea suficient timp să ajungă pe punte în caz de alarmă. Nu-i păsa. Lumea lui era aici, şi aşa se întâmplase în toate cele optsprezece luni de când fusese onorat cu comanda acestei nave, unul dintre crucişătoarele de elită ale marinei germane aflate încă în activitate.

Dintr-o clipă într-alta, Viktor Theil, secundul său, avea să-l cheme la telefonul roşu instalat deasupra priciului din cabină. Apoi, Hechler se va ridica în picioare, va arunca o privire fugară în jur, să se asigure că nu a uitat nimic, după care se va îndrepta spre puntea de comandă.

Va fi întâmpinat cu sentimente diferite: uşurare, îndoială, chiar antipatie, dar toți îl vor recunoaşte drept comandantul lor.

Se rezemă de spătarul scaunului, privind absent harta de pe masa de lucru. La întâlnirea cu membrii echipei operative trebuia să ştie totul, să fie pregătit să răspundă oricărei întrebări, chiar şi celei mai stupide. Învățase în urma unei experiențe dure că orice om mustrat pentru că întreabă ceva ce ar trebui să ştie în mod normal nu va mai îndrăzni să ridice vreodată o altă problemă, poate chiar vitală.

Vestonul atârna de o bară metalică fixată lângă pat; cele patru trese aurii sclipeau stins în lumina aruncată de lampa de pe masă. Ca şi panglicile medaliilor de pe veston, chipiul era o dovadă a autorității şi a meritelor sale, dar orice eventual vizitator ar fi văzut în el omul, şi nu comandantul. Cascheta şi vestonul erau doar însemne necesare, la fel cum drapelele şi pavilioanele identificau vechile vase de război în toiul bătăliilor din secolele trecute. În acele momente însă, îmbrăcat cu jacheta pescărească favorită, din lână gri, şi cu pantalonii de flanel traşi pe sub cei de uniformă, arăta ca un om simplu la ceas de tihnă.

Hechler împlinise treizeci şi şase de ani, fiind cel mai tânăr căpitan aflat la comanda unei nave ca *Prinz Luitpold.*

Povara răspunderii era uşor de ghicit în cutele adânci săpate de fiecare parte a gurii lui ferme. Avea părul negru şi veşnic rebel, în ciuda observațiilor caustice ale superiorilor făcute de-a lungul anilor. Vigoarea şi calitățile lui, profunzimea specifică i se puteau citi mai ales în priviri. Ochii săi albaştri, cu umbre cenuşii, erau aidoma mării.

În tinerețe, descoperise că ochii îl făceau vulnerabil. Dacă ei mărturiseau încredere, în acelaşi timp îi trădau şi îndoielile. Învățase să-şi stăpânească emoțiile lăuntrice, iar de rezultatele acestui autocontrol se convinsese în viața de zi cu zi. Un marinar ce urma să fie pedepsit sau promovat cu un cuvânt de felicitare. Un bărbat care trebuia înştiințat că familia i-a pierit într-un raid aerian. Toate acestea făceau parte din lumea lui, ca şi faptul că vedea adesea oameni murind, uneori într-un chip oribil, ştiind - aşa cum ştia el - că toți ceilalți îi urmăresc reacțiile, chiar şi numai pentru a-şi evalua propria lor soartă.

La fel se întâmplase în urmă cu o lună, când golise puntea de jos şi adunase toți ofițerii şi soldații la pupa, la umbra țevilor gemene ale turelei Dora, ca să le anunțe debarcarea Aliaților în Normandia. Pentru majoritatea membrilor echipajului de pe *Prinz Luitpold* celelalte teatre de război păreau îndepărtate şi fără prea mare importanță. Pacificul, Italia, chiar şi Atlanticul - unde se purtaseră cele mai sângeroase bătălii navale - nu însemnau mare lucru. Războiul lor era acolo, sau în Arctica, împotriva ruşilor. Normandia schimbase totul. Ştirile oficiale erau de un optimism neclintit: britanicii şi aliații lor aveau să fie respinşi curând, împinşi în mare, astfel că Anglia urma să rămână numai bună de invadat. Si, oricum, Normandia era la mare, mare distanță de Patrie.

Dar pentru mulți dintre ascultătorii prezenți noutatea păruse o lovitură perfidă, inamicul continuând să „muşte" pe un alt front, ceea ce-i îndârjea şi mai tare.

Puntea se cutremură pe neaşteptate şi Hechler trebui să-şi destindă din nou fiecare muşchi. Poate că era prea obosit. Probabil că războiul îi tocise rezistența, fără să-şi dea

seama. Zâmbi şi-şi trecu degetele puternice prin păr. Apoi oftă şi se aplecă să studieze harta pentru ultima oară.

Linia coastei îi era destul de familiară. Nu avea nici un rost să se mai gândească la felul în care s-ar fi petrecut lucrurile sau să deplângă terenul pierdut în ultimele câteva luni. Locurile de ancorare sigure ajunseseră ținta permanentă a atacurilor; acum se aflau în mâinile inamicului. În timp, forțele ruseşti îşi întețiseră presiunea de-a lungul miilor de mile de țărm, disputate sălbatic. Aici, în Nord, finlandezii - aliații nemților - se aflau prinşi într-o încleştare teribilă, şi o întreagă armată germană se găsea în pericolul de a-i fi tăiată retragerea. Gura lui Hechler se strâmbă într-un zâmbet crispat. *Repliere strategică,* cum o denumeau buletinele informative. Se părea că marelui crucişător îi fusese sortit să primească întotdeauna ordinul de plecare în ultima clipă, chiar şi după cele mai scurte escale în port. Acum, cu escorta asigurată de două distrugătoare, câte unul la fiecare bord, se afla din nou în aceleaşi ape aprig disputate, unde altădată îşi permitea să se odihnească, unde fusese un adevărat simbol pentru trupele de uscat.

În timp ce Hechler îşi plimba ochii peste hartă, verificând măsurătorile cu distanțierul, în închipuirea lui țărmul se contura ca o acuarelă. La travers se găsea coasta de nord a Lituaniei, poarta de intrare în golful Riga. În cursul nopții se strecuraseră dincolo de Kolkasrags - promontoriul scund şi nisipos, cu pădurile lui întunecate -, iar în curând, după un viraj larg, aveau să se apropie din nou de coastă.

Acolo, la sud-est, în mijlocul golfului Riga, primiseră ordin să asigure sprijin de artilerie trupelor germane asediate. Riga era singurul punct pe unde armata se putea retrage în caz de nenorocire, iar nimic din comunicatele primite nu sugera încetinirea înaintării ruşilor, în pofida pierderilor lor îngrozitoare în oameni şi tancuri.

Exista întotdeauna un risc atunci când nava avea de înfruntat bateriile de coastă. Cei care dădeau asemenea ordine aveau în vedere doar strategia generală şi necesitățile de ultimă oră, dar mai rar luau în considerare pericolul.

Era o sarcină pe care *Prinz Luitpold* o dusese la bun sfârşit de multe ori. La început asigurase focul de acoperire pentru propriile sale debarcări şi sprijinise o armată victorioasă de la un succes la altul. Dacă iarna urma să se lase devreme, un răgaz pe acest front ar fi devenit, în fine, posibil. Hechler se gândi cu milă la amărâţii care îndurase frigul muşcător şi o mulţime de privaţiuni; aveau să le înfrunte din nou, de această dată ştiind că Aliaţii se aflau mai aproape de ţara lor decât ei înşişi. *Numai dacă...*

Ridică ochii spre fotografia înrămată a navei pe care o comanda. Sticla tremura în ramă din cauza vibraţiilor uşoare transmise de la punţile de dedesubt, făcând ca imaginea să pară vie. *Prinz Luitpold* era o navă norocoasă, devenind legendară în strâmta lume marinărească. Bombardamentele, potopul atacurilor aeriene sau canonadele îndrăcite din timpul încleştărilor cu crucişătoarele britanice la Capul Nord îi provocaseră doar stricăciuni minore şi pierderea a doi oameni. Unul dintre ei căzuse peste bord, alunecând pe puntea îngheţată. Pentru familia lui nu prea era o mândrie să-şi amintească de o asemenea moarte.

Hechler se gândi la celelalte nave similare: *Prinz Eugen* - o altă legendă, chiar şi pentru marina militară inamică - şi *Admiral Hipper* - care la începutul războiului fusese serios avariată de un distrugător britanic, într-o acţiune nebunească. Amândouă erau nişte nave pe cinste. O alta din aceeaşi categorie, *Bliicher,* se scufundase în 1940, torpilată de norvegieni. Încă una se afla în construcţie.

Dar *Prinz Luitpold* părea să aibă o soartă miraculoasă. Lansarea ei la apă, la scurt timp după sfârşitul lui *Bliicher,* fusese amânată din cauza mai multor raiduri aeriene înverşunate. Făcuseră prăpăd în docurile Blohm & Voss din Hamburg, acolo unde chila abia conturată visa la botezul valurilor. Supravieţuise, în ciuda dezastrului din jur, aşteptând răbdătoare risipirea fumului şi continuarea lucrărilor.

Atunci când însuşi Fuhrerul lansase nava cu un nume menit să cimenteze prietenia cu Austria, Hechler servea pe

un mic şi bătrân cuirasat. O admirase în mai multe rânduri şi, pe măsură ce construcţia carenei avansa, în adâncul sufletului începuse să-şi dorească tot mai mult comanda viitoarei nave.

Se ridică, legănându-şi maşinal corpul pentru a simţi vigoarea vasului sub tălpi. Cântărind paisprezece mii de tone, cu toate instalaţiile şi maşinăriile necesare, la care se adăugau armele potrivite pentru a înfrunta inamici mai rapizi sau de aceeaşi talie, crucişătorul dispunea chiar de trei hidroavioane Arado - la nevoie spionii lui Hechler.

Deşi era un bărbat înalt şi lat în umeri, Hechler se mişca în cabina strâmtă cu o agilitate de pisică; îşi îmbrăcă haina şi-i netezi uşor buzunarele, fără să-şi dea seama de această precauţie inutilă.

Trase apoi sertarul biroului, strecurând înăuntru distanţierul şi rigla. În acel moment zări chipul ei privindu-l din copertă de piele uzată pe care o purta întotdeauna pe mare. Oftă, cu privirea pierdută. *Aproape de inima mea.*

Undeva dedesubtul cabinei auzi o uşă metalică trântită cu zgomot. O ultimă răbufnire a cuiva pe care, probabil, îl lăsaseră nervii.

Nava - această navă - îl ajutase să treacă chiar şi peste asta, medita Hechler. Se putea uita acum la imaginea ei, o putea cerceta fără vechiul sentiment de amărăciune şi disperare. Inger nu zâmbea în fotografie. Acum, când se gândea mai bine, îşi dădea seama că de fapt nu prea zâmbise niciodată.

Telefonul roşu de deasupra cuşetei bâzâi ca o insectă prinsă în cursă. Hechler surâse şi ridică receptorul. Se simţea uşurat din cauza întreruperii, eliberat de umbra ameninţătoare a descurajării, în timp ce răspundea, închise sertarul, gonind imaginea ei din minte până la un alt prilej.

Era Theil, aşa cum se aştepta. Un om atât de demn de încredere, încât Hechler se surprinsese odată cum se străduia să-i găsească vreun viciu sau vreo meteahnă. Se afla pe navă încă de la recrutarea primului echipaj în Hamburg şi servise şi sub comanda căpitanului dinaintea lui Hechler. Un ofiţer competent din toate punctele de

vedere, care inspira respect şi simpatie majorității subalternilor, calități ce merg rar mână-n mână pe un vas de război.

Theil ar fi meritat comanda propriei lui nave; se căutau cu disperare căpitani experimentați pentru vasele mari. Fiecare tânăr promițător era înhățat şi trimis pe submarine pentru a-şi da obolul gurilor de foc din Atlantic. Ca şi cum ai tăia o pădure înainte ca arborii să devină maturi - aşa se plânsese un bătrân ofițer de stat-major.

– În cinci minute facem ultima schimbare de curs, domnule comandant, raportă Theil.

Aşa era. *Exact.*

– În regulă, Viktor. Urc imediat, răspunse Hechler.

Agăță receptorul în furcă şi se întinse după caschetă şi binoclu. O privire în oglinda din perete îl făcu să se strâmbe, în timp ce-şi îndesa chipiul peste părul aspru. Părea îndeajuns de calm. Îşi examina sentimentele, aşa cum ar fi făcut-o ca subordonat.

Nimic. Parcă scăpase de toate îndoielile. Cercetă imaginea din oglindă, simțind cum încordarea îl părăseşte. Devenise din nou tânăr, ca în ziua în care ieşise din biserică împreună cu Inger şi trecuseră pe sub bolta formată de săbiile trase din teacă ale camarazilor lui ofițeri.

Gândul acesta făcu să alunece o umbră peste ochii săi albaştri. Hechler stinse lumina şi părăsi cabina. Niciodată nu se gândise că fiecare moment ar putea fi ultimul. Ar fi fost o irosire, o povară inutilă pentru mintea lui.

Zăbovi câteva clipe în întuneric, cu umărul rezemat de oțelul umed al blindajului, adaptându-şi vederea, pregătindu-se pentru ieşirea pe punte şi întâlnirea cu marea. Pentru întâlnirea cu inamicul.

Fregattenkapitän[3] Viktor Theil, secundul crucişătorului, stătea pe grătarul lustruit aflat în partea din față a punții. Ținea depărtate picioarele încălțate cu cizme, să simtă mai bine tangajul navei, şi adulmeca grăunțele de sare pulverizate din când în când peste paravanul de sticlă al comenzii. Un proaspăt-sosit la bord ar fi avut nevoie de zile întregi - mai multe decât i s-ar fi acordat - pentru a se

obişnui cu obiectele şi echipamentele navei, chiar şi în întuneric. Theil le cunoştea pe toate, la fel cum putea descrie figurile tuturor celor care, aliniați de jur-împrejurul lui, aşteptau conştiincioşi sosirea comandantului pe puntea de comandă: semnalizatori, maiştri, silueta masivă, înfofolită în haina lucioasă de ploaie, a lui Josef Gudegast, ofițerul cu navigația. Deşi avea unele rezerve în privința ofițerilor care nu erau de carieră, Theil nu putea fi decât mulțumit - la fel ca întreaga echipă - că navigatorul era Gudegast. Până să înceapă războiul, îşi câştigase pâinea în marina comercială, iar o lungă perioadă fusese maistru principal pe un vas de lemn din Baltica. Gudegast cunoştea ca pe propriile-i buzunare toate capcanele şi pericolele acestor ape.

Theil analiză tonul vocii comandantului la telefon. Calm. Nici un motiv de îngrijorare. Nu asemenea precedentului căpitan care clacase după trei zile consecutive de atacuri aeriene. Theil resimțea vechea rană ca pe o durere fizică. Preluase comanda şi reuşise să aducă vasul înapoi la Kiel, atunci când alții fuseseră mai puțin norocoşi. Îndrăznise să spere că va fi promovat şi i se va da pe mână *Prinz Luitpold.* O merita. Era convins. În schimb, cel care a urcat la bord întâmpinat cu sunete de siflee şi salve de salut fusese Hechler. Un bărbat cu o reputație excelentă, care de atunci îşi dovedise valoarea de nenumărate ori. Totuşi, avea mai puțini ani în spate decât Theil...

Secundul medita la ceilalți membri ai echipajului, dintre care unii erau noi pe navă. În suprastructura blindată de deasupra punții, la posturile de observare şi de control al tirului, ofițerii pe care îi vedea zi de zi aşteptau ca liniştea să se spargă în bucăți. Chipuri obosite la ora mesei, sau îmbujorate de băutură după câte vreo escapadă pe țărm, într-un port oarecare... Chipuri care ascundeau ceva, sau dimpotrivă, dezvăluiau prea mult. Aşa cum era cazul celui mai tânăr ofițer de-aici, de pe puntea de comandă.

Leutnant zur See[4] Konrad Jaeger era un adolescent necopt, de numai nouăsprezece ani. Imagine perfectă pentru un afiş de recrutare. Exceptând perioada de

instrucție, *Prinz Luitpold* era prima lui navă. Avea un fel de a fi plăcut şi siguranța de sine a unuia obişnuit să comande. Tatăl lui era un căpitan plin de decorații, transferat pe uscat după ce-şi pierduse un braț şi un ochi în campania din Africa de Nord. Bătrânul lui Jaeger mai avea încă influență, gândi Theil. Altfel, tânărul ar fi ajuns un pârlit de ofițer de cart la bordul unui U-boat şi nu ar servi pe un „cal pursânge" ca nava asta. Se zvonea că speranța de viață a unui tânăr ofițer pe un submarin de luptă era cam aceeaşi cu a unui locotenent pe frontul rusesc.

Theil se înfiora. În vremurile astea era mai cuminte să nu iei în seamă zvonurile.

Auzi cum se deschise uşa metalică de la capătul celălalt al comenzii şi văzu fețele întunecate din preajma lui prinzând viață în clipa în care căpitanul îşi făcu apariția şi-i salută familiar cu mâna la chipiu pe toți cei prezenți. Theil se întoarse spre el, amintindu-şi cât de mult îl pizmuise şi-l urâse pe acest om.

De lângă platforma compasului, Jaeger îi privea pe cei doi ofițeri superiori - bărbații de care depindea destinul navei şi al lui. Alcătuiau un contrast absolut, gândi tânărul. Comandantul - înalt, puternic, dar cu un aer liniştit şi senin. Theil - îndesat, cu părul blond tuns scurt, obişnuit să izbucnească furios la orice încălcare a înaltelor lui standarde.

Hechler simțea curiozitatea atentă a tânărului, la fel cum era conştient de indiferența ofițerului cu navigația. Ultimul îşi cunoştea hărțile cu o precizie magică. Se ştia că adesea lua în derâdere noile instrumente de navigație de pe navă, susținând că sunt primele lucruri care se defectează atunci când ai nevoie de ele.

În afara orelor lungi de serviciu, când nava se deplasa în grabă dintr-o parte a mării într-alta, Gudegast se alătura rareori camarazilor ofițeri. Un alt lucru care te surprindea la el era îndemânarea artistică. Deşi avea un gabarit impresionant şi folosea un limbaj colorat de marinar, era în stare să deseneze zilnic peisaje, cu acurațețe şi sensibilitate.

Acum, tocmai se ridicase pe vârfuri ca să admire câțiva pescăruşi - unul dintre subiectele lui favorite - care se roteau prin ceață, semănând cu nişte dâre de spumă. O posibilă schiță, oare?

Hechler vârî capul sub prelata de pânză ce adăpostea masa hărților şi cercetă sistematic calculele ordonate, direcțiile şi pozițiile însemnate de Gudegast. Ca şi lucrările lui artistice, fiecare notă sau cifră era clară şi delicată. Poate că acea constituție aspră ascundea nelinişstea unui artist dintr-o altă epocă. În strălucitoarea manta de ploaie, arăta asemenea unei creaturi marine apărute la bord pe neaşteptate.

Theil veni lângă ei, aproape de hartă.

– Bateriile de coastă sunt aici, domnule. Armamentul nostru principal este pregătit şi va fi informat despre orice modificare survenită între timp.

De dincolo de adăpostul prelatei, Hechler auzi oțelul scrâşnind din cauza manevrelor catapultei pregătite să lanseze primul hidroavion. Fiecare dispunea de un echipaj de doi oameni şi, pe lângă tun şi mitraliere, urmau să fie încărcate azi cu câte două bombe grele.

Hechler gândi cu voce tare:

– Aici este gara. Avem ordin să o distrugem. Ivan va aduce întăriri pe ruta asta. Îi vom da ceva dureri de cap.

Ieşi de sub adăpost şi urcă pe grătarele dinainte, lăsând aerul sărat să-i alunge orice umbră de slăbiciune. Se gândi la oamenii lui care stăteau ghemuiți în aşteptarea ordinului. Unii aveau posibilitatea - ca şi el - să zărească zbuciumul apei; alții erau înghesuiți în turelele blindate, pregătiți să alimenteze tunurile uriaşe de opt țoii, sau închişi în măruntaiele camerelor motoarelor şi cazanelor, asurziți de vacarmul maşinăriilor şi ventilatoarelor, privind cadranele sau uitându-se unii la alții şi străduindu-se să nu se gândească la obuzul sau la torpila care ar fi putut transforma lumea lor zgomotoasă într-un infern necruțător.

Pe străzile din Kiel sau într-un port oarecare ocupat, pe mulți dintre ei nici nu i-ar fi băgat în seamă. Ce păcat că oamenii rămaşi acasă nu-i puteau vedea aici, în mediul lor.

Probabil că asta i-ar fi însufleţit şi le-ar fi dat mai multe speranţe.

Theil spuse calm:

– E timpul, domnule comandant.

Hechler încuviinţă, mulţumit să se angajeze în luptă.

– Schimbare de drum. Cu toată viteza înainte! Pentru o clipă, înfăţişarea i se îmblânzi şi adăugă cu voce domoală: Alte vremuri, Viktor, dar acelaşi inamic... nu?

Cincisprezece minute mai târziu nava despica impetuoasă pâcla, ieşind ca un tigru înfuriat în întâmpinarea primei raze firave de soare. Când cele patru turele principale îşi opriră rotirea silenţioasă la coordonatele cerute, toate cele opt tunuri deschiseră focul.

*

* *

– Schimbare de drum, cap compas doi-trei-zero!

Hechler ridică ochii de pe repetitorul giro, agitat la fel ca apele care se umflau şi clocoteau, spumegând într-un con masiv, la câteva cabluri lungime prova babord.

Când ordinul ajunse în cabina timonierului, simţi puntea înclinându-se, ca urmare a răspunsului instantaneu al etravei înclinate silite să scormonească suprafaţa scânteietoare a apei. Turelele de la prova zvâcniră uşor pentru a echilibra schimbarea bruscă de direcţie, apoi perechile de tunuri reculară pe rând, în timp ce unda de şoc produsă de proiectilele lansate spre ţărm zguduia violent puntea.

Hechler aşteptă stabilizarea corpului navei, ducând din nou binoclul la ochi. Imaginea ţărmului era estompată de fum, iar lumina argintie şi crudă a soarelui părea că golise totul de culoare. Acolo unde cele trei avioane Arado ale navei se prăvăleau în picaj asupra ţintelor, exploziile bombelor făceau cerul să arate ca ciupit de vărsat, iar loviturile proiectilelor crucişătorului erau marcate de enorme trâmbe de fum, dense şi nemişcate. Toate acestea dau peisajului un aer murdar şi respingător, gândi el vag.

Un trasor care se înălța dintre dărâmăturile unei case de lângă faleză îl făcu să bănuiască în ce fel profitau soldații de tirul lor pentru a recupera vechile poziții; lupta înverşunată pentru fiecare casă era destinul infanteristului.

Hechler îşi aminti brusc de tatăl său, şi această neaşteptată abatere a gândurilor îl tulbură. Nu era în firea lui să-şi lase mintea să zburde aiurea, mai ales atunci când avea nevoie de un cap limpede.

Tatăl lui luptase ca soldat în Marele Război[5] şi fusese rănit pe frontul de vest de mai multe ori, până când, afectat grav de gazele toxice, îl lăsaseră la vatră... O epavă omenească scuturată de crize de tuse. În clipele de linişte descria scurte crâmpeie din război, îngrozindu-şi familia cu istorii despre sârma ghimpată din „țara nimănui" şi despre raidurile în tranşeele inamice, fiind înarmați numai cu măciuci ghintuite, cazmale ascuțite şi cuțite lungi. Nu aveai timp să încarci o armă, iar o baionetă nu era de prea mare ajutor într-o înfruntare corp-la-corp, povestea el. Trăgeai pe nări mirosul duşmanului, simțindu-i puternic spaima în timp ce încercai să-l ucizi cu aceleaşi mijloace folosite cu secole în urmă.

Pe mare, rareori îți zăreai inamicul. Doar limbile de foc de la gura tunurilor, prăvălirea celor loviți, o umbră în lumina lunii sau reținută pe telemetru. Era mai bine aşa. Mai curat.

Pe mal irupse o enormă străfulgerare portocalie tivită cu roşu, şi Theil, care ținea receptorul telefonului lipit de ureche, strigă:

– Gara, domnule comandant!

Un marinar îşi înghionti prietenul, apoi rânjiră unul spre celălalt. Locotenentul Jaeger duse mâna streaşină la ochi şi privi spre postul de control care, din cauza fantelor de observare, arăta ca viziera unui coif uriaş. Nici măcar nu se aplecă atunci când ceva şuieră pe deasupra punții. Hechler băgă de seamă că un maistru rezervist aflat în spate îi arunca tânărului ofițer priviri fioroase. Probabil ar fi vrut să se culce la pământ; orice prost putea muri ca un erou.

– Avioane, dom'le comandant! Relevment roşu unu-unu! Înălțător trei-zero!

Gurile de foc auxiliare se răsuceau deja în micile lor turele, adulmecând minusculele puncte argintii ivite pe neaşteptate din pâcla fumegândă.

Hechler se gândi la Kroll, ofițerul cu artileria, şi se bucură de eficiența lui. Slab, zgârcit la vorbă şi total lipsit de simțul umorului, Kroll era un om greu de mulțumit. Disciplina draconică impusă în timpul antrenamentelor nesfârşite, simularea tuturor situațiilor de luptă, frecuşul permanent la care erau supuşi servanții, nevoiți să care muniția greoaie de la magazii, şi beşteleala încasată de orice marinar care nu izbutea să-i satisfacă pretențiile făcuseră totuşi ca nava lor să fie un adevărat exemplu pentru mulți alții.

Tunurile antiaeriene şi armele automate începură să țăcăne şi luminile trasoarelor brăzdară marea, împletindu-se într-o plasă vie de foc în calea avioanelor ce se apropiau.

Unul dintre distrugătoarele din escortă viră strâns într-o jerbă de spumă, urmat la pupa de o perdea uleioasă de fum, şi se abătu aproape de fratele lui mai mare; clănțănitul îndârjit al propriilor tunuri se alătură vacarmului asurzitor.

Armamentul greu de pe *Prinz Luitpold* reculă din nou. Hechler pierduse şirul loviturilor trase. Auzi şuierăturile scurte ale proiectilelor spintecând aerul spre țintă.

– Schimbare de drum. Cârma Vest!

Hechler lăsă binoclul să atârne pe piept, în timp ce Gudegast îi transmitea ordinele prin pâlnia de alamă a portavocelui de lângă compas.

– Doi-şapte-zero, domnule comandant!

Următoarele cuvinte fură acoperite de mugetul aspru al motoarelor, de vacarmul şi păcănitul din ce în ce mai înspăimântătoare ale tirului de întâmpinare a avioanelor ce scânteiau deasupra apei.

Hechler nu văzuse care dintre ele ochise distrugătorul, dar explozia de la coşul din pupa acestuia produsese o vâlvătaie ce făcea ca fragmente din navă să fie azvârlite departe, în aer, chiar în timp ce vasul executa şovăitor un

alt viraj şi se înclina, expunându-şi întreaga punte. Urmă o altă explozie teribilă, iar măruntaiele navei şi flăcările se revărsară ca o lavă de-a lungul unui bord, învăluind zbaterea carenei în fum şi împresurând-o cu jerbe strălucitoare de spumă provocate de ploaia de rămăşiţe. Distanţa estompa zgomotele, dar prăpădul era evident pentru toată lumea.

Două dintre avioanele ruseşti se îndepărtau şerpuind pe cerul înţesat de exploziile proiectilelor, dar dârele de fum lăsate în urmă dovedeau că fuseseră atinse. Gudegast spuse răguşit:

– E terminată, domnule! Priviţi!

Hechler urmări distrugătorul, care începea să se scufunde. O barcă lăsată la apă fu smulsă de vârtej cu doar câţiva oameni la bord. Nava era înzestrată cu plute, dar cu siguranţă că primele două explozii făcuseră multe victime. Hechler îl întâlnise pe comandantul distrugătorului la mai multe adunări. Acum avea parte de un moment temut de orice comandant. *Abandonarea vasului.* Chiar şi gândul la aceste cuvinte părea o capitulare.

Alte două avioane vâjâiră pe deasupra navei înclinate pe-o parte, iar în jurul bărcii marea fu potopită de tirul mitralierelor. Hechler îşi simţi muşchii stomacului contractându-se. Apucă să privească siluetele subţiri, ireale, care băteau aerul cu mâinile sau plonjau în vâltoare înainte să fie secerate.

Theil se înfiinţa în grabă lângă el.

– Un Arado e terminat, domnule comandant!

Se priviră. Tonul lui Theil era brutal; cuvintele lui nu erau doar un simplu raport. Sunau oarecum sceptic, ca o acuzaţie.

Hechler traversă puntea, călcând zgomotos cu cizmele peste tuburile goale de la cartuşele unei mitraliere. Scrută vălul de fum de pe ţărm. Probabil că avionul fusese lovit tocmai când lansa cele două bombe, apoi explodase deasupra lor.

– Semnal din partea escortei, domnule comandant! Cer permisiunea să culeagă supravieţuitorii.

Hechler privi scurt fața chipeşă a lui Jaeger. Încă nu învățase să-şi ascundă emoțiile, gândi el; ochii tânărului luceau neobişnuit, îndurerați pentru cei care mureau nu departe, în fața lor.

Era o dramă în plus, nedorită. Căpitanul distrugătorului rămas întreg ştia cel mai bine acest lucru, cu atât mai mult cu cât celălalt îi fusese cel mai bun prieten.

Ar fi putut fi nava lui. Cele două turele dinspre pupa bubuiră încă o dată, provocând o undă de şoc atât de violentă, de parcă vasul ar fi dat peste un banc de nisip. *Sau am fi putut fi noi.* N-ar fi fost nici o deosebire. Nici măcar nu trebuie să-ți treacă prin cap aşa ceva.

Se auzi răspunzând sec:

– Respins. Încetați acțiunea!

Îşi privi în fugă ceasul, conştient de tensiunea din jurul său, de impactul celor petrecute atât de repede.

Glasul lui păru să-i urnească din nou; se auziră strigăte în telefoane şi portavoce, iar Gudegast transmise timoneriei cursul prestabilit. Erau rămăşițele unui şablon. Trebuia ca să fie verificate o mulțime de lucruri şi, nu în ultimul rând, urmau pregătirile pentru un alt atac aerian, înainte ca propriile avioane de acoperire să-i păstorească la loc sigur.

Hechler ridică binoclul, privind perdeaua înaltă de fum, acolo unde bombardaseră gara şi străzile din apropiere. Începuse deja să se împrăştie când crucişătorul schimbă drumul, pulverizând valurile şi împroşcând teuga cu un torent de stropi. Semnalul avea să fie transmis, iar trupelor de uscat nu le rămânea decât să folosească fiece avantaj şi clipă de răgaz oferite de bombardament. Hechler deplasă binoclul. Zări distrugătorul lovit aplecat mult pe o parte; în jurul lui, din cauza petelor de petrol, talazurile păreau şlefuite. Din apă se iteau câteva capete, dar deveneau tot mai neînsemnate pe măsură ce distanța se mărea. Două avioane doborâte sau grav avariate. Un preț prea mic plătit pentru un distrugător şi echipajul lui, gândi cu amărăciune.

Lăsă jos binoclul şi se deplasă în partea opusă, să cerceteze cel de-al doilea distrugător care mărea viteza pentru a reveni în formație. Putea auzi în apropiere ofițerii

de cart sporovăind în şoaptă, în timp ce în portavoce continua ciripitul constant. Rutina şi disciplina îi împiedicau pe oameni să se lase pradă frământărilor. După o vreme îşi vor aminti, dar mândria le va alina suferința. Legenda supraviețuise. Pierduseră un Arado. Doi dintre ei vor lipsi la masă, vor trebui trimise telegrame la casele lor, iar mai târziu Hechler va scrie fiecărei familii câte o scrisoare.

Acum, privind fumul ce se risipea, era uimit să constate că nu i-ar fi fost uşor să-şi amintească chipurile piloților dispăruți.

Un curier înainta pe punte, şovăind, cu ochii larg deschişi, tulburat... De când tunurile deschiseseră focul, abia acum îşi părăsise adăpostul blindat.

Theil înşfacă din mâna lui carnetul cu radiograme şi, după ce aruncă o privire, spuse:

– Prioritatea numărul doi, domnule comandant. Să aşteptăm noi ordine.

Ochii li se întâlniră. Hechler încuviință şi îşi scoase cascheta. Simți pe frunte aerul vâscos. Se gândi dintr-o dată la o baie, apă fierbinte şi săpun... un lux de necrezut. Vru să zâmbească, dar ştia că ar fi fost incapabil să se mai oprească. Era o nebunie. O senzație de neputință ce urma întotdeauna după o primejdie. Aruncă o privire în sus, spre vălătucii de fum care se prelingeau peste vârful coşului şi spre parâmele tremurătoare ale semnalelor. Vasul nu era construit să acționeze ca un executant stângaci, ca o unealtă la îndemâna vreunui general incapabil să dejoace planurile inamicului. Îşi aminti de distrugătorul care, în curând, avea să se odihnească pe fundul mării, de supraviețuitorii care încă se mai zbăteau înainte să moară, care încă mai erau în stare să vadă umbra lui *Prinz Luitpold* dispărând în ceață. Abandonați... Cât ai clipi din ochi, deveniseră nimic altceva decât statistică.

Îşi dădu seama că Theil îl urmăreşte. Cu trăsăturile feței imobile, aştepta.

Radiograma fusese concisă, dar spunea tot ce era necesar. „Noi ordine" însemna probabil că o să li se ceară să

părăsească acest câmp de bătaie. Veştile aveau să străbată nava ca fulgerul, întotdeauna era aşa. Încotro? Ce misiune imposibilă puseseră la cale de data asta?

Hechler îşi încleşta mâna de cea mai apropiată balustradă. Simți cum nava răspunde atingerii lui. Ca un animal uriaş al cărui respect trebuie să-l câştigi şi să-l meriți în permanență.

Trăseseră o mulțime de proiectile, iar fiecare țintă fusese bombardată fără pagube şi fără pierderi la bord. Pierduseră un avion, dar celelalte urmau să fie recuperate de îndată ce puteau opri în siguranță pentru a le ridica pe punte.

Simți subit furie şi dispreț pentru nebunii care puseseră în pericol însăşi existența navei pentru o acțiune banală, care, oricum, nu schimba nimic.

– Poate că vom avea de vânat o pradă mai grasă, Viktor. Îl iscodi cu privirea. Îl văzu tresărind. Doar dacă vreun politician nu ne-a pregătit cine ştie ce escapadă exotică.

Theil coborî glasul:

– Sunt marinar şi nu politician, domnule comandant. Hechler îi atinse brațul. Jaeger, privindu-l, răsuflă uşurat.

– Uneori trebuie să fim şi una şi alta, spuse el, zâmbind, simțindu-se împins de un fel de îndrăzneală. Nava asta este o legendă. Nu poate rămâne la fel atât timp cât amuşină printre resturile lăsate de armata de uscat.

Cele două Arado trecură în zbor peste vârful catargului şi se răsuciră în aer. Deja uitaseră. Supraviețuirea era un tonic nemaipomenit.

– Vă gândiți la Normandia, domnule? întrebă Theil. Hechler se apropie din nou de grătare, odihnindu-şi mâinile pe bara fixată sub paravanul de sticlă. Distrugătorul pornise în zigzag înaintea lor, gata să descopere şi să atace cu bombe de adâncime orice submarin duşman, deşi era puțin probabil să existe vreunul în zonă, gândi el.

Medita la întrebarea lui Theil şi îşi imagină nava şarjând printre flotele invadatoare şi vasele lor de aprovizionare, ca un răzbunător. Ar fi fost o acțiune nobilă, dar fără şanse de reuşită.

Nu, era altceva. Se simți cuprins de un fior. Un război defensiv nu putea avea sorți de izbândă. Privi în jos spre teugă, la cele două perechi de tunuri cenuşii, cu țevile îndreptate din nou înainte.

Pentru asta fusese ales şi de aceea fusese construit. Să lupte şi să învingă în larg, ca *Scharnhorst* sau crucişătoarele din războiul uitat al tatălui său.

Hechler clătină din cap pentru sine. Nimeni nu-l va uita pe *Prinz Luitpold.*

Capitolul 2
FEȚELE RĂZBOIULUI

Kapitän zur See Dieter Hechler goli încă o ceaşcă de cafea neagră amară şi măsură cu privirea spațioasa cabină de zi. Razele soarelui pătrundeau strălucitoare prin hublourile bine lustruite, o dată cu flecăreala voioasă a câtorva dintre marinarii săi care se pregăteau de lucru pe punte.

Nava se legăna liniştită la ancoră; părea greu de crezut că fuseseră în acțiune cu mai puțin de două zile în urmă şi că asistaseră la scufundarea distrugătorului.

Hechler se ridică şi se apropie de unul dintre hublouri. Cu coada ochiului îl putea zări pe Mergel pândindu-i fiecare mişcare, aşteptând cu condeiul cumpănit pe un carnet voluminos de mai bine de-o oră, de când aruncaseră ancora. Subofițerul Mergel era furier, iar Hechler se gândise adesea că ar fi putut să fie o secretară minunată, dacă era femeie.

Chiar şi vremea se schimbase. Puse mâna streaşină la ochi şi privi către țărm, la coasta înaltă, povârnită şi verde a promontoriului, la ciorchinii de case-jucărie împrăştiate de-a lungul pantei, până la marginea apei... Păreau netulburate - cel puțin de la distanță.

Hechler era mişcat de ceea ce vedea. Avea în față coasta de răsărit a Danemarcei, iar portul din marele fiord se numea Vejle. Zâmbi cu tristețe. Vizitase aceste locuri de mai multe ori în timpul războiului şi chiar înainte, cu o navă de instrucție, sau în vacanță, împreună cu părinții şi fratele său. Zile fericite şi fără griji... Acum, când se afla din nou aici, cu *Prinz Luitpold*, avea un sentiment ciudat. Era convins că mulți ochi de pe țărm priveau țintă spre vasul lui, dar oare cum îl priveau? Îi admira careva linia, sau nu vedeau în el decât o prelungire a forțelor de ocupație în țara lor paşnică?

Observă un şlep cu combustibil ce se îndepărta leneş de bordul navei; câțiva soldați se zgâiau în sus, la crucişător, cu armele atârnate neglijent pe umăr... O lume diferită de frontul rusesc, gândi el. Cu gustul plăcut al cafelei în gură, se simțea uşor stingher, ca şi cum ar fi trebuit să facă ceva util. Un alt şlep cu combustibil îşi făcu apariția, urmându-l pe primul înspre fiord. Mecanicul-şef Stück se grăbea să ajungă pe țărm pentru a raporta departamentului său. Nici chiar în port nu existau abateri de la ordinea stabilită. Vizitatorii veneau şi plecau. Cereri, pretenții, probleme... era ca şi cum ai fi răspunzător pentru un mic oraş.

Gândul coborârii pe mal atinse ceva în ființa lui Hechler, făcându-l dornic să debarce, măcar ca să respire mirosul pământului şi să simtă iarba plină de sevă sub tălpi.

Oftă. N-avea să se întâmple. Oricum, nu încă.

Privi spre Mergel.

– Dă-mi mai întâi scrisorile să le semnez. Încercă să-şi amintească chipurile celor doi aviatori. Oare astfel de scrisori sunt de vreun folos?

Mergel strânse hârtiile. Porni spre uşă, apoi se opri.

– Permiteți-mi să vă întreb, domnule comandant. Se vor acorda permisii?

Hechler ridică din umeri.

– Vei afla, probabil, înaintea mea.

Aşteptă ca uşa să se închidă. În atmosfera agitată de pe navă prețuia clipele în care putea fi singur. Singur cu nava lui, poate?

Îşi mai turnă cafea. Aruncă din nou o privire peste dosarul cu radiograme şi comunicate.

Trase concluzia că se păstra un văl protector asupra celor ce se petreceau în Normandia. Un lucru era însă sigur. Aliații nu fuseseră respinşi înapoi în mare, ci înaintau tot mai adânc în Franța. Se făceau mențiuni despre o posibilă armă secretă, care avea să răstoarne situația, şi despre pierderile încă grele pricinuite inamicului în Atlantic, ca urmare a tacticii agresive a U-boat-urilor. Hechler îşi muşcă buzele. O mulțime de vorbe, dar nimic precis.

Santinela deschise uşa. Theil pătrunse în cabină cu chipiul sub braţ.

Hechler îi arătă un scaun.

– Mai e destul până la sosirea amiralului, Viktor.

Citise surpriza din ochii lui Theil, ca şi cum acesta se aşteptase să-şi găsească comandantul neras şi cu tot echipamentul de punte pe el.

– Coverta a fost spălată, domnule comandant, spuse Theil, iar bărcile au fost piturate din nou. Amiralul nu va găsi nici o hibă în înfăţişarea navei.

Hechler privi într-o parte. Iat-o din nou... nota aceea defensivă, amară, din glasul lui Theil... Ca şi cum nava ar fi fost singura lui grijă. Hechler împinse spre el registrul cu radiograme.

– Citeşte-le, Viktor. S-ar putea să te bine-dispună. Îmbrăcă cel mai bun veston, încopciindu-l cu grijă. Şi-l putea imagina foarte limpede pe amiral. Unul dintre acele chipuri rotunde, fără vârstă, cu ochi mari, emanând siguranţă de sine. Zâmbi. Asta dacă nu îl cunoşteai. Avea doar un an sau doi mai mult decât el şi ajunsese deja contraamiral. Era una dintre slăbiciunile lui Donitz, după cum spunea toată lumea, şi însuşi Fiihrerul îl vedea cu ochi buni. Sau aşa se pretindea. Privind înapoi, nu era chiar atât de surprinzător, reflectă Hechler. Îl întâlnise pentru prima oară când erau amândoi cadeţi, apoi mai târziu serviseră împreună pe un vechi crucişător de instrucţie, chemat pe neaşteptate să sară în ajutorul unui cargou de linie incendiat. Incidentul acaparase prima pagină a gazetelor, iar în Germania fusese exagerat la culme ca să se acopere ştirile mai puţin savuroase despre atacurile asupra evreilor, care creaseră ţării o imagine proastă în străinătate.

În vreme ce toţi ceilalţi cădeţi din acele zile îndepărtate avansaseră sau eşuaseră pe drum, el izbutise întotdeauna să rămână în centrul atenţiei. Acum devenise contraamiral. Era interesant de văzut în ce măsură asta îl transformase.

– Se vor acorda permisii, domnule comandant? întrebă Theil. Hechler îl privi zâmbitor. Şi tu?

– Aşa cred. Oamenilor le-ar prinde bine. Apropierile de țărm fac ca războiul să pară mai departe.

-Nu întreb pentru mine, domnule, înțelegeți... Hechler clătină din cap.

-Toți avem nevoie de un răgaz. Theil se foi pe scaun.

– Detest să fiu pe dinafară. Ce aşteaptă de la noi? Nu mi-e frică să lupt, chiar şi să mor, dar să nu ştii ce se întâmplă e ca şi cum ai purta o povară în spate.

Hechler îşi aminti din nou de tatăl său. Ca şi cum ai aştepta să porneşti la atac. Theil avea dreptate, însă nu-i stătea în fire să se exprime atât de deschis. Să fi fost nemulțumirea lui amplificată de tensiunea din ajun?

– Ştim amândoi că nu mai putem continua aşa, spuse Hechler. Prinz nu a fost construit să fie doica armatei de uscat. A fost proiectat să lupte. Îşi întări vorbele arătând cu mâna spre hublourile luminate de razele soarelui. În largul mării, aşa cum s-a întâmplat la Capul Nord.

Rareori îl părăsea amintirea imaginilor de-atunci. Acolo, în largul coastei norvegiene acoperite de negură... Fusese prima bătălie la care participase cu această navă. Două crucişătoare britanice şi câteva distrugătoare, într-o viforniță de felul celei care însoțise cu un an înainte sfârşitul lui Scharnhorst, în aceleaşi ape cumplite. La sfârşitul zilei, *Prinz Luitpold* câştigase bătălia, deşi navele de escortă fuseseră scufundate, iar un alt crucişător incendiat. Englezii îşi luaseră tălpăşița - nu se cunoşteau pierderile lor - şi vasul rămăsese aproape neatins.

Ambele tabere revendicau victoria, dar Hechler ştia în sufletul lui că singurul învingător era *Prinz Luitpold*.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi, după o scurtă ezitare, păşi înăuntru ofițerul de bord, Korvettenkapitän[6] Werner Froebe. Era înalt şi greoi, cu nişte mâini enorme, care parcă îl stânjeneau.

Împreună cu Theil, Froebe răspundea de administrarea navei şi de supravegherea diverselor carturi şi grupuri de lucru. Theil îl țintui cu privirea.

– Ce este?

Froebe se uita însă spre căpitan.

– Îmi cer iertare că vă deranjez, domnule comandant, dar a sosit la bord un ofiţer din oraş. Coborî ochii în pământ. Un maior din SS, domnule.

Hechler îl măsură cu gravitate.

– Şi ce doreşte?

– Vrea să încarce nişte provizii, domnule. Întinse o bucată de hârtie. Are aprobarea amiralului.

Hechler apucă hârtia şi se încruntă.

– Pare în regulă. I-a dat şeful de echipaj nişte ajutoare?

Froebe răspunse cu un aer posac:

– Maiorul are câţiva oameni... hmm... muncitori... Theil privi pe unul dintre hublouri.

– Prizonieri civili, altă belea! spuse el tăios.

Hechler prinse schimbul lor de priviri. Prizonierii civili nu însemnau mare lucru în vreme de război, dar, dacă se aflau în grija unui maior SS, era semn că probabil proveneau dintr-un lagăr de concentrare.

– Ocupă-te de asta. După ce Froebe ieşi, adăugă: Amiralul va fi aici curând, Viktor. Nu vreau să găsească debandadă când urcă la bord.

Theil îşi ridică şapca.

– Am înţeles!

Părea dintr-o dată mulţumit să plece şi să lase baltă toate grijile legate de viitoarea misiune, ba chiar gândul la o eventuală permisie.

Hechler îşi analiză sentimentele. Ca mai toţi camarazii lui, auzise zvonuri despre lagărele de concentrare supraaglomerate şi despre tratamentul dur al gardienilor SS. Dar nu era treaba lui; locul său era aici, pe această navă, sau pe oricare alta, dacă avea să i se ceară. Pentru aşa ceva fusese instruit şi aşa ceva îşi dorise întotdeauna.

Aproape că se putea auzi folosind cam aceleaşi argumente şi când o ceruse pe Inger de nevastă. Se duse din nou la hublou, dar buna dispoziţie i se risipise. Parcă simţea în gură un gust neplăcut... ceva ce nu poţi explica şi cu siguranţă ceva ce nu poţi schimba.

Undeva, deasupra, un difuzor prinse viaţă, urmat de apelul răguşit al boţmanului. Şeful de echipaj aduna deja

manipulanții pentru ridicarea la bord a încărcăturii neașteptate și încă necunoscute. Unul dintre generatoare pomi și puntea începu brusc să vibreze, în timp ce jos, în cambuza strălucind de curățenie, bodogănea și înjura din cauză că era nevoit să amâne servirea mesei de prânz până după vizita amiralului.

Hechler părăsi cabina, luând-o de-a lungul tribordului, cu ochii la marea frământată, însă fără să-i scape din vedere pe cei care trebăluiau pe puntea de deasupra sau în preajma lui. Se dădeau la o parte, făcându-i loc să treacă, iar maiștrii salutau și comandau oamenilor poziție de drepți dacă îi întâlneau privirea.

Îl respectau; îi adusese cu bine la un loc de ancoră sigur și asta era îndeajuns.

Zări câțiva marinari lângă catapulta pentru hidroavioane și pe Brezinka, masivul șef de echipaj, agitându-și degetul în timp ce le explica ce așteaptă de la ei.

Froebe stătea nepăsător deoparte cu maiorul SS, un bărbat care n-ar fi atras câtuși de puțin atenția dacă nu ar fi purtat uniforma neagră și insigna cu cap de mort la caschetă.

Ceva îl făcu pe Hechler să se oprească.

– E vreo problemă? întrebă el. Froebe tresări surprins.

– N-nu, domnule comandant. Flăcăii ăștia merg la țărm să încarce o gabară[7] și o vor aduce bord la bord cu...

Maiorul îl întrerupse:

– Vor trebui s-asculte ordinele mele, căpitane.

Hechler îl privi cu răceală.

– Sunt încă sub comanda mea, maiorule. Ar fi bine să nu uiți asta. Văzu cum ofițerul se înroșește de furie, dar nu simți nici un pic de milă pentru stânjeneala lui. Se întoarse spre Froebe: Rezolvă repede!

Dădu apoi cu ochii de tânărul maistru însărcinat cu conducerea echipei și mulțumi lui Dumnezeu că-l înzestrase cu memoria numelor.

– Nu mai e mult și dai examenul de absolvire, Stoecker? Marinarul avea un chip deschis, chiar plăcut. Unul care îți inspira încredere. Răspunse, zâmbind:

– Da, domnule comandant. Peste trei săptămâni, dacă... Hechler îi puse mâna pe braţ.

– Dacă, un cuvânt care cântăreşte mult pentru noi toţi, nu-i aşa?

Se îndepărtă, convins că Stoecker nu va uita cum i-a vorbit comandantul, după ce-i dăduse peste nas maiorului SS. Ieftin? Poate. Dar aşa câştiga echipajul navei.

Învăluit în lumina caldă a soarelui, colindă de unul singur de jur-împrejurul covertei. De la structura semeaţă a punţilor şi vârful coşului, până la ţevile prelungi ale tunurilor şi lanţurile albe ale ancorelor - nimic nu scăpă privirilor acestuia.

Prin construirea crucişătorului Prinz şi a navelor lui surori, Germania denunţase tratatul impus de vechii ei duşmani. Limita maximă permisă fusese de zece mii de tone, dar - secret păstrat cu grijă -, când au fost lansate la apă, vasele aveau peste cincisprezece mii de tone. Începând cu etrava înclinată şi terminând cu duneta dichisită, crucişătorul ar fi fost mândria oricărui constructor de nave.

Fiecare categorie de armament şi aparatele de control al tirului nu aveau egal nicăieri. La începutul războiului, ghinionistul *Bismarck* fusese creditat cu scufundarea crucişătorului de linie britanic *Hood*, dar în toată flota se bănuia că tunurile de pe Prinz Eugen dăduseră loviturile decisive.

Admirând cele două turele de la pupa, Hechler uită de iritarea produsă de ofiţerul SS.

Numai dacă ar avea prilejul. Iarăşi cuvântul dacă...

Zâmbi la acest gând; doi marinari, care lustruiau placa purtând numele navei din locul unde amiralul avea să urce la bord, clătinară din cap cu subînţeles şi chicotiră: nu putea fi nici un motiv de îngrijorare.

Mai târziu, când şalupa argintie cu pavilionul contraamiralului fluturând în vânt desena o dâră şerpuitoare de spumă spre scara de bord, Hechler, stânjenit de neobişnuita povară a săbiei de la brâu, avea acelaşi sentiment de mândrie.

Cel puțin pentru o clipă războiul trecuse pe planul al doilea şi doar tunurile antiaeriene gata de tragere - atât pe navă cât şi pe țărm - aminteau de un posibil pericol.

Echipajul era îmbrăcat cu cele mai bune uniforme albastre, complet diferite de ținuta posomorâtă purtată de obicei, iar toți ofițerii, în afara celor de serviciu, se aflau aliniați la locurile lor, în frunte cu Theil - sobru şi încruntat.

Şalupa dispăru sub parapet. Hechler văzu partea de sus a scării de bord vibrând la atingerea cu bordajul ambarcației. Se stăpâni să nu izbucnească în râs. Lipsea doar fanfara. Dar, aşa cum mai toată vremea aveau motiv să-şi reamintească, se aflau în plin război.

*

* *

Konteradmiral[8] Andreas Leitner stătea tolănit într-unul dintre fotoliile confortabile ale cabinei şi privea paharul din mână.

– Bună, nu? Plescăi. Deşi îmi vine greu, trebuie să recunosc că numai broscarii[9] ştiu să facă şampanie!

Hechler încercă să se relaxeze. Leitner arăta întocmai cum şi-l amintea: sprinten, sigur de sine şi atât de plin de viață, încât ar fi fost greu să ți-l imaginezi supărat.

Urcase la bord dintr-un salt, iar după ce primise onorul ofițerilor şi al bordului liber, se proțăpise înaintea întregului echipaj, lansând un salut nazist țeapăn, care păru cam teatral, cu toată solemnitatea momentului. O simulare? Greu de spus. Hechler îl studie, în timp ce Pirk - stewardul lui - umplea din nou paharele. Probabil că Leitner adusese la bord o duzină de cutii cu şampanie pe care aghiotantul i le pusese deja la loc sigur pentru nevoile viitoare.

Leitner nu pomenise nimic despre misiunea lor sau despre ordinele sigilate pentru comandant; nu se grăbea deloc. Nici în privința asta nu se schimbase.

Avea părul blond, corect tuns, iar tenul său părea ars de soare, deşi Hechler nu auzise ca el să fi părăsit Germania de cel puțin un an.

Amiralul făcu un semn cu capul spre steward.

– Are stil, ce zici? Toarnă ca un Oberkellner de la Ritz. Rânji cu gura până la urechi. Ai o navă pe cinste, Dieter. Sunt chiar invidios pentru felul în care se vorbeşte despre tine la comandament.

Aşteptă ca Pirk să iasă şi continuă:

– Voi înălța pavilionul meu la bord cât de curând. ÎI privi fix. Gata cu nava ta personală, ce spui, prietene?

– Sunt onorat, domnule.

– Pe dracu'! Te cunosc prea bine ca să cred aşa ceva. Râse, dezvelindu-şi dinții regulați. N-are importanță. Eşti comandantul potrivit. O să ne înțelegem bine împreună.

– Ne vom întoarce în Golf, domnule amiral? Leitner deveni serios.

– Deocamdată nu pot vorbi despre asta. Tu şi nava ta ați făcut minuni, ați instaurat demnitatea acolo unde lipsea şi ați trezit conştiința menirii noastre, acum când unii nu se gândesc decât la pielea lor şi la terminarea rapidă a războiului. Împinse paharul gol în față, adăugând: M-am gândit adesea la tine şi la vremurile de odinioară, crede-mă. Părinții tăi sunt bine?

– Se descurcă, răspunse Hechler.

– Am fost afectat când fratele tău a pierit cu Scharnhorst. Bună navă... Odihneşte într-o bravă companie, mândria țării noastre.

Hechler se strădui să-şi controleze trăsăturile feței şi reacțiile. I se părea ciudat şi nepotrivit să-l asculte pe Leitner sau pe oricine altcineva vorbind despre fratele lui ca despre un crâmpei de istorie. Şi-l putea aminti fără greutate... atât de plin de viață, de entuziasmat de numirea pe o navă aşa de faimoasă.

Leitner îi dădea înainte:

– Tineri ca Lothar sunt un exemplu, o parte din moştenirea noastră...

Hechler umplu paharele, surprins că nu-i tremura mâna. Numele fratelui său ieşise din gura amiralului cu o asemenea uşurință de parcă ar fi fost prieteni apropiați, deşi el ştia că nu se întâlniseră niciodată.

Făcu o nouă încercare.

– Domnule amiral, oamenii mei nu au primit permisii demult şi ar merita. Orice ni se va ordona să facem...

Leitner se prefăcu încruntat.

– Ți se va comunica, dar încă nu e momentul. Pot doar să-ti spun că mă aflu aici din acelaşi motiv. Meriți un răgaz, măcar unul scurt, dar datoria față de Germania e mai presus de pretențiile noastre meschine, nu-i aşa? Chicoti uşor. Când am văzut nava ta aruncând ancora, mi-a crescut inima, poți să mă crezi.

Hechler băgă de seamă că, deşi mai golise un pahar, starea de spirit a lui Leitner îl descuraja. Preț de câteva clipe, ochii amiralului trădară o emoție confuză, de neînțeles, apoi privirea i se înăspri când continuă:

– Dieter, trebuie să-l răzbunăm pe Lothar şi pe toți ceilalți tineri minunați care şi-au dat viața pentru cauza noastră!

Leitner se ridică brusc. începu să măsoare cabina în lung şi-n lat, atingând lucrurile întâlnite în cale.

– Am obținut câteva permisii, dar mă tem că vor fi scurte, spuse el. Pentru un timp mi-am instalat cartierul general la Cop– enhaga. Nu e ca la Berlin, dar asta e. Ridică din umeri. Facem şi noi ce putem.

– Ați fost şi în America, remarcă Hechler. Amiralul se răsuci. Pe chipul lui se citea mulțumirea.

– Aşadar, mi-ai urmărit cariera. De altfel, şi eu am fost atent la a ta, ce zici? Asta-i bine. Prietenia e un sentiment prea puternic ca să fie zdruncinat de evenimente. Da, am fost la Washington în calitate de ataşat naval. Am învățat o groază de lucruri, mai ales despre femeile americane. Dacă bărbații lor cad pe spate la fel de uşor, curând vom încheia victorioşi războiul ăsta! Râse şi se şterse la ochi. Dumnezeule, ce țară! M-a stors!

Hechler îl urmări cum se plimba prin cabină. Leitner excelase întotdeauna la disciplinele sportive, dar nu-şi amintea să fi avut vreo legătură cu fetele ca tânăr locotenent. Nici nu se însurase.

Amiralul se opri lângă o etajeră cu cărți şi spuse fără să se întoarcă:

– Mi-a părut rău când am aflat de căsnicia ta, Dieter. Parcă îi citise gândurile. Lovise în plin.

– A fost o greşeală.

– Îmi dau seama din tonul tău că te consideri vinovat. Mă îndoiesc că ai vreun motiv, Dieter. Idealist, da, eşti. Dar un soț rău, nu cred. Oftă. Femeile sunt admirabile. Să nu le tratezi însă niciodată ca pe nişte egale.

Hechler se mai destinse puțin. Încă o problemă rezolvată. Oare aşa dobândise Leitner galoanele de amiral?

– Lucrurile mele vor fi aduse la bord după-amiază, spuse Leitner. După câte ştiu, aveți apartamente pentru amirali.

Hechler încuviință.

– Dacă aş fi ştiut că veniți, domnule, aş fi pregătit apartamentele cum se cuvine. Aşa cum sunt…

Leitner ridică nepăsător din umeri.

– Un palat sau chițimia unui fochist, mi-e totuna. Nu am nevoie decât de puțin confort. Fără să mai intre în detalii, schimbă subiectul pe neaşteptate: Mi se pare că ultima ta misiune a eşuat, aşa-i?

Era o grosolănie atât de mare după toată sporovăială amabilă de până atunci, încât Hechler simți cum îl năpădeşte furia.

– Am efectuat bombardamentul, iar obiectivele au fost distruse în totalitate. Am pierdut o navă de escortă din cauză că…

– Cunosc cum şi de ce, nu te mai osteni. Zâmbetul îi înflori din nou pe chip ca un soare cu dinți. Dar a fost un eşec total. Am aflat acum o oră de la Divizia Operativă OKM că avem cel puțin o brigadă de infanterie încercuită şi izolată. Degetele mâinii i se crispară ca o gheară, demonstrativ, apoi continuă: Desigur, se vor bate până la capăt, dar am pierdut un bun distrugător de pomană.

Leitner privi țintă la Hechler, în timp ce gândurile îi rătăceau departe.

– N-are importanță, prietene. Fiihrerul a ordonat începerea unui bombardament aerian cu rachete, unul pe lângă care cele de la Rotterdam, Londra şi Coventry vor semăna cu nişte mici hărțuieli. Ieri a fost lansată prima

rachetă. Nu-ți pot spune mai mult, dar curând vei auzi despre asta. Nu există nici un mijloc de apărare. RAF[10] a avut câteva succese în fața bombelor noastre zburătoare deasupra Londrei, dar în fața armei V-2 nu rezistă nimic!

Ca mai toți ofițerii activi, Hechler auzise câte ceva despre atât de mult lăudatele arme secrete. Păreau că nu vor mai ieşi la iveală niciodată. Siguranța fanatică din vocea amiralului îl făcu să creadă însă că arma aceasta înspăimântătoare exista cu adevărat.

Leitner continuă:

– Ştiu la ce te gândeşti. Războiul împotriva civililor este dezonorant. Poate că e. Dar pentru a apăra Germania de o invazie, toate mijloacele sunt permise. Dumnezeu va ține întotdeauna cu învingătorii! Avea un aer amuzat. Aruncă o privire la ceasul de aur de la mână, înainte să adauge: Deseară vom cina împreună. Între timp, aghiotantul meu va prezenta pe scurt urgențele. Ridică din sprâncene când auzi de dincolo de uşă zgomotul sec al cizmelor santinelei lovindu-se una de alta şi comentă: Fără să fie blagoslovit cu toate calitățile, aghiotantul meu este întotdeauna punctual.

Urmă o bătaie în uşă. Hechler strigă:

– Intră!

Kapitänleutnant[11] Helmut Theissen pătrunse prompt în cabină, cu un dosar voluminos sub braț. Avea părul blond, asemenea superiorului său, şi chiar acelaşi ten bronzat. Poate că au fost amândoi într-o misiune secretă, gândi Hechler, de exemplu în Spania, a cărei neutralitate unilaterală se dovedise adesea o adevărată comoară.

Theissen era tânăr pentru rangul lui, avea o privire neliniştită şi o siluetă mlădioasă, pe care nici măcar uniforma imaculată nu reuşea să i-o disimuleze. La vederea amiralului, siguranța i se înmuie.

– Am adus dosarul, domnule amiral. Leitner îl privi cu răceală.

– Şi ce stai ca o cocotă pariziană, omule, pregăteşte-l pentru domnul comandant! Se uită la Hechler şi-i făcu cu ochiul. Obolul unei mame pentru o națiune lihnită, nu?

Hechler auzi ecoul unor ordine aspre şi uruitul vinciului principal. Gabara misterioasă se pregătea să plece. Oamenii lui Froebe se descurcaseră bine. Abia dacă făcuseră zgomot.

Să-l conducă pe amiral la apartamentul lui, sau să aştepte până va fi gata să meargă din nou la ţărm? Aruncă o privire în oglinda din perete, apoi şi-o mută repede într-o parte. Se simţea de parcă descoperise o taină - mai rău, devenise părtaş.

Preţ de o clipă îi zărise pe Leitner şi pe aghiotantul cu ochi sfioşi schimbând o privire în spatele lui.

Nu descifrase nici urmă de ostilitate. Dimpotrivă, „afecţiune" era cea mai potrivită descriere care îi venise în minte. Fu surprins şi neliniştit să descopere cât de marcat era de această posibilitate.

Mai târziu, pe schela de coborâre, înainte de schimbarea saluturilor de rigoare, Leitner îi spuse:

– Deseară îmi voi trimite maşina la chei, căpitane. După ce privi oamenii din escortă aliniaţi pe punte, ţepeni şi acoperiţi cu căşti, adăugă: Vom vorbi de vremurile de altădată.

Apoi plecă. Hechler îl văzu pe aghiotant uitându-se în sus din şalupă, cu o expresie de uşurare pe chip.

Hechler făcu un semn din cap spre ofiţerul de serviciu.

– Dă liber gărzii, sublocotenente!

Privi oamenii care se îndepărtau tropăind, fără îndoială cu gândul la masa întârziată. Ce păcat că viaţa nu-i la fel de simplă pentru toţi, gândi el.

Când se uită din nou, şalupa dispăruse îndărătul unui cargobot ancorat cu pavilionul suedez piturat pe bord - singura lui protecţie împotriva bombelor sau torpilelor.

Viaţa nu va mai fi aceeaşi, medita el posomorât.

O explozie înăbuşită scutură suprastructura, făcând mai mulţi marinari să apară în fugă pe punte, îngrijoraţi.

Froebe se ivi, gâfâind, lângă el. Salută scurt.

– Domnule comandant, gabara a luat foc... Cred că i-a explodat motorul!

Brusc, Hechler îşi aminti de figura tânărului maistru.

– Spune să plece imediat şalupa de intervenție! Trimite ajutoare! Tocmai se întorcea la țărm după ce descărcase lăzile misterioase. Froebe supraveghea oamenii care se grăbeau spre vinciul principal; dedesubt, motorul bărcii de serviciu deja duduia. Hechler aruncă o privire către linia încremenită a țărmului.

– Vreau să ştiu acum tot ce s-a întâmplat! Totul!

Se îndepărtă cu paşi mari. Era curios dacă cei din şalupa amiralului văzuseră explozia, care se produsese, probabil, aproape de intrarea în fiord.

În război, nici cel mai mic incident nu putea fi luat drept un simplu accident.

*

* *

Hans Stoecker înainta de-a curmezişul prelungilor capace ale bocaporților gabarei. Se întoarse să privească cum crucişătorul - casa lui de aproape un an de zile - rămânea în urmă, iar detaliile şi personalitatea i se estompau într-o imagine cețoasă.

La pupa, cuterul cu motor al lui *Prinz Luitpold* păstra distanța reglementară, în timp ce echipajul părea destins şi indiferent la scurta abatere de la rutină.

Stoecker avea douăzeci şi cinci de ani şi era conştient de neînsemnata lui autoritate. Chiar şi mica gabară ruginită reprezenta nava lui până când va putea strânge laolaltă micul grup de lucrători şi se vor întoarce împreună pe nava-mamă. Îl privi pe maiorul SS care, cu mâinile în buzunare, stătea la taclale cu doi dintre oamenii lui; țineau pistoalele automate aplecate sub braț, şi nu atârnate pe umăr.

Stoecker trase apoi cu ochiul spre timonă, amplasată în spatele unei balustrade scunde. Cârmaciul era Kunz. Se cam dondăniseră până când comandantul îl numise pe el responsabilul misiunii. Acum părea resemnat. Şi el era un marinar de nădejde, cu toată gura lui spurcată.

Stoecker se strecură de-a lungul bordajului, păstrând între el şi SS-işti capacele bocaporților. Dedesubt erau închişi cei zece prizonieri care căraseră lăzile metalice

greoaie până la sănii, pentru a fi ridicate la bordul crucişătorului. Fuseseră supravegheaţi cu atenţie, căci Stoecker ştia că furia lui Froebe s-ar fi abătut asupra lui dacă o singură parâmă ar fi zgâriat pitura navei.

Zâmbi, amintindu-şi de tatăl său, rechemat în Marină la câţiva ani după retragere. Fiind prea bătrân pentru serviciul activ, i s-au dat pe mână câteva depozite ale Marinei din Cuxhaven. Ce mândră va fi maică-sa după ce va obţine calificarea şi amândoi vor sosi acasă în aceeaşi uniformă!

Ceva îi atinse glezna. Se uită în jos şi zări o mână firavă întinsă spre el.

Aruncă repede o privire în jur, pe punte: SS-iştii erau prinşi într-o discuţie şi-şi cercetau din când în când ceasurile, iar cei câţiva marinari care nu se transbordaseră pe barca cu motor stăteau pe capacele bocaporţilor, zgâindu-se la soare cu ochii mijiţi de plăcere. Se ghemui pe vine şi descoperi, printr-o gură de aerisire îngustă, un chip răvăşit.

Avea sentimente amestecate faţă de prizonieri. La urma urmei, nu ştia ce făcuseră - trebuie să fi făcut ceva. Erau îmbrăcaţi în salopete verzi, curate, fără numere inscripţionate, diferite de cele pe care le mai văzuse până atunci. Fuseseră foarte docili, chiar speriaţi, şi orice contact al lor cu marinarii îl făcuse pe maiorul cel scund să urle de furie. La bord se afla şi un ofiţer de marină, un tip şters şi molatec, despre care se spunea că primise o muncă mai uşoară după ce E-boat-ul[12] lui sărise în aer în Marea Nordului. Stoecker şi camarazii săi l-au pândit pe tânărul ofiţer până ce s-au plictisit de indiferenţa şi apatia acestuia.

Acum era sus, la prova, cu spatele la ei, ignorându-i.

Stoecker îşi apropie faţa de deschizătură.

– Da, ce e? încerca să fie cât mai scurt şi formal. Bărbatul îl fixă cu ochi ce păreau aproape incandescenţi în întunecimea calei.

– Am o scrisoare... Vorbea o germană perfectă. Poţi să o trimiţi familiei mele? Te rog! Ultimele cuvinte au fost rostite cu disperare.

– Nu pot... Nu văd de ce... .

Prin deschizătură apăru o hârtie murdară, împăturită. Stoecker văzu încheietura firavă a mâinii sub verdele salopetei. Era sângerândă, cu pielea jupuită, plină de inflamații... Precum ceva putred.

– Am să mor, şopti bărbatul. Toți murim. Într-un fel sunt bucuros...

Stoecker simți în jurul gâtului o sudoare de gheață. Adresa de pe scrisoare era daneză. Vocea slăbită continuă:

– Sunt... Am fost învățător.

– Aa, aici erai!

Cizma maiorului scânteie în soare când ocoli rama bocaportului, apropiindu-se. Stoecker deveni brusc atent. În clipa în care cizmele pocniră lângă el, privirile îi erau deja ațintite undeva în largul mării.

Ştia că prizonierul îşi retrăsese mâna la timp, la fel cum era convins că nimeni nu-l văzuse discutând. Şi totuşi se simți cuprins de panică. Sub caschetă, transpirația îi şiroia prin toți porii.

Se considera un bun marinar. Nutrea o mândrie tainică pentru felul în care se comportase în timpul misiunilor şi bombardamentelor executate de crucişător, de când se alăturase echipajului. Postul său de luptă era undeva sus, deasupra punții de comandă, la Punctul de Control al Tirului - una dintre echipele de elită ale ofițerului cu artileria. Kroll era un ofițer sever şi greu de mulțumit, dar Stoecker observase că se purta mai aspru cu ofițerii decât cu ceilalți. Poate pentru că servise odată pe puntea inferioară, fiind nevoit să-şi stabilească propriile sale exigențe.

Stoecker ştia ce ar trebui să facă, ce ar fi trebuit să facă deja. Dar simțea în mână scrisoarea murdară, mototolită şi, oricum, nu-i plăcea câtuşi de puțin maiorul, cu aroganța lui agresivă. Se îndoia că acesta fusese vreodată în viața lui în apropierea liniei frontului.

– Barca aia cu motor a rămas prea mult în urmă, se răsti maiorul. Transmite-i să țină mai aproape!

Stoecker se cațără pe capacul bocaportului, agitându-şi brațele până când timonierul şalupei văzu semnalul. Ce mai

voia şi maiorul? Barca se găsea exact la distanța prescrisă. Altfel, timonierul nu ar fi rămas în funcție - ar fi avut grijă Froebe de asta.

Maiorul urmări prova bărcii cu motor apropiindu-se şi spuse tăios:

– Ai grijă s-o țină aşa!

Stoecker băgă de seamă că cei doi SS-işti vegheau atenți, cu mâinile crispate pe paturile pistoalelor-mitralieră. Mai târziu şi-a amintit că privirile lor fuseseră nervoase, temătoare.

Explozia fu neaşteptată şi atât de puternică, încât puntea laterală păru să se dezintegreze în mii de fragmente sub picioarele lui Stoecker.

Marinarii ațipiți țâşniră în picioare şi, chiar în clipa în care şalupa accelera, apropiindu-se, motorul gabarei tuşi, zvâcni violent şi tăcu. Künz strigă:

– Nu mai pot stăpâni nava!

Se retrase din spatele timonei, cu ochii ațintiți asupra norului imens de fum împroşcat în sus de unul dintre ventilatoare.

– Trageți barca aproape! răcni maiorul. Îl fixă pe Stoecker. Ce căşti gura, nerodule?

Stoecker se holba la capacul bocaportului. Fumul se năpustea afară, şuierând din cauza presiunii enorme de dedesubt. Putea auzi țipetele înăbuşite şi bufniturile surde ale pumnilor ce izbeau metalul.

Maiorul deschise dintr-o mişcare tocul pistolului şi adăugă:

– Sabotaj! S-ar putea să mai fie o bombă la bord! Cuterul cu motor sălta pe valuri de-a lungul bordajului, dar, când vreo câțiva marinari încercară să urce pe puntea navei, maiorul urlă la ei:

– Înapoi, lua-v-ar dracu'! Se duce la fund! Stoecker se uită spre ofițerul de marină cu chip şters.

– Fă cum ți s-a spus. Părăseşte nava acum, interveni el.

Pe Stoecker îl usturau ochii din cauza fumului înecăcios. Privi din nou la deschizătura îngustă, acolo unde mai devreme fusese mâna prizonierului. Nu văzu decât fum, iar

strigătele încetaseră. Parcă ar fi coborât o cortină. Îl simți pe Kunz apucându-l de braț şi şuierându-i: „Vino, Hans! Las-o baltă!" O clipă mai târziu săreau în cuterul cu motor. Când se uită înapoi, Stoecker apucă să vadă că valurile spălau puntea gabarei, care se scufunda cu repeziciune în vâltoare.

– Duceți-mă la mal! ordonă maiorul.

Barca viră din nou spre țărm. Stoecker zări o şalupă a Pazei de Coastă şi alte ambarcații îndreptându-se cu viteză mare către norul de fum.

Îşi privi degetele. Erau atât de încleştate, încât durerea îl liniştea. Câțiva dintre marinari oftară când gabara dispăru în adâncuri. Unul comentă:

– Noroc că nu s-a întâmplat când eram bord la bord cu bătrânul Prinz, nu-i aşa, băieți?

Nu-i răspunse nimeni. Când Stoecker îşi ridică ochii din nou, întâlni privirea maiorului. Părea că zâmbeşte.

Făcură o scurtă escală la chei înainte să întoarcă şi să pornească în viteză spre navă. Parcă toți abia aşteptau să ajungă înapoi, printre cei pe care îi cunoşteau şi în care aveau încredere.

O maşină neagră îi aştepta pe maior şi pe oamenii lui. SS-istul se oferi, chipurile, să-l ia şi pe ofițerul de marină, dar tânărul se mulțumi să salute şi se îndepărtă la pas.

Stoecker strecură mâna în jachetă şi pipăi scrisoarea. Bărbatul ştiuse că avea să moară. Îşi aminti cum se uitau la ceasuri cei din SS. Dar mai ales nu putea uita zâmbetul maiorului.

Privi în sus spre umbra maiestuoasă a crucişătorului greu, din ce în ce mai aproape. Se aşteptase să-i aducă o oarecare alinare, dar nu simți nici una.

Capitolul 3
BUN-RĂMAS

Vestea permisiilor sosi la o zi după vizita amiralului pe navă. Condițiile impuse, mai restrictive decât cele aşteptate, au stârnit un cor de proteste din partea celor mai mulți, atât în sala de mese a trupei, cât şi la popota ofițerilor. Erau admise cel mult şapte zile, iar prioritate aveau doar bărbații însurați. Restul echipajului, de departe majoritar, trebuia să se mulțumească cu ieşiri locale pe teritoriul danez, cu interdicția de a petrece noaptea pe țărm pentru cei cu grad de la maistru în jos.

Pentru norocoşi, şapte zile ar fi însemnat un răgaz prețios, dacă n-ar fi fost timpul pierdut cu drumul până la destinație şi cu revenirea la navă. Se zvonea că toate trenurile circulau cu mari întârzieri sau erau anulate din cauza raidurilor aeriene de zi sau nocturne.

În timp ce oamenii stăteau aliniați pentru inspecție în soarele palid, înainte să se repeadă spre autobuzele şi camioanele aflate în aşteptare, Fregattenkapitän Theil le reaminti despre pericolul discuțiilor neglijente şi prejudiciile ce le-ar putea aduce ele moralului. Toți cei care aveau să vadă pagubele produse de bombardamente sau ceva asemănător erau obligați să-şi țină gura; nimeni nu trebuia să flecărească despre navă, război sau orice altceva.

Viktor Theil părăsi nava imediat după plecarea celorlalți. Casa lui era în Neumünster, în peninsula Schleswig-Holstein, aşa că avea de bătut un drum mai scurt decât majoritatea celorlalți.

Aşezat în colțul unui compartiment ticsit, într-un tren plin până la refuz cu soldați şi câțiva civili, Theil medita la felul în care îşi alesese căminul. Optase pentru un loc nu departe de Danemarca. Culmea ironiei, soarta părea să-şi bată joc de el.

Trenul depăşise frontiera şi păcănea tihnit printre sătucurile lui Hans Andersen[13] şi ţinuturile verzi, presărate cu lacuri şi ferme. Era minunată partea asta a ţării, mai ales pentru Theil, care se născuse şi crescuse în Minden; sau cel puţin fusese minunată.

Se gândea la soţia lui, Britta, la căsuţa lor cochetă de la marginea oraşului, refugiul perfect pentru un ofiţer de marină în permisie. Acolo era cunoscut şi cu siguranţă respectat, mai ales după numirea lui pe *Prinz Luitpold*.

Avea însă sentimentul că oamenii îl studiau şi se întrebau ce gândea el cu adevărat, dacă-i păsa. Pentru că Britta era daneză, iar căsătoriile cu parteneri de dincolo de graniţă erau destul de frecvente înainte de război. Se spunea adeseori că germanii din peninsulă sunt mai danezi decât erau ei. Şi asta îi dădea lui Theil un gust amar.

Când armata germană îi invadase ţara, Britta încercase să afle ce se întâmplase cu părinţii. Tatăl ei era tipograf în Esbjerg, dar conducea şi un ziar local. Pentru început le trimisese scrisori şi-i căutase la telefon, dar nu primise răspuns nici la unele, nici la celelalte. Disperată, îl rugase pe Theil să se intereseze, dar el se lovise de un zid de tăcere din partea serviciilor de securitate. În cele din urmă, pe când se afla într-o scurtă permisie acasă, un ofiţer în haine civile 1-a convocat pentru o întrevedere. A fost deosebit de binevoitor şi dornic să-şi arate prietenia şi înţelegerea: „Probabil că soţia dumneavoastră nu pricepe rostul măsurilor de securitate în asemenea chestiuni..."

Theil încercase să afle mai multe, dar poliţistul îi sugerase: „Sunteţi un ofiţer deosebit de apreciat şi aveţi în faţă o carieră promiţătoare. De ce să stricaţi totul?"

Înainte de plecare, Theil i-a explicat soţiei cât de bine s-a priceput. Poate că tatăl ei era implicat în vreo problemă politică şi fusese scos din circulaţie până la potolirea lucrurilor. A fost pentru prima oară de când se cunoşteau când ea 1-a atacat, strigându-i: „Să se potolească lucrurile?! La fel ai spune şi dacă englezii ar năvăli aici şi ar începe să închidă oameni în puşcărie pentru că ţin la ţara lor, la libertate?"

Permisia se terminase prost şi Theil revenise pe nava care - fără cunoştinţa lui - era pe punctul de a primi o misiune de luptă. Tocmai atunci căpitanul cedă din cauza tensiunii; de drept, el urma să fie promovat şi să devină comandant. Dacă nu pe *Prinz Luitpold*, măcar pe o navă din aceeaşi categorie. În loc să se întâmple aşa, apăru Hechler.

Pe urmă, Theil primi un mesaj din partea unui prieten din Neumunster. Nu-i spunea mare lucru, dar părea destul de speriat, ceea ce-l făcu pe Theil să se grăbească spre casă, după ce-i dăduse o explicaţie confuză noului comandant. Vasul trebuia să stea o săptămână în docuri şi oricum ştia că Hechler dorea să se acomodeze cu noua navă în felul lui şi pe îndelete.

Veştile erau mai rele decât îşi imaginase. Britta plecase de una singură la părinţi. Cu toate restricţiile de călătorie şi imposibilitatea de a intra într-o ţară ocupată fără autorizaţie, soţia lui reuşise să ajungă în portul Esbjerg.

Când dăduse ochii cu ea, Theil rămăsese uimit de felul în care arăta. Fusese la un pas de colaps, furioasă şi cu crize de plâns. în acea noapte, după ce izbuti cu greu să o convingă să se bage în pat, ea îi arătase vânătăile impresionante de pe braţe. I le făcuseră cei din poliţia militară când o smulseseră din casa în care se născuse.

La încercările lui de a discuta raţional, de a o linişti, ea îl respinsese cu ochi scăpărători, izbucnind în lacrimi: „Nu înţelegi? I-au omorât pe mama şi pe tata! Chiar nu-ţi pasă de tot ce au făcut călăii ăştia?"

Chemase doctorul, un alt vechi prieten, care-i administra un medicament.

După ce se cufundase în somn, istovită şi drogată, cei doi zăboviră la un pahar de coniac.

Theil spuse disperat: „Ce să fac? Trebuie să fi fost o greşeală, cu siguranţă... Autorităţile n-ar permite niciodată..."

Doctorul îşi închisese geanta, comunicându-i pe un ton tranşant: ,,Tine-ţi firea, Viktor. Sunt vremuri grele. Poate că e mai bine să nu ştii tot adevărul. Îl fixase cu o privire sumbră. Eşti marinar. Fii bucuros. Pe mare îţi cunoşti

duşmanii." Apoi plecase, lăsându-l pe Theil cu deznădejdea lui.

Pe măsură ce trecea timpul, Britta se închidea tot mai mult în ea.

Localnicii încercaseră să fie mai prietenoşi, dar ea îi evitase aproape de fiecare dată. Când se căsătoriseră, era o fată cochetă; acum părea să nu-i mai pese de ea. Theil regretase întotdeauna că nu aveau copii, mai ales băieți care să-i calce pe urme şi să slujească Germania. Odată o făcuse să sufere pentru că nu-i putea dărui un copil. Ultima oară când venise vorba, Theil tot mai simțise nevoia să o lovească. „Un copil! Ca să-i oferi ce? O uniformă neagră şi un baston de cauciuc să se joace cu el?"

Theil parcurgea pe jos ultima parte a drumului de la gară. Neumunster fusese dintotdeauna un orăşel plăcut şi liniştit. Acum, cozile din fața centrelor de distribuire a proviziilor păreau nesfârşite, iar femeile răbdătoare arătau obosite, îmbătrânite înainte de vreme.

Şi totuşi, cu excepția câtorva bombe rătăcite de propriile avioane, războiul ocolise oraşul. Pe cer nu se zărea urmă de nor, cum de altfel nici o dâră de fum nu trăda prezența vreunui avion de luptă. Aproape ca în vreme de pace.

Theil era prea adâncit în gânduri ca să mai observe anunțurile afişate în fața bisericii şi pe cei care cercetau ultimele liste cu morți şi dispăruți; acestea, ca şi cozile, erau din ce în ce mai lungi.

Se gândi la valiza grea pe care o tot muta dintr-o mână într-alta ca să răspundă la saluturile unor soldați din bateria antiaeriană locală. Printre altele, căra în ea brânză şi unt, şuncă daneză şi ouă - lucruri ce puteau să aducă din nou zâmbetul pe buzele soției, Era destul de chinuită şi fără afurisitele astea de rații.

De la acea ultimă şi descurajantă permisie îi scrisese de mai multe ori. Primise răspuns o singură dată - o scrisoare dezlânată şi incoerentă, din care nu pricepuse mare lucru. Brittei nu-i plăcuse niciodată să scrie scrisori. Permisiile petrecute împreună compensaseră întotdeauna această

lipsă. Grăbi pasul. O să fie bine din nou. Aşa cum a fost pe vremuri. Trebuia să fie.

Oricare ar fi fost grijile lui personale, Theil era profesionist până în vârful degetelor. Observase toate evenimentele recente, şi mai ales sosirea contraamiralului, ofițer de ale cărui faimă şi reputație rareori nu pomeneau ziarele.

Ar putea fi şansa lui. *Prinz Luitpold* era ales pentru o treabă importantă. Asta însemna şi periculoasă, se înțelegea de la sine.

Poate că fusese cam aspru cu Britta, sau fără să vrea scrisese într-una din scrisori ceva ce o supărase.

Trebuia să-l înțeleagă şi să fie alături de el, orice s-ar întâmpla, îi părea rău pentru părinții Brittei, dar nu se simțise niciodată prea apropiat de ei. Ar fi trebuit să se fi gândit la fiica lor înainte să se bage în activități politice sau subversive.

Era nedrept ca din cauza asta viitorul lui şi sănătatea ei să fie amenințate.

Se gândi la nava *Prinz* ancorată în apele daneze. O cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Vor avea cu toții nevoie de ea când vor da de greu.

Coti pe aleea liniştită ce ducea spre casă; era ultima dintr-un şir de cinci. Nu se schimbase nimic, iar florile şi arbuştii din fiecare grădină îi bucurau ochii după cenuşiul oțelului şi mohoreala golfului Riga.

Vor petrece împreună trei, poate patru zile. Apoi se va întoarce pe navă. în calitate de comandant secund era dator să ajungă la timp înapoi, chiar cu prețul pierderii unei zile. Dar permisia va fi bine venită. Ca o aducere aminte şi o promisiune. O speranță pentru viitor.

I se păru că vede o femeie din casa vecină aplecându-se, poate să culeagă nişte flori. Când privi din nou, dispăruse. Era bucuros. N-avea chef să zăbovească la discuții despre război, raționalizare şi toate celelalte văicăreli.

Ajuns la poarta grădinii, mută din nou valiza grea în cealaltă mână. Îşi îndreptă umerii, întrebându-se dacă îl pândeşte cineva. „S-a întors!" Aproape că se putea vedea în

uniforma lui cea mai bună, plină de decorații şi cu vulturul pe piept, în dreapta.

Privi în grădină. Şovăi. Nu stătea în firea Brittei să o neglijeze în asemenea măsură. Era uscată, iar florile atârnau veştejite deasupra aleii. Nu-i venea să creadă. îşi stăpâni iritarea şi se repezi la uşa principală. Scotoci după cheie, aşteptându-se ca în orice moment să se deschidă uşa şi ea să apară cu o privire mirată. Părul ei bălai putea fi în neorânduială, fiindcă lui i s-ar fi părut la fel ca odinioară. Rochia ei, chiar una de trebăluit prin casă, pentru el ar fi arătat asemenea celei de mătase pe care o adusese odată din Franța.

Casa era însă atât de tăcută, încât rămase în cadrul uşii deschise, nemişcat. Îşi dădu seama că e goală, fără să cerceteze mai departe. Lumina soarelui, cernută prin ferestrele din spate, era prăfoasă, iar într-o vază din apropierea fotografiei înrămate de la cununia lor florile se ofiliseră. Se opri în dreptul acesteia, dezorientat, neştiind ce să facă. Privi fotografia, brațul ei după al lui, figurile din spate. Acela era Willi - cel care a dispărut în Atlantic cu doi ani în urmă...

Theil lăsă valiza din mână şi-şi îndoi degetele. Ce simțea? Furie, dezamăgire, îngrijorare? Toate şi nici una dintre ele.

Poate plecase? Privi florile veştede. Unde? Se întoarse, copleşit de un sentiment de silă. Îl părăsise.

Hoinări prin casă, deschizând uşile, trântindu-le la loc, apoi urcă la etaj şi se uită afară, spre casa vecină. Atât de liniştită, de încremenită...

Deschise un şifonier. Pipăi hainele, amintindu-şi cum îl privea când o dezbrăca.

Ce-o fi fost în mintea ei? Încercă să-şi păstreze calmul, aşa cum ar fi făcut la bordul navei când un marinar idiot comitea o greşeală. Credea că poate face orice fără să rănească, de se comporta aşa? Atinse o draperie trasă într-o parte. Neglijență. O dată în plus, era un accident, sau ceva deliberat?

Theil coborî fără grabă la parter; aici zări un teanc de scrisori aranjate cu grijă pe măsuța din hol, unde ea îşi ținea mănuşile.

Recunoscu ştampilele oficiale si propriul lui scris. Erau ne-deschise. Nici măcar nu le citise.

Fixă cu privirea valiza rămasă în fața intrării... Părăsită ca şi cum cineva abia sosise sau se pregătea de plecare.

Ce naiba făcuse Britta? Nu avea nici un rost să telefoneze la poliție sau la spital. Ar fi fost anunțat de mult. Trecu un camion militar; câțiva soldați cântau, legănându-se, pe drumul plin de hârtoape. Ce trist suna cântecul lor...

Îndesă scrisorile în buzunar şi, după o scurtă ezitare, înşfacă hotărât valiza burduşită.

Va întreba vecinii; erau oameni de treabă. O simpatizaseră întotdeauna pe Britta.

Ajuns la uşă, şovăi şi privi înapoi la liniştea apăsătoare. Se gândi la viitor, la nava care plutea, aşteptându-l, aşteptându-i pe toți, simțind laolaltă teamă şi înverşunare.

Avea nevoie de ea, la fel cum şi ea avusese odată nevoie de el, dar plecase.

Trânti uşa. O încuie, apoi ieşi în drum, făcând un ocol până la casa alăturată.

Îşi mai aruncă o dată ochii spre propria-i casă. Şi-o imagină pe Britta la fereastră, făcându-i cu mâna surâzătoare, ca şi cum totul fusese o glumă, iar acum îl aştepta.

Soneria răsună undeva departe. Aşteptă, deşi presimțea că nimeni n-o să-i răspundă. În timp ce cobora din nou spre şosea simți că cineva îl pândeşte.

Ce să facă? Îşi aminti de prietenul lui, doctorul. Merse pe jos până la el acasă, nepăsător la greutatea valizei, scormonind furios în minte în căutarea unei explicații.

Doctorul fu bucuros să-l vadă, deşi se grăbea la o consultație urgentă.

Ascultă impasibil povestea lui Theil, apoi spuse:

– Cred că trebuie să accepți realitatea, Viktor. Te-a părăsit. Ridică mâna când Theil încercă să protesteze şi continuă: Va ține legătura cu tine, poți fi sigur de asta, dar

trebuie să-şi rezolve problemele singură, în felul ei, înțelegi? Aşa sunt femeile. Au trecut atâția ani, dar reacțiile lor încă mă lasă fără glas.

Theil hotărî să plece. Britta avea nişte rude pe undeva. Le va căuta adresele în agendă. Se uită la valiza voluminoasă.

– Ia-o dumneata, doctore. De dragul vremurilor bune de odinioară, ce zici?

Doctorul o deschise, privind uimit bogăția de alimente.

– Mulțumesc, Viktor. Câțiva dintre pacienții mei… Theil încuviință din cap şi schiță un zâmbet.

– Desigur.

Afară, înserarea arunca umbre roşietice pe drum. Theil nu o mai luă spre casă. Ştia că, dacă s-ar întoarce acolo, ar înnebuni.

Îl părăsise. Nici măcar nu-i acordase şansa să îndrepte lucrurile. Se consolă, spunându-şi că nu avea cum să ştie de venirea lui.

Dar în toată această perioadă? Un alt bărbat? Iuți pasul spre şoseaua principală fără să-i observe pe cei doi soldați care-l salutară în timp ce-i depăşea. Nu, niciodată! Nu Britta. Orice s-ar fi întâmplat. Atunci, înapoi în Danemarca? Se uită la ceas. Ce să facă?

Atinse cu degetele crucea neagră de pe veston; ca toate celelalte decorații primite, îl făcuse să se simtă întotdeauna mândru şi sigur de el. Mai zăbovi câteva clipe cu privirea pierdută, gândindu-se îndurerat, apoi furios, la felul în care ar fi decurs lucrurile. Din cauza necazului cu părinții Brittei îi fuseseră afectate o vreme avansarea şi cariera. Aşa pierduse comanda lui Prinz. Din cauza ei. Când avea să se întoarcă la el, cerând înțelegere, cum o s-o primească?

Theil se îndreptă spre gară. Nu mai voia să meargă nicăieri altundeva.

*

* *

În cazul unora dintre membrii echipajului navei *Prinz Luitpold*, cele şapte zile de permisie au fost la fel de aparte ca şi fiecare dintre ei. Pentru mulți dintre cei norocoşi au

însemnat un adevărat colac de salvare, ceva prețios, dar ireal față de condițiile aspre ale războiului. Pentru alții - care s-au întors la sfârşitul permisiei cu sentimentul că au pierdut totul - ar fi fost poate mai bine să nu fi părăsit nava.

Printre cei rămaşi la bord era unul care, după un scurt raid pe chei, în căutarea unui telefon, petrecuse cea mai mare parte a zilelor şi nopților în Vejle.

Korvettenkapitän Josef Gudegast, ofițerul cu navigația de pe crucişător, ştia nu numai cărările mării şi poziția balizelor de aliniament folosite în vreme de pace sau de război, dar acumulase şi un impresionant bagaj de cunoştințe despre porturi şi ce puteau ele oferi. Pe vremea când lucrase pe vase de lemn, vizitase adesea porturile daneze, iar Vejle era unul dintre locurile preferate pentru o escapadă pe țărm.

În penultima zi a permisiei şedea într-un fotoliu imens; cu chipul roşu, încordat din cauza concentrării, lucra o schiță în cărbune a femeii tolănite pe o sofa în fața lui. În lumina lămpii, corpul ei gol părea palid.

Căsuța era liniştită, cu atât mai mult cu cât ferestrele erau acoperite de jaluzele şi draperii întunecate. Locul acesta fusese întotdeauna paradisul lui. Era bine aprovizionat cu mâncare şi băutură, în mare parte adusă de el de pe navă, unde se întorcea în fiecare dimineață să arunce o privire sectorului de care răspundea şi lucrărilor făcute de subordonați.

În încăpere era foarte cald, motiv pentru care stătea doar în cămaşă. Vestonul cu cele trei galoane aurii decolorate atârna neglijent pe uşă, ca pentru a-i aminti - dacă mai era nevoie - că răgazul lui de libertate se apropia de sfârşit.

– Gata! Se lăsă pe spate, studiindu-şi opera cu un ochi critic. Nu e rău.

Ea se ridică şi veni alături, încolăcindu-şi un braț după umărul lui masiv. Gudegast simți corpul lipit de-al său, căldura şi afecțiunea pe care le împărtăşiseră, pe rând, cu pasiune şi disperare surdă. Peste puțin timp, aveau să stea din nou alături în pat, iar într-un târziu vor adormi, înlănțuiți precum tinerii îndrăgostiți.

Josef Gudegast avea patruzeci de ani şi-i simţea din plin. Se trase de barba încâlcită şi murmură:

– Eşti încă o femeie a naibii de frumoasă, Gerda. O îmbrăţişa. Nu te-am uitat niciodată.

Ea îi mângâie părul. I se răriseră foarte tare, iar fără chipiul de la uniformă îşi arăta vârsta, gândi ea. Şi-l putea aminti pe tânărul ofiţer cu ochi luminoşi de pe o navă în trecere, şi cât de bine se înţeleseseră de la început.

– Fugi de-aici! spuse Gerda. Atârnă carnea pe mine. Cercetă desenul. Tu m-ai făcut s-arăt mai frumoasă.

El îl acoperi cu o coală de hârtie, replicând brusc:

– E al tău!

Gerda făcu ochii mari.

– Dar niciodată n-ai dat...

Gudegast se ridică şi privi spre uşa dormitorului.

– Curând voi pleca... E ceva ce o să-ţi aducă aminte de bătrânul Josef, ce zici?

Îl prinse de braţ, neliniştită de dispoziţia lui sumbră.

– Totul va fi bine, aşa-i?

– Bine?

Îşi luă pipa de pe poliţa de deasupra căminului şi o umplu cu o încetineală deliberată. Trăgea de timp.

Era surprins că-i păsa atât de mult. Totodată nu voia să o sperie.

– Nu, la drept vorbind nu cred că va fi, spuse el încet.

Ea se aşeză pe sofa, trăgându-şi un şal mare peste umerii goi. Gudegast adăugă:

– Ai văzut cum ne-au întors spatele după-amiază, la cafenea? Gerda replică, stânjenită:

– Au spus, că nu mai au locuri.

El se încruntă.

– Au spus. Îşi aprinse pipa şi trase adânc de câteva ori, apoi continuă: Ticăloşii... A trebuit să pun piciorul în prag.

Gerda îl privi zâmbitoare.

– Ai făcut rost de-o masă grozavă.

– Nu-i vorba de asta. Pufăi. Au ajuns să fie mai speriaţi de afurisita de Rezistenţă decât de noi, nu vezi?

Îi studie gura rotundă şi sânii abia acoperiți. Fusese o fată atât de drăguță... Mai bine ar fi luat-o de nevastă în loc să...

Încercă să alunge din minte imaginea soției sale din Hamburg. Totul era o porcărie. Ca şi nenorocitul ăsta de război.

– Gerda, ce vei face când se va termina totul?

– Am să... Voi fi aici...

Veni lângă ea şi-i ciufuli părul.

– Pierdem. Nici de asta nu-ți dai seama?

– Nu trebuie să spui aşa ceva, Jo! Dacă te aude cineva... Pe fața lui ridată se aşternu o grimasă.

– Dumnezeule, chiar îți pasă?

– Ştii bine că da.

– Toți anii ăştia...

O mângâie pe păr cu o mână uriaşă, în timp ce cu cealaltă ținea strâns pipa.

– Ştiu că eşti daneză, dar când totul se va termina, vor fi mulți care îşi vor aminti că ai avut prieteni nemți. O simți încordându-se şi aproape că regretă ceea ce-i spusese.

Peste câteva zile va fi din nou departe. Probabil pentru totdeauna, dacă smintiții de la Cartierul General aveau să-şi bage coada. Ce fel de război se punea la cale? Nici măcar nu-i arătaseră noile hărți. Gândul acesta îl făcu să se înfurie. Când vorbi iarăşi, vocea îi era neaşteptat de aspră.

– Trebuie s-o ştergi, fetițo! Ai rude în Suedia, pleacă la ele, dacă poți.

Ea se agăță de brațul lui.

– Eşti sigur că se va întâmpla aşa, Jo?

Rânji, dar un fior îi scutură trupul masiv.

– Îmi închipui că tipii din comanda supremă au prevăzut deja totul, vreun tratat, ceva, un compromis. Doar n-am ras decât jumătate din lumea asta nenorocită, aşa că nimănui nu-i pasă!

Gerda îl privi, nemişcată, cu ochii înecați în lacrimi.

– Niciodată nu m-am gândit...

El îi zâmbi cu blândețe. Prea mulți prieteni germani... Nu, nu vor uita asta. Văzuse în Spania, după războiul civil. Toți

„eroii" care răsăriseră după ce se sfârşiseră luptele... Tipi bravi, care îşi dovedeau bărbăția trăgând de păr şi violând femeile ce sprijiniseră tabăra adversă. Ceea ce urma să se petreacă aici, avea să ofere o privelişte de o mie de ori mai rea.

O strânse aproape cuprinzându-i fesele în palme. Nici unul nu observă că degetele lui lăsau urme de cărbune de desen pe pielea dezgolită.

Privirile li se întâlniră.

– În pat! spuse el.

Ea luă sticla de şnaps pe care i-o adusese şi două pahare. Gudegast îi făcu loc să treacă. O urmări cum păşea provocator spre cealaltă încăpere. Ştia că nu va pleca. Poate că îşi va găsi un ofițer de treabă care să aibă grijă de ea când englezii vor ajunge aici. Simți sudoarea prelingându-i-se pe spate. Dumnezeule, puteai fi omorât numai pentru asemenea gânduri!

Înaintă dincolo de uşă. Se uită la Gerda, la felul ațâțător în care picioarele îi zăceau întinse între cutele cearşafurilor mototolite în acea dimineață - sau poate în toate celelalte.

Mâine va face altă schiță. Când va fi din nou pe mare, dacă o să aibă timp, ar putea încerca să o picteze în ulei. Se înfiora, apoi îşi scoase pantalonii.

Ea întinse brațele. După ce bărbatul se trânti greoi pe pat, îngenunche deasupra lui. Era uriaş, iar dacă stătea deasupra, se simțea strivită.

El o privi şi-i spuse:

– Mi-ar fi plăcut să fim căsătoriți, Gerda.

Femeia râse, dar râsul era plin de tristețe. Îl cuprinse în brațe, îl apăsă cu trupul, oftând zgomotos în timp ce el o pătrundea. Era ca si cum ar fi ştiut că nu se vor revedea niciodată.

*

* *

Imaginea de pe ecran pâlpâi. în sunet de goarne, începu alt interminabil jurnal de actualități. Hans Stoecker încercă să se concentreze. Imposibil să distingi cu claritate ceva.

Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară. Cinematograful oraşului fusese rechiziţionat şi el bănuia că aici funcţionase o biserică, sau ceva de genul ăsta. Până la ecran se înşiruiau rânduri-rânduri de gulere marinăreşti pătrate, întrerupte ici-colo de griul verzui al uniformei trupelor de uscat.

Jurnalul de actualităţi era consacrat în special frontului de est. Prezenta mii de prizonieri escortaţi de soldaţi zâmbitori, care făceau voioşi semne cu mâna. Comentatorul atingea doar în treacăt situaţia din Franţa, în schimb apăreau mai multe imagini aeriene cu avioane de luptă ce bombardau un convoi de camioane; altele, cu câteva tancuri americane în flăcări.

Partea cea mai importantă a jurnalului era dedicată bombardării Londrei. Obişnuitele comentarii şi fluierături ale asistenţei scăzură în intensitate când aparatul de filmat se opri asupra marii rachete V-2, scuipând foc şi fum înainte să se înalţe de pe rampa de lansare şi să dispară în înaltul cerului.

Comentatorul perora entuziasmat: „De dimineaţă până seara, în fiecare zi, arma noastră secretă loveşte asupra Londrei. Nimic nu-i poate ţine piept; nu există nici o posibilitate de apărare. Numărul victimelor şi al pagubelor sporeşte neîncetat."

Urmau câteva fanfare, apoi vulturul german şi zvastica gravate pe un giulgiu impresionant de flăcări şi fum încheiau actualităţile.

Stoecker se ridică, croindu-şi drum spre ieşirea din cinematograf. Auzi mai multe glasuri strigându-l. Trebuie să fie aici jumătate din cartul liber al navei, gândi el.

Afară se înnsera, iar lumina avea acele superbe reflexe roz-aprins, cum numai în aceste ape mai văzuse. Îşi îmbrăcă vestonul şi se îndepărtă hotărât de zona portului. Străzile erau pline de militari germani care păreau destul de lipsiţi de griji.

Se gândi din nou la gabara scufundată, la strigătele îngrozite ale prizonierilor prinşi sub punte ca într-o capcană. Trecuse prin acel loc cu una dintre bărcile cu

motor ale crucişătorului când fusese trimis în misiune la ţărm. Îl marcaseră cu o baliză specială, dar, după cum aflase de la una dintre santinelele de pe chei, nu avusese loc nici o anchetă şi nici nu coborâseră scafandri. *Prinz Luitpold* dispunea de propria lui echipă de scufundători, însă nu i se ceruse sprijinul.

Oricum ai fi privit lucrurile, totul era clar. N-a fost sabotaj, îşi aminti chipul maiorului SS. Fusese o crimă.

Stoecker traversă maşinal strada. Se opri să privească vitrina unui magazin. O făcu mai degrabă ca să evite trei ofiţeri pe care ar fi trebuit să-i salute. Era o copilărie, dar, ca majoritatea marinarilor, avea aversiune pentru disciplina măruntă ce părea să funcţioneze pe uscat. Se gândi la comandant, cum îi vorbise, cum îi spusese pe nume, reţinându-l dintr-un echipaj de aproape o mie de oameni. Hechler nu făcuse niciodată caz de disciplină. Avea criteriile lui şi pretindea să fie îndeplinite. Altfel, era un om căruia simţeai că i te poţi adresa oricând. Cu încredere.

Cineva îl prinse de mânecă.

– Hans! Tu eşti?

Se răsuci, holbându-se la fata care-i zâmbea. Preţ de câteva clipe, în mintea lui străfulgera amintirea aceloraşi bucle castanii ce încadrau nişte ochi surâzători şi o uniformă de şcoală; acum însă uniforma avea însemnele infirmierelor.

– Ce cauţi aici, Sophie? Acasă, ea locuia la trei uşi de mama lui. Eşti infirmieră?

Fata îşi potrivi pasul după al său. Oboseala din privire i se risipi de bucuria revederii.

– Nu departe de aici este un mare spital. Privi într-o parte. Cei mai mulţi sunt soldaţi care au fost în Rusia.

Stoecker îşi aminti de stilul triumfal al jurnalului de actualităţi şi de zguduiturile turbate ale suprastructurii navei când trăseseră asupra poziţiilor inamice.

Târziu după aceea îl auzise pe Kapitänleutnant Emmler, locţiitorul ofiţerului cu artileria, comentând necăjit: „Şi totuşi, Ivan a făcut zob o brigadă întreagă! Când vom reuşi oare să-i punem cu botul pe labe pe ticăloşii ăştia?"

– Sunt norocoşi că se află în grija ta, Sophie, spuse el încet. Ea îl luă de braţ. O făcuse cu atâta naturaleţe, că se simţi mişcat.

– Au fost în iad, Hans, spuse ea. Unii dintre ei sunt... Ridică din umeri şi zâmbi, dar pe obraji i se prelingeau lacrimi. Ia uite ce fac din cauza ta!

O călăuzi prin şuvoiul de oameni şi vehicule. Intrară împreună pe o stradă îngustă şi atât de liniştită, încât zgomotul paşilor le era singura tovărăşie.

Vorbiră despre cele de-acasă, despre cunoscuţi şi despre ultimele prilejuri cu care îi întâlniseră.

– Aş vrea să te mai văd, spuse el pe neaşteptate. Ea îl privi cu gravitate.

– Am toate serile libere, în afară de...

El clătină din cap, prinzându-i mâinile.

– Mâine. Acolo unde ne-am întâlnit. Acum trebuie să mă întorc pe navă.

Se simţea surprinzător de tulburat. Dacă n-ar fi plecat de la cinematograf, nu ar mai fi întâlnit-o, n-ar fi ştiut niciodată...

– Voi fi acolo... Îl mângâie pe obraz. Nu te-ai schimbat, Hans. Îi văzu expresia de pe chip şi întrebă repede: Ce e?

Stoecker privea undeva deasupra, cu mâna lipită de braţul ei, ca pentru a o proteja. Deşi şters şi mâncat de rugină, numele străzii se contura ca şi cum ar fi fost scris cu litere de foc. Era tocmai strada indicată pe scrisoare. Cu un gest vinovat îşi pipăi buzunarul. Parcă voia să se asigure că mai este acolo. Recunoscu casa, deşi nu mai trecuse pe-aici în viaţa lui. Sub locuinţele de deasupra fusese o prăvălie, iar ferestrele arse - ca de altfel întreaga clădire - se căscau asemenea unor grote întunecate. Pe tocul uşii, rămas în picioare, zări mâzgălite cu vopsea - înnegrite de fum, dar totuşi vizibile - steaua lui David şi cuvintele: Evreu împuţit!

Fata îi urmări privirea şi şopti:

– Hai să plecăm de-aici.

Coborâră înapoi pe străduţa îngustă, către şoseaua principală. Cine a fost? se întrebă. Un părinte, soţia, iubita?

Îşi încleşta degetele de braţul ei şi auzi în urechi murmurul bărbatului: Voi muri. Toți murim.

– Ti-e rău?

Încercă să zâmbească, dar buzele crispate refuzară să-l asculte.

– Nu, n-am nimic.

Priviră unul la altul, părtaşi la minciună, ca şi cum ar fi fost ceva prețios şi ştiut numai de ei.

– Atunci, pe mâine.

O urmări cum grăbea pasul spre un furgon camuflat pe care era pictată crucea roşie. Dar dacă totul s-a petrecut doar în mintea lui? Era o singură cale să afle şi ştiu că, oricât l-ar fi costat, va citi scrisoarea.

Pe măsură ce deasupra locului de ancorare se lăsa noaptea, cursele du-te-vino ale bărcilor transportară toți marinarii care se înapoiau pe navă. Ofițerul de cart împreună cu personalul de serviciu la pasarelă supravegheau fiecare siluetă care urca la bord, îndreptându-se apoi şchiopătând sau clătinându-se spre căldura primitoare a sălii de mese.

Cu luminile camuflate, *Prinz Luitpold* părea un tigru care se odihneşte; doar luna se reflecta ici-colo, în hublouri şi în blindajele punții.

Una dintre ultimele şalupe se desprinse de țărm, împroşcând în întuneric jerbe albe de spumă. Pilotul cârmi cu dibăcie. Ambarcația se strecură printre câteva şlepuri ancorate şi două bărci de patrulare. Hechler părea să simtă că nava lui era tot mai aproape. Se cățără afară din cockpit[14], alăturându-se cârmaciului, cu gulerul mantalei din piele ridicat peste urechi şi chipiul bine îndesat pe cap. Deşi viteza şalupei făcea ca stropii să se împrăştie în toate părțile, nici măcar nu clipi când umbra imensă prinse contur în licărirea palidă a stelelor, ba chiar avu un ciudat sentiment de uşurare. Văzu omul de la prova făcându-şi apariția cu cangea pregătită şi auzi motorul torcând mai domol pe măsură ce timonierul reducea viteza.

Vorbărie arogantă, banchete, uniforme pompoase şi strălucire - de toate avusese parte în ultimele zile, destul să i se facă lehamite. Realitatea lui era aici... Nava lui!

O voce stridentă din întuneric ceru semnalul de recunoaştere. Cârmaciul semnaliza cu o mică lanternă.

Bordurile de la prova navei desenară un vârf de săgeată pe cer, apoi şalupa vină spre scara de babord.

Căpitanul s-a întors la bord. Poate avem noutăți.

Hechler urcă scara cu uşurință, aranjându-şi la loc gulerul de piele, astfel încât crucea de la gât licări stins în lumina palidă de pe pasarelă.

Comandantul crucişătorului *Prinz Luitpold* se simțea de parcă nici n-ar fi părăsit vreo clipă nava.

Capitolul 4
SIGURANȚĂ MAXIMĂ

În uşa cabinei de zi a lui Hechler se auzi o bătaie, apoi Theil păşi peste pragul înalt şi închise uşa.

Hechler se bucură de întrerupere. Masa din faţa lui era acoperită cu dosare informative, teancuri de fotografii şi chiar vagi buletine de ştiri. În doar câteva zile absorbise tot ce reuşise să găsească despre situaţia războiului, ceea ce-l făcea să se simtă de parcă avea să-i explodeze capul. Îl vedea pe Theil pentru prima oară de la întoarcerea din permisie, altfel decât cu ocazia scurtelor rapoarte curente.

Arăta mai palid ca de obicei şi mai tăcut. Când bărbaţii însuraţi reveniseră după scurta lor evadare, Hechler simţise o schimbare de atmosferă de la un capăt la celălalt al navei. Chiar de-ar fi existat legi împotriva răspândirii tristeţii şi deprimării, nimeni nu ar fi izbutit să-i oblige să le respecte, îşi zise el.

Mai mulţi marinari ceruseră prelungirea permisiilor din motive familiale: rude ucise sau dispărute în bombardamente, soţii infidele şi fiice însărcinate. Lista era fără sfârşit.

Aşteptă ca secundul să se aşeze şi Pirk să prepare cafea proaspătă. Primul vorbi Theil:

– Domnule comandant, toată lumea se află la bord, în afară de doi marinari. I-am anunţat ca dezertori.

Hechler ridică din sprâncene. Din perspectiva războiului erau o părticică infimă, dar pentru orice navă doi oameni însemnau o pierdere neliniştitoare, o fisură în schema de organizare.

Pirk deschise un hublou. Hechler văzu cum fumul de pipă din cabină se strecura afară, risipindu-se în rotocoale spre ţărm. Unul dintre vizitatorii lui fusese Gudegast,

ofițerul cu navigația; de fapt, Hechler se întâlnise cu toți conducătorii de sectoare.

Fără îndoială, Gudegast nu se plânsese, dar nemulțumirea lui în privința carturilor era limpede. Nu avea nici un rost să le explice că nu cunoştea noul rol al navei şi nici misiunea. Nimeni nu l-ar fi crezut. *Dar eu, în locul lor?*

– Poate au motivele lor, Viktor. Nu vor ajunge departe.

Se gândi la veştile de pe frontul rusesc. Inamicul îşi înteţise presiunea, probabil pentru a obține un avantaj cât mai mare până când iarna neîndurătoare avea să aducă un nou impas.

– Plecăm în seara aceasta, domnule comandant, spuse Theil. Făcuse doar o afirmație. Vasele de escortă au ancorat deja conform ordinelor.

Hechler îl privi nesigur. Theil vorbise cu o oarecare indiferență. Nu se potrivea deloc cu firea lui şi cu preocuparea permanentă pentru eficiență.

– Totul e în regulă cu tine, Viktor? Theil păru să se trezească dintr-o dată.

– Asta-i bună... desigur, domnule!

– Mi s-a părut... Cum a fost în permisie? Theil îşi desfăcu mâinile.

– Ca de obicei. Ştiți cum e... într-o casă e nevoie întotdeauna de tot felul de lucruri.

Hechler aruncă o privire la hârtiile de pe masă. Deci asta era. Avea necazuri cu soția.

– Pot să te ajut cu ceva?

Theil îi înfruntă privirea. Era ca o sfidare.

– Cu nimic, domnule comandant.

– Bine, atunci.

Hechler ascultă cu atenție agitația de pe puntea care prindea viață. Era un sentiment plăcut. Niciodată nu se săturase de el. Animalul fremăta după un repaus impus.

– Norvegia, spuse el. Trebuie să pornim când se înserează şi să depăşim Skagerrak înainte de răsărit. Urmări reacția lui Theil. Vreau să ajungem în largul portului Bergen în treizeci de ore.

Theil făcu o grimasă.

– Mă întreb dacă vasele de escortă vor fi în stare, să țină pasul cu noi.

– Bine-ar fi!

Își imagină crestată coastă norvegiană, înșiruirea nesfârșită de fiorduri și insulițe. Asta îi va da lui Gudegast motive să aibă pentru ce să bombănească.

– După aceea va trebui să navigam aproape de țărm, să intrăm în fiordul stabilit și să așteptăm veşti proaspete.

Theil încuviință, clătinând din cap.

– Alt fiord…

Hechler ghici că se gândea la marele crucișător de luptă *Tirpitz* care stătuse ascuns în bârlogul lui norvegian, la multe mile distanță de largul mării. Deși păreau la adăpost de orice fel de atac, în urmă cu un an, inamicul reuşise să ajungă până la el. Câteva mici submarine de buzunar cu echipaje de câte patru oameni riscaseră sfidătoare totul ca să dea de urma lui *Tirpitz* și îl scoseseră din circulație plantându-i sub carenă câteva încărcături explozive zdravene, cu toate măsurile de protecție și camuflare pe care și le luase.

Hechler își aminti iar de fratele său. Scharnhorst fusese scufundat o lună după aceea, a doua zi de Crăciun. Apele din largul Capului Nord erau atât de neîndurătoare, încât învingătorii descoperiseră și salvaseră doar câțiva dintre supraviețuitori. Fratele lui nu se aflase printre ei.

Hechler se strădui să și-l scoată din minte și să se concentreze asupra misiunii care urma să fie încredințată navei lui. Să fi fost vorba din nou despre convoaiele din nordul Rusiei? Orice presiune asupra ruşilor și distrugerea atât de așteptatelor ajutoare din partea Aliaților ar fi fost bine venite pentru armata de uscat. Sau poate și mai la Nord, chiar prin Marea Barents, înainte de venirea gheților?… Să atace marina rusească la ea acasă. Hechler își încleşta fălcile. S-ar putea să merite încercat.

– La întoarcere mă aşteptam să găsesc arborat pe catarg pavilionul amiralului, domnule comandant, spuse Theil.

Hechler zâmbi.

– Amiralul preferă să ne mai țină pe jăratic, Viktor.

Se gândi la lăzile misterioase duse jos în cală. Cheile compartimentului în care fuseseră depozitate nu mai stăteau în comandamentul navei. Una o avea amiralul, iar pe cealaltă o încuiase Hechler în seiful din cabina lui. Era hotărât să afle de la Leitner ce era în lăzi.

Îşi aminti reşedinţa provizorie pe care acesta o avea în Copenhaga, acolo unde fusese condus în prima seară, apoi în mai toate serile care urmaseră. Copenhaga era încă frumoasă. Războiul şi ocupaţia nu puteau schimba asta, gândi el. Turnurile semeţe şi acoperişurile verzi, pieţele pavate cu piatră - toate aveau un farmec pe care drapelele germane arborate pe clădirile rechiziţionate nu-l puteau altera.

Se părea că Leitner crease acolo o altă lume, numai a lui. Cartierul General fusese înainte hotel, iar toţi oamenii - bărbaţi şi femei - care intrau şi ieşeau la ordinele lui se comportau ca atare. Exista întotdeauna mâncare aleasă şi băutură din belşug; o mică orchestră întreţinea oaspeţii oficiali cu muzică romantică sau patriotică - în funcţie de ocazie.

Chiar dacă Leitner era îngrijorat de veştile de pe frontul rusesc, în nici un caz nu arăta. Întotdeauna optimist şi sigur de el, părea că-şi rezervă disprețul pentru armata de uscat şi pentru anumiţi generali pe care obişnuia să-i numească „pigmei intelectuali".

Dacă exista cineva căruia să-i priască războiul, fără îndoială că Leitner era acela.

Aşezat în partea opusă a mesei, Theil nu-l scăpa din ochi, deşi mintea îi era pe jumătate absorbită de larma de la bordul navei şi de pregătirile pentru o nouă plecare la drum. Totuşi, Hechler îl captiva mai mult. Oare era chiar atât de calm cum părea văzut din afară? Într-atât de netulburat de povara răspunderii şi a incertitudinilor?

Se gândi la zvonurile care îl întâmpinaseră când revenise pe navă. Sosirea pachetelor de îmbrăcăminte pentru condiţiile arctice la platforma de încărcare nu făcuse decât să alimenteze speculaţiile, chiar şi printre cei mai sceptici.

Ar fi trebuit să se simtă mai aproape de Hechler acum. *Şi* pe el îl părăsise soţia, deşi nimeni nu aflase întreg adevărul. Oare se frământă din cauza asta, şi în sufletul lui îşi doreşte să se întoarcă? Studie trăsăturile grave ale lui Hechler, felul în care îşi dădea părul de pe frunte pe spate atunci când voia să sublinieze ceva.

Theil încercă să nu stăruiască asupra comportamentului Brittei. Poate că dorea numai să-l pedepsească, ca şi cum nu ar fi fost decât vina lui. Simţi cum îl cuprinde disperarea. Era atât de nedrept. Tocmai când avea nevoie de devotamentul ei, de sprijinul ei. Dacă măcar...

– Oare câţi ochi sunt aţintiţi asupra noastră în clipa asta, Viktor? întrebă Hechler.

Se apropie de un hublou şi îşi sprijini degetul de paravan. Lui Theil i se păru că arăta mult mai relaxat, mai degrabă ca un spectator decât ca un actor principal.

Hechler îi simţi privirea şi stânjeneala. Nu era momentul ca Theil să fie cu mintea aiurea. Prioritatea lor numărul unu trebuia să fie nava, şi apoi oamenii care serveau pe ea. După aceea... Se întoarse, ţinându-se de capacul hubloului ca un pasager într-un tren aglomerat.

– Vom lupta, Viktor. Simt asta. Gata cu joaca, gata cu afurisitele de bombardamente în care abia îţi ajunge spaţiul de manevră ca să eviţi să te încalece duşmanul. Se uită la cel mai apropiat perete ca şi cum ar fi putut privi prin el. Ai citit despre Nelson?

Înţelese după expresia lui Theil că schimbarea de atitudine îl descumpănise.

– Nu, domnule comandant.

Vorbise de parcă s-ar fi simţit într-un fel vinovat de trădare. Hechler zâmbi şi cutele din dreptul gurii i se îmblânziră.

– Trebuie să citeşti. A fost un ofiţer pe cinste. Rânji prefăcut. Desigur, neînţeles de superiorii lui. În privinţa asta nu s-a schimbat nimic.

Theil se foi în fotoliu.

– Şi ce-i cu el?

– Măsurile cele mai îndrăznețe sunt cele mai sigure, asta spunea amiralul. Şi îi dau dreptate, acum mai mult ca oricând. Adăugă liniştit, în timp ce îl cântărea din priviri: Dacă nu suntem prudenți, vom pierde războiul.

Theil se uită la el înmărmurit.

– Imposibil! Adică... vreau să spun, domnule, că nu putem fi învinşi acum.

– Învinşi - cred că nu. Dar putem, totuşi, pierde.

Nu dădu nici o explicație. În schimb se concentra asupra Norvegiei. Prima etapă a drumului nu părea să fie prea periculoasă. Atacurile aeriene erau posibile în fiecare clipă, dar barajele de mine ar fi trebuit să poată împiedica apropierea oricărui submarin. Se gândi la noul aparat de detecție care fusese instalat la bord. Era la fel de bun ca şi cele folosite de britanici şi de aliații lor. Ofițerul cu artileria, Kroll, se arătase deosebit de entuziasmat, deşi era evident nemulțumit de prezența unor civili la bord care să-i dea instrucțiuni. Aveau să rămână pe navă şi în timpul călătoriei, într-atât era de important.

Unul dintre civili denumise dispozitivul „ochiul nevăzut"... Datorită lui, Scharnhorst fusese depistat şi distrus chiar în timpul unei furtuni compacte de zăpadă. *Prinz Luitpold* urma să fie de două ori mai precis şi ei erau primii echipați cu aşa ceva.

Pe navă sosiseră oameni instruiți în pripă, figuri noi care urmau să fie integrate pentru a deveni parte din lumea lor.

Apăruse şi un nou medic de bord; lăsarea la vatră a celuilalt din motive de sănătate stârnise printre marinari glume răutăcioase.

Hechler se gândi să discute cu Theil şi despre doctor, dar se răzgândi şi o lăsă pe altă dată. Se numea Stroheim; era foarte competent şi cu o clasă mai sus decât majoritatea medicilor militari din Marină. Din motive evidente pentru toată lumea, cei mai buni deserveau armata de uscat.

Din dosarul lui personal, răsfoit în treacăt de Hechler, îl îngrijora un singur lucru. Avea ataşată o pagină „trandafirie". Hechler detesta amestecul politicii în treburile care îl priveau. Dar de aşa ceva trebuia, totuşi, să ții cont.

Păstra în minte imaginea Oberleutnantului Bauer, ofițerul telegrafist. Judecând după aspectul exterior, părea un puşti, dar era un membru important al echipajului. Şi Bauer avea o rubrică specială la dosar. Îndeplinea rolul de ofițer politic al navei, domeniu în care Hechler nu-şi putea băga nasul, cât era el de comandant.

Se grăbi să alunge gândurile întunecate şi îi spuse lui Theil:

– Înainte ca oamenii să-şi ia în primire posturile pentru plecarea din port, aş vrea să dăm o raită pe navă. Schiță un zâmbet. Să arătăm că suntem uniți.

Theil se ridică, strângând chipiul sub braț.

– Voi fi onorat. Pentru patrie!

O clipă, Hechler se aşteptă să adauge: „Heil Hitler!", aşa cum ar fi făcut Leitner.

– Din acest moment, nimeni nu mai coboară la țărm, spuse el. Îşi amintise brusc de explozia care scufundase şlepul. Astfel de lucruri se întâmplau întotdeauna pe neaşteptate. Vigilența nu era de-ajuns. Sabotaj. Cei care puseseră bomba la bordul gabarei erau undeva pe aproape şi îi pândeau. Era totuna dacă intenționaseră să avarieze nava sau să distrugă lăzile lui Leitner. Ar fi putut fi mai grav.

În Londra zguduită de bombardamentele infernale cu noile rachete ucigătoare, în vreun buncăr al Amiralității, avea să sune un telefon: *Prinz Luitpold* părăseşte Vejle. Nu era nevoie decât de un scurt mesaj transmis prin radio din partea unui trădător danez. Zâmbi din nou... Sau patriot, dacă erai din cealaltă tabără.

O trepidație şi mai accentuată, stârnită de undeva, din măruntaiele sălii maşinilor, cuprinse blindajele punții. Hechler îşi mută privirea de la chipul brăzdat de riduri al lui Theil. Ca şi mine, gândi el... Dornic de plecare.

*

* *

Marşul impetuos al crucişătorului *Prinz Luitpold* din Baltica în apele norvegiene a fost mai liniştit decât

anticipase Hechler. Au menținut o viteză de croazieră constantă, de douăzeci de noduri, şi au depăşit portul Bergen cu o abatere de numai douăzeci de minute față de calculele lui Gudegast.

În cea mai mare parte a timpului, dar în special în pasajul cel mai periculos din Marea Nordului, când Insulele Orkney şi mai apoi Shetland se găseau la două sute de mile la travers, echipajul navei a stat lipit de posturile de luptă. Toți ochii erau ațintiți spre cer, dar, spre deosebire de Baltica, vremea a fost foarte mohorâtă, cu plafonul de nori coborât şi averse de ploaie măruntă, care reduceau vizibilitatea la doar câteva mile. Au putut fi testate unele dintre dispozitivele noului radar, iar Hechler a fost impresionat de precizia cu care trasau deplasarea şi mişcările navelor din escortă, chiar şi când acestea nu puteau fi văzute de pe punte.

Au navigat neîntrerupt spre Nord, apoi spre Nord-est, urmărind linia litoralului pe care Hechler o cunoştea atât de bine din scump-plătitele experiențe anterioare. După ce au ocolit fiordul Trondheim - asemănător unei fortărețe -, au traversat Cercul Polar, continuându-şi drumul până când atât radarul cât şi marinarii de veghe au indicat apariția insulelor Lofoten, în prova babord. La dreapta, parcă tăiat în țărm, se afla Bodø, iar o oră mai târziu lanțurile coborâră huruind şi crucişătorul aruncă ancora.

Coasta era apăsător de cenuşie, iar pâcla ce plutea deasupra apei învăluia nava de parcă tocmai ar fi tras o salvă mută de salut spre plajă. De data aceasta nu mai erau singuri. Un alt crucişător, *Lübeck*, se afla deja la ancoră, iar în afara navelor lor de escortă se găseau mai multe distrugătoare şi câteva vase de aprovizionare.

O parte din încordare, dacă nu cumva toată, se risipise de-a lungul călătoriei. Faptul că primiseră o nouă misiune, riscurile de zi cu zi acceptate de marinari care puneau grijile personale în altă lumină - toate acestea îi întăriră lui Hechler convingerea că nava lui era gata pentru orice.

Întrucât crucişătorul era ancorat la adăpostul plaselor de protecție şi al verfafoarelor, iar bărcile de explorare se

roteau încontinuu în apropiere, Hechler avu răgazul să constate înțelepciunea ordinelor pe care le primise. Bodø era o alegere bună, decise el, fie şi numai datorită întinsului aerodrom militar care exista aici. Bombardierele şi avioanele de luptă le puteau asigura neîntârziat acoperirea, precum şi pregătirea eventualelor atacuri asupra convoaielor inamice sau submarinelor „curioase".

Reîncepu rutina; după ce şlepurile cu combustibil umplură ochi rezervoarele, se puseră pe aşteptat.

La mai puțin de douăzeci şi patru de ore de la aruncarea ancorei, Hechler primi un mesaj concis, dar grabnic. Trebuia să zboare de urgență la Kiel. După nesiguranța şi misterul ordinelor primite până atunci, era ca o descătuşare. Dar în timp ce se îndrepta spre țărm şi mai apoi, când gonea spre aerodrom într-o maşină a statului-major al armatei, motivul alegerii portului Bodø ca refugiu pentru nava lui deveni dintr-o dată evident. Totul fusese planificat până în cel mai mic detaliu, ca şi cum el n-ar fi avut nici un amestec în toată povestea. Nici măcar nu ştiuse ce să-i spună lui Theil înainte de plecare. De fapt, era posibil să meargă în Germania doar pentru a fi informat că a fost schimbat, urmând ca Theil să preia comanda.

Avionul - un bătrân Junkers de transport cu trei motoare - ajunse la Kiel după-amiaza târziu.

Hechler moțăise în scaunul lui, nu pentru că era obosit, ci mai degrabă pentru a evita să ridice tonul într-o eventuală discuție cu un colonel de armată, care petrecuse aproape în întregime cele patru ore ale zborului sorbind un „întăritor" dintr-o sticluță argintie.

În timp ce avionul se apleca abrupt şi începea să coboare, Hechler izbuti să arunce o privire asupra Kielului. Nu mai trecuse pe-acolo de aproape un an şi acum nu reuşea să-şi desprindă ochii de imaginea prăpădului. Fuseseră devastate suprafețe întinse, astfel că doar străzile mai lăsau să se ghicească ceea ce fusese în acele locuri. Zări o trâmbă de fum... Nu-şi putu da seama dacă era urmarea unui recent raid aerian sau numai un incendiu scăpat de sub control. În cinci ani de război întâlnise de multe ori asemenea scene.

Polonia, Rusia... Chiar şi cu ocazia ultimului bombardament la care participase, nava lui văzuse cum cele câteva case rămase se transformaseră în ruine.

Pentru câteva clipe, lumina fumurie a soarelui se reflectă în apele mării, suficient ca Hechler să distingă contururile întinselor şantiere navale, înainte ca un nor plumburiu să le ascundă privirii. Era greu să deosebeşti în port navele încă utile de cele scoase din circulaţie. Văzu macarale şi schele prăbuşite, imense pete unsuroase de petrol, cratere întunecate acolo unde fuseseră calele de lansare şi docurile.

Fu oarecum surprins să descopere neatinse - într-un asemenea haos - silueta semeaţă a monumentului comemorativ al Marinei de la Laboe, ca şi familiarul castel de apă în stil gotic, care trona ca o fortăreaţă în mijlocul unui câmp de bătălie.

Colonelul ameţit de băutură privi peste umărul lui şi spuse răguşit:

– Îi vom face să plătească pentru asta! Se şterse la ochi cu mâneca uniformei: Toată familia mea a fost ucisă. S-a dus... N-a mai rămas nimeni...

Avionul se strecură printre nori şi, câteva clipe mai târziu, sălta pe pistă. Atmosfera de oraş asediat era evidentă. Pistele de decolare şi aterizare erau flancate de cuiburi de mitraliere antiaeriene protejate cu saci de nisip şi pline de servanţi încruntaţi, purtând căşti metalice. Echipa de lucrători nu prididea cu repararea clădirilor şi umplerea gropilor. Faţă de universul ordonat de pe *Prinz Luitpold* sau de reşedinţa luxoasă a lui Leitner, diferenţa era ca de la cer la pământ.

Ce senzaţie stranie te încearcă aici, gândi el. Cu atât mai mult cu cât se afla printre compatrioţi şi pretutindeni în jur auzea vorbindu-se propria lui limbă, în toate dialectele.

Era aşteptat de o maşină de la statul-major, vopsită în culori de camuflaj, în care un locotenent cu aer obosit părea nerăbdător să părăsească zona aerodromului înainte ca alarma să vestească un nou raid aerian.

Nu era de mirare că unii dintre membrii echipajului arătaseră atât de îngrijoraţi şi de neliniştiţi la întoarcerea

din permisie. Dacă toate oraşele importante arătau ca acesta... Nu îndrăzni să-şi ducă gândul până la capăt.

Centrul de Operații Navale fusese mutat într-un nou sediu, subteran, dar înainte de-a ajunge acolo, Hechler văzu scene dezolante, pe care nu le-ar fi crezut posibile. Şiruri nesfârşite de bărbați şi femei făceau coadă în fața bucătăriilor mobile gratuite, iar fețele lor nu se deosebeau cu nimic de cele ale refugiaților pe care îi văzuse în Polonia.

Depăşiră un pluton de soldați care mărşăluiau, purtând pe umăr hârlețe şi lopeți în loc de puşti. Țineau cadența, iar armele se legănau în ritmul paşilor. Unii arătau foarte tineri. Cântau în cor, în stilul sacadat al infanteriştilor de pretutindeni. Dar fețele le erau lipsite de expresie şi până şi subofițerul care îi comanda uită să salute maşina statului-major. Locotenentul comentă cu tristețe:

– Aceeaşi poveste, de săptămâni de zile... Ochii lui întâlniră privirea cenuşie a lui Hechler. Îmi pare rău... Vă rog să mă iertați, domnule.

După un timp, maşina îşi croi drum printr-un grup de pompieri plictisiți.

Dintr-o casă bombardată, al cărei fronton se prăbuşise în stradă, tocmai era scoasă o brancardă. Hechler întrezări pentru o clipă tapetul de pe perete fluturând sfâşiat şi un scaun agățat într-un picior, undeva la etaj. Un bătrân era condus de o infirmieră către un loc mai sigur, dar era clar, chiar şi de la distanță, că ar fi vrut să rămână alături de persoana al cărei corp zăcea pe targa, acoperit cu o pătură.

– Raiduri de noapte? întrebă Hechler. Locotenentul ridică din umeri.

– Ziua, yankeii, noaptea, alde Tommy .

Hechler vru să întrebe despre apărarea antiaeriană din Kiel, dar tăcu. Sunt un străin aici.

Locotenentul oftă şi coborî geamul portierei; în față apăruseră câteva santinele, blocând drumul. Noul sediu al cartierului german arăta ca o lespede compactă de beton, nu prea diferită din exterior de un imens refugiu pentru U-boat-uri, gândi Hechler. Dar, o dată ajuns înăuntru, după ce uriaşele uşi metalice se închiseră în spatele lui, i se păru

că semăna mai bine cu o navă. Întăriturile din oțel, ascensoarele strălucitoare ce se făceau nevăzute în pământ, precum elevatoarele de muniție, chiar ofițerii şi marinarii care se agitau de colo până colo cu mape şi dosare importante creau o cu totul altă impresie decât oamenii în poziție de luptă pe care tocmai îi văzuse afară, pe străzi.

Locotenentul îl conduse la unul dintre ascensoare. Coborâră în tăcere două sau poate trei nivele: alte uşi şi coridoare puternic luminate, iar aerul era la fel de răcoros şi proaspăt ca pe o potecă de țară.

Hechler avea impresia că locotenentul îl ducea, în ciuda grabei afişate, pe un traseu mai lung decât era nevoie, poate pentru a-i arăta cât de practic şi eficient era organizat totul. Căpitanul, care nu mai intrase până atunci în buncăr, iscodea cu privirea fiecare încăpere sau birou pe lângă care treceau grăbiți... Teleimprimatoare, maşini de scris gălăgioase, şiruri nesfârşite de comutatoare şi lumini orbitoare. Peste tot mişuna o mulțime de militari, iar Hechler, văzând o încăpere tapetată cu hărți, înțelese că si Luftwaffe avea reprezentanții ei.

Deveni din nou încrezător şi alungă pentru o clipă din amintire priveliştea deprimantă pe care o văzuse pe străzi. Aşa se întâmpla când, antrenat în luptă, nu te mai gândeai la cei de-acasă, nevoiți să înghită orice li se arunca. Se gândi la părinți şi fu bucuros că locuiau departe de oraş.

Locotenentul apăsă un buton şi o altă uşă metalică glisa într-o parte.

Mai multe femei în uniformă erau ocupate cu maşinile de scris, în timp ce un ofițer vorbea concentrat la telefon. În momentul în care Hechler îşi făcu apariția în conul de lumină, zvâcniră cu toții în picioare, privindu-l de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Locotenentul părea uşurat.

– Amiralul vă aşteaptă, domnule.

Trecu de încă două uşi. Pe măsură ce înainta, aspectul fiecărei noi încăperi amintea din ce în ce mai puțin de război. Apăruseră covoraşe, lumina lămpilor cu abajur era mai blândă, iar birourile metalice fuseseră înlocuite cu unele din lemn lăcuit.

Leitner şedea într-un fotoliu confortabil, descheiat la uniformă şi cu un pahar în mână. Arăta proaspăt şi lipsit de griji, de parcă tocmai ar fi făcut o partidă de înot sau un duş.

– Exact la timp, Dieter.

Arătă cu mâna spre alt ofițer, un căpitan care îi părea vag cunoscut.

– Poate că îl ştii pe Klaus Rau? spuse Leitner. E comandantul navei *Lübeck*.

Dădură mâna, iar Hechler îşi aminti că celălalt comandase pe timpuri un distrugător, în vremea atacului de la Narvik.

Era un bărbat scund şi smead, iar ochii vârâți în fundul capului aveau o privire ternă şi păreau să nu clipească. Hechler se aşează, cu gândul la crucişătorul ancorat alături de nava lui. De la începutul războiului, *Lübeck* participase la cele mai crâncene bătălii, în Țările de Jos, în Franța şi mai apoi în Baltica, împotriva ruşilor. Avusese şi el parte de-o soartă norocoasă, deşi fusese avariat de mai multe ori, atât de proiectilele tunurilor cât şi de bombe. *Lübeck* era o navă veche, construită la începutul anilor treizeci, şi avea cam jumătate din mărimea lui *Prinz Luitpold*.

Leitner puse paharul pe masă şi le aruncă o privire prietenoasă.

– Vom lucra împreună, domnilor, de îndată ce mă voi îmbarca. Va fi o escadră mică, dar de mâna întâi, iar inamicii vor avea toate motivele să ne țină minte.

Rau privi spre Hechler.

– Nava mea le-a dat deja destule motive.

Hechler rămase impasibil. Aceeaşi poveste. Ca şi în cazul lui Theil. Se întrebă dacă era o simplă coincidență sau o întâmplare că Rau ajunsese aici înaintea lui. Nu-l văzuse la bordul bătrânului Junkers. Zâmbi în sinea lui. Era puțin probabil ca Leitner să fi îngăduit asemenea coincidențe.

Contraamiralul adăugă:

– Veți primi ordinele definitive la întoarcerea voastră pe nave. Este o acțiune ultrasecretă. Zâmbi vioi, ca un elev

poznaş. Dacă apare vreo scurgere de informaţii, voi şti unde să caut, aşa-i?

Zbârnâi un telefon şi în încăpere apăru ca prin minune, pe o altă uşă, aghiotantul amiralului; ridică receptorul înainte ca superiorul lui să apuce să înalţe din sprâncene.

Hechler nu auzi ce se vorbeşte, dar observă că din plafon se revărsa o pulbere fină; n-ar fi văzut-o dacă luminile n-ar fi fost atât de puternice.

Leitner îl ascultă pe aghiotant şi spuse:

– Raid aerian. Iar atacă portul. Făcu un gest să-i fie umplut paharul. Avioanele noastre de vânătoare au doborât deja patru.

Hechler ridică ochii spre tavan. Asta era tot ce ajungea aici? Doar un fir de praf... Nici măcar o vibraţie cât de mică. Îşi aminti de colonelul beat din avion, de disperarea lui. Cum putea un asemenea om sa-şi conducă trupele cu convingere? Fusese la fel de vătămat ca oricare altul care şi-ar fi pierdut în luptă un mădular sau vederea. Era periculos pentru că se agăţa de trecut, închipuindu-şi că nu mai are nici un viitor.

Leitner se uită la ceas.

– Trebuie să ne întâlnim cu şeful operaţiilor. Rau se ridică.

– Atunci, pe mâine, domnule amiral. Aruncă o privire spre Hechler. A fost o plăcere să vă întâlnesc.

Hechler se uită cum se închide uşa în urma lui. Un om nu prea prietenos. Leitner zâmbi.

– Te invidiază. Nimic nu mobilizează oamenii mai bine ca invidia. Se îndreptă spre cealaltă uşă şi spuse: Vino cu mine, Dieter!

Amiralul Manfred von Hanke era un personaj impresionant din toate punctele de vedere. Stătea în picioare, drept, în mijlocul unei încăperi bine luminate, pline de hărţi, iar ochii lui cu pleoape obosite fixară uşa în clipa în care un aghiotant îi introduse pe Leitner şi Hechler.

Dieter Hechler auzise o mulţime de lucruri despre amiral, deşi nu cunoştea mulţi oameni care să-l fi întâlnit cu adevărat.

În Marele Război, von Hanke fusese căpitan. Avusese parte de o carieră remarcabilă. Lucrase ca ataşat la Ambasada germană din Statele Unite, unde mai mulți ani se preocupase de organizarea unui colectiv destinat culegerii de informații şi spionajului. În ultimele luni ale războiului, când America abandonase umbrela neutralității, se trezise arestat ca spion. Nici asta şi nici amenințarea unei execuții sumare nu îl doborâseră, ba chiar, în ciuda originii sale aristocratice - privite cu ochi răi de Noua Ordine a lui Hitler -, supraviețuise şi avansase. Astăzi era inferior în funcție numai lui Donitz, dar în materie de cunoştințe de strategie şi operații navale nu era egalat de nimeni.

Avea părul cenuşiu-închis tuns scurt şi, pentru că tocmai se întorsese de la ceremonia remiterii unei decorații, purta uniforma redingotă şi gulerul cu aripi. „Poți să juri că face încă parte din escorta Kaiserului", îşi spuse Hechler.

– Acesta este omul nostru, domnule..., începu Leitner pe un ton vesel.

Von Hanke ridică mâna cu un gest obosit şi Leitner amuți imediat.

– Ia loc, spuse amiralul. Nu va dura prea mult, dar, desigur, dacă ai unele întrebări... Zâmbi sec. În cazul acesta...

Apăsă un buton pe birou şi mai multe panouri de pe perete glisară într-o parte, dând la iveală hărți uriaşe ale fiecărei zone de luptă.

Hechler o cercetă pe cea care înfățişa Marea Baltică şi Golful Finlandei, acolo unde nava lui fusese angajată cel mai mult. Deşi trecuseră doar câteva săptămâni, totul părea să se fi petrecut undeva în alt timp. Privirea lui fixă câteva steguleţe roşii cu care cineva din statul-major al lui von Hanke însemnase pozițiile mai multor unități militare.

Von Hanke îl studia calm, iar în ochii lui uşor adumbriți nu se putea citi nimic.

– Ai observat ceva, căpitane? Hechler ezită.

– Divizia 21, domnule... Mai figurează încă la sud-vest de Riga...

– Ei şi?

Nici un tremur de emoție în glas, deşi Hechler putea simți în spatele lui iritarea lui Leitner.

– Nu mai există. A fost distrusă acum câteva săptămâni. Interpretă tăcerea amiralului ca pe un semn de îndoială, aşa că adăugă: Eram acolo, domnule.

Leitner interveni:

– Presupun că a fost regrupată...

Amiralul îşi împreună mâinile la spate.

– Mă bucur că dai dovadă de interes şi de inteligență, căpitane.

Von Hanke arătă cu mâna spre harta de alături, care reprezenta Norvegia şi rutele convoaielor din Islanda spre Capul Nord. Era înțesată de săgeți şi stegulețe, iar Hechler simți un nod în gât când citi numele propriei nave pe un fanion metalic fixat în dreptul localității Bodø. Imaginile i se perindară în minte: neliniştea lui Theil, distrugătorul lovit mortal, scufundându-se într-o învălmăşeală de foc şi fum, oamenii murind...

Amiralul vorbi cu voce gravă, baritonală.

– Aliații au aruncat tot ce au în Franța. Chiar în această clipă unități avansate au ajuns la câteva mile de Paris şi altele se îndreaptă spre granița belgiană. Desigur, forțele noastre le vor încetini înaintarea, iar trupele de uscat, dispuse ca un cleşte, au capturat deja mulți prizonieri şi cantități însemnate de muniții. Dar înaintarea continuă.

Hechler privi steguleţele din apropierea frontierei belgiene. Se spunea că rampele de lansare ale noilor rachete ar fi fost amplasate în Țările de Jos. Aliații vor folosi toate mijloacele pentru a ajunge acolo înainte ca ele să provoace distrugeri prea mari în Anglia.

Von Hanke continuă calm:

– Rapoartele serviciilor de informații sunt excelente. Britanicii intenționează să facă un lucru pe care nu l-au mai îndrăznit până acum şi au trimis în Marea Nordului două convoaie în acelaşi timp: unul încărcat, pentru ruşi, cu destinația Murmansk, şi altul gol, dar nu mai puțin important, pe ruta de întoarcere spre Islanda. Campania din

Normandia a făcut ca Royal Navy să nu dispună de suficiente nave de escortă - acesta este singurul lor motiv.

Hechler îşi putea imagina foarte bine situaţia: lumina nesfârşită a zilelor polare, convoaiele înaintând tot mai departe spre Bear Island, pentru a evita atacurile aeriene sau U-boat-urile. Pentru ambele tabere, locul fusese întotdeauna un câmp de bătălie sângeros.

Îşi controla sentimentele. Era ceea ce aşteptase. Un atac asupra a două convoaie, în timp ce majoritatea navelor de luptă ale Aliaţilor erau desfăşurate în Canalul Mânecii şi golful Biscaya. Dacă puteau să distrugă un convoi, sau chiar pe amândouă, ar fi câştigat un răgaz. Deşi, cântărind situaţia, simţi o îndoială supărătoare. Era suficient să priveşti toate acele săgeţi roşii adânc înfipte în hartă, steguleţele americane şi britanice, ca să îţi dai seama că o asemenea acţiune nu putea face mai mult decât să întârzie inevitabilul.

Multe depindeau de contraatacurile trupelor de uscat din Franţa. Se impunea păstrarea liniei frontului cu orice preţ, dacă sperau să câştige timp pentru a înmuia impetuozitatea inamicului bombardând şi mai intens cu rachete.

– Pari îngrijorat, căpitane, spuse Von Hanke, cu blândeţe. Hechler îl privi în faţă.

– Cred că este posibil, domnule. Nava mea...

– Nava ta, căpitane, este probabil cea mai puternică din categoria ei aflată în serviciu şi este una dintre cele şase unităţi importante rămase în toată flota. Privi absent spre hărţi. Celelalte sprijină trupele noastre în Baltica, după cum ştii mai bine decât mine. Câteva sunt izolate în porturi pe coasta Biscayei. Şi mai sunt cele avariate de atacurile aeriene şi care nu pot fi reparate, întoarse din nou privirea spre Hechler: *Prinz Luitpold* este tot ce avem. Dacă nu este folosită cum se cuvine, ar putea sfârşi aidoma suratelor ei mai puţin norocoase.

Hechler se uită la Leitner. Avea privirea luminoasă - „inspirată" , găsi el că i se potrivea cel mai bine.

– La momentul oportun vei părăsi portul Bodø şi vei descoperi unul dintre convoaie după instrucţiunile primite

de la OKM. Ochii amiralului nu-i slăbeau pe-ai lui Hechler. Iar pe urmă, căpitane, vei profita de breşa făcută şi... - se apropie de el şi îi cuprinse mâinile într-ale sale - îți vei conduce nava în Atlantic.

Pentru o clipă, Hechler avu impresia că nu a auzit bine sau că amiralul urma să mai adauge ceva.

Atlanticul... O navă ca *Prinz Luitpold* putea să facă mare prăpăd pe rutele oceanice înainte să fie scufundată.

– N-ai nici o nelămurire? întrebă von Hanke. Clătină încet din cap. Asta e bine. În stadiul în care ne aflăm nu mi-ar plăcea să dau nava pe mâna altui comandant.

– E un plan perfect, Dieter! exclamă Leitner. Nu-şi putea stăvili entuziasmul. Un tigru în libertate, având la dispoziție toată rețeaua necesară de aprovizionare!

Von Hanke se încruntă.

– Mai târziu! Privi spre Hechler. Surpriza va fi totală. Vom arăta lumii întregi de ce suntem în stare. Îi strânse din nou mâinile. O vei face pentru Germania!

Se deschise o uşă şi Hechler ştiu că întrevederea a luat sfârşit. Totul se petrecuse atât de repede şi părea atât de incredibil, încât îi venea greu să se gândească la plan ca şi cum ar fi fost realizabil. Dar în acelaşi timp era o eliberare, poate ceea ce căutase şi sperase dintotdeauna.

Von Hanke îşi încrucişa brațele.

– Tot ce am discutat rămâne între aceşti pereți. Fuhrerul e singurul la curent şi va avea grijă să nu-ți stea nimic în cale.

Hechler se gândi la colonelul din avion, la oamenii înfricoşați pe care-i zărise pe străzile bombardate. Poate că asta era calea. Poate că era tot ce le mai rămânea.

După ce ieşiră din camera hărților, Leitner spuse:

– Întoarce-te pe navă. În două zile zbor şi eu acolo. Ridică din umeri. După aceea, cine ştie?

Hechler îl găsi pe locotenentul cel obosit aşteptându-l şi maşina gata să-l ducă la aerodrom. Abia dacă fu atent la drumul de întoarcere. Era uimit că putuse accepta atât de liniştit.

Atlanticul. Imensul ocean de apus. Teritoriul ucigător, acolo unde fiecare navă ar fi fost un duşman. Cuvintele lui Leitner îi răsunau în minte: Un tigru în libertate.

Duse mâna la cozoroc, răspunzând salutului unei santinele, şi ieşi pe pista învăluită în fum.

Aşteptarea luase sfârşit.

Capitolul 5
FUNCȚIA ARE AVANTAJELE EI

Dieter Hechler deschise ochii şi îşi dădu seama că aţipise cu capul pe mână. Mai constată două lucruri: scria o scrisoare părinților lui şi fusese trezit de vuietul soneriilor de alarmă.

Sări buimac în picioare, cu mintea încă incapabilă să înțeleagă ce se petrece. Se afla în cabina de zi, vestonul atârna pe spătarul unui scaun, iar în apropiere zări o ceaşcă de cafea goală. În mod normal, sunetul soneriilor de alarmă ar fi trebuit să-l facă să fie imediat gata de acțiune şi s-ar fi aşteptat să fie surprins în mica lui cabină de la capătul covertei sau moțăind în scaunul metalic de pe aripa comenzii.

În vacarmul sirenelor, al tropăiturilor de pe punte şi al zăvoarelor porților etanşe trântite se auzi zbârnâitul telefonului.

Era Theil.

– Alarmă roşie, domnule comandant! Atac aerian!

Hechler trânti receptorul în furcă şi înşfacă vestonul şi chipiul tocmai când Pirk se repezea în fugă să fixeze capacele de camuflaj pe hublouri.

Puntea părea pustie şi doar măturile abandonate şi pensulele împrăştiate dovedeau cât de neaşteptată era alerta.

Urcă în grabă pe puntea de comandă, conştient că tunurile antiaeriene îşi îndreptau deja gurile spre țărm, iar marinarii se echipaseră cu căştile de protecție şi pregăteau benzile cu muniție pentru armamentul cu bătaie scurtă.

Era o după-amiază limpede şi doar câțiva nori ca nişte scame pluteau undeva, deasupra largului mării.

Hechler abia auzi rapoartele scurte ale ofițerilor din preajma lui; privi în schimb spre rețeaua de camuflaj care

se întindea atârnând între catarge şi până deasupra armamentului principal. Era asemănătoare cu cea de la bordul lui *Lübeck*. Nu reuşea să ascundă o navă de un avion iscoditor, dar putea funcţiona foarte bine ca o disimulare, modificând aspectul oricărui vas.

Theil luă un binoclu de la un curier, însă îl dădu înapoi imediat, nemulţumit.

– Curăţă-i naibii lentilele!

Hechler privi spre tribord. Deşi aerodromul era invizibil de aici, ar fi fost timpul ca avioanele de luptă să se fi urnit până acum, gândi el.

Îi displăcea să fie la ancoră. Era ca şi cum ai fi prins într-o capcană. Momeala. E drept, după întoarcerea lui de la Kiel avuseseră parte de un scurt răgaz, dar nici chiar aşa. Le-ar trebui o oră să se desprindă şi să iasă în larg, la loc deschis.

Îşi mută atenţia asupra celuilalt crucişător. Tot armamentul secundar luase înălţimea de ochire. Şi-l putea imagina pe Rau privind crucişătorul greu şi comparând probabil cât timp i-a luat fiecărei nave să fie gata de luptă.

Theil mormăi în barbă, iritat:

– Hai, ridicaţi odată avioanele alea!

Se gândea, desigur, cam la acelaşi lucru. Prea multe nave de război fuseseră surprinse în fiordurile strâmte şi ajunseseră inutilizabile în urma raidurilor îndrăzneţe numite „loveşte şi fugi".

O baterie de pe ţărm deschise focul şi toate binoclurile se aţintiră spre nori, explorând familiarele pete cafenii lăsate de proiectile pe cer.

– La naiba, nu văd nimic! exclamă Theil. Tânărul locotenent Konrad Jaeger anunţă deodată:

– Domnule comandant, văd un avion! La roşu patru-cinci! Hechler simţi enervarea lui Theil, dar se concentra asupra relevmentului indicat până ce zări sclipirea ca de diamant a carlingii avionului în bătaia soarelui.

O altă voce şuieră:

– Departe de ţintă!

Exploziile proiectilelor se îngrămădeau într-un mănunchi dezordonat, pe măsură ce urmele salvelor anterioare se estompau, împrăştiate de vânt.

Hechler fu nevoit să-i dea dreptate marinarului care vorbise. Tirul era prea scurt, iar mica gămălie argintie de pe cer nici măcar nu-şi schimbase direcţia.

Oricum, nu era un bombardier şi părea să fie neînsoţit.

Bodø era socotit drept unul dintre locurile de ancorare cele mai sigure şi bine protejate. Se puteau aştepta însă ca spionii inamicului să fie la curent cu prezenţa crucişătorului *Prinz Luitpold* aici, la fel cum plecarea lui din Vejle fusese probabil observată şi raportată la Londra. Cu toate acestea, era inutil să provoci un avion de recunoaştere nepăsător şi să le confirmi astfel toate informaţiile.

Theil spuse printre dinţi:

– Aşteptăm dintr-o clipă într-alta sosirea noului Arado, domnule comandant. Părea neliniştit. Îmi doresc al naibii de mult ca cei de la Cartierul General să-i fi ordonat să se ţină departe.

Hechler privi peste paravânt cum servanţii celui mai apropiat tun încercau să ia urma avionului; acoperiţi cu glugile de protecţie, păreau membrii unei secte religioase ciudate.

Gruia pentru avioane se balansa deasupra apei, cu cârligele pregătite să ridice la bord noul Arado, imediat ce avea să amerizeze în apele fiordului.

– Ofiţerul cu artileria cere permisiunea să folosească armamentul principal, dom'le comandant.

– Negativ!

Hechler ştia că Kroll ar trage în orice, doar pentru a-şi antrena oamenii. Era o risipă de muniţie şi ar fi avut tot atâtea şanse să lovească avionul de recunoaştere cât cu un arc cu săgeţi. De altfel, aparatul era deja departe, licărind printre nori, urmat la mare distanţă de exploziile proiectilelor incapabile să-l ajungă.

– Iată-le! strigă Theil. în sfârşit. Târziu ca întotdeauna!

Două avioane de vânătoare brăzdau cerul dinspre ţărm, uruitul gutural al motoarelor făcând să răsune întreg

fiordul. Crucile negre de pe aripi sclipiră pentru o clipă în bătaia soarelui, înainte să se năpustească pe deasupra mării în direcția orizontului.

Hechler coborî binoclul şi aruncă o privire spre Theil şi ceilalți. Secundul era nervos, poate prea înfuriat ca să sesizeze coincidența. Tirul bateriilor antiaeriene de coastă lovise la întâmplare, la fel cum atacul avioanelor de vânătoare se declanşase prea târziu pentru a mai avea sorți de izbândă.

Era ca şi cum li s-ar fi ordonat să se abțină. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, explicația nu putea fi decât una singură. Cartierul General dorea ca inamicul să ştie că ei sunt aici. Parcă bâjbâia în întuneric... Nu i se comunicase decât o parte din planurile lui von Hanke. Încercă să alunge asemenea idei. N-ar fi fost prima oară când apărarea antiaeriană era luată prin surprindere. Şi-l aminti pe amiral cu gulerul lui în furculiță, felul simplu de a-i cuprinde mâinile. Von Hanke era singurul care ştia dinainte fiecare pas. La fel cum ştiuse şi despre divizia existentă numai pe harta lui. Oare câte alte divizii şi batalioane erau reprezentate doar de semne colorate şi stegulețe? Un milion de oameni pieriseră în ultima campanie. Câți alții li se alăturaseră acum? Se strădui să risipească neliniştea subită, sentimentul pericolului iminent.

– Avion la verde unu-unu-zero, înălțător unu-zero!

Difuzorul artileriei prinse viață:

– Nici un pericol! Avion prieten!

Câțiva dintre marinari răsuflară uşurați, însă Hechler traversă puntea de comandă ca să poată observa hidroavionul ce tocmai părăsise adăpostul uscatului şi îşi urma imaginea reflectată de oglinda mării.

– Pilotul să se prezinte la mine imediat ce ajunge la bord! izbucni el. Chiar dacă rămânem cu un avion şi un pilot mai puțin, pe Dumnezeul meu că ajunge înapoi de două ori mai repede dacă nu-i în stare să-mi ofere o explicație!

Toate zâmbetele se stinseră. Până şi tânărul Jaeger avea suficientă experiență ca să priceapă motivul furiei abia

stăpânite a comandantului. Dacă ar fi avut loc un atac aerian adevărat, îndeosebi din partea unor bombardiere acționând de pe un portavion, înlocuitorul aparatului Arado s-ar fi aflat chiar la mijloc, iar tunurile antiaeriene ale lui Kröll ar fi trebuit să se abțină să tragă sau să-l doboare, laolaltă cu atacatorii.

– Dați liber la posturile de luptă!

Hechler izbuti să-şi controleze mânia.

Câteva clipe mai târziu, balustradele erau din nou înțesate de marinari care priveau cum hidroavionul, după o amerizare fără cusur, se îndrepta plutind spre crucişătorul aflat la ancoră.

Theil lăsă jos binoclul.

– Au un pasager, domnule... îşi muşcă limba şi adăugă: Pare să fie contraamiralul.

În timp ce avionul se apropia de bordaj, Hechler îl zări pe Leitner rânjind spre ei cu gura până la urechi, înainte să-şi schimbe casca de zbor cu chipiul împodobit cu frunze de stejar. Spuse neînduplecat:

– Nu-mi pasă nici dacă e Atotputernicul. A fost o prostie cât roata carului!

Pe cât era de furios, pe atât devenise de intrigat de sosirea mai puțin ortodoxă a amiralului. Să fi fost din pricina nenumăratelor întrebări care nu-şi găseau răspuns? De exemplu, dacă angajau lupta cu unul dintre convoaiele britanice? Ar fi în stare nava lui Rau, *Lübeck*, să se retragă în siguranță? Lipsa atâtor răspunsuri îl umpluse de îndoieli, aproape mai mult decât misiunea în sine.

Urmat de Theil, coborî de pe puntea de comandă la catapultă, unde fusese încropită în grabă o gardă de onoare.

Leitner se extrase din carlinga avionului fără să mai aştepte ca aparatul să fie urcat la bord. Era îmbujorat la față şi nerăbdător, şi abia se stăpânea să nu izbucnească în hohote de râs la vederea chipului grav al lui Hechler. Priviră împreună cum avionul, cu flotoarele şiroind de apă, era ridicat la gruie, în timp ce echipa de manevră îl dirija din sarturi. Aparatul Arado era nou-nouț şi nici măcar nu purta culorile de camuflaj. Pe când se găsea imobilizat pe

catapultă, înainte să fie împins în cală, Hechler zări dunga stacojie pictată pe fuzelaj. Ca o relicvă din Marele Război, gândi el încruntat.

Leitner stătea cu braţele încrucişate, îmbrăcat într-un costum de zbor alb şi cu chipiul tras pe-o parte, aşa cum apărea adesea în fotografiile din ziare.

Hechler aşteptă ca pilotul şi ochitorul să coboare pe punte, apoi strigă:

– Cu tine vorbesc mai târziu! Puteai să te trezeşti cu fundul ciuruit!

Pilotul se răsuci şi-i aruncă o privire, după care îşi scoase ochelarii fumurii şi casca de zbor.

Hechler se uită înmărmurit cum pe umerii celuilalt se revarsă o claie de păr roşcat.

Amiralul se străduia să-şi stăpânească râsul.

– Căpitane, dă-mi voie să ți-o prezint pe Erika Franke! Unul dintre cei mai buni piloți din cel de-al III-lea Reich, după părerea mea!

Ea îl cercetă fără curiozitate, cu buzele uşor întredeschise, în timp ce-şi elibera şuvițele de păr din strânsoarea combinezonului de zbor.

– Ce primire desăvârşită, căpitane! spuse Erika, fără să-i întindă mâna.

Hechler simți cum uimirea de pe chipurile celor prezenți făcea loc unor zâmbete maliţioase. Theil se înroşise la faţă, nevenindu-i să creadă că ceea ce vedea era adevărat.

Hechler privi spre amiral.

– Ce-am spus rămâne valabil, domnule.

Fata continua să-l măsoare cu privirea, amuzată sau plictisită - nu-şi putea da seama.

Erika Franke, fireşte... Tatăl ei fusese pilot de elită şi pierise într-o tentativă de traversare solitară a unui deşert din Africa. Ea câştigase câteva premii în mai puțin de un an de la obținerea licenței de zbor. Reuşise chiar să devină faimoasă şi în război, atunci când aterizase în Italia pe o poziție încercuită şi salvase pe unul dintre principalii consilieri ai Fuhrerului, înainte ca locul respectiv să fie invadat.

– Nu sunt obişnuit să..., îngăimă el. Suna defensiv, chiar prosteşte.

Ea îşi mută privirea spre cele două avioane de vânătoare, care se întorceau mugind peste apele fiordului.

– E limpede, căpitane. Poate încercăm să schimbăm chestia asta, ce zici?

Leitner îl bătu pe umăr.

– Va fi un altfel de război, Dieter. Deveni serios. Pentru noi toți, nu-i aşa?

Fata se răsuci şi-i privi liniştită.

– Aş vrea să fac un duş şi să mă schimb, dacă-mi dați voie. Îşi atinse buza de sus cu limba şi adăugă: Chiar cu riscul de a-mi... ăă... ciurui fundul, ei?

*

* *

Îmbrăcat cu cea mai bună uniformă şi cu tocul Lugerului atârnat la brâu, Hans Stoecker stătea neliniştit în fața popotei ofițerilor. Se simțea ca pe ghimpi şi incapabil să se concentreze, nici măcar la perspectiva revederii cu Sophie.

După atâtea patrulări şi bombardamente, după exaltarea sălbatică trăită în postul lui de luptă aflat sus, deasupra punții, când tunurile grele împroşcau foc asupra inamicului, totul i se părea acum straniu şi ireal.

Popota vibra din cauza muzicii. Încăperea era plină până la refuz de ofițeri şi musafiri. Ca în vreme de pace, gândi el, când nimeni nu se temea de atacuri aeriene sau de torpile.

O dată arborat la catarg pavilionul amiralului, toată lumea se aşteptase ca lucrurile să se mişte repede şi *Prinz* să ia din nou drumul mării.

Îşi aminti de momentul în care o văzuse pe fata pilot coborând de pe catapultă. Ca mai toți membrii echipajului, citise despre isprăvile ei, mai ales despre ultima, când zburase prin focul artileriei inamice şi scosese din încercuire un important om politic. Lui Stoecker nu-i prea surâdea ideea prezenței femeilor în prima linie, dar după ce o întâlnise pe Sophie nu mai era sigur de nimic. Şcolărită cu fundițe de odinioară se schimbase. Devenise femeie şi

probabil văzuse mai multe dintre consecințele războiului decât apucase el.

Acum avea de păstrat două taine. Una era scrisoarea, încă nedesfăcută. Fusese cât pe ce să o distrugă de câteva ori, dar de fiecare dată îl oprise ceva în ultima clipă. Celălalt secret era ceea ce aflase de la Sophie.

Urma să fie trimisă la un spital din Norvegia. Dacă era în acelaşi loc în care se găsea baza lor? Se vor întâlni din nou. Ca atunci, ultima dată, când se sărutaseră şi se îmbrățişaseră, cu inimile gata să le spargă pieptul pe măsură ce descopereau o iubire proaspătă şi delicată.

O draperie se dădu la o parte, şi Leutnant zur See Konrad Jaeger păşi peste pragul înalt. Luă un pistol din rastel, încingându-şi-l la brâu.

Se strâmbă când dinăuntru răbufni un hohot de râs.

– E timpul să dăm o raită, Stoecker. Fiecare cu norocul lui.

Le trebuia o oră încheiată să colinde cotloanele şi încăperile destinate trupei, să controleze încuietorile şi magaziile şi să consemneze totul în jurnalul de bord. Până aveau să-şi termine treaba, o parte dintre invitați vor fi deja plecați.

Stoecker făcu un semn din cap spre ajutorul şefului de echipaj şi spre curier, care aşteptau să-l însoțească pe tânărul ofițer pe durata rondului. În aerul umed plutea un uşor damf de rachiu, dar spera că Jaeger nu-l simțise. Era un ofițer de treabă, în comparație cu alții, însă nu i-ar fi fost deloc prea moale lui Stoecker dacă descoperea că cineva băuse în timpul cartului.

Jaeger nu băgă de seamă privirea îngrijorată a maistrului. Gândul îi zbura la petrecerea de la popota ofițerilor, prima la care participase pe o navă de război activă. *Prinz* era vestit; puteai citi emoție, chiar venerație, pe chipurile invitaților, mai ales ale femeilor. Amiralul avea probabil o mare influență, până şi în direcția asta, conchise el. Erau o mulțime de femei la bord. În afara câtorva soții ale unor oficialități locale, cele mai multe păreau să fie nemțoaice.

Precedați de ajutorul şefului de echipaj, Jaeger şi micul lui detaşament urcară în aerul răcoros al dunetei, acolo unde, în lumina palidă a lămpilor de veghe, Korvettenkapitän Froebe întâmpina musafirii la capătul scării de bord.

Era o privelişte rară şi Jaeger se opri să o admire. Două femei, îmbrăcate în rochii lungi, strălucitoare, stăteau lângă balustradă, împreună cu câțiva ofițeri de la aerodrom; briza li se juca în păr, în timp ce ochii lor explorau nava.

Jaeger se gândi la tânăra pe care o cunoscuse la popotă. Nu avea cum să mai arunce o privire înăuntru. Hampe, ofițerul torpilor - un afemeiat notoriu -, stătuse tot timpul la pândă, aşteptând ora rondului... Să-l vadă plecat.

O siluetă se desprinse din umbră şi Jaeger ordonă însoțitorilor să ia poziție de drepți.

Comandantul duse mâna la chipiu şi zâmbi.

– Ghinion, Jaeger, dar precum vezi, funcția are avantajele ei. Jaeger surâse. Îşi amintea de vremea în care pe ultima navă de instrucție stătea în poziție de drepți minute în şir, țeapăn ca o vergea de tun. Căpitanul fusese un tiran, o brută căreia nu ți-ar fi venit să-i vorbeşti nici dacă ți s-ar fi permis.

Hechler era cu totul altfel. Oare nu avea niciodată griji sau îndoieli?

În ciuda întunericului, Hechler prinsese licărirea din privirea tânărului. Simțise şi mirosul de rachiu. Probabil că venea de la ajutorul şefului de echipaj. Tocmai primise vestea morții mamei şi surorii lui în urma unui raid aerian. Va trece cu vederea. Păşi mai departe, aproape îngrozit de petrecere şi de exuberanța lui Leitner. De data asta nu va spune nimic.

Theil îl aştepta în fața popotei.

– Totul merge bine? întrebă Hechler.

– Ca în vremurile bune, încuviință Theil.

Hechler intră şi se strecură prin aglomerație. După cum arăta acum locul, cu greu ți-l puteai imagina aşa cum era de obicei sau transformat în infirmerie provizorie pentru răniții aduşi aici după luptele de pe țărm.

Observă privirile şi ocheadele îndrăznețe aruncate de unele dintre femei. De ce oare nu se simțea în largul lui? Era poate un ultim prilej, pentru o bună bucată de timp, în care se puteau relaxa şi bea pe săturate. La fel de bine putea fi şi pentru ultima dată.

Auzi râsetele unei femei şi văzu coama de păr roşcat strălucind în lumina aruncată de o plafonieră.

Ceea ce purta Erika Franke nu era rochie, nici uniformă; părea mai degrabă o combinație între ele, de culoare gri-albăstrui, care îi punea şi mai bine în valoare nuanța părului şi tenul. Stătea de vorbă cu Zeckner, un ofițer de intendență, aşa că Hechler reuşi să se tragă deoparte înainte ca ea să-l zărească.

Încă nu ştia ce să facă. Leitner îi explicase că ordinul venea de la von Hanke şi chiar de mai sus: Erika Franke rămânea la bord. De necrezut, mai avea pe cap şi o echipă de filmare. Lucrul în sine nu era neobişnuit pe marile nave de război, dar în perspectiva unei acțiuni imediate le putea pune viața în pericol. Se părea că Leitner trata întreaga operațiune ca pe o problemă de publicitate personală.

Ea îl văzu şi i se adresă:

– Asta-i bună, căpitane, până la urmă tot ai venit în mijlocul nostru!

O privi în față, surprins şi totodată furios de modul în care încerca să-i intre pe sub piele, făcându-l să se simtă stângaci.

– Sper că au grijă de tine! spuse el.

Erika avea genele lungi, iar ochii ei păreau să-şi schimbe culoarea în timp ce o privea. Din căprui deveniseră roşcați. Îi zâmbi.

– Mă măsurați cu privirea, domnule comandant.

Hechler luă un pahar cu şampanie pe care cineva i-l strecurase în mână.

– Da... îmi pare rău. Ridică paharul, apoi îl coborî din nou. Şi îmi cer iertare pentru felul în care te-am întâmpinat la sosirea pe navă.

Ea îşi trecu uşor limba peste buze, la fel cum făcuse când îl înfruntase cu ocazia primei întâlniri.

– Cred că asta te-a costat ceva, căpitane. Clătină din cap şi privirea îi deveni gravă. Bănuiesc că nu eşti obişnuit să te pleci în faţa cuiva. Ochii i se înveseliră din nou. Mai ales în faţa unei biete femei.

Înainte ca Hechler să poată răspunde, li se alătură Leitner.

– O petrecere pe cinste. Toată lumea va crede că facem parte din escadra locală. Zâmbi, dezgolindu-şi dantura perfectă. Să-i lăsăm să se destindă şi să se distreze, ce ziceţi? Cui îi pasă de ziua de mâine?

Theil făcea semne din uşă. Leitner remarcă:

– O noapte plină de surprize. Aşa cum trebuie să fie. Hechler privi peste mulţimea gălăgioasă şi veselă, şi o văzu trecând pragul. Simţi că nu mai are aer şi că inima-i stă în loc.

Avea părul tuns îndeajuns de scurt pentru ca atunci când întoarse capul să privească în jur să i se poată vedea limpede urechile mici, perfecte, şi cerceii cu pandantiv.

Mai mulţi ofiţeri se opriră din vorbă şi căscară ochii. Pe feţe li se citea curiozitatea.

Hechler lăsă paharul jos. Apariţiile lui Inger captaseră întotdeauna atenţia, aşa cum se întâmplase şi când o zărise prima oară şi se îndrăgostise de ea.

Era însoţită de un bărbat mult mai în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă verde oliv, în mod evident un ofiţer politic de rang înalt. Şi asta era ceva tipic, remarcă el, cu amărăciune.

Leitner îl stadia, privindu-l pe sub sprâncene.

– Ea a insistat să vină. Îşi desfăcu braţele într-un gest grav, prefăcut. Ce era să fac? Cum ar putea să o refuze cineva?

– Soţia dumitale, domnule comandant?

Hechler coborî privirea spre fata cu păr castaniu. Se simţi dintr-o dată pierdut. Prins în cursă.

– Da, răspunse el.

– E foarte frumoasă. Îl cercetă cu ochi plini de interes. Pari surprins.

Leitner zâmbi.

– Aşa e, Dieter.

– N-are ce căuta aici! se stropşi Hechler.

Dar Inger se îndrepta deja spre ei. Bărbaţii îi făceau loc şi încercau să-i prindă privirea. Purta o rochie de mătase roşie, prinsă cu două bretele subţiri pe umerii goi. Era foarte decoltată, atât în faţă cât şi în spate, şi Hechler bănui că nu purta mai nimic pe dedesubt.

Îi întinse mâna să o sărute. Chiar şi acest gest fusese făcut fără cusur. Îşi reaminti parfumul pielii ei, de parcă totul s-ar fi petrecut ieri.

Leitner dădu mâna cu însoţitorul lui Inger, dar Hechler nici măcar nu-i reţinu numele. Era ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi focul nu s-ar fi stins. Atingerea mâinii ei, zvâcnirea sânilor abia ascunşi de mătasea roşie păreau să-l facă neajutorat.

Ştia că Theil şi alţi câţiva îl priveau. Cu fiecare zi aflau lucruri noi despre comandantul lor. De ce venise?

– Pari obosit, Dieter, spuse Inger, cu gingăşie. Munceşti prea mult... îl măsură liniştită din ochi. Ca întotdeauna... Se uită apoi la fată. Ea cine e?

Erika Franke îi susţinu privirea, netulburată de tonul indiferent, dar arogant, al întrebării.

– Lucrez aici, răspunse, aruncând un zâmbet vioi. Mă duc să mă distrez.

Inger o urmări din ochi şi comentă:

– Ea e aviatoarea! Mi se părea cunoscută. Arăta mai destinsă. După câte ştiu, a avut ceva necazuri.

Hechler n-avea chef să vorbească despre aşa ceva.

– Nu mă aşteptam...

– Asta e limpede! Zâmbi şi îl mângâie pe obraz, deşi privirea ei era destul de flegmatică. N-are nici o importanţă. Eşti o personalitate, un erou, după cum spun unii.

Leitner se mutase mai departe şi era adâncit într-o discuţie cu însoţitorul lui Inger. Acesta se tot uita înapoi, nedorind să fie scos din circulaţie atât de curând. Hechler se simţi cuprins de vechea supărare. De ce mai trebuia să înghită şi asta? Theil era cu ochii pe el, chiar dacă se străduia să o ascundă.

Se auzi întrebând:

– De ce aici şi acum, Inger? S-a terminat.

– Aşa crezi? îi mângâie cele patru trese aurii de pe mâneca vestonului. Ai nevoie de mine. Vei avea întotdeauna. Nu s-a schimbat nimic. Părea nerăbdătoare şi îşi strecură mâna sub braţul lui. Nu putem sta de vorbă... între patru ochi?

Probabil că cineva pusese alt disc la gramofon, pentru că răsună dintr-o dată o muzică vioaie de dans şi Hechler se bucură de întrerupere. Vocile deveniră mai gălăgioase, iar unii dintre invitaţi începură să se învârtă pe loc, deşi în încăpere era destul spaţiu. Stewarzii transpiraţi şi ordonanţele îşi croiau drum prin mulţime cu tăvile pline de pahare. Petrecerea avea să coste popota ofiţerilor o mică avere.

– Ce-ai zice de cabina ta? spuse Inger, ridicând privirea spre el, cu ochii rugători şi buzele strălucitoare, ademenitoare.

Porniră de-a lungul punţii; larma petrecerii se auzea tot mai slab, iar deasupra lor, blindajele cenuşii şi tunurile îmbrăcate în huse făceau nava să pară şi mai copleşitoare.

La un moment dat, ea se răsuci şi scrută apele întunecate. Siajul alb al unei şalupe se contura subţire în beznă.

– Ce-i cu prietenul tău? întrebă Hechler.

Inger ridică din umeri, iar el simţi până şi mişcarea aceasta neînsemnată ca pe o împunsătură de cuţit.

– Ludwig? Conduce o misiune aici, cred că în legătură cu pescuitul. Nu-ţi face griji în privinţa lui.

În cabină era linişte şi o curăţenie care dovedea cât de destoinic se ocupase Pirk de ea după vizitele ultimilor musafiri oficiali. Găsi şi o sticlă de şampanie şi două pahare, de parcă totul ar fi fost pregătit dinainte. Inger îi văzu expresia feţei şi se grăbi să spună:

– Mulţumesc, aş bea puţin.

Simţi cum îl priveşte, în timp ce deschidea sticla şi o ştergea de urmele de gheaţă. Niciodată nu păruse obosită şi nu-şi amintea ca ea să fi refuzat vreodată o invitaţie la o petrecere sau la o recepţie. Ca atunci când el se întorsese

acasă cu vestea proaspătă că primise comanda navei *Prinz Luitpold*. Şedea în pat, citind; o auzise intrând în casă, apoi voci de bărbaţi. Când coborâse, o găsise în braţele unui maior de artilerie; un alt ofiţer era îngenuncheat lângă o fată care, în mod evident, întrecuse măsura la băutură. Bărbatul îi sfâşiase hainele, dezbrăcând-o, în timp ce ei şi prietenului ei puţin le păsa ce se petrece.

Într-un fel sau altul - nu-şi putea aminti cum - se împăcaseră. Inger chiar se arătase entuziasmată de felul în care îi dăduse afară din casă pe ceilalţi doi, îl implorase să o ierte şi apoi i se dăruise cu atâta frenezie, încât el capitulase.

Acum, privind înapoi, îşi spunea că fusese nebun. Dar atunci o iubise. Se întoarse cu paharele. Încă o mai dorea. Era oare acelaşi lucru?

Se aşeză lângă ea. În timp ce-i studia chipul şi buzele subţiri, simţi o dorinţă chinuitoare; Inger îi luă mâna şi i-o aşeză pe sân; mintea lui luă foc şi nu mai putu să se gândească la nimic altceva decât să o aibă, aici şi acum. Aşa cum spusese Leitner, cui îi mai păsa ce va fi mâine?

Ea se întinse şi puse paharul jos, iar una dintre bretele alunecă într-o parte şi sânul rămase aproape dezgolit în palma lui. Îi privi chipul atentă, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice sentimentele, apoi spuse:

– Curând vei pleca. De ce crezi că m-a invitat Andreas? Ar fi trebuit să-şi dea seama că Leitner pusese la cale totul.

Pentru el era o simplă joacă. Se folosea de cei din jur, fără să-i pese de ceea ce s-ar putea întâmpla.

– Ce vrei de la mine, Inger?

Ea îi mângâie buzele cu degetele.

– Vreau să mă iubeşti.

Era absurd, dar simţea nevoia să o ţină în braţe, să-i povestească totul... Speranţe, temeri, toate lucrurile pe care le ţinea închise în el. Soneria telefonului sfâşie tăcerea; se întinse să-l apuce, şi ea zâmbi. Era vocea calmă, dar preocupată, a lui Theil. Unul dintre musafiri alunecase pe o scară. Cineva important. Se gândise că trebuie să afle şi comandantul.

Hechler continuase să se uite la ea, privind-o cum îndepărta de pe umăr cealaltă bretea şi lăsa mătasea purpurie să alunece în jurul taliei. Avea sâni minunaţi. Mângâie unul dintre ei, cu buzele uşor întredeschise, ştiind că asta îl va incita.

– Cheamă-l pe medicul de bord, Viktor..., spuse în grabă. Nu-l întâlnise încă pe nou-venit, aşa că, în timp ce admira priveliştea sânilor ei, reuşi cu greu să-şi amintească numele lui. Stroheim!

Puse receptorul jos şi o privi. Se uita ţintă la el, cu ochii mari, plini de neîncredere.

– Cum ai spus?

Hechler răspunse:

Karl-Heinz Stroheim. E nou la bord. Eu...

Inger îşi trase rochia şi răsturnă paharul cu şampanie, fără ca măcar să-şi dea seama.

Hechler se ridică, în vreme ce ea privea de jur-împrejurul cabinei, ca un animal încolţit.

– Îl cunoşti?

Se răsuci spre el cu ochii în flăcări.

– Să nu îndrăzneşti să-mi pui întrebări! Nu sunt unul dintre marinarii tăi mucoşi. Îşi reveni treptat şi se aranja în oglindă. Du-mă înapoi, trebuie să plec.

Hechler îi tăie calea.

– Spune! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că mă doreşti!

Inger îl înfruntă. Era din nou sigură pe ea şi liniştită ca marea.

– Şi ce-ai să faci, Dieter? Ai să mă loveşti? Ai să mă violezi? Îşi scutură buclele scurte. Cred că nu... scumpului tău Andreas nu i-ar plăcea asta.

Hechler habar n-avea când ajunsese din nou la popotă. Alte priviri curioase, râsul ei cristalin atunci când cel cu care venise se repezi să o întâmpine... O auzi spunând ceva despre o durere de cap, apoi se răsuci spre el şi adăugă:

– Va fi o mare alinare să rămân singură.

Leitner o privi în timp ce îl urma pe Theil spre uşă. Întrebă încet:

– N-a mers, Dieter? Mă mir!

Hechler întoarse spatele celorlalți şi spuse cu voce primejdios de calmă:

– Ați făcut-o intenționat, domnule amiral? Pentru o clipă mi-am închipuit că... Se scutură furios. Nu ştiu ce mi-am închipuit.

Leitner aruncă o privire către silueta suplă a aghiotantului său care tocmai intrase şi care, după ce căutase peste tot, tocmai dăduse cu ochii de domnul şi stăpânul lui.

Hechler văzu doar o scurtă înclinare a capului. Nimic mai mult. Amiralul apucă un pahar şi privi bulele care se ridicau la suprafață.

– Voi da exemplu şi mă voi retrage, Dieter. Se uită câteva clipe la el, ca şi cum ar fi luat o hotărâre. Alertă de gradul întâi. Scutură din cap când Hechler încercă să spună ceva. Încă nu. Se uită lumea la noi. Vom ridica ancora mâine seară. Imediat ce pleacă invitații, transmiți consemnul celorlalți ofițeri de comandă. Ceva se înmuie în stăpânirea lui de sine. Instrucțiunile pentru şefii de sectoare le vei da îndată ce vom părăsi locul de ancorare.

Curând după ce Leitner, însoțit de aghiotant, ieşi, Hechler observă că mulțimea invitaților se subțiază. Era ca un ordin tacit. Se îndreptă spre balustrada opusă turelei Caesar şi urmări bărcile şi şalupele aşteptându-şi la rând, la capătul scării, pasagerii.

Poate spera să vadă rochia de mătase roşie. Nu ştia nici el. Dar şi-o amintea stând alături, cu trupul minunat dezgolit până la mijloc... Apoi furia ei... sau era teamă?

Unii dintre musafiri plecau cântând. Văzută din bărcile care se îndepărtau pe apă, probabil că nava - învăluită în umbră – arăta de-a dreptul frumoasă, gândi el.

Alertă de gradul întâi. Era ca şi cum ar fi deschis ordinele sigilate la prima pagină.

Escadra urma să se facă nevăzută în întuneric, dar nici un singur om de pe celelalte nave nu avea să cunoască adevărata destinație a lui *Prinz Luitpold*.

Când vor afla, puțini dintre ei vor regreta că nu sunt în locul lor.

Unul dintre ofițerii de cart, Jaeger, însoțit de Stoecker, stătea proțăpit pe pasarelă şi urmărea cum musafirii erau conduşi şi ajutați să coboare scara de debarcare. Observă că marinarii erau mult mai grijulii cu femeile decât cu bărbații.

O zări pe fată apropiindu-se şi privind în sus, spre el. ÎI aşteptase până când îşi terminase rondul şi petrecuseră restul timpului stând de vorbă.

Ridică o mână în semn de salut şi o văzu cum îi trimite o bezea. Dar nu observă durerea de pe chipul lui Stoecker atunci când îi rostise numele cu voce tare. Sophie.

Pe la miezul nopții, în momentul schimbării cartului pentru următoarele patru ore, Hechler încă se mai plimba singuratic pe punte.

Când, într-un târziu, ajunse în cabină, băgă de seamă că paharele şi frapiera dispăruseră; doar pata de la şampania vărsată de Inger mai era pe covor.

În spatele cuşetei lumina o veioză şi fusese pus la îndemână un termos cu cafea. Îşi aminti brusc de noul medic de bord şi de expresia ei atunci când îi pronunțase numele. Erau o grămadă de lucruri pe care ar fi vrut să le afle, şi multe altele la care nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Intrând să stingă lumina, Pirk îl găsi pe comandant dormind buştean, complet îmbrăcat. Oftă şi îi ridică picioarele pe pat.

Se gândi la amiralul proaspăt instalat la bord şi la tot ce auzise despre el şi aghiotantul lui. Dacă şi ceilalți stewarzi erau la curent, în curând zvonul avea să se răspândească pe tot vasul.

Pirk zâmbi mulțumit şi stinse lumina. Comandantul va avea grijă de ei. Avusese întotdeauna.

Hechler continua să doarmă; pentru el şi pentru nava lui se apropiau zorile.

Capitolul 6
NEPREVĂZUTUL

Hechler se lăsă să alunece din scaunul metalic de pe aripa babord a punții de comandă şi tropăi pe grătarele bine lustruite ca să se dezmorțească. Unul dintre oamenii de cart tresări la auzul zgomotului neaşteptat şi Hechler observă spinările încordate ale marinarilor de veghe în timp ce scrutau prin binoclurile lor puternice, fiecare om în sectorul repartizat.

Aruncă apoi o privire spre adăpostul de observare blindat şi mai departe, spre postul de dirijare a tirului. Dedesubtul şi împrejurul lui nava vibra şi trepida, deşi deplasarea era atât de lină, încât şi cele câteva creioane de pe masa hărților rămâneau nemişcate.

Încercă să-şi înăbuşe neliniştea. Aşa se întâmpla întotdeauna când o navă părăsea țărmul; cel puțin, în cazul lui. Acum, că ştia la ce să se aştepte, trebuia să se asigure în toate privințele. Să fie încrezător.

Nu apăruse nici o defecțiune, nimic serios, oricum. Se uită peste capetele a doi semnalizatori şi-l zări pe Lubeck urmându-i la jumătate de milă în spate, cu dârele fumegânde prelinse pe coşuri unduindu-se la travers ca nişte flamuri. Distrugătoarele se găseau şi ele exact în pozițiile stabilite de parcă ar fi fost înşirate pe sfoară. Din când în când se afundau cu prova în apă şi Hechler privi cum valurile le îmbrăcau teugele în spumă înainte de a se prăvăli înapoi pe sub balustrade. O forță mică, dar puternică, gândi el, care pe deasupra dispunea şi de acoperire aeriană. La fiecare câteva minute - cel puțin aşa părea - erau survolați de câte un gigantic Focke Wulf Condor care îndeplinea atât rolul de escortă cât şi de observator.

Două bătăi de clopot răsunară jos, sub punte, ceea ce însemna chemarea la masa de prânz, masa principală a zilei, a celor ieşiți din cart. Trecuseră şaisprezece ore de când ridicaseră ancora şi părăsiseră fără prea mult zgomot Salt Fjord. La scurt timp, Bodø rămase undeva în urmă, învăluit în ceață.

Hechler stătuse pe punte în tot acel interval. Ascultase zornăitul cablurilor de geamandură trase la bord şi privise obişnuitele aşchii de vopsea împrăştiate pe măsură ce zalele masive îşi luau locul pe tambur.

Navigaseră spre Vest pentru a ocoli insulele Lofoten şi apoi spre Nord, cu vasele de escortă în formație compactă, plutind protectoare de-o parte şi de cealaltă.

Toți comandanții fuseseră convocați la bord chiar înaintea plecării, dar Leitner nu făcuse decât comentarii cu caracter general asupra misiunii. Cu toții ştiau convoaiele inamice, iar fiecare comandant primise câte un dosar cu date culese de serviciile de informații, gros cât o Biblie. Britanicii puteau să se fi răzgândit sau nu era exclus ca unul dintre convoaie să-şi fi schimbat traseul în ultima clipă.

Timp de şaisprezece ore menținuseră o viteză relativ modestă, de cincisprezece noduri, altfel distrugătoarele şi-ar fi păstrat cu greu locurile în formație.

Era un sentiment ciudat să navighezi în largul oceanului, în loc să dai la tot pasul cu ochii de țărm, aşa cum se întâmpla adesea în apele Balticii. Acum, când prova ascuțită a lui *Prinz Luitpold* despica valurile de-a lungul paralelei şaptesprezece, nimic nu le mai stătea în cale, dacă nu puneai la socoteală insulele Spitzbergen sau Bear... Scenele altor bătălii navale, înainte ca toate privirile să fie atrase de Normandia şi de frontul de la răsărit, îşi aminti Hechler.

Se îndreptă spre masa hărților, gândindu-se că era timpul să mai arunce o privire la oamenii lui. Cei mai mulți dintre ei purtau haine călduroase, pentru că, deşi se aflau în luna august, aerul muşca rece. Curând aveau să fie înconjurați de gheață.

Chipurile lor nu trădau vreo stare de spirit deosebită. În acea dimineață simțise tăcerea care se lăsase pe navă când se adresase echipajului prin interfon.

Leitner se pregătise să le țină o cuvântare, dar Hechler ceruse insistent permisiunea să le vorbească oamenilor, aşa cum ştia el.

Şi-i imaginase ascultând în timp ce vocea îi răsuna de-a lungul fiecărei punți şi în toate compartimentele ca a unui străin: servanții tunurilor şi mecanicii, membrii echipelor de combatere a avariilor şi cei care găteau şi serveau sutele de mese necesare hrănirii oamenilor de pe *Prinz...*

„Vom ieşi în apele Atlanticului..." Aici ar fi trebuit să izbucnească urale, ovații; în locul acestora se lăsă o tăcere care pentru el însemna mult mai mult, indiferent de ce-ar fi putut crede Leitner.

Unii încercaseră să-i spună între patru ochi că se poate bizui pe ei. Alții, ca masivul Gudegast, se mulțumiseră să glumească. Un loc la fel de bun ca oricare altul ca să spui adio vasului!

Se întrebă ce-ar fi zis Rau dacă ar fi aflat.

Hechler puse mâna streaşină la ochi şi scrută orizontul. Părea atât de straniu. Un arc imens, neîntrerupt, care aluneca mereu, la infinit... Şi cerul, roz-portocaliu, pe fundalul căruia norii zdrențuiți căpătau o nuanță mai intensă, arămie. Până şi suprastructurile navei sclipeau într-un fel ciudat. Lumina fără de sfârşit a zilei, pustietatea mării...

Un alt Focke Wulf trecu urnind pe deasupra capetelor; o lampă de semnalizare clipi scurt spre navele de dedesubt.

Echipa de filmare fusese pe punte cea mai mare parte a dimineții, dar se părea că-şi epuizase ideile şi nici măcar uriaşul Condor cu patru motoare nu reuşi s-o facă să scoată din nou nasul afară.

Oberleutnant Ahlmann, ofițerul de cart, lăsă jos telefonul şi spuse:

– Dom'şoara aviatoare doreşte să urce pe puntea de comandă, domnule comandant.

Hechler îşi vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu o mai întâlnise de când plecaseră din Bodø, cu excepția unui scurt prilej când o văzuse cu Leitner pe puntea amiralului. Prezența ei la bord, ca şi a celor două fete din echipa de filmare, crea o senzație ireală. După cum susținea Leitner, urmau să fie transferate înainte ca nava să se avânte adânc în apele Atlanticului. Filmele lor aveau să capete o valoare inestimabilă, spusese el cu obişnuitul lui entuziasm. Un întăritor pentru cei de-acasă. Totul depindea de prima mişcare. După aceea, von Hanke va hotărî.

Hechler avea sentimentul că amiralul intenționa să folosească numele lui von Hanke ca o justificare pentru aproape orice.

– Foarte bine, răspunse el.

Spera să atingă miezul problemei, întrebând-o care era rostul ei tocmai la bordul navei lui.

Îi auzi vocea dinspre scara comenzii şi şi-o închipui pe Inger, aşa cum făcuse de o sută de ori de la petrecere încoace. Furia şi disprețul ei erau atât de diferite de acea primă tentativă de seducție. Dacă era să se întâmple din nou…

Se răsuci să o întâmpine chiar în clipa în care aceasta îşi făcu apariția pe puntea de comandă.

Purta o jachetă neagră din piele cu gulerul îmblănit ridicat peste plete. Avea obrajii îmbujorați din cauza vântului şi el deduse că fata cutreierase până atunci pe covertă.

– Ce privelişte minunată, căpitane! Se cațără pe grătare şi iscodi cu privirea prin geamul pătat din belşug cu urme de sare. Mi-ar plăcea să zbor chiar acum!

Hechler îi studie profilul, mâinile îngrijite încleştate de balustradă în timp ce puntea se înclina uşor din cauza schimbării de drum.

Aflat lângă o portavoce, Ahlmann ridică ochii şi raportă:

– Cap compas zero-doi-zero, domnule. Rotații unu-unu-zero.

Se întoarse şi o văzu privindu-l. Ea ridică din umeri.

– Totul e atât de diferit... Arătă spre covertă şi spre radar. Pavilionul lui Leitner flutura bățos în bătaia vântului. Atât de vast... Ai senzația că nimic n-o poate opri... ca şi cum te-ar purta la capătul lumii.

Hechler încuviință din cap.

– Când eram un tânăr ofițer de cart, mă gândeam adesea la asta. Mai ales noaptea, căpitanul dormea şi n-aveai cu cine schimba o vorbă... îmi plăcea să privesc stelele şi să...

– Ofițerul cu artileria cere permisiunea să facă exerciții cu turelele A şi B, dom'le comandant.

– De acord. Zece minute, răspunse Hechler.

– Nu se sfârşeşte niciodată, nu-i aşa?

O privi.

– Nu m-am gândit la asta.

Urmăriră împreună cum cele două turele de la pupa se răsuciră silențios în aceeaşi direcție.

Kroll nu pierdea nici o ocazie să-şi antreneze oamenii. De aceea îi stabilise o limită de timp. Urletul sirenelor de alarmă putea izbucni în orice moment, în orice clipă. Se impunea ca oamenii să fie cu mintea limpede, şi nu buimăciți de prea multe exerciții.

Îşi aminti ce spusese Inger despre fata cu ochi blânzi de lângă el. Ceva legat de nişte necazuri.

– Acum, când văd tunurile astea enorme, zise aviatoarea, îmi dau seama cam cum trebuie să fie luptele pe care le dați.

– Ti-e frică?

Ea părea să chibzuiască.

– Nu, nu cred. E ca şi zborul. Dacă pierzi controlul avionului, sunt puține lucruri sigure pe care le mai poți face. Ridică din nou din umeri. Nu cred că aici aş mai putea stăpâni ceva.

Izbucni apoi în râs şi unul dintre oamenii de veghe îşi dezlipi ochii de binoclu să o privească.

– *Ştiu* ce vrei să mă întrebi, căpitane, dar ca şi tine, sunt aici în misiune. Mă aflu la bordul navei tale pentru că aşa mi s-a ordonat. Deşi sunt civil, zbor pentru Luftwaffe.

– Am auzit de isprava ta. Hechler încerca să se adapteze stilului ei direct. Răzui grătarul de dedesubt cu vârful cizmei. Dă-mi măcar ceva concret...

Theil îşi făcu apariția la capătul punții de comandă şi salută, deşi ochii lui erau mai mult la fată.

– Amiralul vă transmite complimentele sale, domnule comandant, şi ar vrea să treceți pe la el.

– Bine.

Hechler era iritat de întrerupere. Faptul că era comandant îi asigura, în general, tot ce avea nevoie, dar tânjea uneori după o conversație cu cineva care să nu fie angajat sau implicat în acelaşi fel de probleme cu ale lui. Probabil că Leitner îi văzuse sporovăind şi motivul pentru care îl chema, despărțindu-i, nu era străin de o oarecare gelozie.

Gândul îl făcu să zâmbească.

– Ar trebui să faci asta mai des, căpitane, remarcă fata, simplu, întorcându-se cu spatele şi privind turelele care manevrau în linişte de la prova la pupa şi înapoi.

Theil păşi în față, astfel că silueta lui părea să se interpună între cei doi.

– Dacă pot face ceva pentru tine cât timp rămâi la bord..., spuse Hechler.

Fata îl privi cu atenție. Ochii ei reflectau lumina stranie.

– Ai grijă de nava ta, căpitane. Presimt că nevoile acesteia sunt mai importante decât ale mele.

Hechler se îndepărtă. Scurtul moment de comunicare luase sfârşit. Şi de ce nu? Autocompătimirea lui era o punte destul de firavă ca să poată naşte ceva.

Îl găsi pe Leitner pe puntea blindată, sprijinindu-se cu brațele larg desfăcute de masa de lucru.

Amiralul îşi ridică privirea; frizura lui îngrijită lucea în lumină.

– Toate rapoartele serviciilor informatice confirmă supozițiile mele, Dieter. Mâine vom intercepta convoiul care se îndreaptă spre Est. Englezii vor şti că ne-am pus în mişcare. Oricum, se vor aştepta să atacăm convoiul cu direcția Vest, închipuindu-şi că proviziile pentru prietenul

lor Ivan sunt la adăpost, nu-i aşa? Clătină din cap, mulţumit. Totul conform planului. În zona asta se găsesc şase U-boat-uri şi patrule aeriene permanente. Se ridică în picioare şi îşi puse mâinile în şold. Abia aştept să înceapă. În largul Atlanticului, cu stratagemele şi schemele puse la cale de von Hanke... Dumnezeule, toate astea te fac să te simţi atât de mic!

Hechler îşi stăpâni emoţia. Totul i se învălmăşea în minte. Se gândi la teancurile de ordine şi instrucţiuni, la procedeele de aprovizionare cu combustibil, de adunare, la variante. Va fi complet diferit de misiunile executate până atunci.

– Dieter, ştiu cât de importante sunt pentru tine legăturile de camaraderie dintre subordonaţi. Mi-am dat seama ascultându-ţi mesajul transmis azi-dimineaţă. Am citit asta pe feţele oamenilor tăi. E adevărat, unii sunt doar nişte copii, dar ai reuşit să-i faci până şi pe cei mai în vârstă, care pot fi atât de încăpăţânaţi şi obraznici - oftă cu subînţeles - să-ţi ciugulească din palmă.

– Camaraderia este totul, răspunse Hechler.

– *Ştiam.* Leitner îşi mută din nou privirea pe masa de lucru. Secundul tău... Am o informaţie confidenţială despre el.

– Viktor Theil?

– Nevastă-sa a dispărut. Tonul folosit era aproape prozaic. Desigur, sunt convins că totul va fi în regulă. La urma urmei, cu toate bonurile de alimente şi cărţile de identitate, un civil nu poate dispărea aşa, pur şi simplu, nu?

Hechler îşi aminti chipul lui Theil, felul în care evitase să răspundă întrebărilor legate de ultima permisie. Leitner continuă calm:

– Ştiu la ce te gândeşti, Dieter. *Nu e cazul!* E un bun ofiţer, sunt convins, dar mai este şi următorul la comandă. Dacă tu păţeşti ceva, ei bine... Ridică din umeri.

– Am toată încrederea în el, domnule.

– În regulă. Am să ţin minte. Dar dacă face vreo greşeală în timpul misiunii, s-a dus, mă înţelegi?

– Prea bine, încuviință Hechler.

Leitner căscă.

– Drăguță femeia aia, Franke, ce zici? Mă întreb dacă e la fel de bună la pat pe cât se pricepe la manşa avionului.

Din fericire sună un telefon şi, la fel de miraculos ca întotdeauna, aghiotantul îşi făcu apariția să răspundă.

Hechler se întoarse pe puntea de comandă. Ciudat, se simți dezamăgit că aviatoarea nu mai era acolo. Theil plecase şi el. Cel puțin în privința asta era mulțumit.

Se instala în scaunul metalic şi ascultă pulsația conştiincioasă a maşinilor, țăcănitul sporadic al lămpilor de semnalizare când se schimbau mesaje între nave. Mâine, toate acestea nu vor mai fi la fel. Privi în sus spre tunurile grele, de-acum familiare. Vor avea de-a face cu ținte mişcătoare, nu cu case şi munți de moloz sau un punct de pe un grafic de tragere.

Încercă să-şi împiedice gândurile să zboare la Inger, la imaginea ei. Se foi neliniştit pe scaun. Devenea tot mai confuz tocmai acum când mintea trebuia să-i fie limpede şi ascuțită ca un brici. Mâine aveau să angajeze lupta cu inamicul. Chiar acum, în acest moment, convoiul era atacat de U-boat-uri. Ca nişte câini întărâtați care hăituiau vânatul în bătaia puştii.

Se gândi la Theil, apoi la el însuşi. Doi bărbați părăsiți. Dacă te gândeai mai bine, era chiar caraghios. Oare numai asta avea importanță? Se auzeau glasuri bolborosind în portavoce, iar tunurile îşi reluară locul în locaşurile lor în timp ce credinciosul Condor zumzăi din nou pe deasupra formației. Nu, numai caraghios nu era. Strânse cu putere brațele scaunului. Vor muri oameni, blestemându-i numele, şi nave se vor preface în scrum.

Nevestele şi certurile mărunte nu însemnau nimic.

Nava se înclină spre pupa, iar Hechler îşi văzu imaginea reflectată în geamul murdar. Nu, şi asta era o minciună.

*

* *

Hans Stoecker trânti în urma lui încă una dintre uşile etanşe şi-i fixă zăvorul în locaş. Sub linia de plutire a navei, acolo unde fiecare compartiment era separat ermetic de celelalte, aerul părea mai răcoros şi mai umed, iar mişcarea mai pronunțată. Ocoli corpul masiv al coloanei turelei B - turela Bruno - şi se opri în fața unei uşi puternic luminate care dădea spre magazia de obuze de la pupa.

Înmânase un mesaj din partea ofițerului cu artileria unui locotenent. La întoarcere alesese intenționat un traseu ocolitor şi fusese nevoit să se eschiveze de mai multe ori în fața întrebărilor santinelelor care păzeau cloazoanele - vitale în caz de pericol, când urmau să prevină submersiunea. Stoecker aruncă o privire spre niturile uriaşe şi plăcile masive din oțel. Era mai bine să nu te gândeşti la cei pe care, surprinşi aici, i-ar fi aşteptat o moarte groaznică prin înecare.

Auzi fluieratul familiar şi zări un maistru cu părul cărunt scotocind într-o ladă cu scule. Oscar Tripz era probabil cel mai în vârstă membru al echipajului navei. Servise în marină pe vremea Kaizerului şi, dacă îl ademeneai la un pahar tihnit de brandy sau rachiu, zăbovea cu plăcere asupra bătăliei pentru Iutlanda şi-ți demonstra cum putea fi scufundată Grand Fleet[15] la Dogger Bank[16]. Chiar şi după ce a fost lăsat la vatră nu a putut sau nu a vrut să părăsească marea şi s-a angajat în marina comercială, iar în cele din urmă în vestita Hamburg-Amerika Line. Un motiv în plus să-i poată cuceri pe tinerii marinari cu basmele lui despre marile vase de linie, văduvele bogate şi pasagerii gălăgioşi care „vânau" fetele şi uneori chiar stewarzii cu aceeaşi pasiune.

Era un marinar energic, care răzbătuse prin propriile-i mijloace, şi unul dintre şefii de tun, în ciuda vârstei lui - având, oricum, mai mulți ani decât cei de-o seamă cu Stoecker. Tânărul nu se plictisea niciodată ascultându-i poveştile din marina de pe vremuri - o altă lume pentru el - şi era de-a dreptul vrăjit de cunoştințele acestui veteran în ale mării. Tripz reuşise chiar să învețe cel puțin trei limbi

străine, rupând-o binişor şi în alte câteva, îndeajuns să se descurce în orice port din lume.

Tripz se ridică şi-l privi întrebător. Bătrânul avea o faţă rotundă şi zbârcită, de parcă ar fi fost sculptată din lemnul unei vechi corăbii.

– Ai rătăcit drumul, tinere Hans?

Stoecker se aşează stânjenit pe o ladă metalică. Dintre toţi cei pe care îi cunoştea, bătrânul maistru îi inspira probabil cea mai mare încredere. Numai datorită răbdării şi grijii deosebite arătate de Tripz progresase atât de mult şi era la un pas de obţinerea confirmării ca maistru.

Cu Tripz nu era ca şi cum ai învăţa. Pur şi simplu ascultai nişte poveşti spuse cu har.

– Am avut o treabă pentru ofiţerul cu artileria. Tripz strâmbă din nas.

– A, pentru el...

Priviră amândoi în sus. Nevăzută, dar totuşi prezentă, marea bubuia înfundat în carena vasului. Îi despărţeau de ea bordajul gros de oţel şi unul dintre cele mai mari rezervoare de combustibil, însă amândoi ştiau că toate acestea nu însemnau nimic în faţa unei torpile.

– Eşti necăjit sau mi se pare? întrebă Tripz, pe un ton indiferent.

Stoecker ridică uşor din umeri. Direct la ţintă. Ca întotdeauna. Bărbatul ăsta franc şi dintr-o bucată era respectat de mai toată lumea, chiar dacă unii dintre tinerii recruţi îşi băteau joc de el pe ascuns. Dumnezeu să-i aibă în pază dacă ochii lui de gheaţă îi descopereau.

– E pentru prima oară când iau parte la o bătălie cu alte nave de război.

– Hmm... Poate nu vom ajunge până acolo. N-ar fi de mirare ca alde Tommy să aibă alte socoteli.

– Când l-am auzit pe comandant explicând ce ne aşteaptă, am...

Tripz zâmbi cu subînţeles.

– Colonelu' ştie mai multe decât *noi,* Hans.

Stoecker îşi muşcă buzele. Nu avea nici un rost să continue în felul ăsta. Din acea zi de la Vejle abia dacă

putea dormi, chiar şi atunci când avea prilejul, iar pofta de mâncare îi dispăruse cu totul.

Dacă făcea o prostie? Tripz putea să se ducă direct la comandantul divizionului. Toată lumea ştia că petrece o grămadă de timp chiar cu Hechler - Colonelu', cum îi spunea el -, deşi Stoecker bănuia că maistrul era destul de bătrân ca să-i poată fi tată.

Dar nu putea s-o mai ducă aşa. Ar fi ratat cu siguranță examenul de promovare, dezamăgindu-şi părinții. Numai dacă nu... Brusc, se hotărî.

– Am găsit o scrisoare... Şovăi când ochii spălăciți ai lui Tripz îi fixară pe-ai lui. Cineva mi-a spus că...

– Arată-mi-o! întinse mâna plină de bătături. Văzu ezitarea tânărului. Preferi să-ți ordon?

Stoecker i-o dădu. Pe moment, perspectiva intrării în luptă şi chiar a morții trecu pe planul al doilea.

Tripz dezlipi plicul boțit şi cercetă cu atenție scrisoarea.

– Este în daneză, conchise el. Dar cred că ştii deja. Corect? Nici măcar nu-l privi pe Stoecker, care clătinase din cap afirmativ. Trebuie să fie a unuia dintre prizonierii ăia.

– Da. Era şi el surprins de uşurința cu care mărturisise. Chiar înainte să fie omorât...

Tripz se încruntă.

– Înainte de explozie, vrei să spui?

– Da...

– Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

Stoecker clătină din cap şi se gândi la cei cărora fusese la un pas să se destăinuie. Chiar şi tânărului locotenent Jaeger... Până descoperise legătura dintre el şi Sophie. Amintirea acestei clipe îl mai chinuia încă.

– În regulă! împături cu grijă scrisoarea. Asta-i marfă de prima mână.

Stoecker se trezi sporovăind despre ofițerul SS, apoi despre dugheana devastată. Tripz mormăi:

– Evreii ăştia... Adăugă într-o doară: La urma urmei, ei au început totul.

Stoecker aştepta crispat; în orice clipă, Tripz putea să-l aresteze şi să-l ducă în faţa lui Kroll. Carcera ar fi fost pedeapsa cea mai blândă la care putea spera.

– Cel mai bine e s-o laşi la mine, spuse maistrul. Îl privi într-un fel ciudat. Rămâne între noi.

– Dar nici măcar nu ştiu...

– E singura soluţie, fiule. Tripz strecură scrisoarea într-o pungă de muşama pe care o vârî în buzunarul tunicii. Adăugă: Am putea fi împuşcaţi amândoi. Mă înţelegi?

Stoecker dădu afirmativ din cap, bucuros că împărtăşise secretul lui şi mişcat de încrederea pe care i-o arătase bătrânul.

– După ce-am s-o descifrez, mai vorbim. Chipul lui boţit se lăţi într-un rânjet. Te simţi uşurat?

Stoecker zâmbi, nesigur.

– Mult. Îmi... îmi pare rău că v-am amestecat în afacerea asta.

Deodată, Tripz ridică ochii spre plafon, ca şi cum ar fi auzit ceva. Parcă l-ar fi mânat un al şaselea simţ, pentru că într-o clipă aerul se cutremură de vuietul strident al soneriilor de alarmă.

Îi aruncă o privire tânărului.

– Şterge-o, băiete! Nu-i timp de pierdut! Dacă stai degeaba, te vei alege cu o cruce de lemn în locul celei de fier! Adu-ţi aminte ce ţi-am spus odată: pune o mână în slujba Fuhrerului, dar păstrează una pentru tine!

Apoi dispăru. Fără îndoială că urma să ajungă în turela lui înainte ca tânguirea soneriilor să înceteze.

Stoecker porni pe urmele lui; avea de urcat mai mult decât oricare altul. În ciuda greutăţii cu care se strecura prin uşile de oţel, se simţea eliberat de o mare povară.

*

* *

– Echipajul se află la posturile de luptă, domnule comandant! Hechler răspunse la salutul adresat de Korvettenkapitän.

Froebe şi mătură cu privirea puntea de comandă. În război aveai nevoie de foarte puțin timp ca să te obişnuieşti cu chipurile noi şi tot atât de puțin ca să le uiți după ce nu mai erau.

Toată lumea luă poziție de drepți în clipa în care Leitner îşi făcu apariția pe punte şi se îndreptă fără grabă spre grătare.

Hechler îl privi cu curiozitate. Tot planul lor putea să fie dat peste cap de la bun început. Existaseră o mulțime de exemple în trecut, îşi aminti el, ca *Graf Spee* şi *Bismarck*. Dar Leitner arăta cât se poate de în largul lui, chiar uşor teatral, cu eşarfa albă de mătase înfăşurată neglijent în jurul gâtului şi chipiul de contraamiral aşezat ştrengăreşte pe-o parte.

– Se pare că scena e pregătită, nu-i aşa, domnilor?

Hechler îşi imagină oamenii răspândiți pe navă, la fel cum făcuse atunci când le vorbise despre misiunea lor. În calitatea sa de comandant secund, Theil se afla jos, în compartimentul de combatere a avariilor, cât mai departe de puntea de comandă. Niciodată să nu pui prea multe ouă într-un singur coş, cum obişnuia să spună tatăl lui. Spera oare ca un obuz să măture puntea şi astfel să obțină comanda după care tânjea de atâta vreme?

– Presupun că sala maşinilor este pregătită să dea maximum de rotații!

Hechler încuviință. Era chiar amuzant, dacă îl cunoşteai pe Wolfgang Stück, taciturnul mecanic-şef. Fusese ca o moaşă pentru *Prinz;* stătuse săptămâni de-a rândul lângă el, înainte ca chila acestuia să prindă contur; supraveghease montarea fiecărui metru de tub sau de cablu, a fiecărei valve sau pompe până la lansarea lui la apă, când crucişătorul îşi primise botezul în apele sărate ale Hamburgului.

Cu atât de multe mile parcurse la activ - care înghițiseră mii de galoane[17] de combustibil - şi cu experiența acumulată în rezolvarea noianului de probleme zilnice, lui Stück nu era nevoie să i se reamintească ce are de făcut. Se

descurcaseră bine, lăsând la o parte divergențele inerente dintre cei de pe punte şi cei din sala maşinilor.

Leitner tocmai spunea:

– Dacă e să privesc înapoi, se pare că a meritat osteneala. Îți aduci aminte cum pe nava de instrucție spărgeam gheața din găleată cu capul ca să ne putem spăla dimineața? Asta i-ar fi făcut pe unii dintre copiii ăştia să vomite! Privirea îi devenise de-a dreptul visătoare. Şi tratamentele cu şocuri electrice pentru testarea capacității de reacție în situații-limită de la Academia Navală din Flensburg... Fac prinsoare că ştim mai multe decât au ştiut vreodată căzăturile astea bătrâne!

Hechler duse binoclul la ochi şi cercetă distrugătorul cel mai apropiat.

– Transmite primului subdivizion să ocupe poziție în fața convoiului. Aruncă o privire spre Leitner şi adăugă: *Acum!*

Se auzi țăcănitul unei lămpi. Hechler văzu un tânăr semnalizator care căsca gura la amiral cu un soi de venerație. Probabil că nu mai fusese niciodată atât de aproape de un zeu.

După o clipă întrebă tăios:

– Ce caută ăştia aici?

Leitner spuse zâmbind:

– Îndeplinesc ordinele *mele,* căpitane.

Echipa de filmare stătea ghemuită lângă lada cu pavilioane. Cele două femei, cu căştile de oțel pe cap, păreau stingherite. Leitner adăugă pe un ton mieros:

– O mărturie pentru viitor. În război trebuie să ne asumăm riscuri cu toții.

Hechler privi cum Leitner îşi aranja eşarfa în timp ce aparatul de filmat era montat. Şi îşi aminti de străzile bombardate din Kiel, de fețele oamenilor care rămăseseră fără familie, fără casă.

Aghiotantul amiralului apăru în fugă pe punte şi-i înmâna lui Leitner dosarul cu radiograme.

Contraamiralul nu se grăbea deloc. Toate privirile se ațintiră asupra scenei în momentul în care camera de filmat începu să înregistreze, zumzăind.

Pentru o clipă, Hechler crezuse că e vorba de-o simulare, dar Leitner începu să vorbească energic:

– Atacul asupra convoiului a fost încununat de succes. Portavionul însoțitor a fost torpilat. Este scos din luptă. Înapoie dosarul aghiotantului. Au fost distruse două U-boat-uri, dar şi-au îndeplinit misiunea. Cu toții au dat dovadă de mult curaj!

Hechler încercă să nu-l bage în seamă. Portavocele şi telefoanele continuau să murmure. Observă cele două turele de la prova răsucindu-se uşor pe măsură ce toate patru tunurile se opinteau spre cer de parcă încercau să se smulgă din postamente.

Primele distrugătoare tocmai îi depăşeau, aruncând jerbe de spumă, pregătite să se instaleze în linie în fața suratelor mai mari. Celelalte îi talonau de-o parte şi de cealaltă, şi doar un vas plutea solitar pe urmele lui *Lubeck,* care păstra distanța ca un spectator, fără altă treabă decât să adulmece orice submarin, să culeagă supraviețuitorii şi să se țină departe de bucluc.

Leitner avea o bună reputație în materie de distrugătoare; acum îşi amintea şi el, probabil, de acest lucru.

Ofițerul de bord Froebe, înalt şi neîndemânatic, stătea în locul lui Gudegast lângă repetitorul giro, cu mâinile încleştate pe binoclu. Navigatorul şi mica lui echipă se găseau în adăpostul de observare blindat, gata să calculeze orice schimbare de drum sau manevră, să avertizeze şi chiar să preia comanda în cazul în care puntea de comandă ar fi fost nimicită.

Hechler putea simți şi prezența tânărului Jaeger, care îndrăznise să se apropie de scaunul metalic. Postul lui de luptă era tot aici şi, spre deosebire de ceilalți ofițeri inferiori, avea privilegiul de-a auzi şi vedea totul. Avea şi mai multe şanse să fie lovit, dacă englezii se apropiau prea mult.

Brusc, îşi aminti de nava-soră *Admiral Hipper.* Şi ea a avut de întreprins un raid în Atlantic; după un atac încununat de succes asupra unui convoi şi a altor nave, revenise în triumf la baza ei din Norvegia.

Dar asta se întâmplase în 1941. Acum însă, lucrurile stăteau altfel.

Hechler îşi analiză din nou starea de spirit. Ce şanse aveau? Nava lui era cea mai bună dintre cele aflate în stare de plutire. Dacă punea la socoteală priceperea şi îndrăzneala, reuşita avea să fie de partea lor.

Era greu de crezut că un vas atât de puternic ca *Hipper* fusese pintenat şi grav avariat de micul distrugător HMS[18] *Glow-worm.* O acțiune curajoasă şi disperată care costase comandantul, respectiv nava şi cea mai mare parte a oamenilor lui. Zâmbi în sinea sa, amintindu-şi expresia lui Theil când pomenise de Nelson. Era exact ceea ce ar fi făcut şi micul amiral dacă ar fi trăit în acest secol.

Aghiotantul se înapoie cu dosarul sub braț. Leitner spuse, liniştit:

– Englezii sunt concentrați asupra convoiului care se îndreaptă spre Est. Von Hanke e al naibii de şmecher. Ca forță de acoperire, dispun de un vas de linie şi două crucişătoare grele, dar ele se află mult mai la nord, aşa cum bănuiam.

Hechler bägă mâna în buzunar şi simți forma familiară a pipei lui favorite. Îi dădea o senzație oarecum reconfortantă şi ar fi vrut tare mult să fumeze. Iar asta îi amintea de Inger. Ea insistase să renunțe la pipă şi să se apuce de țigări de foi. Ca Leitner, care de obicei apărea în ziare cu un impunător trabuc în colțul gurii, deşi el unul nu-l văzuse fumând niciodată. Doar pentru posteritate...

Se îndreptă spre partea din spate a punții de comandă şi privi atent spre pupa, dincolo de coş. Noul Arado arăta sclipitor şi nepotrivit alături de vecinul lui, vopsit în culori de camuflaj. Chiar va zbura ea cu aşa ceva, după cum lăsase Leitner să se înțeleagă? Niciodată nu spunea totul despre ceva. La fel cum făcuse şi pe vremea în care era proaspăt locotenent. Un grăunte de mister... Se gândi la fotografiile pe care i le arătase Leitner înainte de plecare. Înfățişau fiordul Bodø, văzut de la mai multe mii de metri înălțime. Până şi rețelele de camuflaj arătau la fel... Nava care se distingea acolo jos putea foarte bine să fi fost *Prinz*

Luitpold. Dar Leitner îi explicase că două vase vechi de aprovizionare fuseseră pregătite cu săptămâni în urmă. După ieşirea asta urmau să fie amarate împreună, în aşa fel încât orice avion de recunoaştere să-şi închipuie că *Prinz* revenise la locul de ancorare. Era atât de simplu, aproape ridicol. Dar, dacă stratagema izbutea, puteau câştiga rezerva de timp de care aveau nevoie.

Ahlmann, locotenentul însărcinat cu comunicațiile pe punte, îi întinse un telefon.

– Ofițerul cu artileria, domnule comandant.

Nici chiar telefonul nu putea masca satisfacția din vocea lui Kroll.

– Inamicul în vedere, dom'le comandant! La verde unu-zero! Distanță doi-unu-cinci!

Se pregăti să se întoarcă şi să arunce o privire sus, la postul de control al tirului. Ochiul nevăzut bătea până dincolo de linia pustie a orizontului, astfel că Kroll putea deja să observe formația inamică aflată la peste douăzeci de mii de metri depărtare. Leitner îl trase de mânecă.

– Mă duc la mine pe punte. Rânji. Azi e o zi mare. Apoi o zbughi, strecurându-se în viteză printre cei de pe puntea de comandă.

- Aproape că sunt în bătaia tunurilor! remarcă Jaeger.

Froebe îl privi pe deasupra repetitorului giro şi mormăi:

- Aşa cum vom fi şi noi în curând.

Hechler ridică binoclul şi cercetă distrugătoarele din fruntea formației. Până şi siajul lor era roz-portocaliu, iar cocile le străluceau ca sticla colorată.

Serviciile de informații raportaseră prezența în convoi a douăsprezece vase comerciale. Probabil că numărul celor care porniseră inițial spre Murmansk a fost de două ori mai mare, gândi el. Navigau spre portul de plecare, în timp ce puternicul grup de sprijin, aflat la nord, se aştepta la un atac asupra celeilalte prețioase coloane de nave încărcate cu provizii. Ascultă obişnuita transmitere a relevmentelor şi distanțelor prin interfonul comenzii de artilerie şi-şi imagină pozițiile celor două formații convergente aşa cum le studiase pe hartă şi le prevăzuse pentru acest moment. După cum

spunea Leitner, toată perioada de pregătire îşi arăta acum roadele. *Observare, planificare, decizie, atac.*

Tunurile de la prova se deplasară uşor, cu ţevile înclinate la maximum pentru prima salvă. La pupa, servanţii lui *Lubeck* erau şi ei pregătiţi, numai că erau nevoiţi să mai aibă răbdare o vreme.

Vru să-şi consulte ceasul, dar se abţinu; ştia că o asemenea mişcare ar fi putut fi greşit înţeleasă drept o dovadă de nesiguranţă şi îngrijorare.

Cu tot huruitul ventilatoarelor şi vuietul talazurilor sfâşiate de carenă, auzi bufnitura surdă a unei explozii îndepărtate. Un zgomot înăbuşit, ca şi cum cineva bătea într-o tobă spartă. Încă o torpilă ajunsă la ţintă, o altă navă trimisă la fund. Lui Leitner nu părea să-i pese de risipa de U-boat-uri. Pentru el nu conta nimic altceva decât acest moment.

– Permiteţi să deschidem focul, domnule comandant? întrebă Ahlmann.

– Negativ!

Îşi închipui din nou convoiul. în cea mai mare parte erau nave fără încărcătură. Se deplasau destul de rapid, probabil cu vreo cincisprezece noduri pe oră. Dacă începeau să tragă prea devreme, cu siguranţă că se vor răsfira. Totul ar deveni atunci mai greu şi nu trebuia neglijată nici forţa de acoperire. Un vas de luptă şi două crucişătoare grele.

– *Avioane,* domnule comandant! Mai mulţi dintre cei prezenţi începură să gâfâie zgomotos. Relevment roşu unu-cinci! înălţător unu-zero!

Froebe scăpă printre dinţi:

– Dumnezeule, bombardiere torpiloare!

Ordinele răsunau din toate părţile. Armele cu bătaie scurtă zvâcniră instantaneu spre ţintă.

Hechler rămase în colţul punţii de comandă. Duse la ochi binoclul Zeiss, surprins că se simţea atât de calm, aproape detaşat.

Cele două avioane trebuie să fi fost de pe portavionul scos din uz. Probabil că decolaseră cu puţin timp înainte ca nava-mamă să fie torpilată. Cântări situaţia, luând în

considerare acest lucru. Fiecare pilot ştia, desigur, că nu mai avea nici o şansă să se întoarcă în locul de plecare.

Ca şi în cazul micului *Glow-worm,* factorul neprevăzut... Va fi cel mai rău gen de atac-bravură sau sinucidere cu sânge rece, puteai să-i spui cum vrei.

Nu era exclus ca unul dintre avioane să trimită un raport de observare prin radio. Suficient pentru aparatele radar.

Ofițerii superiori britanici intuiseră planurile lui von Hanke sau era o simplă coincidență?

Strânse din dinți.

– Armamentul cu bătaie scurtă, fiți gata! Armamentul secundar...

I se umeziră ochii când zări prin lentilele puternice cele două obiecte minuscule îndreptându-se spre navă. Zburau atât de jos încât păreau că mângâie apa. Le cunoştea foarte bine siluetele demodate: bombardiere torpiloare Swordfish, cu aripi duble, ca nişte relicve din primul război mondial. îşi limpezi gândurile şi strigă:

– *Deschideți focul!*

Formația de distrugătoare începuse deja să tragă şi într-o clipă cerul arăta ca ciupit de vărsat din cauza exploziilor proiectilelor. Vor urma trasoarele şi obuzele de tun, iar apoi...

– Amiralul, domnule comandant, spuse răguşit Ahlmann. Auzi vocea îndepărtată a lui Leitner.

– Convoiul s-ar putea să se disperseze! Măreşte viteza! Transmite întregului grup să angajeze inamicul conform instrucțiunilor primite!

Hechler văzu semnalizatorii pregătindu-şi fanioanele.

– Cu toată viteza înainte! ordonă el. Fiți gata pentru acțiunea de evitare!

Îl zări pe Froebe dând afirmativ din cap, apoi simți cum puntea se înfioară sub imboldul motoarelor dezlănțuite, care făceau să trepideze întreaga structură, şi uită de sine şi de ceilalți.

Fu nevoit să răcnească din cauza bubuitului pătrunzător al armamentului secundar care revărsa asupra punții un

fum înecăcios pe măsură ce nava înainta impetuoasă, din ce în ce mai repede.

– Armamentul principal! *Deschideți focul!*

Abia avu timp să-şi îndese antifoanele pe urechi, că ambele turele de la prova destrămară aerul, trăgând simultan spre ținta încă invizibilă de dincolo de linia orizontului.

Căută cu privirea cele două avioane. Le zări strecurându-se printre exploziile proiectilelor, înainte ca trasoarele pornite de pe distrugătoare să le taie calea ca o sită de foc. Un Swordfish lăsa în urmă o dâră de fum. Părea imposibil ca vreunul dintre ele să supraviețuiască barajului.

Un lucru devenea evident. Ținta lor era *Prinz Luitpold.*

Capitolul 7
CONSECINȚELE

Nici unul dintre bombardierele torpiloare Swordfish nu avea vreo şansă de supraviețuire şi fiecare pilot trebuie că ştia asta. În timp ce-şi aruncau bombele asupra formației de distrugătoare, cel urmat de o dâră de fum păru să şovăie, țintuit de trasoare şi lovituri de tun.

Hechler îşi rezemă coatele în fața geamului comenzii şi privi siluetele prinse în păienjenişul tirurilor. Fragmente din avionul avariat se amestecau în vârtejul scânteietor. Câteva secunde mai târziu, explodă într-o intensă fulgerare portocalie. Când fumul se risipi, nu mai rămăsese nimic de văzut. Dar cel de-al doilea aparat reuşise să evite focul artileriei antiaeriene şi, chiar sub privirile lui Hechler, din pântecele lui căzu o torpilă care lovi apa, însoțită de o jerbă de spumă.

Avionul continua să se apropie, în ciuda potopului de proiectile, trasoare şi orice altceva în stare să-l lovească. Poate că pilotul şi echipajul erau deja morți când, în sfârşit, avionul se răsuci în aer şi plonja în adâncuri cu o bufnitură înfundată.

– Torpilă la babord!

– Banda stânga!

La o viteză de treizeci de noduri, crucişătorul păru că se reazemă într-o rână; dezechilibrați, oamenii încercau să se agate de ceva, în timp ce nava se răsucea în rondou.

– *Cârma* zero! Drept aşa!

Hechler avu impresia că vede şuvița subțire şi albicioasă lăsată de torpilă în drumul ei spre prova babord. Nava se redresa.

– Doi-opt-zero! bombăni Froebe.

În difuzor răsună vocea lui Leitner, distorsionată şi speriată:

– Transmiteți către *Hans Arnim* să... Nu apucă să termine. Distrugătorul încasă torpila în partea de jos, la jumătatea bordului babord, tocmai când se interpunea protector între ea şi nava amiral.

La viteza maximă, efectul fu instantaneu şi teribil. Jumătate din teugă se prăbuşi şi apoi se ridică în aer, în timp ce nava se frânse în două, iar vârtejul elicelor o împinse în adâncuri.

Hechler ordonă sec:

– Reluați drumul!

Îl zări cu coada ochiului pe *Liibeck* depăşindu-i vijelios, gata să preia conducerea în luptă. Şi-l închipui pe Rau râzând satisfăcut în momentul în care *Prinz* se învârtise confuz în formație. Tunurile lui deschiseră focul pe neaşteptate. Câteva clipe mai târziu, fulgerele luminoase de la orizont marcau locul atins de salva lui *Liibeck*.

Vocea lui Gudegast năvăli din adăpostul blindat de observare:

– Drumul este zero-doi-zero, domnule comandant.

Părea calm, chiar indiferent, deşi nu departe de ei distrugătorul se răsucea cu carena în sus, într-o învălmăşeală de fum şi spumă.

Difuzorul anunță posomorât:

– *Hans Arnim* s-a dus la fund, domnule comandant. Hechler înşfacă telefonul artileriei.

– Aici comandantul. Fac o întoarcere la tribord. Aduceți turelele de la pupa în poziție de tragere asupra inamicului! (Şansele creşteau dacă toate cele patru turele aveau câmp liber de acțiune.) Ordonă: Schimbare de curs. Cap compas zero-şapte-zero.

Ridică din nou binoclul şi tresări când sunetul gongului precedă detunătura violentă a armamentului principal. Kroll folosea turelele una după alta, în aşa fel încât bombardamentul părea neîntrerupt şi asurzitor.

Jaeger îşi şterse o pată de funingine de pe obraz şi icni:

– Amiralul, domnule comandant!

Leitner traversă cu paşi mari puntea de comandă. Eşarfa de mătase nu mai era la fel de albă. Spuse răstit:

– La naiba, nu pot vedea nimic acolo sus... Cu tot fumul ăsta împuțit!

Scrâşni din dinți la auzul loviturilor consecutive executate de turelele de la pupa. Proiectilele enorme survolară nava, urmându-şi traiectoria spre inamicul invizibil. Şuierau ca nişte accelerate în plină viteză.

Leitner puse mâna streaşină la ochi şi privi înapoi, după distrugător. Dacă mai existau supraviețuitori, rămăseseră undeva departe, în urmă, uitați...

Hechler prinse momentul când tunurile îşi schimbau uşor direcția şi întrebă:

– Pot să-i transmit lui *Liibeck* să-şi reia locul în formație?

Făcu o grimasă când tunurile bubuiră din nou, limbile de foc portocalii indicând că Kroll folosea proiectile semiperforante.

Difuzorul interfonului izbucni:

– Încadrați! Două lovituri!

Leitner se încruntă. .

– Urcă acolo, Theissen! Vreau să ştiu şi eu ce împuşcăm azi!

Păru să înțeleagă, în sfârşit, ceea ce spusese Hechler: „Nu! Lasă-l pe Rau să-şi facă numărul. Poate prelua conducerea."

Clip-clip. Clip-clip. Flăcările de la gura țevilor inamicului clipeau în zare, parțial acoperite de pâcla arămie care învăluia orizontul. Şuierul strident al unei noi salve si trombele înalte de apă ce trădau ținta proiectilelor duşmane făcură ca toate binoclurile să se îndrepte spre *Liibeck.*

– Nici măcar n-au izbutit să-l încadreze, comentă Leitner. Difuzorul comenzii urlă din nou:

– Încă o lovitură!

Cineva dintre cei ferecați în spatele blindajelor de oțel ovaționa de-a dreptul. Sau înnebunise.

– Ofițerul cu artileria, domnule comandant.

Locotenentul Ahlmann era palid. Îşi muşcă nervos buza de jos în clipa în care o altă salvă se prăvăli din văzduh, fluierând ascuțit şi înălțând coloane gigantice de spumă.

Dură o veşnicie până se năruiră, de parcă ar fi fost în stare solidă.

– Sunt comandantul!

Kroll raportă printre explozii:

– Am scufundat o navă de escortă din flanc şi am lovit două vase comerciale. O navă a părăsit convoiul şi se apropie. După gabarit şi viteză, aş spune că e un crucişător.

Alte trombe de apă ţâşniră din mare, lumina nepământească transformându-le albul într-o culoare roşiatică.

Hechler privi ţintă spre pupa lui *Liibeck,* aflat în capul formaţiei, cu turelele mult răsucite în direcţia inamicului. Acolo ar fi trebuit să fie nava lui... Puntea zvâcni o dată şi încă o dată; simţi cum detunăturile loviturilor îi sfredeleau timpanele ca un fier încins.

– Inamicul în vedere, dom'le comandant! Relevment roşu patru-cinci!

Hechler duse binoclul la ochi şi scrută pâcla din depărtare. Orizontul nu mai era pustiu. Silueta şi aşa estompată a unei nave fii înghiţită de fum imediat ce tunurile ei începură canonada. Spuse fără să coboare binoclul:

– Transmite ofiţerului cu artileria să se concentreze asupra crucişătorului.

Turelele de la prova bubuiră instantaneu, dar distanţa era prea mare ca să-şi poată da seama de rezultat.

Auzi un mormăit în difuzorul artileriei: „Scurte!" Răsună apoi glasul lui Kroll:

– Lungeşte patru! O pauză. *Foc!*

– L-am încadrat pe ticălos! Leitner îşi împreună mâinile.

– Transmiteţi navei *Liibeck* să atace convoiul. Ne ocupăm noi de obraznicul ăsta!

– Două lovituri!

Restul fu acoperit de o explozie violentă. Când Hechler se răsuci spre *Liibeck,* văzu cum de sub puntea lui ţâşneau trâmbe de fum şi flăcări, răspândindu-se de jur-împrejur într-o incandescentă ciupercă stacojie.

Liibeck schimbă iarăşi drumul, tunurile de la prova trăgând întârâtate asupra convoiului, aşa cum i se ordonase.

Crucişătorul britanic primise şi el o lovitură, dar cadenţa şi precizia tirului său nu păreau deloc afectate.

Următoarea salvă îl încadra pe *Liibeck* ca într-o menghină, de parcă s-ar fi izbit de nişte gigantice coloane de gheaţă; un alt incendiu izbucni la pupa, lăsând în urmă o dâră consistentă de fum ca o mantie unsuroasă.

Unul dintre ajutorii şefului de echipaj tresări speriat, cu ochii strălucind ca doi cărbuni încinşi, când *Liibeck* încasă în plin o nouă lovitură. Încetini, pe măsură ce valul de spumă de la prova deveni tot mai mic.

Difuzorul dădu tonul:

– Foc!

Hechler se strădui să ţină binoclul la ochi. Parcă ar fi fost cu toţii atinşi de o febră cumplită. Nimic nu mai conta în afară de tunurile care loveau necontenit, până ce îi fu imposibil să se mai concentreze. Când observă în zare licărirea flăcărilor învăluite în fum, ştiu că inamicul fusese şi el grav atins.

– Convoiul se dispersează, dom'le comandant, anunţă Kroll. Crucişătorul dezangajează.

– Ce ştii despre celelalte nave din escortă? se răsti Leitner.

– Cred că e vorba de câteva distrugătoare, domnule, zise el cu prudenţă, semn că era conştient că se adresează amiralului.

Primele cargouri deveniseră acum vizibile. Arătau patetice şi stângace în încercarea lor de a se salva din calea navelor de luptă care se apropiau.

Crucişătorul avariat se ţinea deoparte; două dintre distrugătoare îi dădeau târcoale, gata să-l remorcheze, dacă era cazul, sau să-l sprijine într-o ultimă încercare de rezistenţă împotriva navei *Prinz Luitpold.*

– Ţintă mobilă! *Deschideţi focul!*

Cargourile nu aveau nici o şansă de supraviețuire. Fură încadrate unul câte unul şi incendiate, astfel că în scurt timp fumul acoperi orizontul ca o perdea compactă.

– Opriți focul!

Hechler aruncă o privire spre postul de observare blindat, convins că Gudegast nu şi-ar fi putut dezlipi ochii de vasele muribunde. Şi-ar fi amintit cu siguranță de vremea când îşi ducea viața pe o paşnică navă de lemn. Mai erau şi alții în subordinea lui care ar fi dat o altă semnificație distrugerii, fiind dezgustați de ovațiile stupide ale camarazilor şi de bătăile pe spate cu care s-ar fi felicitat unul pe altul.

Crucişătorul inamic le fusese inferior din punct de vedere al dotării cu artilerie de la bun început, dar un singur proiectil norocos i-ar fi fost îndeajuns. Asta era altceva. însă navele comerciale erau vitale pentru adversari, care ştiau că fiecare rută pentru convoaie trebuia menținută deschisă cu orice preț.

Hechler spuse calm:

– Domnule contraamiral, după părerea mea, ar trebui să ne întoarcem în Norvegia. Încercă să argumenteze în timp ce Leitner se holba la el: *Liibeck* e cu prova lăsată. Chiar şi remorcat…

Froebe anunță:

– Semnal de la *Liibeck:* „Incapabil să fac mai mult de şase noduri. Cer sprijin."

Hechler privi întrebător spre amiral. Trebuie că îl costase enorm pe Rau, gândi el.

Leitner ridică nepăsător din umeri.

– Transmite comandantului formației de distrugătoare să-l escorteze pe *Liibeck* înapoi la bază.

Ascultă păcănitul lămpii şi observă chipul palid al semnalizatorului în timp ce acționa clapetele. Urmările luptei... Un convoi distrus; numai Dumnezeu ştia câți oameni pieriseră cât ai clipi din ochi - atât i se părea că durase totul.

Lampa de semnalizare de pe *Liibeck* clipi din nou, aproape ascunsă de fumul dens revărsat de sub punte. Hechler reuşi să distingă prin binoclu găurile spintecate în

coşuri şi craterul imens lăsat de proiectilul care o lovise în plin. Dar incendiile erau sub control.

– Semnal de pe *Liibeck,* dom'le comandant. „Cer remorcarea."

– Distrugătoarele au confirmat primirea semnalului? întrebă Leitner, mai degrabă nerăbdător decât îngrijorat.

– Au confirmat toți, domnule.

– În regulă! Leitner făcu o pauză şi respiră adânc. Acțiunea încetează, comandorule. Faza a doua, *dacă* eşti bun!

Se întoarse cu spatele în timp ce membrii echipei de filmare, înnegriți de funingine, tocmai ieşeau din locul în care se adăpostiseră.

Leitner trecu pe lângă cea mai drăguță dintre fete şi, în treacăt, o prinse ştrengăreşte de bărbie.

– Muncă periculoasă, copila mea, nu-i aşa?

Ea îl urmări cu ochii mari, încă prea amețită ca să înțeleagă ceva.

– Dați liber la posturile de luptă!

Hechler ridică telefonul echipei de combatere a avariilor.

– Viktor? Aici comandantul. Vino sus, te rog. Am dezangajat.

Gudegast dăduse deja ordinele cuvenite. Comunică prin interfon:

– Am schimbat drumul şi viteza, domnule comandant. Rotații pentru douăzeci de noduri.

Chiar şi cei care apăruseră pe punte o dată cu încetarea alertei trebuie să fi suferit când nava lor, cu tunurile şi suprastructurile adumbrite în lumina stranie, le părăsi pe celelalte, siajul ei desenând un arc larg şi vălurit.

Probabil că Rau îi urmărea cu privirea. Blestemându-i pe ei şi nava lor, dar mai ales pe Leitner. Era însă un prea bun marinar ca să-şi trădeze amărăciunea printr-un semnal către nava care se îndepărta în viteză.

Lăsat pradă lupilor... După cele întâmplate, englezii vor fi în stare de orice. Un avion oarecare, lansat de pe cel mai apropiat portavion, putea lua urma navei lui Rau cu uşurință. Iar el o ştia.

La fel cum ştiuse şi comandantul lui *Glow-worm* sau piloții celor două bătrâne aparate Swordfish. Glorie sau pieire. Nu aveai de ales.

Gudegast urcă pe puntea de comandă şi aşteptă până ce Hechler dădu cu ochii de el.

– Ne vedem peste zece minute în camera hărților, spuse comandorul.

Gudegast făcu semn că a înțeles, cu bărbia în piept. Ştia la ce se gândea Hechler. În zece minute, *Liibeck* şi ceilalți vor rămâne undeva în urmă, mult prea departe ca să mai conteze.

Studie chipul întunecat al lui Hechler. Nu ştia dacă să-l compătimească sau să-i mulțumească lui Dumnezeu că aveau parte de un asemenea comandant.

Văzuse cum se prăpădise unul dintre vasele comerciale, un cargobot mare, cu carena mult ieşită deasupra apei, care naviga în balast. Sentimentul acela... *întoarcerea acasă.*

Gudegast hotărî să facă o schiță cu acea victimă neştiută. Pentru prima oară în viață i se făcu, deodată, teamă.

*

* *

În acea seară, pe când *Prinz Luitpold* înainta impetuos spre Sud-vest, în Marea Norvegiei, a fost întâmpinat de o ceață densă care limita vizibilitatea la doar două mile.

Toate urmele scurtului atac asupra convoiului fuseseră îndepărtate, iar rastelele şi magaziile erau din nou pline şi gata pentru orice acțiune urgentă. Fiecare rotație a celor trei elice purta nava tot mai departe de țărm, dincolo de limita de siguranță la adăpostul căreia ar fi putut să întoarcă şi să se îndrepte spre casă.

Hechler fu nevoit să admită că încrederea lui Leitner era oarecum justificată. Fiecare radiogramă şi mesaj interceptate erau verificate şi transpuse pe hârtie de Gudegast şi echipa sa, în vreme ce sus, mult deasupra lor, noul radar explora triumfător împrejurimile, căutând în permanență musafirii nedoriți. Un grup de U-boat-uri executaseră un atac în plin asupra convoiului rusesc cu

direcţia Est, aşa că aparent toate navele de luptă britanice erau ocupate. Planul, care la început păruse atât de şubred, avea sorţi de izbândă, gândi el, iar *Liibeck* ar putea ajunge cu bine în apele norvegiene, unde să-şi facă reparaţiile. Şi totuşi Hechler nu se putea împăca la gândul ultimului episod. Rămăsese cu un gust amar. Lăsarea lui *Liibeck* în voia sorţii făcuse parte din planul iniţial, dar nicicând Leitner nu se aşteptase la o atât de energică apărare a convoiului de către un singur crucişător englez.

Atunci când îşi exprimase părerea în faţa lui Leitner, amiralul se mulţumise să zâmbească impasibil: „Tocmai *tu,* Dieter? Credeam că eşti cel mai potrivit pentru misiunea asta!"

Nu avea nici un rost să forţeze o controversă. Se spunea că un conflict deschis între comandantul lui *Bismarck* şi superiorul său pecetluise soarta crucişătorului în aceeaşi măsură ca artileria inamică.

Hechler cântări situaţia. Distruseseră convoiul, la fel cum şi inamicul încercase, la rândul lui, să-i termine. Era război. Îşi aminti de radar şi se bucură. Pe lângă superioritatea netă faţă de tot ceea ce folosiseră până atunci, raza lui de acţiune era o garanţie că vor fi avertizaţi din timp asupra oricărui posibil atac al unor forţe aeriene sau navale. Asta însemna că echipajul nu va trebui să stea la posturile de luptă zi şi noapte. Putea dormi patru ore în afara cartului. Nu era mult, dar era obişnuit. Să stai întins, chiar şi câteva clipe, conta enorm. Era ca o evadare.

În ciuda manevrei violente prin care evitaseră torpila, nava nu suferise nici o pagubă, cu excepţia câtorva castroane care se făcuseră ţăndări în cambuza principală.

Erau o mulţime de răni superficiale: doi marinari se opăriseră în sala cazanelor, azvârliţi de şoc, altul avea un picior fracturat, după ce se rostogolise pe scara ce ducea spre covertă, iar alţi câţiva erau uşor accidentaţi.

Printre cei din urmă se număra şi Erika Franke, care îşi scrântise încheietura mâinii.

Hechler primise raportul medical împreună cu alte hârtii privind situaţia din diverse sectoare ale navei. De obicei,

medicul raporta personal, dar acesta trimisese un scurt mesaj prin care anunța că are prea multe cazuri de rezolvat. Hechler încă nu avea de unde să ştie dacă evita să dea ochii cu el din timiditate sau aroganță.

Theil apăru lângă el pe puntea de comandă, cu vestonul lucind de parcă ar fi stat în ploaie. Ceața umedă făcea ca totul să sclipească in lumina neîndestulătoare.

– Se pare că am scăpat cu bine, Viktor.

Vorbise încet, pentru că oamenii de veghe stăteau, în mod evident, cu urechile ciulite. Poate că acalmia instalată după furtuna bătăliei şi destinderea bruscă după starea de încordare le dădea senzația de stăpâni absoluți ai întinderii nesfârşite a mării.

Ridică ochii spre cer şi privi pavilionul lui Leitner unduindu-se jilav deasupra navei.

– La noapte vom menține acelaşi drum.

Theil se uită într-o parte.

– Domnule comandant, tot mai intenționați să navigam pe la sud de Islanda?

Hechler clătină din cap afirmativ.

– Da, numai dacă nu suntem provocați. În perioada asta a anului nu e deloc convenabil să foloseşti traseul nordic, prin Strâmtoarea Danemarcei. Lumina zilei durează prea mult, iar patrulele aeriene sunt mai numeroase. Dacă urmăm culoarul dintre Islanda şi insulele Feroe, vom păstra în fiecare bord câte o sută cincizeci de mile de manevră.

– Credeți că vom izbuti, domnule? mormăi Theil.

Hechler urmări cu privirea doi marinari care duceau o brancardă goală la adăpostul turelei de la prova. Îşi aminti de fată. Theil avea toate motivele să-i pună întrebări; va fi obligat să execute ordinele lui Leitner în cazul în care el pățea ceva. Părea încordat, neliniştit. Cu siguranță, nu era îngrijorat din cauza misiunii; nu-i stătea în fire. Fiind un om al regulamentelor, rareori se încredea în părerile personale. Nu era exclus ca din acest motiv să nu fi fost niciodată recomandat pentru comanda unei nave. Nu, pur şi simplu, era îngrijorat din cauza soției. Şi asta era rău. Nu-ți poți permite să te laşi măcinat de asemenea probleme

când eşti pe mare. Poate fi fatal. Pentru tine şi toţi cei din jur.

Hechler ascultă vibraţia cuminte şi simţi puterea liniştitoare a motoarelor uriaşe. Menţinuseră o viteză de treizeci de noduri din momentul în care schimbaseră drumul. La nevoie, puteau atinge şi treizeci şi cinci. Până şi unui distrugător i-ar fi fost greu să ţină pasul cu ei.

Pe măsură ce înaintau în viteză spre Sud-vest, părea că se întunecă tot mai mult; noaptea era aliatul lor, singurul prieten în aceste ape ostile.

Hechler încercă să-şi stăpânească emoţia. Era ca un vin îmbătător. După priveliştea aspră a bătăliei şi a navelor în flăcări, perspectiva pătrunderii în apele Atlanticului devenise dintr-o dată limpede şi concretă.

Theil văzu cum trăsăturile lui Hechler se îmblânzesc. Se întrebă ce ar fi simţit în locul lui.

Ca toţi ceilalţi ofiţeri superiori de pe navă, Theil studiase cu atenţie caracteristicile misiunii. Planul se remarca atât prin îndrăzneală, cât şi prin anvergură. Probabil că statul-major naval al lui von Hanke muncise la elaborarea lui multe luni de zile, cu gândul că se va ivi momentul potrivit. Oare nu erau deja implicaţi prea mulţi oameni? Păstrarea secretului avea o importanţă vitală; fără respectarea lui se puteau lăsa păgubaşi de pe-acum.

Fiul lui von Hanke era comandant de U-boat, sau fusese până când dispăruse în Atlantic. Poate că el îi dăduse cel dintâi ideea bătrânului amiral. Timp de doi ani de la începutul războiului U-boat-urile întâmpinaseră dificultăţi din cauza duratei mari a drumului până în zonele de patrulare din Vestul oceanului şi înapoi la bazele din Franţa, pentru reaprovizionare cu combustibil şi muniţie.

Pentru a contracara aceste probleme, a fost iniţiat un program de construire a unei flotile de submarine-gigant, care să poată rămâne pe mare luni de zile. Singura sarcină era să transporte combustibil şi provizii pentru mai micile lor surori operaţionale. O „întâlnire" putea avea loc sau nu, în funcţie de necesităţile fiecărui comandant de U-boat, în puncte prestabilite printr-o grilă special întocmită. Nu

numai că timpul efectiv petrecut pe mare s-a triplat, dar pierderile inamicului au crescut proporțional. Nimeni însă nu a pomenit vreodată de impactul acestei prelungiri a serviciului activ asupra moralului echipajelor submarinelor.

Acum, aceleaşi submarine - poreclite „vaci de lapte" - urmau să îndeplinească rolul de tancuri petroliere pentru *Prinz.* Era o acțiune temerară, fără doar şi poate. Dacă era şi practică, nu ştia nimeni, pentru simplul motiv că nu se mai încercase aşa ceva până atunci.

Nici unul dintre ceilalți nu-şi exprimase vreo îndoială, iar după ziua de astăzi puteau fi mulțumiți că nu-şi arătaseră neîncrederea, încă o dată, nava lor reuşise să rămână nevătămată. Era păcat de *Liibeck,* dar, dacă te gândeai bine, nu puteai schimba nimic. La urma urmei, *Liibeck* scăpase ieftin, îşi spuse Theil. În vreme ce va sta la adăpostul docurilor, lingându-şi rănile şi savurând toată gloria, *Prinz* va hoinări în plin Atlantic. Era o oarecare consolare să ştii că gămălia unui bold înfipt într-o hartă a oceanului reprezenta avanpostul cel mai îndepărtat, cât vedeai cu ochii în orice direcție.

Hechler zise brusc:

– Am aflat despre soția ta şi-mi pare rău.

Theil făcu ochii mari, apoi privi speriat în direcția celui mai apropiat om de veghe. Întrebă cu glas coborât:

– Amiralul?

– Trebuia să-mi spună, Viktor. Oricum aş fi fost informat, chiar dacă n-ar fi fost Leitner la bord. Care-i problema? Îți închipui că ai scăzut în ochii mei?

Theil simți cum îi dispare culoarea din obraji.

– Nu-mi influențează în nici un fel competența. Nimeni şi nimic…

Hechler coborî din scaunul lui şi-şi dezmorți picioarele.

– Mă duc până la infirmerie, cât e linişte. Preiei comanda. Îl privi calm. Scutură-te de povara asta, Viktor. Am vrut doar să-ți spun că sunt îngrijorat pentru tine, şi nu în privința afurisitei tale competențe!

O luă în jos, tropăind pe scara interioară, în timp ce Theil rămase privind în urma lui.

Era o senzație ciudată, nefirească, să fii departe de puntea de comandă când nava plutea în larg. Hechler citi mirarea de pe fețele oamenilor pe care îi întâlni coborând cale de două punți până la infirmerie. De mic copil urase spitalele, mai ales de când fusese nevoit să-şi viziteze tatăl - intoxicat cu gaze de luptă - într-unul dintre ele; atunci îi făgăduiseră că mai existau şanse bune de vindecare.

Sărmana maică-sa, gândi el, amintindu-şi acele vizite zilnice. Imaginea celorlalți veterani îi era încă vie în minte: fără picioare, fără mâini, otrăviți cu gaze, orbiți... Pentru unii dintre ei ar fi fost poate mai bine dacă ar fi rămas să putrezească în mlaştinile Flandrei.

Şi optimismul neabătut al infirmierelor... „Merge spre bine. Întocmai cum ne aşteptam." Toate nu fuseseră decât minciuni.

Se întrebă cum i-o fi mergând acum bătrânului. Curând avea să citească în ziare despre *Prinz* şi isprăvile sale.

Bolnav, dar imperturbabil în hotărârea de a rămâne în viață, tatăl lui era mai presus de orgoliu. Dragoste de viață era termenul cel mai potrivit, gândi Hechler.

Încăperile infirmeriei erau albe şi puternic luminate. Doi sanitari aranjau nişte flacoane pe rafturi, iar în apropiere se găsea o găleată plină cu sticlă spartă. Aceeaşi întoarcere violentă făcuse şi aici pagube.

Câțiva dintre răniți moțăiau pe priciuri. La apariția comandantului, unul încercă să ia poziție de drepți; brațul lui bandajat împungea aerul ca un colț alb de elefant.

Hechler îşi scoase chipiul şi schiță un zâmbet.

– Uşurel! Odihneşte-te cât mai ai timp, ce zici?

Noul medic de bord nu era deloc aşa cum se aşteptase. Împlinise patruzeci de ani, dar arăta mult mai bătrân. Avea o față mare, de om studios, şi purta ochelari cu ramă din aur. Dacă l-ai fi văzut în civil, ai fi putut crede că e un avocat sau un învățător.

Se pregăti să se ridice în picioare, dar Hechler închise uşa şi se aşeză. Apoi îşi scoase pipa şi întrebă:

– Se poate?

Karl-Heinz Stroheim îl privi prudent, în timp ce cu o mână trăgea de cele trei trese aurii cu toiagul lui Esculap, cusute pe mânecă.

– Am fost ocupat cu răniții, căpitane, spuse el.

Hechler îşi aprinse pipa: o senzație plăcută, aproape voluptuoasă, după privațiunile de pe pun-tea de comandă.

– M-am gândit că trebuie să ne întâlnim, aşa că - scoase un vălătuc de fum - aşa că, ştii tu, povestea cu Mahomed şi cu muntele.

– Sunt onorat.

– Cred că găseşti munca de-aici puțin diferită de ultima ta slujbă. Cazarma de la Wilhelmshaven, e-adevărat?

– Omul încuviință.

– Bănuiesc că ştiți şi ce a fost înainte de asta.

– Ai avut necazuri.

O licărire de furie apăru brusc în ochii căprui ai lui Stroheim, dar dispăru la fel de repede.

– Eram prea prețios ca să fiu aruncat. Au preferat să mă îmbrace în uniformă.

– Nu-i nici o ruşine în asta.

Hechler încercă să facă abstracție de duduitul surd al motoarelor, aflate mult mai aproape aici. Întrebă pe un ton indiferent: Avorturi, nu-i aşa?

Lui Stroheim îi căzu fața.

– De unde ştiți?

– Nu ştiam. Am ghicit. Zâmbi cu gravitate, apoi continuă: Şi eu ar trebui să pun lipsa ta de respect pe seama caracterului neaşteptat al numirii tale aici?

Stroheim îşi ascunse mâinile sub masă.

– Îmi... îmi pare rău, căpitane. Am trecut prin multe. Într-o bună zi îmi vor da dreptate. Mă tem că va fi prea târziu pentru mulți... Dar eu am crezut întotdeauna că - ezită, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Hechler să-l întrerupă sau să-l contrazică - o femeie trebuie să aibă dreptul de a alege. Vocea îi deveni dintr-o dată amară, chiar disprețuitoare: Trebuie să existe un motiv mai bun să faci copii decât acela de a produce soldați şi mai multe mame pentru Germania.

Hechler se ridică de pe scaun, cu ochii la telefonul din perete.

– Mai vorbim noi.

Stroheim zvâcni în picioare.

– Mi-ar face plăcere.

Căpitanul mătură cu privirea micul cabinet medical: un vraf de discuri şi un gramofon portabil, câteva cărți şi un joc de şah.

– Nu face din colțul ăsta casa ta, spuse el. Amestecă-te cu ceilalți. Nu e bine să te izolezi.

Stroheim îşi scoase ochelarii şi-i privi în lumină.

– Aşa ca dumneata, vrei să spui, căpitane? Hechler îi întoarse spatele.

– Mulțumesc, dar n-am nevoie de o consultație chiar acum! Se opri lângă uşă şi se răsuci spre el.

– Ai grijă de oamenii mei. Ei au cerut să vină aici, aşa că, vezi tu, sunt la fel ca tine. De acord?

Tocmai se pregătea să iasă pe uşă când aproape se ciocni de Erika Franke. Avea brațul stâng bandajat şi prins într-o eşarfă. Ea zâmbi prefăcut.

– Data viitoare când schimbi direcția, dă-mi de ştire, căpitane. Ca să pot zbura am nevoie de amândouă mâinile, nu crezi?

Hechler privi peste capul ei, spre doctor.

– Mi-a părut rău când am aflat de accidentul tău.

Erika râse. Era pentru prima oară când o vedea râzând cu poftă.

– Pot să te vizitez? o întrebă.

Ea îşi luă un aer serios şi se încruntă în bătaie de joc.

– Întotdeauna atât de corect, de cuviincios, căpitane! Schimbă tonul: Te însoțesc. În clipa de față găsesc că scările sunt un pic cam dificile pentru mine.

Ajunseră pe covertă; în penumbra pasajelor de acces, uşile metalice se conturau reci.

– Mi-ar plăcea să mai urc pe puntea de comandă, spuse fata. M-am săturat să stau închisă aici. Parca aş fi într-o cuşcă.

Un curier apărut în fugă se opri în fața lor şi salută.

– Sunteți căutat de pe puntea de comandă, domnule căpitan.

Hechler se repezi la un telefon fixat de peretele cenuşiu şi înşfacă receptorul.

Auzi vocea lui Theil, dublată de vuietul surd al mării şi al vântului.

Secundul spuse cu glas potolit:

– Amiralul a primit o radiogramă, domnule comandant. *Liibeck* s-a scufundat.

Hechler puse încet receptorul în furcă. Ea îl privi îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva, căpitane?

O privi cu ochi goi.

– *Liibeck* s-a dus.

Îl putea vedea de parcă ar fi fost acolo. Ca şi cum ar fi fost acum. Erika vorbi încetişor:

– N-ai vrut să-l părăseşti, aşa-i?

Citi întrebarea în strălucirea albastră a ochilor lui.

Ridică din umeri, dar se crispa de durere; uitase de brațul lovit.

– Aşa am auzit. Toată lumea ştie. Sunt foarte mândri de tânărul lor căpitan, să ştii.

Hechler îşi odihni mâna pe dispozitivul de închidere a uşii.

– Orice s-ar spune, pe o navă nu există secrete. O privi în față. Da, am vrut să rămân cu ei. Acum s-au dus. Se gândi la convoiul arzând.

Îşi luaseră revanşa. O prinse de brațul sănătos.

– Atunci, ne vedem mai târziu...

Deschise uşa grea şi păşi afară, în aerul umed. *Liibeck* fusese sacrificat. Se îndreptă grăbit spre primele trepte, fără să-i bage în seamă pe servanții care vegheau lângă tunuri.

Nu trebuia să fi fost în zadar.

Capitolul 8
EPAVE PLUTITOARE

Baza navală sud-africană de la Simonstown era înțesată de nave de război de toate categoriile şi mărimile. Arăta ca un creuzet în care diferența dintre două feluri de război devenea şi mai evidentă, atât prin tipurile vaselor de-aici cât şi prin înfățişarea lor exterioară. Tonurile de gri şi vopseaua de camuflaj bătătoare la ochi ale navelor din Atlantic se deosebeau net de culorile palide ale celor aflate în serviciu în apele Oceanului Indian şi mai departe.

Crucişătoarele puternice, care aveau capacitatea şi raza de acțiune suficient de mari încât să acopere întinderile vaste de dincolo de Capul Bunei Speranțe, păreau să contrasteze cel mai tare cu grupul de corvete canadiene scunde, al căror convoi îşi croise drum tocmai din Newfoundland. Erau cargouri şi petroliere, vase cu muniții şi transportoare de trupe, ba chiar şi o navă-spital piturată cu grijă.

Cel mai mare crucişător aflat în Simonstown era ancorat în acea după-amiază de-a lungul cheiului. Pavilionul alb de la pupa atârna moale în lumina soarelui nemilos.

HMS *Wiltshire,* un vas mare, cu un deplasament de zece mii de tone, era reprezentativ pentru categoria lui, apărută la sfârşitul anilor douăzeci, ca urmare a Tratatului de la Washington. Bine înarmat, poseda opt tunuri de câte opt țoli fiecare dispuse în patru turele, la care se adăuga o mulțime de alte guri de foc cu calibre mai mici, menită să-i întărească autoritatea. Un bătrân hidroavion Walrus stătea cocoțat cuminte pe catapulta de la travers, iar cele trei coşuri înalte îi dădeau navei un înşelător aer demodat. Se ridica mult deasupra apei unsuroase; din cauza blindajului relativ uşor, sectoarele destinate cabinelor echipajului

arătau aerisite şi mai spaţioase decât cele de pe alte vase de război.

Era sâmbătă şi, cu excepţia oamenilor de cart şi a pedepsiţilor, *Wiltshire* părea pustiu. Ofiţerii, ca şi matrozii, nu scăpau nici o ocazie să coboare pe ţărm, să viziteze Cape Town şi să se bucure de priveliştile multicolore, neatinse de război.

În cabina lui de zi, comandorul James Cook Hemrose din Royal Navy, decorat cu DSO[19], şedea sub un ventilator de plafon, privind sticla cu gin şi întrebându-se dacă era înţelept să mai bea un pahar. Pe un scaun din apropiere se găsea cel mai bun chipiu al lui, pe care îl purtase în acea dimineaţă la Divizie şi la slujba religioasă. Alături, rezemate de alt scaun, se odihneau crosele de golf, o evocare a partidei pe care fusese nevoit s-o anuleze.

Era un bărbat masiv, iar pantalonii scurţi tip Bermuda îl făceau să pară greoi. În ciuda ventilatoarelor, la subsuori i se lăţeau două pete întunecate de sudoare. Ura căldura asta înăbuşitoare.

Se apropia de cincizeci de ani, dar serviciul în Marină nu-l iertase. Arăta mai bătrân, mult mai bătrân, iar partea neplăcută era că se şi simţea astfel.

Uşa se deschise şi căpitanul navei intră fără zgomot.

Hemrose făcu un gest larg spre bufet.

– Serveşte-te cu un Plymouth roz, Toby. O să-ţi facă bine. Căpitanul privi radiogramele de pe masă şi întrebă:

– Deci totul e adevărat, domnule?

– Toarnă-mi şi mie unul, dacă tot eşti acolo. Nu prea mult bitter.

Căpitanul zâmbi. De parcă nu i-ar cunoaşte gusturile. Erau împreună de mai bine de un an... Atlanticul, convoaiele ocolitoare pe la Capul Bunei Speranţe, Ceylon, India... Căpitanului îi conveneau. E drept că deveniseră rutină şi adesea erau teribil de plictisitoare, dar numai aşa puteai evita traseele din Atlantic şi Arctica. Las' să le facă băieţii avizi de glorie, dacă asta îşi doresc.

– Da, este adevărat. Privirea lui Hemrose era rece. Alde Jerry[20] au scos în larg unul dintre marile lor crucişătoare.

Ei cred că ar putea fi vorba de *Prinz Luitpold.* Ochii i se îngustară când adăugă: Sper din toată inima să fie vorba de el.

Căpitanul sorbi din gin. Chiar aşa, gândi acesta, apoi comentă:

– Nu va îndrăzni să coboare până aici. Nu în faza asta a războiului. Văzând că Hemrose nu spune nimic, adăugă: Vreau să zic că mi se pare puțin probabil, domnule comandor.

Hemrose oftă. Căpitanul-comandor Toby Godson era un nătărău bine intenționat. Conducea o navă dichisită şi pentru el asta era îndeajuns. Sau în orice caz fusese până la primirea radiogramei.

Hemrose îşi aminti emoția resimțită în acel moment, deşi mai degrabă ar fi murit decât să o arate. Sfârşitul războiului putea fi într-adevăr aproape, poate chiar anul viitor. Să fii comandantul unui mare crucişător, o navă bine cunoscută, ca toate din aceeaşi categorie, era o oarecare răsplată. Dar se imaginase rămas la comandă la sfârşitul războiului. Ce va urma? „Sărit" la promovare din nou sau, pur şi simplu, aruncat pe uscat, cum păţise şi taică-său pe vremuri.

Circula o vorbă pe tema asta: „Marina şi bunul Dumnezeu cu toții servim / Dar pân'nu suntem la ananghie nu ne grăbim!"

Privi radiograma interminabilă primită de la îndepărtata Amiralitate. Începând de astăzi, era promovat comodor ad-interim şi prelua comanda unei mici escadre. Misiunea lui era să ia toate măsurile necesare pentru descoperirea şi atacarea oricărui corsar german care ar izbuti să străpungă linia de apărare şi ar pătrunde în Atlanticul de Sud.

După cum spusese Godson, era puțin probabil să se întâmple aşa ceva. Dar avansarea era bine venită. *Comodor ad-interim* - o numire temporară la momentul potrivit. Era şansa lui. Pasul hotărâtor pentru dobândirea rangului de amiral. N-ar fi pentru prima oară în acest război. Harwood, comandantul micii escadre care încolțise corsarul *Graf Spee,* obținuse gradul de amiral imediat după aceea. Nu puteai să nu te gândeşti la asta.

Una dintre navele noii sale escadre sosise deja la Simonstown. Era *Pallas,* micul crucişător din clasa Leander al Marinei Regale Neozeelandeze. Părea un distrugător în comparație cu *Wiltshire,* dar comandantul şi echipajul navei erau bine instruiți şi fuseseră împreună încă de la armarea vasului.

Se ridică cu greutate şi se îndreptă spre unul dintre hublourile ferite de lumina orbitoare a soarelui.

Îşi aminti de casa din Hampshire. Bery, soția lui, se va bucura când va afla vestea. În district trăiau prea multe neveste de ofițeri de marină ai căror bărbați se pare că fuseseră promovați înaintea lui.

Comodor ad-interim... Clătină din cap. Nu suna rău. Avea rezonanța lumii de odinioară; era pe placul său. Se înrudea de departe cu Căpitanul James Cook şi se mândrea cu asta, deşi de-a lungul anilor nu-i prea fusese de nici un folos.

Căpitanul întrebă prevenitor:

– Uitasem, domnule. Ați mai încrucişat o dată săbiile cu *Prinz Luitpold.* La Capul Nord, pare-mi-se, nu-i aşa?

– *Eu* nu uit.

Privi prin hublou. Doi marinari aflați într-o barcă făceau semne unor negrese de pe cheu. O bucățică de catifea neagră, cum ar fi spus taică-său.

Căpitanul nu părea să fi observat tonul rău prevestitor.

– Se spune că la comanda lui se află însuşi contraamiralul Leitner.

Hemrose se încruntă.

– Nu dau doi bani pe *el.* Hechler, căpitanul navei, este omul. El se afla la comandă atunci, la Capul Nord, când...

– E un crucişător de bătălie în miniatură, totuşi. În comparație cu blindajul lui, al nostru pare din carton.

Hemrose nu-l băgă în seamă.

– Apăruse din ninsoare ca o stâncă. A fost o luptă care pe care. Mătură cu privirea cabina primitoare, amintindu-şi cum arăta atunci, apoi continuă: Locul ăsta era la fel de ciuruit ca o solniță.

Căpitanul o lăsă mai moale. +

– Oricum, a şters-o la timp, domnule.

– Ei da, asta a făcut. Chiar aşa! Şi poți să mă crezi că a avut mare noroc. Văzu că marinarii se îndepărtau, vâslind. Probabil că îl observaseră privindu-i. Sper că la comandă *este* Hechler. De data asta e al meu. Zâmbi compătimitor. Acum se găseşte în aceeaşi situație în care eram eu la Capul Nord.

– Cum adică, domnule?

Hemrose izbucni în râs.

– Stă cu răsuflarea împuțitului de amiral în ceafă, d-aia!

Căpitanul lăsă paharul jos. Se obişnuise cu înjurăturile şefului, cu grosolăniile lui. Poate că această promovare temporară îl va mai domoli. Dar nu putea dura. Flota de război va captura corsarul înainte ca ei să apuce să facă vreo mişcare.

Hemrose îşi frecă mâinile.

– Recheamă toți ofițerii superiori. Îi vreau la bord până la carturile câinelui[21]. Îşi privi crosele de golf. Să vezi ce-o să se mai bucure.

Căpitanul încuviință din cap.

– Înțeleg...

– Ba nu înțelegi, Toby. Deveni grav. N-am glumit deloc. E prima oară în viața mea când blestemații ăia de şefi mi-au dat mână liberă, şi, pe ce am mai scump, intenționez să profit de asta! Îl bătu pe umăr. Transmite lui *Pallas:* Comandantul este convocat la bord.

Godson spuse cu un aer amărât:

– Joacă crichet cu sud-africanii, domnule. Hemrose zâmbi satisfăcut.

– În regulă. Vreau să părăsim portul până mâine pe vremea asta şi am nevoie ca tu să-ți alcătuieşti o echipă cu care să urmăreşti toate semnalele şi radiogramele. Orice nenorocit de semnal, cât de mic. Lovi cu pumnul în palmă. Aşa că adu-mi-l pe păsăroiul ăla la bord, *fuga-fuga!* Se repezi spre bufet şi bâjbâi după gheață, dar cuburile se topiseră. Îşi umplu din nou paharul cu gin.

– Oricum, *Liibeck* s-a dus la fund. Asta deja înseamnă una mai puțin. S-a scufundat taman când ai noştri erau pe

punctul să pună laba pe el. Ridică din sprâncene. Mă întreb dacă Hechler ştie? Se răsuci. Nu prea îmi vine să cred.

Dar rămăsese singur.

*

* *

Kapitän zur See Dieter Hechler închise uşa de oţel a adăpostului blindat de observare şi dădu la o parte cortina ignifugă.

Afară abia se înserа, dar aici înăuntru părea că noaptea se lăsase deja; doar lămpile de deasupra meselor de lucru şi pilotul automat aruncau o lumină palidă pe blindajul gros al pereţilor.

Hechler simţi încordarea, dar şi emoţia stăpânită din încăpere. Gudegast era aplecat peste masa care trepida; cu chipul umbrit şi doar barba în lumină. Oamenii din echipa lui stăteau de jur-împrejur; cei mai mulţi erau tineri şi, când se apropie, Hechler le putu citi concentrarea pe feţe.

Comandantul aruncă o privire hărţii, calculelor ordonate şi poziţiilor marcate cu creionul. Cercetă apoi tabelele de navigaţie pentru a afla restul: drumul şi viteza, timpii şi distanţele, deviaţiile, toate transmise în permanenţă de mulţimea de repetitoare conectate la radar, girocompas şi loch[22] .

– Am trecut!

Gudegast clătină din cap afirmativ. Apoi îndreptă compasul distanţier spre hartă, în locul în care traseul intersectase pragul dintre Islanda şi insulele Feroe, şi unde fundul mării se înălţa inexplicabil ca o cocoaşă. Pentru U-boat-uri şi navele care ocoleau blocada era cunoscut deopotrivă drept *tocătorul de carne.* Un loc deloc potrivit pentru un submarin nevoit să se scufunde rapid de frica atacurilor cu bombe de adâncime şi mult prea îngust ca să permită vaselor de suprafaţă să manevreze în voie.

Şi totuşi ei izbutiseră. Nava lor minunată trecuse fără vreo piedică prin breşa de trei sute de mile. Nu întâlniseră nici un vas şi nu văzuseră nici măcar un avion îndepărtat.

Greu de spus dacă era vorba de noroc, un miracol sau de rezultatul direct al cursei întinse de von Hanke.

Perdeaua se undui din nou şi Leitner îşi făcu apariția, urmat de aghiotantul său.

Cercetă harta fără să clipească şi conchise:

– Am reuşit. Conform planului. Privi siluetele aflate în întuneric în jurul lui. Abia au trecut două zile de la povestea cu convoiul şi acum suntem aici! Plesni harta cu un entuziasm neaşteptat. Atlanticul, domnii mei! Şi mai spuneau că nu se poate!

Câțiva dintre cei de față îşi strângeau mâinile şi rânjeau unu la alții; doar Gudegast rămase nemişcat şi încruntat. I se adresă lui Hechler:

– În cincisprezece minute trebuie să schimb cursul, domnule comandant.

Hechler încuviință.

– Voi fi sus.

Un marinar anunță:

– Puntea de comandă, dom'le comandant. Îi întinse telefonul. Hechler se scutură. Oboseală sau nervozitate - ce se întâmpla cu el? Nici măcar nu-l auzise sunând. Era Froebe, care intrase în cart.

– Radarul indică un ecou slab la roşu unu-zero, domnule comandant. La aproape cinci mile distanță.

Aproape. Prea aproape. Hechler încercă să se liniştească.

– Şi ce e, omule?

Şi-l putea imagina pe Froebe ridicând din umerii lui uscați.

– Semnalul e foarte slab, domnule, abia îl prind.

Se auzi o voce îndepărtată strigând: „Foarte curând va fi întuneric."

– Schimbați drumul pentru intercepție, ordonă Hechler.

Îl simți pe Gudegast repezindu-se să modifice traseul de pe hartă. Leitner murmură:

– Ceva mic, ziceți? La naiba, ar putea fi chioşcul unui submarin. La numai cinci mile se poate întâmpla orice!

Un alt punct slab. Observatorul nevăzut. Froebe comunică din nou, de această dată uşurat:

– Am identificat obiectul, domnule comandant. E o barcă! Hechler ieşi val-vârtej din postul de observare, fără să-i pese dacă avea sau nu asentimentul lui Leitner.

Pe puntea principală era destul de rece, iar norii se îndesiseră considerabil.

Duse binoclul la ochi şi simți cum nava se înclină uşor în timp ce cârma îşi schimba direcția.

Apoi o zări şi îndată toți muşchii încordați i se relaxară. Nici nu putea fi vorbă de vreun atac din partea acelei bărci solitare. Era o privelişte destul de obişnuită în apele Atlanticului, deşi inedită pentru cei mai mulți membri ai echipajului lui, gândi Hechler.

Theil apăru şi el pe punte, gâfâind din greu. Înşfacă un binoclu din mâinile unui om de veghe şi privi în zare.

– O barcă plină cu cadavre, constată furios, ca şi cum mica ambarcație în derivă i-ar fi încurcat în vreun fel socotelile.

Hechler urmărea şi el barca. Oare călătoria lor se va sfârşi vreodată?

– Maşinile uşor înainte! Theil îl privi cu neîncredere.

– Doar n-o să oprim?

Fără să-i răspundă, Hechler ordonă:

– Ajutor de boțman, spune şalupei de salvare să fie gata.

În mod obligatoriu, un maistru cu experiență trebuia să fie de serviciu la şalupă. Se uită la tânărul Jaeger.

– Te duci tu. Ai grijă, păstrează-ți firea.

Theil scăpă printre dinți:

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule comandant, suntem o țintă fixă!

Hechler îi replică calm:

– Controlează-ti tonul, Viktor.

Strânse şi mai tare binoclul. Oare lumina slabă îi jucase o festă sau chiar zărise o mişcare printre tăcutele şi resemnatele figuri din barca înclinată pe o parte?

– Stop maşinile! Ajunse în grabă la parapet, tocmai în clipa în care şalupa atingea oglinda apei şi țâşnea înainte, ocolind valul prova din ce în ce mai mic. Cineva mai e în

viață acolo, remarcă Hechler. Cum Theil nu spuse nimic, adăugă tăios: Ce-ai fi vrut, să pun să tragă în ea?

Ridică din nou binoclul, simțind fisura apărută între ei. Şalupa se îndepărta în viteză, tăind valurile; Jaeger privea înapoi spre crucişător, întrebându-se probabil ce se putea întâmpla în cazul unui atac neaşteptat.

Ştia că Leitner e în apropiere, fiindcă mirosul de colonie îi trăda prezența. Continuă să urmărească însă mica dramă din fața lui. Şalupa aborda barca, apoi Jaeger şi un maistru se cățărară peste copastie. Maistrul era bătrânul Tripz, obişnuit cu o asemenea treabă. Îl văzu pe Jaeger rezemându-se de marginea bărcii cu o batistă la gură. Cu siguranță, Jaeger nu era obişnuit.

Un semnalizator lăsă jos binoclul.

– Doi oameni în viață, dom'le comandant!

– Anunță mfirmeria.

Auzi paşi pe scară şi vocea ei, mulțumindu-i unui marinar care o ajutase să urce. Purta aceeaşi jachetă din piele neagră, iar părul îi flutura din cauza brizei.

Theil se dădu la o parte, făcându-i loc între Hechler şi amiral.

Cât de impunătoare arăta nava! Teuga prelungă se înălța maiestuos, pentru a coborî apoi încet, mişcarea accentuându-se pe măsură ce valul se elibera de sub carenă.

– Doar doi? întrebă Erika.

Hechler aprobă din cap. Bănuia că fata se gândea la zădărnicia acțiunii lui.

„O mulțime de nave scufundate şi oameni ucişi, două avioane doborâte, şi noi ne oprim pentru nişte morți vii." Să fie oare legea nescrisă a mării? Sau o încercare de răscumpărare pentru toți cei pe care îi lăsaseră să moară?

Văzu cum degetele mâinii ei drepte strângeau atât de tare balustrada de sub geamul comenzii, încât articulațiile i se albiseră sub pielea bronzată.

Îi privi chipul: avea ochii umezi. Să fie lacrimi?

– Epavele plutitoare ale războiului, draga mea, comentă Leitner. Erika spuse cu glas răguşit:

– Am... încercă din nou: Cunoşteam pe cineva care a murit pe mare.

Hechler o măsură cu privirea. Părea că se simte rău. Tangajul navei era tot mai accentuat, *Prinz* înălțându-se şi coborând ca purtat de o uriaşă forță implacabilă.

– Aşează-te pe scaun. O apucă uşor de braț şi o sfătui: Inspiră de câteva ori. Apoi adăugă încet, în aşa fel încât să nu fie auzit de ceilalți: Rămâi acolo sus, rândunico. Oceanul e uneori un loc tare murdar.

Privi pe deasupra ei.

– Preluați comanda. Mă duc la infirmerie.

O voce anunță:

– Şalupa e agățată la gruie, dom'le comandant! Fu ridicată repede la bord şi fixată pe suporți.

– Ce facem cu barca de salvare, şefu'? întrebă Froebe. Să o scufund cu o salvă?

– Nu! Duse încă o dată binoclul la ochi şi ştiu că fata se răsucise în scaun şi-l privea. Lasă-i în pace. Şi-au găsit liniştea.

Un fior străbătu puntea şi oamenii din jurul lui oftară uşurați când elicele enorme începură să lase din nou în urmă dâre de spumă albă.

Leitner strigă pe un ton aspru:

– Vezi ce poți afla de la ei!

Hechler coborî prima rampă şi se opri cu pumnii încleştați de balustradă.

„Ce se întâmplă cu mine? E chiar atât de important?"

Se întâlni cu Jaeger şi cu maistrul Tripz, care tocmai ieşeau din infirmerie.

– Totul e în regulă?

Jaeger, alb ca varul, făcu un efort să răspundă:

– Toți ceilalți erau morți, domnule comandant... Parcă retrăia scena. Ştiți, stăteau înlănțuiți de parcă ar fi fost vii. Pescăruşii ajunseseră la unii dintre ei... îi veni să vomite.

Bătrânul Tripz interveni:

– Uşurel, dom' locotenent, o să vă obişnuiți cu aşa ceva.

Jaeger se scutură.

– Pe doi dintre ei i-am adus la bord. Privi cu ochii goi în pământ până reuşi să continue: Unul e ofiţer. Celălalt... Tremură violent şi bâigui: Nu a vrut să plece fără pisică.

– Pisică?

– Animalul era mort, dom'le comandant, spuse Tripz. L-am lăsat în barcă. Se uită deznădăjduit la tânărul ofiţer, ca şi cum s-ar fi scuzat. Cred că pluteau în derivă de săptămâni de zile.

– Aţi procedat bine. Îi aruncă lui Tripz o privire plină de înţeles. Mergeţi amândoi la stewardul meu. O să vă dea ceva să vă încălziţi.

Tripz zâmbi trist.

– Atunci se poate spune că a meritat, dom'le comandant. Doctorul tocmai se ştergea pe mâini cu un prosop. Hechler observă că cei doi supravieţuitori, înfăşuraţi în pături, erau culcaţi pe paturile din cabinet, separat de marinarii răniţi.

La uşă stătea o santinelă înarmată, deşi era puţin probabil că noii pasageri le-ar putea crea vreo problemă.

Unul - tânărul ofiţer cu două trese lipsite de luciu pe mânecă - părea relativ conştient. Cu ochii adânciţi în orbite şi vrednic de milă, fixa tavanul alb cu o privire cutremurată, deznădăjduită.

Celălalt era mult mai în vârstă şi avea o barbă căruntă. Poate că deja văzuse şi făcuse destule până în clipa în care vasul pe care se afla îi explodase sub tălpi. Ţinea braţele strânse la piept, de parcă ar fi legănat ceva, la fel cum încerca să protejeze pisica navei cu trupul lui când îl găsise Jaeger.

– Le-am dat un sedativ, căpitane, spuse doctorul. Vor dormi. Mai târziu am să cer să le aducă nişte supă fierbinte. Făcu un semn cu capul spre efectele lor personale de-a dreptul jalnice, aflate pe masa de sticlă şi adăugă: Erau la bordul lui *Radnor Star,* un cargou...

Ofiţerul fusese, probabil, locotenentul navei. Arăta prea tânăr pentru o funcţie mai mare, gândi Hechler. Comandase una dintre bărcile de salvare şi era, pesemne, singurul ofiţer care izbutise să se salveze după torpilarea vasului. Îşi văzuse oamenii pierind unul câte unul, până rămăsese

singur cu bătrânul şi cu pisica lui moartă. O ultimă răbufnire de responsabilitate îl făcuse să reziste. Fusese la comandă. Ce altceva ar fi putut face?

Doctorul îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă tacticos, aşa cum procedase şi la prima lor întâlnire.

– Deci ăsta-i Atlanticul, „terenul ucigător" de care-mi vorbeau? spuse el.

Hechler îl ţintui cu privirea.

– Nu face pe deşteptu' cu mine, doctore!

Deschise uşa cu o smucitură, ceea ce o făcu pe santinelă să tresară înainte de a lua poziţie regulamentară. Raportează-mi când vor fi în stare să vorbească.

Zăbovi afară, respirând din greu, furios pe doctor, dar mai ales pe el însuşi, pentru că renunţase o clipă la pavăza pe care şi-o construise cu atâta grijă. Când ajunse pe puntea de comandă, fu întâmpinat în tăcere. Căută cu privirea barca de salvare în derivă, dar aceasta dispăruse în întuneric, undeva la pupa.

Trecu peste grătare. Băgă brusc de seamă că ea se mai afla încă în scaunul înalt, înfofolită într-o manta greoaie, primită de la careva. Fata nu spuse nimic şi el îi fu recunoscător. Îi văzu pe Jaeger reluându-şi postul pe comandă şi pe Gudegast cum se apropie de el, bătându-l uşor pe umăr. Acum, asta însemna pentru Jaeger mai mult decât orice. Fusese acceptat. Era de-al lor.

„Dar eu? Comandantul fără inimă? Îşi închipuie oare că nu am sentimente?"

Simţi palma ei atingându-i încheietura mâinii şi privi uimit în jos. Palma rămase nemişcată acolo, fără să o strângă pe-a lui. Şi ea rămase, la rându-i, acolo, nemişcată, distinctă, ca pentru a asculta. Într-un târziu, fata rupse tăcerea, spunând cu simplitate:

– Sunt aici, căpitane. Ştiu ce-i în sufletul dumitale. Ţi-am citit în ochi.

Hechler îi privi mâna îngrijită şi simţi nevoia să o apuce, să o strângă la piept. Ea îl înţelesese de parcă şi-ar fi strigat durerea în gura mare.

– Aş vrea să stăm de vorbă..., spuse fata, în timp ce îi simți mâna îndepărtându-se uşor. Mai târziu, după ce... Nu-şi găsea cuvintele. Pentru noi s-ar putea să nu mai existe mai târziu, căpitane.

Coborî de pe scaun şi, zâmbind fugar, înapoie mantaua unui marinar. Apoi se topi în penumbra scărilor şi Hechler îl auzi pe unul dintre oamenii lui ajutând-o să coboare. Atinse scaunul. Încă mai purta căldura trupului ei. Se afundă în el şi îşi rezemă picioarele de portavoce.

Probabil că fata i-ar fi râs în nas chiar şi dacă ar fi atins-o cu o mână. Ce-o fi fost cu cel pe care-l pierduse pe mare? Aproape că începuse să spună ceva. Poate „am avut un iubit"?

S-ar putea să nu mai existe „mai târziu" pentru noi. Cuvintele îi stăruiau în minte. Lăsă capul pe spătar şi adormi instantaneu.

*

* *

Popota maiştrilor de pe *Prinz Luitpold* era învăluită în întuneric, cu excepția lămpilor albăstrui mascate de abajururi şi a luminii solitare aprinse deasupra uneia dintre mese. Ambianța era complet diferită de cea din urmă cu o oră, când oamenii din cartul liber vizionaseră un film proiectat în alt colț al sălii de mese. Era un lux la care le dădea dreptul statutul lor. Filmul fusese o etalare ostentativă şi zgomotoasă a atotputernicei armate germane, prezentare susținută printre comentariile entuziaste de muzica însuflețitoare din „Tannhauser".

Atmosfera fusese electrizantă şi rămăsese la fel şi după ce difuzoarele interfonului punții de comandă anunțaseră că incursiunea în apele Atlanticului continua, nestingherită şi neabătută.

Hans Stoecker şedea în conul de lumină, sorbind dintr-o cană cu cafea amară. Era agitat şi nu prea grăbit să se culce, deşi abia ieşea din serviciu. În fața lui moțăia căruntul Oskar Tripz. Era neras şi bărbia cenuşie îl făcea să arate aproape ca un moşneag.

Deschise ochii şi privi țintă spre Stoecker, cercetător. Încercă să descopere ceva care să-l facă să se hotărască.

– De ce nu te duci la culcare? Tripz adulmecă licoarea din cană şi se înfiora. Din ce naiba fac porcăria asta, din ghindă?

O siluetă întunecată învelită în pături strigă iritată:

– Mai tacă-vă fleanca! Gândiți-vă şi la cei care intră de cart! Tripz rânji. În port, sala de mese adăpostea aproape o sută de maiştri - coloana vertebrală a navei -, ca şi alți marinari. Acum mulți dintre ei erau de cart, iar locul părea prin comparație liniştit, chiar pustiu. Stoecker vorbi cu glas scăzut:

– Nu pot să nu mă gândesc la *Liibeck.*

– Ție întotdeauna ți-e gândul la ceva. Ar trebui să-ți fie mintea la examene. Ți-ar fi mai de folos. Lasă-i să gândească pe afurisiții de ofițeri, că de-aia sunt plătiți.

Stoecker nu se lăsă.

-Vreau să spun că *Liibeck* ar fi fost în siguranță cu noi, nu-i aşa? Împreună, am fi fost o forță mult mai puternică.

-Dar şi mai uşor de descoperit. Tripz îşi scarpină bărbia, scoțând un hârâit enervant. Presupun că primise ordin să se întoarcă la bază.

Stoecker făcu ochii mari.

– Vrei să spui că pur şi simplu l-am lăsat baltă? Tripz ridică din umeri.

– Cine mai poate şti? Pentru nițică glorie, îşi vând şi mamele de la care-au supt.

– Doar nu vorbeşti serios? Trips îşi pierdu răbdarea.

– În clipa asta am în minte lucruri mai importante. Se aplecă peste masă până când fețele lor ajunseră la doar câțiva centimetri una de alta: De pildă, lăzile de-acolo.

Priviră amândoi în jur ca nişte conspiratori, apoi Stoecker întrebă:

– Şi ce-i în ele?

– Totul e notat în scrisoarea aia. Dacă numai jumătate este adevărat, distinsul nostru amiral duce cu el o adevărată avere, deşi să mă ia dracu' dacă înțeleg de ce.

Stoecker clipi.

– Ce fel de avere? Adică... vreau să spun, cât de mare? Celălalt îl privi grav.

– Ai idee cât a costat construcția navei *Prinz?* Stoecker zâmbi neîncrezător.

– Glumeşti...

Tripz îi ciocăni brațul cu un deget butucănos.

– Cu ce este înghesuit acolo, poți construi trei nave ca a noastră. Coborî din nou glasul până ce nu se mai auzi decât o şoaptă răguşită: *Dacă* ceea ce spune scrisoarea este adevărat.

Stoecker îşi aminti chipul bărbatului din gura de aerisire, disperarea lui. Se gândise deseori la asta, la curajul nezdruncinat în umbra morții. *Crimă.* Cuvântul era adânc fixat în mintea lui.

Tripz părea mulțumit de comportarea tânărului, fără să se îndoiască vreo clipă de sinceritatea lui.

– Se pare că prizonierul le-a scris unor prieteni ca să-i prevină că lăzile au fost mutate din loc, continuă el.

Stoecker revăzu imaginea magazinului ars până în temelii şi insultele țipătoare de pe ziduri.

– Prietenii lui erau evrei, fireşte, reluă Tripz. Unul dintre ei era bijutier. Poate că de aceea încă mai e în libertate. Coborî ochii. Sau a fost.

– Tot nu înțeleg.

Privirea lui Tripz se îmblânzi.

– Nici n-ai avea cum, Hans. Adăugă repede: Tot ceea ce ştiu este că probabil ducem cu noi o avere a naibii de mare. Şi dacă aşa stau lucrurile, bănuiesc că stimabilul contraamiral Leitner nu are mai multe drepturi asupra ei decât avem noi. Schimbă subiectul înainte ca Stoecker să apuce să spună ceva. Ce ai de gând să faci, Hans, când se va termina toată povestea asta cu războiul? Presupunând, desigur, că vei rămâne întreg.

Stoecker şovăi.

– Marina militară. O carieră, cred...

Degetul lui Tripz ciocăni din nou în brațul lui.

– Dar dacă pierdem? La asta te-ai gândit vreodată? Nu aşteptă răspuns. Eu? N-o să fiu bun de nimic, indiferent

cine câştigă. Am văzut cum a fost după ultimul război. Nu-ți dădea nimeni nici măcar un colț de pâine pentru medaliile tale nenorocite. Nu, pacea va fi grea, chiar şi pentru copii. Clătină din cap. Or să mă arunce ca pe o cârpă.

Stoecker se simțea puțin stingherit.

– Oricum, probabil că nu vom şti niciodată. Lăzile sunt încuiate şi sub pază.

– Adevărat. O cheie e la amiral şi cealaltă la căpitan. Îşi lovi uşor nasul, plin de subînțeles. Dar mai există o copie, tinere prieten. Văzu uimirea de pe chipul lui Stoecker şi rânji, dezvelindu-şi dinții neregulați. Te-ai prins. Eu o am.

O siluetă îmbrăcată doar cu o vestă de salvare se strecură împleticindu-se spre capătul încăperii. Tripz se ridică.

– Să-ți ții gura, altfel sfârşim amândoi în fața plutonului de execuție. Şi ar fi mare păcat, aşa-i? Se aplecă şi-l bătu pe umăr. M-am gândit să afli şi tu. În caz că mă procopsesc cu niscaiva plumb englezesc. La urma urmei, suntem parteneri, just?

Se îndepărtă, lăsându-l pe Stoecker singur în lumina lămpii solitare.

*

* *

Medicul de bord de pe *Prinz Luitpold* ridică ochii de pe carte şi o văzu pe fată, care se oprise în cadrul uşii.

– Nici tu nu ai somn?

Ea se îndreptă spre un scaun şi privi în treacăt la cei doi supraviețuitori, adormiți, legănați de valuri în paturile albe.

– Mă cam supără încheietura. Dacă mă sprijin pe ea...

Doctorul îi apucă brațul şi se întinse după un foarfece. Fata era deosebit de atrăgătoare. Îți venea greu să vezi în ea pilotul profesionist, la fel de bun ca oricare as din Luftwaffe, după cum se spunea. I se părea nedrept că şi ea trebuia să fie aici, pe maşinăria asta de fier.

– Eşti nou la bord? îl întrebă într-un fel foarte direct, ca şi cum nu se îndoia de nimic.

O privi. Părea tensionată, iar sub ochii căprui îi apăruseră cearcăne.

– Sunt. Aruncat printre străini.

Vorbise pe un ton uşor amuzat.

– Spune-mi Erika. Dacă îți face plăcere.

El tăie ultimul bandaj.

Î– mi face plăcere.

Pielea ei era fierbinte, chiar febrilă. Îşi aminti de toate celelalte femei, de scandalul în urma căruia fusese cât pe-aci să ajungă în închisoare... Un om terminat. Dar femeile care veneau la el cu „probleme" erau persoane influente sau dintre cele cu prieteni puternici. Curios cum atâta putere risca să fie spulberată din cauza apariției unui copil nedorit, gândi doctorul.

De pildă, cazul soției comandantului. Cu o educație aleasă şi provenind dintr-o veche familie, ea fusese întotdeauna în centrul atenției societății, în acea junglă care nu era sigură decât pentru puținii privilegiați. I se părea de neînțeles cum membri marcanți ai partidului - „oameni din popor", cum le plăcea să fie cunoscuți - se purtau față de asemenea femei cu o teamă respectuoasă.

Se întrebă dacă soțul ei, comandantul, o cunoştea într-adevăr. Unul dintre colegii lui o descrisese odată ca pe o târfă delicioasă, desăvârşită. Acel doctor mai dăduse dovadă de indiscreție şi cu alte ocazii. Apoi, într-o bună zi, pur şi simplu dispăruse.

– E puțin cam înțepenită, nu-i aşa, Erika? îi spuse.

Ea îl privi fără să zâmbească.

– Într-o zi, două, va trebui să zbor.

– Până atunci se va vindeca.

Ce era în capul lor? Să zboare? De-acum înainte puteau da nas în nas cu inamicul în orice clipă. Englezii nu se vor lăsa până nu-i vor provoca la luptă.

Fata ochi dintr-o privire gramofonul, apoi teancul de discuri uzate. Ridică mirată din sprâncene.

– Händel? Mă uimeşti! Este... patriotic? Zâmbi, ca de o glumă tainică. Îmi place.

– Întotdeauna faci ce-ți place?

– Încerc.

O privi, străduindu-se să alunge din închipuire imaginea ei pe patul de consultații, goală.

– Doream să stăm de vorbă, reluă fata. Bănuiam că eşti încă treaz. Aici la tine scapi de senzația că te afli pe navă.

El râse mulțumit.

– Aşa sper. Şi încerc să fac să rămână aşa.

– Eram cu căpitanul când au fost aduşi la bord supraviețuitorii ăştia.

Doctorul nu spuse nimic şi aşteptă. Deci despre asta era vorba. Nu era nimic în neregulă cu încheietura mâinii ei, sau cu siguranță nimic care să nu poată aştepta până dimineața.

– E altfel decât mă aşteptam, continuă fata.

– O persoană misterioasă, poate? Ea zâmbi.

– Mă tragi de limbă? Adăugă: Se pare că îi pasă foarte mult de oameni. Cum de reuşeşte să-şi mai facă munca?

Stroheim îşi desfăcu brațele.

– Poate că asta îl macină. Nu ştiu, nu-l cunosc atât de bine. Încă.

– Dar o cunoşti pe soția lui, aşa-i? El tresări.

– De unde ştii?

– Mi-a zis un prieten.

Fusese cât pe-aci să spună „mi-a şoptit o păsărică", dar în acea clipă îşi amintise de chipul, de preocuparea din glasul lui când îi spusese cu blândețe: „Rămâi acolo sus, rândunico!" Folosirea acelui cuvânt în glumă ar fi semănat cu o trădare, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret numai al lor.

Stroheim vorbi într-o doară:

– Este foarte frumoasă.

– Am întâlnit-o.

Se gândi la privirea cercetătoare a femeii, la aroganța ei, înlocuită de prudență când aflase cine era Erika. Pentru că era pilot şi îndeplinea o misiune primită din partea Fiihrerului, oamenii îşi închipuiau adesea că era, la rândul ei, o persoană influentă. Da, îşi amintea privirea aceea şi trupul perfect, atât de dezinvolt, acoperit de rochia

decoltată. Aşa cum părea, ipocrită şi artificială, nu şi-o putea imagina alături de căpitan. Dar poate că se schimbaseră amândoi.

– Ei bine, deci ştii cum e.

– Mai sunt cumva căsătoriți, sau, mă rog, ceva de genul ăsta?

Răspunsul lui o învioră.

– Cred că „ceva de genul ăsta" ar fi mai potrivit.

Erika deschise şi închise pumnul stâng. Deşi durerea de la încheietură o mai încerca încă, fața îi rămase fără expresie. „Rămâi acolo sus, rândunico!"

– Atunci, noapte bună! Privi spre cele două siluete adormite. „Epave plutitoare", cum le numise Leitner. Sau mai degrabă bună dimineața!

O urmări cu privirea ieşind, apoi deschise din nou cartea. Foarte des, chiar şi în preajma pericolelor sau a morții, exista o luminiță. Ca o floare în mijlocul pădurii, ca o stea singuratică...

Oftă şi se aşeză picior peste picior. Fata îl făcuse să se simtă din nou om.

Capitolul 9
PUNCT DE VEDERE

Cu toată hula neostoită, suprafața mării semăna cu o oglindă strălucind orbitoare în lumina soarelui. Orizontul era învăluit într-o pâclă uşoară, imaterială, încât marea şi cerul păreau că se contopesc. O imagine rar întâlnită în apele Atlanticului, chiar şi aici, în îndepărtatul Sud.

Cele două nave se țineau aproape, ca pentru a se sprijini una pe alta, şi cum viteza de deplasare era extrem de redusă, arătau ca nişte prelungiri încremenite ale imaginilor tremurătoare reflectate în apă.

S.S.[23] *Port St. Clair,* un cargou de circa opt mii de tone, plecat din Sierra Leone, trăgea la remorcă cel de-al doilea vas. Înaintarea era lentă şi chinuită; nava din spate devia stângace de la drum, gata să treacă în față, pentru ca în ultima clipă, prin manevre exasperante, să-şi schimbe direcția şi să-şi reia locul la pupa celei dintâi.

Secundul de pe primul vas îl urmărea pe căpitan care, de pe aripa neacoperită a punții de comandă, privea înapoi, spre tovarăşul lor aflat la ananghie. Dacă te gândeai mai bine, era de-a dreptul caraghios. Cei doi căpitani erau rivali de mulți ani; totuşi, această rivalitate părea să-i unească mai statornic decât orice cablu de remorcare.

Cealaltă navă, S.S. *Dunedin Pioneer,* se alăturase convoiului o dată cu ei, la Freetown, dar după câteva zile suferise o avarie la maşini. Nici nu era de mirare, gândi secundul, probabil că era mai bătrână decât el.

Escortele convoiului nu fuseseră câtuşi de puțin dispuse să-i lase în urma grupului principal de douăsprezece nave aflate în drum spre Liverpool. În orice altă ocazie, ofițerul însărcinat cu comanda convoiului ar fi ordonat ca *Port St. Clair,* cu încărcătura lui prețioasă de orez, unt şi carne, din Noua Zeelandă, să-şi păstreze locul în formație şi ar fi lăsat

celălalt vas să-şi poarte singur de grijă până ce i-ar fi fost trimis în ajutor un remorcher sau un U-boat flămând i-ar fi dat de urmă.

Dar rivalitatea lor, care de-a lungul anilor ajunsese, adesea, la un pas de ură, a avut câştig de cauză.

Secundul analiză ultimele ştiri. Un corsar german bântuia din nou apele Atlanticului. Poate că informațiile celor de la Amiralitate erau greşite. Nava de război inamică ori se întorsese la bază, ori se ciocnise deja cu patrulele Aliaților.

Era un sentiment ciudat să te afli singur în larg, într-o zi atât de minunată. Curând, Atlanticul avea să-şi arate cealaltă față, dar până atunci ei îşi vor fi terminat treaba şi se vor fi înapoiat, pe drumul către însorita Noua Zeelandă.

Se îndreptă spre aripa comenzii şi aşteptă să fie băgat în seamă de superiorul lui. Căpitanul, cu chipiul murdar tras pe ochi, privea cum cablul de remorcare zvâcnea din adânc, şovăia preț de o clipă, apoi se cufunda din nou în apă.

– Vacă bătrână şi afurisită! comentă el cu năduf. Secundul profită de ocazie şi întrebă:

– Ce se aude cu corsarul?

Căpitanul îşi scarpină bărbia țepoasă. Hotărâse să nu se radă până când nu intrau în rada portului Liverpool. Ce rost avea să te bărbiereşti atâta vreme cât oricând te puteai trezi aruncat în aer.

În timpul nopții lăsaseră insulele Capului Verde la tribord, iar mâine - sau poate peste încă o zi - urmau să întâlnească navele din escadra de patrulare. După cum se zvonea, era vorba de câteva crucişătoare din Simonstown.

– Ar fi trebuit să-l lăsăm baltă pe labagiul ăsta bătrân, spuse el, mai mult pentru sine. Se întoarse cu fața spre secund şi îl privi vesel. Dacă *există* un corsar, lucru de care mă îndoiesc, atunci e o mare uşurare să ştiu că ticăloşii din convoi vor da nas în nas cu el înaintea noastră! Chicoti mulțumit.

Secundul încuviință. Se sprijini cu mâinile de balustradă, dar le retrase instantaneu cu o înjurătură. Puntea ardea ca un cuptor. Era mai bine la Liverpool. Un oraş al marinarilor,

după cum se spunea. Alarmele, raidurile aeriene şi prostituatele din faţa localurilor arătând de parcă fiecare dintre marinarii aceia le fusese client măcar o dată. Merita să rămâi acolo.

Jeturile de aburi aruncate din când în când de nava de la pupa îi învăluiau duneta, ascunzând-o privirilor, apoi se risipeau în vânt

Căpitanul nu părea câtuşi de puţin mişcat.

– Dacă şefu' ei n-o poate face să meargă, am să-l remorchez pe impotent până la capăt. Asta ca să aibă motiv să-şi roadă unghiile!

Se auzi un fluier ascuţit, şi secundul se repezi în timonerie, unde trase în sus micul cilindru de alamă de la portavocea camerei de transmisiuni.

Reveni într-o clipă şi spuse cu glas răguşit:

– Au recepţionat o radiogramă. Convoiul e atacat... Corsarul german!

Se holbară unul la altul preţ de-o clipă, apoi căpitanul porni în grabă spre camera hărţilor din spatele timoneriei, răcnind:

– Dă-o încoace! Unde naiba sunt ăştia? Nu mai spuse nimic până când nu termină de trasat pe hartă drumul aproximativ al convoiului şi relevmentul. Cheamă-l pe *Dunedin Pioneer...* Se opri încruntat, apoi adăugă: Foloseşte lampa de semnalizare. Comunică-i şi lui. Cu relicva aia a lor de-i spun „receptor" s-ar putea să nu fi primit mesajul.

Rămas singur în încăpere, se uită la hartă. Era uzată şi îmbâcsită. Atât de multe convoaie însemnau prea multe riscuri şi o ţintă permanentă pentru torpile şi bombe.

Trebuie să fie grav, gândi el. Îşi imagină celelalte vase virând ancora şi luând poziţie pe două şiruri, în timp ce distrugătoarele din escortă se agitau de jur-împrejurul lor ca nişte câini de pază.

Secundul se întoarse, gâfâind. Erau cu toţii învăţaţi cu pericolele; atât căpitanul cât şi secundul ştiau de pe alte nave ce înseamnă să fii torpilat şi cunoscuseră limita supravieţuirii. U-boat-ul era cel mai detestat şi mai temut dintre toate maşinăriile războiului. Ucigaşul nevăzut.

Căpitanul îşi privi secundul.

– Anunță-i pe băieți, Bob. Spune-le să armeze tunul şi mai pune doi oameni de veghe.

Tunul - o rămăşiță din celălalt război, cu calibru de patru țoli - era montat în spate, la pupa.

De data asta era cu totul altceva, gândi el. Un corsar, unul dintre acele crucişătoare afurisite. Cum naiba reuşise să treacă de patrulele lor, tocmai acum, în faza asta a războiului? Se spunea că invazia mergea mai bine decât îndrăzniseră ei să spere, iar un ziar din Freetown anunțase o avansare masivă de-a lungul întregului front. Gata cu emoțiile debarcărilor şi ale păstrării capetelor de pod, gata cu speranțele nebuneşti; se apropiau cu toții de lovitura finală.

Auzi cum câțiva dintre oamenii lui urcau scările boscorodind, nemulțumiți de chemarea la posturile de luptă. Zâmbi cu amărăciune. Nu era exclus ca, în curând, să aibă destule motive să se văicărească.

Privi cerul. Doar câțiva nori. În rest era senin, de-un albastru spălăcit. Şi mai aveau încă opt ore până la asfințit. Se uită prin hubloul camerei hărților la vasul de la pupa. Şase noduri... Dacă nu s-ar fi târât ca un elefant bolnav, nava lor ar fi putut mări viteza şi s-ar fi descurcat, la nevoie, de una singură. Oricum, ar fi avut mai multe şanse de supraviețuire.

Secundul şi locotenentul îşi făcură apariția în camera hărților şi-l priviră tăcuți. Locotenentul era încă un copil cu caş la gură, dar prindea meseria repede.

– Uite cum stă treaba... Căpitanul îi măsură cu gravitate. Ticălosul ăsta s-ar putea să ne iasă în drum. Deşi e de aşteptat s-o întindă înainte ca escadra de patrulare să-i cadă în cap cu greutatea unei tone de cărămizi. Cercetă insistent harta şi adăugă: Parcă-am fi orbi şi surzi.

– N-am putea s-o ştergem? întrebă secundul.

– Tu aşa ai face?

– Am putea să ne întoarcem, domnule, zise locotenentul.

Căpitanul zâmbi. *Domnule.* Asta arăta cât era de necopt.

– Nu-l putem părăsi pe *Dunedin Pioneer,* răspunse el. Dacă ar fi fost în locul nostru, nu ne-ar fi lăsat baltă.

Se uitară unul la altul, căutând parcă sprijin. De obicei erau foarte încrezători. De această dată însă vulnerabilitatea lor neaşteptată ieşea la iveală.

Căpitanul exclamă, furios:

– Nu, pe toți dracii! Vom continua să navigam ca şi până acum! Dinspre pupa se auzi un zăngănit, ceea ce-l făcu să iasă afară, pe punte, cu paşi mari; în bătaia afurisitului de soare se efectuau deja exerciții cu tunul de patru țoii. Îşi spuse că nu prea puteau face mare scofală în fața unui crucişător. Dar câțiva marinari îl văzură şi rânjiră spre puntea de comandă. În mod ciudat, bătrânul căpitan regretă că nu era bărbierit şi că nu avea chipiul apretat şi, la fel de alb ca nenorocitele de inițiale RN[24] brodate pe el. Locotenentul urcă pe punte şi raportă:

– Semnal de la vasul remorcat, domnule comandant. În cincisprezece minute vor avea şi ei presiune.

Cu toții răsuflară zgomotos.

– Spune-i neisprăvitului s-o ia naibii din loc, ordonă căpitanul. Îşi ascunse uşurarea față de ceilalți. Adăugă: Şi cât mai repede!

Câteva minute mai târziu, un marinar anunță:

– Un avion, dom'le căpitan!

– Ce? Unde? Căpitanul intră în grabă în timonerie şi ieşi pe cealaltă aripă a comenzii. Spuse iritat: De ce dracu' nu învățați să raportați ca lumea? Ignoră mutra indignată a omului de cart şi duse la ochi binoclul masiv.

Un avion. Tocmai aici. La sute de mile de cel mai apropiat țărm. Nu putea fi unul inamic. Să-i fi căutat pe ei? Să le spună să schimbe drumul, sau să le anunțe locul de întâlnire cu vreun remorcher... Vor avea o surpriză când celălalt vas va mola parâ-ma de remorcare şi va începe să reverse pe coş obişnuitul fum puturos, înjurat din gros de comandanții de escortă.

Zări micul avion licărind în lumina soarelui şi îl urmări până i se împăienjeniră ochii.

– E un Jerry, spuse el sec. Locotenentului nu-i venea să creadă.

-Dar e prea departe... Căpitanul se răsuci spre el.

– E de pe corsar. Anunță-l imediat pe *Dunedin Pioneer*. Apoi spune-i lui Sparks să pregătească semnalul de pericol...

Dar era deja prea târziu chiar şi pentru asta. În timp ce micul avion hoinărea ca o jucărie pe cerul spălăcit, pâcla de la orizont păru să se destrame ca o pânză efemeră.

Văzură câteva fulgerări neclare, aproape pierdute în lumina orbitoare a soarelui. Căpitanul aşteptă, urmărind semnalele, până când, cu un zgomot pătrunzător, salva terifiantă căzu aproape, la pupa, iar coloanele albe de apă țâşniră mult deasupra navelor înainte de-a se prăvăli într-un torent de spumă şi fum.

Căpitanul răcni:

– Transmiteți mesajul! În clar!... Spuneți să audă toată lumea asta păcătoasă: *Sunt atacat de un corsar german!*

Următoarea salvă vâjâi strident în înalt şi bătrânul simți că nava se zguduie de parcă ar fi eşuat pe uscat. Se apropie, clătinându-se, de balustradă şi privi înapoi. Din cauza fumului, era aproape imposibil să poți vedea ceva, dar celălalt vas se afla încă acolo, depărtându-se în unghi drept. Probabil că parama de remorcare alunecase, sau fusese ruptă de explozii.

Apoi, nevenindu-i să creadă, căscă ochii la forma întunecată care se înclină şi începu să se scufunde. Era pupa lor. Inutilul tun de patru țoii avea țeava îndreptată spre cer, iar echipa de servanți dispăruse. Se agăță de balustradă şi urlă:

– Lăsați bărcile de salvare! Abandonați nava! Ce dracu face Sparks?

Comenzile timoneriei zăngăniră şi oamenii căzură care încotro, țipând, sub potopul de sticlă şi aşchii de lemn. Nava se aprinse, cu magaziile deja inundate; pereții etanşi cedară şi din cauza revărsării aburului fierbinte sala maşinilor se transformă într-un infern.

Urmă o altă şuierătură asurzitoare, şi proiectilele explodară de-a lungul provei şi pe teugă.

Căpitanul alunecă de pe aripa comenzii, cu ochii împăienjeniți de agonie, încercând să strige. Mintea lui mai înregistra bubuitura gruielor care se prăbuşeau, vuietul sălbatic al apei pătrunzând în şuvoaie sub punte şi faptul că nu se mai putea mişca de durere. Privea încă vârful gabiei când marea se revărsă spumegând peste parapete şi inundă timoneria. O clipă mai târziu nava plonja în adânc.

Apoi totul deveni linişte, ca şi cum lumea întreagă ar fi fost redusă la tăcere.

La bordul celuilalt vas, oamenii de pe puntea de comandă, ca şi cei risipiți de-a lungul punților brăzdate de rugină, priveau muți orizontul, peste apele pustii. Ca nişte vite, inevitabila tăiere. Aşteptându-şi propria execuție.

Dar nu se întâmplă nimic. Până şi micul avion se făcuse nevăzut.

Căpitanul traversă puntea de comandă şi cercetă pata plutitoare de ulei şi fragmentele pe care valurile le împrăştiaseră, alcătuind un covor respingător.

În jurul lui, oamenii stăteau încremeniți, incapabili să scoată o vorbă sau să facă o mişcare. În cele din urmă, căpitanul ordonă:

– Mister, coboară o barcă. Imediat. Privi din nou resturile plutitoare, tot ce mai rămăsese din vechiul lui rival. Cel mai bun prieten. Adăugă, vorbind cu greutate: Se pare că n-au mai avut timp şi pentru noi… Ticăloşii!…

Ca o bătaie de joc, motorul începu să duduie din nou.

*

* *

– Stop maşinile!

Comandantul de escadră interimar, James Cook Hemrose, şedea țeapăn în scaunul lui de pe puntea de comandă şi trecea în revistă rămăşițele convoiului. Totul arăta ca un câmp de bătălie. O îngrămădire bălțată de resturi.

Căpitanul stătea în picioare în apropierea lui. *Wiltshire* îşi croia drum prin covorul nesfârşit de sfărâmături, cadavre şi fragmente de trupuri.

Crucişătorul uşor *Pallas,* sub pavilionul neozeelandez, îl urma la jumătate de milă în spate, cu lampa de semnalizare licărind ca un diamant.

Convoiul se dispersase în ultima clipă, când primele salve ucigătoare se năpustiseră asupra lui. Ca trăsnetele Iadului, gândi Hemrose cu amărăciune…

– Pregătiţi coborârea bărcilor!

Hemrose mătură cu binoclul apele din jur, iritat de mirosul greu răspândit de scurgerile de combustibil şi ulei, ca şi de pictura arsă. Câteva siluete acoperite de mâzgă pluteau printre zoaie, lucind jalnic. Erau mai multe cadavre decât supravieţuitori, dar merita încercat.

– Toby, transmite-i lui *Pallas* să ne acopere.

Lampa ţăcăni din nou. Până şi sunetul ei părea trist. Se auzi o voce îndepărtată:

– Fila!

Era una dintre baleniere. Barca cu motor, având în cockpit medicul şi unul dintre membrii echipei de salvare, începu să alunece din palane.

Privi îndelung şi intens la forma întunecată care se înălţa şi cobora pe valuri ca un submarin neputincios. Era chila unuia dintre distrugătoarele de escortă. Nu se mai zărea nici urmă de covertă.

Un alt distrugător scăpase fără o zgârietură şi acum stătea la ancoră lângă un cargobot cu aburi. Furtunurile luptau să stingă câteva incendii, iar oamenii purtau de colo-colo brancarde şi corpuri inerte. Un tanc petrolier era scufundat până aproape de nivelul apei, dar încă mai plutea, în timp ce motoarele şi pompele luptau din greu să-l menţină la suprafaţă. Un mucalit atârnase pavilionul britanic de ciotul rămas în locul catargului.

Comandorul privi înapoi şi văzu cum crucişătorul uşor măreşte viteza pentru a ocoli scena dezastrului. Dunga desenată de păcură pe coca spălăcită părea o a doua linie de plutire.

Hemrose spuse furios:

– Din tot convoiul n-au mai rămas decât resturile astea demne de milă! Lovi brațul scaunului cu pumnul, apoi continuă: Nu aveam nevoie decât de încă o zi. Formația de escortare dinspre Gibraltar era pe drum, plus trei distrugătoare din Bermude... Şi noi...

Căpitanul se uita încremenit la murdăria adusă de valuri şi la trupurile cu mâinile şi picioarele desfăcute. Unele dintre ele erau încă acoperite de uniformele Marinei, sau doar de zdrențe. Se simțea de parcă ar fi fost cu ei, o parte a lor. Îşi înfrâna un fior. Chiar şi Hemrose trebuia să-şi dea seama că nici ei nu ar fi avut vreo şansă.

Amiralitatea confirmase că nava-corsar nu era alta decât *Prinz Luitpold* şi cu fiecare oră soseau noi amănunte. Îşi privi superiorul, bucuros dintr-o dată că nu poartă pe umeri responsabilitatea lui.

Hemrose urmărea cum cârmacii bărcilor îşi semnalizau unul altuia cu micile semafoare individuale. Ştia la ce se gândeşte căpitanul, dar el vedea altfel lucrurile. Dacă *Wiltshire* ar fi fost de față, poate ar fi nimerit o lovitură norocoasă, atât cât să-l oprească pe ticălos, sau cel puțin să-l facă să micşoreze viteza.

Acum, neamțul putea fi oriunde. Se gândi la radiogramele recepționate şi la mesajul cargoului *Dunedin Pioneer,* care scăpase neatins. Cineva de la bordul sărmanei nave, un martor al sfârşitului celor care-i remorcau, nu-şi pierduse capul: raportase că zărise silueta minusculă a inamicului îndreptându-se cu viteză maximă spre Sud-vest.

Căpitanul îl întrebase: „Pornim în urmărire, domnule?"

Hemrose studiase hărțile o oră încheiată, împreună cu ofițerii de navigație şi de cifru, în timp ce goneau spre ultima poziție a convoiului.

Corsarul se îndepărtase fără să-l scufunde pe *Dunedin Pioneer.* Trebuia să existe un motiv. Acum, când privea bărcile mozolite cu păcură croindu-şi drum printre rămăşițele omeneşti, revenea la aceleaşi întrebări pentru a suta oară.

Să-l urmărească? încotro? Spre coastele Braziliei sau înapoi, de-a lungul aceluiaşi traseu?

Semăna cu povestea cu pisica şi porumbeii, chibzui el. Toate navele active erau în misiune. Probabil că Amiralitatea şi Comandamentul Aliat trăiau un coşmar. Nu trebuia să apară nici o întrerupere în aprovizionarea trupelor angajate în Franța. Canalul Mânecii era înțesat de vase de tot felul pline cu carburanți şi muniții, ca să nu mai vorbim de prețioasele transporturi de oameni care urmau să-i înlocuiască pe cei ce făceau drumul înapoi în convoaie: răniții şi muribunzii.

După ultimele informații, pe mare se găseau şaptesprezece convoaie importante. Cele mai multe se bucurau de nave de escortă, dar dintre cele în stare să țină piept atacurilor U-boat-urilor sau bombardierelor, şi nu unui afurisit de crucişător uriaş ca *Prinz Luitpold.*

Hemrose nu reuşea să priceapă cum se întâmplase. Băieții din echipajele de recunoaştere ale RAF raportaseră că, după bătălia din apropierea insulei Bear, *Prinz Luitpold* fusese văzut şi fotografiat înapoi la bârlogul lui din Bodø. Era absurd. Cu siguranță, avea să cadă capul cuiva, dar nu era o consolare pentru toată oroarea petrecută. Îşi imagină tărăboiul de la Whitehall[25]. Pentru ei era un lucru nou să se afle sub asediu. Mai întâi, bombe teleghidate, apoi enormele rachete V-2. Cartierul General Aliat, care controla invazia din Normandia, trebuia să fi fost şi el îngrijorat. Nu puteai ignora un corsar. Orice corsar. Era necesar să se devieze convoaiele, să fie întârziate sau pur şi simplu anulate.

Hemrose îşi roti privirea şi cercetă chipurile crispate şi figurile neliniştite. Un aspirant de marină se căznea să vomite în batistă, îngrețoşat de cadavrele sfârtecate care se legănau de jur-împrejurul bordajului.

– Dispari de pe puntea de comandă, lua-te-ar naiba, până vei fi în stare să te porți ca un bărbat! izbucni Hemrose.

Era crud şi nedrept. Hemrose ştia acest lucru, dar nu-i păsa.

Un al treilea crucişător urma să se alăture micului grup în mare grabă. Aveau să-l întâlnească peste două zile, doar dacă... Îi zise căpitanului:

– Vreau aici o echipă completă, Toby. Casierul-şef, chiar şi păcătosul de popă... Ocupă-te de asta! Îşi aminti cuvintele celuilalt şi se auzi spunând: Să-l urmărim... Nu, nu cred, Toby. Nu 1-a lăsat pe *Dunedin Pioneer* în stare de plutire fără motiv. A vrut să fie văzut plecând, pentru ca cineva să transmită mai departe drumul luat. Acum, când se hotărâse, se simţea mai liniştit: Nu, sunt de părere că a schimbat drumul imediat ce a dispărut din vedere. Adu listele convoaielor şi vom studia harta. O să-l dibuim pe ticălos. Îl privi înverşunat. Depinde de noi. Şi prevăd, Toby, că în curând vom primi o mică indicaţie preţioasă din partea luminăţiilor lor. Strâmbă din nas, apoi adăugă pe un ton care nu admitea replică: Transmite bărcilor să se întoarcă şi o luăm din loc. Distrugătorul de colo se poate ocupa singur de supravieţuitori până când va apărea grupul de escortare.

Auzi una dintre bărci scârţâind la gruie şi simţi cum căpitanul oftează uşurat. Nu fuseseră semnalate U-boat-uri în vecinătate. Dar dacă se puteau lipsi de un crucişător, nu avea nici un rost să-şi asume riscuri suplimentare.

Puntea începu să trepideze şi *Pallas* făcu un ocol, reluându-şi locul în urma lor.

Când cel de-al treilea crucişător li se va alătura, lucrurile vor sta cu totul altfel. Privi în jos de pe puntea de comandă şi văzu cum erau cărați primii supravieţuitori, înfăşuraţi în păturile pătate cu păcură. Nu păreau să fie prea mulţi, gândi el.

– Reluăm drumul, Toby. Viteză de croazieră. Se aşeză înapoi în scaun. Spune să aducă un brandy. Am nevoie să mă mai *gândesc* la chestia asta.

La pupa, siluetele nepăsătoare ale navelor şi desfăşurarea impresionantă de sfărâmături şi păcură păreau să umple orizontul.

Pentru Hemrose războiul devenise dintr-o dată războiul lui.

*

* *

Era ca şi cum s-ar fi eliberat dintr-un coşmar, doar pentru a descoperi că totul e adevărat. Până şi lampa din plafon, deşi parțial acoperită cu un fel de abajur, avea o formă aspră, ireală. Rece şi încremenită. Ca moartea.

Bărbatul zăcea nemişcat, cu pumnii strânşi de-a lungul corpului. Aştepta ca simțurile să-i revină sau să pălească din nou, să-l părăsească de tot. Mintea lui înregistra, în scurte crâmpeie, că se afla suspendat într-un fel de catafalc alb cu marginile înalte. Îl cuprinse panica. Un sicriu.

Făcu un efort şi căută bâjbâind un indiciu, o explicație, ca pentru a aşeza la loc piesele unui joc de puzzle.

Încercă să-şi destindă mădularele încordate, dar rămase cu mâinile strâns lipite de corp. Era complet dezbrăcat, însă simțea căldura cearşafului şi moliciunea păturii. Speranța puse din nou stăpânire pe el. Fusese doar un coşmar. Putea să simtă în şira spinării pulsația sacadată a maşinilor şi trepidația blândă a unor obiecte nevăzute. Dar deznădejdea i se instala iarăşi în suflet: nu era nava lui. Închise strâns pleoapele, alungând imaginile dure şi concrete ale şuvoiului mistuitor de flăcări şi ale metalului sfâşiat de torpila sau torpilele care-i loviseră în plin. Încercă din nou şi i se păru că izbuteşte să descifreze în învălmăşeala gândurilor numele vasului, aşa cum îl văzuse odată la cheu: *Radnor Star.* O navă veche, făcând parte dintr-un convoi cu direcția Est, de la St. John la Liverpool, plină ochi cu piese de schimb pentru motoare, echipament pentru construcția de poduri şi vehicule blindate.

Numai marfă grea. Sărmana bătrânică trebuie să se fi dus la fund ca un bolovan.

Deschise larg ochii şi fixă lampa singuratică. Şi *după aceea?* Ce se întâmplase?

Era aproape dureros să-şi aducă aminte. Se aflase sub cerul liber, cu ceva în mână. Îl căuta pe căpitan. Apoi a urmat explozia: chipuri schimonosite, guri căscate în

strigăte mute şi mult fum, un fum dens şi înecăcios, căruia încă îi simțea gustul.

După aceea barca, apa care-i sorbea picioarele, coapsele, în timp ce cineva încerca s-o manevreze cât mai departe de navă, de teribila aspirație creată pe măsură ce se scufunda în adâncuri. Cum de nu-i văzuse nimeni? Retrăia panica din acele momente acut şi dureros, ca nişte bătăi de inimă, asemenea unui copil care simte nevoia să se ascundă în pături.

Totul se petrecuse noaptea. Aşa fusese... Simți cum sudoarea îi inundă pieptul şi abdomenul. Dar barca de salvare? De ce mintea lui refuza să-şi amintească?

Auzi sunetul îndepărtat al unei sonerii şi tropăitul unor paşi pe undeva. „Unde naiba mă aflu?"

Încercă din nou. „Numele meu este Peter Younger." Vru să râdă, dar fu cât pe ce să izbucnească în plâns. La urma urmei, avea un nume. Nu putea fi mort.

Se abținu cu greu să nu țipe când pâcla din mintea lui făcu loc unei alte imagini.

Oameni pompând şi trăgând din răsputeri la vâsle, pe o mare nesfârşită, care ridica şi azvârlea barca de parcă ar fi fost un buştean îmbinat cu apă.

Mai apoi liniştea, tăcerea de moarte, siluetele mute, unii arşi de flăcări, alții morți din cauza insolației, câțiva cu găvanele goale, victime ale pescăruşilor... *Cu toții murind!* Îşi aminti vag glasul răguşit al lui Colin Ames, secundul de pe *Radnor Star,* bolborosindu-i în ureche. Probabil că şi el murise. Puntea de comandă fusese distrusă, şi era un miracol că apucase o barcă de salvare.

„Ține cârma, Sparks!" Asta e tot ce spusese. Sparks? Fusese ofițerul de transmisiuni. Tocmai pornise spre puntea de comandă cu o radiogramă când lumea întreagă sărise în aer. Şi-l aminti pe celălalt învelindu-l cu propria-i haină. Pe-a lui o pierduse probabil. Younger îşi examina mădularele bucată cu bucată, fără să mişte un muşchi. Îl durea peste tot, dar era întreg. Apoi îi veniră în minte alte fețe schimonosite, voci de pe altă lume, brațe purtându-l într-o

altă barcă, o navă uriaşă, departe, în zare. Trebuie că era chiar asta.

Îşi aminti cum fusese prea slab să se împotrivească sau să lupte, dar ştia că, într-un fel ciudat, nu voise să-şi abandoneze camarazii morţi şi că barca pe care o pilotase până la ultima bătaie de vâslă rămăsese undeva, în urmă.

Muriseră cu toţii. Şi nici din bătrânul vas nu mai rămăsese nimic.

Avu o strângere de inimă când şi-o închipui pe maică-sa citind telegrama. Dumnezeule, se întâmplaseră o mulţime de asemenea cazuri pe strada lor. Nu-şi putea aminti nici un nume, nici măcar al oraşului. Un port. Imaginea tatălui şi a unchilor, toţi în uniforme... Marinari.

Atinse cu picioarele ceva metalic şi-şi adună puterile, încercând să ridice capul mai sus de tăblia patului.

Ochii i se adaptau greu. Totul era de un alb strălucitor: sticluţe şi borcane rânduite pe poliţe curate, ca într-un spital, în timp ce alături se afla un teanc de discuri de gramofon.

Poate că înnebunise?

Continuă să cerceteze încăperea, centimetru cu centimetru, obiect cu obiect, ca şi cum încerca decodificarea unui mesaj teribil de complicat.

Privi nedumerit cele două haine de uniformă atârnate de-o bară de alamă. Una cu trei trese, cealaltă cu două. Aveau nişte însemne ciudate pe ele, şi - i se tăie răsuflarea - vulturul nazist pe pieptul drept. Văzuse o mulţime la fel, dar - simţi din nou nevoia să râdă - numai în filme.

Pe urmă descoperi celălalt pat, barba albă neîngrijită, chipul bătrân brăzdat de durere sau de cine ştie ce trecute şi groaznice întâmplări.

Se agăţă de figura din faţa ochilor. Ca de o plută de salvare. Era Old Shiner. O adevărată personalitate pe *Radnor Star,* înrolat ca boţman, dar priceput la aproape orice. Era pe mare de la doisprezece ani. *Un om de ispravă.*

Ca o fulgerare, văzu imaginea bătrânului în barcă, ochii lui spălăciţi privind sălbatic în timp ce strângea ocrotitor pisica la pieptul costeliv.

Younger se strădui să rememoreze ceea ce se petrecuse de la părăsirea bărcii şi până aici. Îşi amintea doar o căldură stranie şi faptul că nu simțise nici un imbold să continue şi chiar să trăiască.

Parcă auzise vocea unei femei... dar nu, asta era imposibil. Probabil un crâmpei din altă parte.

Aşadar, el şi Old Shiner se aflau pe o navă germană. Prizonieri. Supraviețuitori. Dar nu pe un U-boat. Îşi amintea silueta cețoasă a vasului. Şi-şi mai amintea înțepătura unui ac de seringă pătrunzându-i în braț, apoi... uitarea. Dar mai înainte lumea întreagă începuse să se clatine, zdruncinată de bubuiturile unor tunuri. Voise să țipe, să scape; în loc de asta a urmat liniştea.

Tresări când o umbră se prelinse deasupra patului şi văzu un bărbat cu ochelari cu rame aurii privind în jos, spre el.

– Ei bine, Herr[26] Ames, vă simțiți mai bine?

Până şi vocea acestuia îl şocă, făcându-l să se scuture de un râs mut.

Omul părea să fie doctor şi vorbea ca nemții pe care-i văzuse în filme.

Întredeschise buzele - sau aşa crezu - şi încercă să explice că numele lui era Younger. Abia atunci observă pe o masă haina de uniformă boțită, pătată de motorină, cu cele două trese uzate pe mânecă. Era haina lui Ames, cea pe care o folosise pentru a se apăra de vânt şi de umezeală. Parcă ar fi simțit un fier înroşit. Furie, ură şi sentimentul copleşitor al unei pierderi irecuperabile...

Doctorul se aplecă şi mai mult şi-i strânse încheietura.

– Ai scăpat ca prin minune, tinere! Younger îşi mişcă din nou buzele uscate.

– Pe ce navă sunt?

– *Prinz Luitpold.* Dădu drumul mâinii. *Kriegsmarine*[27].

Younger nu era sigur dacă numele înseamnă ceva.

– Ce-i cu Old Shiner?

– Aşa îl cheamă? Doctorul surâse cu tristețe. Va trăi, dar tare mi-e teamă că mintea nu-i va mai fi întreagă.

Younger se auzi strigând, dar cuvintele sunară stranii şi fără înțeles.

Se deschise o uşă şi zări un marinar înarmat zgâindu-se la ei cu o privire curioasă. „Întocmai ca-n filme", murmură o voce. Probabil că era a lui, gândi deznădăjduit.

Doctorul îi făcu semn marinarului să iasă şi spuse:

– Trebuie să încerci să mănânci ceva. Eşti tânăr, o să treacă.

Younger simți că-l părăsesc puterile şi-şi îngropa fața în pernă ca să ascundă lacrimile ce-i năpădiseră obrajii. Muriseră cu toții. Văzu licărirea unui ac de seringă în lumina lămpii de deasupra capului şi încercă să se împotrivească, dar strânsoarea doctorului era de oțel. „I-ați omorât!" Acul păru să şovăie. *„Ucigaşi nenorociți!"*

Stroheim simți cum opoziția tânărului ofițer se înmoaie. Se dădu un pas înapoi şi privi chipul ce-şi pierdea treptat încrâncenarea şi ura.

Apoi se apropie de celălalt pat, unde bătrânul mai legăna încă la piept pisica pierdută.

Scăpaseră de dezastrul vasului lor, dar nu era nici o alinare în asta.

Îşi aminti bubuiturile tunurilor şi zguduiturile navei de la punte la chilă, freamătul continuu al interfoanelor pe măsură ce convoiul era decimat vas cu vas.

Karl-Heinz Stroheim îşi cercetă palmele. Surprinzător, nu tremurau.

Fusese trimis pe *Prinz Luitpold* drept pedeapsă, sau i se dăduse o şansă? Părea că tot ceea ce se întâmpla în jurul lui nu făcea decât să-l pună la încercare.

Capriciul destinului care îi adusese pe cei doi străini sub îngrijirea lui era o nouă provocare. Bătrânul şi tânărul din barca de salvare supraviețuiseră.

Îşi îmbrăcă haina şi-i făcu un semn santinelei. Dacă ura te putea ține în viață, atunci, tânărul ofițer pe nume Ames avea să-i îngroape pe toți.

Capitolul 10
MAI PRESUS DE DATORIE

Hechler îşi strânse şi mai tare mantaua în jurul umerilor. Aerul umed îi pătrunsese în oase. Aplecat înainte în scaunul lui înalt, putea vedea o mare parte din puntea de comandă, care strălucea ca după o rafală de ploaie. Dar nici vorbă de ploaie; etrava înaltă despica apele Atlanticului, împroşcând cu o pulbere fină cablurile ancorelor şi făcând turelele proeminente să sclipească de parcă ar fi fost din sticlă.

Era după-amiază, iar cerul aproape în întregime acoperit de nori pântecoşi, cenuşii. Auzi vocea tunătoare a lui Gudegast, care transmitea alte ordine timoneriei, înainte de a-şi verifica încă o dată harta aflată în permanență la îndemână. Oare de câte ori făcuse asta până atunci, se întrebă Hechler.

ÎI zări pe contraamiral dând târcoale turelei Anton, cu capul semeț, în ciuda stropilor de spumă, cu fața îmbujorată şi tinerească. Se plimba la pas cu Oberleutnant Bauer, ofițerul cu comunicațiile şi transmisiunile. Puteau fi frați, gândi Hechler. Bauer îndeplinea şi funcția de ofițer politic şi purtase o mulțime de discuții personale cu Leitner. Despre ce discutau? Probabil despre comandantul lui *Prinz.*

– Noul drum este doi-unu-cinci, domnule comandant, anunță Gudegast.

Era o relație tare ciudată, îşi spuse Hechler. În general, Leitner se ținuse de cuvânt şi îl lăsase să conducă nava aşa cum crezuse el de cuviință.

De când se îndreptaseră spre Sud-vest, după distrugerea convoiului şi a acelui cargou neprevăzut pe care radarul îl depistase cu o acuratețe remarcabilă, Leitner îi pusese la îndoială hotărârile doar o singură dată.

Hechler îi explicase: „Englezii vor căuta un indiciu. Dacă vasul acela aflat la remorcă ne vede luând direcția Sud-vest, vor crede că e vorba de un şiretlic şi vor bănui că am schimbat drumul imediat pentru a face să ni se piardă urma. Eu aşa aş crede."

Leitner chibzuise, cu o privire opacă, din care nu se putea ghici nimic.

„Dar dacă *nu* se întâmplă aşa, Dieter? Dacă amiralul englez gândeşte exact ca tine?" Clătinase apoi din cap şi pe fața lui apăruse din nou acel zâmbet larg. „Desigur, celălalt convoi... Vor crede că suntem pe urmele lui."

Divizia de Operații OKM transmisese mai multe informații despre un mare convoi cu trupe care urma să ocolească Capul Bunei Speranțe în drum spre Anglia. Transporta soldați ai Commonwealth-ului împreună cu tot echipamentul şi vehiculele lor, vitale pentru armatele debarcate în Franța. O pleaşcă nesperată, care va ține toate submarinele inamice blocate în Atlantic şi care va avea o escortă importantă, pe măsură.

Unități masive ale flotei britanice se vor grăbi să-i iasă în întâmpinare pentru a-i întări apărarea. Ar fi curată sinucidere pentru orice corsar atacator de suprafață, dar cu o asemenea miză merita să încerci. Datorită acestui risc, nici un amiral nu va îndrăzni să neglijeze paza convoiului.

Era unul dintre cele mai mari de acest fel, prea mare ca să mai poată fi întors din drum şi prea important ca să fie oprit.

Aşa că, până la urmă, *Prinz Luitpold* îşi continuase drumul. Nimic nu le mai tulburase înaintarea. Dacă ar fi apărut ceva, ar fi fost nevoiți să-şi amâne prima întâlnire cu o „vacă de muls". Aveau combustibil din belşug, dar Leitner intenționa să-l păstreze aşa. Puțin şi des, cum se exprimase el.

Era prea devreme să întâlnească submarine în drumul lor. Simplitatea strategiei lui von Hanke dăduse roade: submarinele care patrulau de obicei în apropierea coastelor Balticii şi Mării Nordului nu avuseseră timp să se desfăşoare.

Hechler urmări cu privirea cele două siluete aflate în bătaia vântului până dispărură sub punte. Se gândi la mesajul adresat prin radio de Leitner întregului echipaj în acea dimineață. Înflăcărat, pasionat, irezistibil. Deosebit de convingător, dacă nu ştiai cu cine ai de-a face.

Hechler îl privise vorbind cu microfonul lipit de buze de pe puntea blindată a amiralului. Aghiotantul şi Bauer fuseseră şi ei de față la discursul fulminant al lui Leitner, care răscolise toate punțile navei.

Perorase îndelung despre pierderea crucişătorului *Liibeck.* Despre sacrificiul lui. „Nu trebuie să-i dezamăgim. Nu putem uita că ei s-au bătut pentru noi, pentru posibilitatea de a pătrunde în apele Atlanticului! Pentru *noi* şi pentru iubita noastră patrie!"

Hechler remarcase că dusese în grabă o mână la obraz, ca pentru a-şi şterge o lacrimă. Prefăcătorie? Nu era încă sigur.

De un lucru era totuşi convins. Sprintenul amiral avea două fețe. După atacul asupra convoiului, Leitner dăduse o raită pe covertă, unde discutase pe un ton amical cu servanții încântați, hoinărise printre turele şi chiar bătuse prieteneşte pe spate un marinar, ca semn al mulțumirii sale depline.

Apoi urcase pe puntea de comandă şi începuse imediat să se plângă de unul sau altul dintre oameni, după care îi ordonase lui Theil să ia măsuri împotriva neglijenței şi trândăviei lor. Şi uite aşa, mustrările aveau să vină din partea celor de pe comandă, şi nu de la popularul şi neobositul contraamiral.

Mai era şi izbucnirea neaşteptată de furie a lui Leitner în privința lăzilor lui misterioase.

Hechler îi ceruse permisiunea să le mute mai în fundul calei, pentru ca spațiul ocupat de ele să fie folosit la depozitarea unei cantități suplimentare de muniție de calibru mic.

Leitner se răstise: „Alea îmi aparțin! Nu dau socoteală nimănui! Mi s-a încredințat această misiune şi o voi duce la îndeplinire în felul *meul"* Țipase de-a binelea, şi doar

blindajul gros reuşise să-i împiedice strigătele de a se face auzite pe toată puntea. „Este o dovadă a încrederii mele în calităţile acestei nave, nu crezi? Dacă vom fi loviţi sau scufundaţi în luptă, lăzile mele vor ajunge şi ele pe fundul mării!"

Deci într-atât de valoroase erau, gândi Hechler.

Auzi paşii lui Theil pe grătare şi se întoarse încet să-l întâmpine.

– Totul e în regulă, Viktor?

Relaţia dintre ei era încă încordată, deşi, după distrugerea convoiului inamic, Theil îşi arătase entuziasmul şi mândria lui de pe vremuri.

Hechler se gândise la asta de mai multe ori. Fusese atât de uşor, încât nu simţise nici o mulţumire. Un adevărat măcel. Cargourile fugare şi navele lor de escortă căzuseră victimă bombardamentului intens ca nişte ţinte de tir într-un iarmaroc.

Îşi tot repetase că şi ei ar fi făcut la fel cu *Prinz Luitpold* şi ar fi jubilat ca şi oamenii lui, lăsându-i să ardă şi să se înece.

Era războiul lor. Pentru asta se pregătiseră.

Theil ridică din umeri şi privi cu tristeţe oceanul cenuşiu, neîncetata înălţare şi coborâre a bordurilor înclinate.

– Da, domnule comandant. Tocmai l-am interogat pe unul dintre prizonieri... Un ofiţer pe nume Ames. Se scutură din nou, ca pentru a-şi alunga iritarea, apoi continuă: Celălalt încă delirează. Nu-mi pot da seama cum a ajuns pe mare.

Hechler îl măsură gânditor cu privirea. Bătrânul marinar ar fi trebuit să se afle undeva pe uscat, lângă nepoţii lui, nu să se zbată între viaţă şi moarte într-o bărcuţă, în plin ocean. Plutiseră în derivă cinci săptămâni. Cum putea corpul omenesc să reziste atât? Dar nu avea nici un rost să-i împărtăşească gândurile sale lui Theil. Ar fi sunat ca o altă neînţelegere. Probabil că era mult mai îngrijorat de dispariţia soţiei decât ar fi fost dispus să recunoască.

Hechler încercă să-şi împiedice gândurile să zboare spre Inger, dar chiar şi de la distanţă atracţia ei era prea

puternică încât să-i poată rezista. Şi-o aminti în rochia decoltată, când o îmbrăţişase şi-i admirase perfecţiunea sânilor. Cu un alt prilej... Oftă.

Niciodată nu reuşea să şi-o alunge din minte pentru multă vreme. Infidelitatea şi dispreţul ei erau ca nişte cicatrice adânci.

Se simţise întotdeauna stângaci în apropierea ei, motiv pentru care Inger îl considerase puritan şi plicticos, bătându-şi joc de reţinerile lui.

Poate că ea avusese dreptate?

Theil spuse pe neaşteptate:

– Englezul nu-şi mai aduce aminte de nimic... Doar că torpilele au lovit nava lor în cala de la prova. Se pare că s-au scufundat în câteva minute.

Hechler îşi privi ceasul. Mai erau douăzeci de minute până la întâlnirea cu submarinul de aprovizionare. Dacă aceasta va mai avea loc. Părea de-a dreptul imposibil ca două vase atât de diferite să se poată întâlni, în largul oceanului, într-un loc stabilit dinainte.

Undeva la travers se auzi duduitul unui motor şi Hechler se ridică neliniştit de pe scaun. Avea de gând să meargă spre pupa şi să asiste la încărcarea pe catapultă a noului Arado, cel vopsit în culori vii. Leitner îi prevenise că va fi lansat fără întârziere. Echipa de filmare trebuia să fie şi ea prezentă, gata să înregistreze dovada lor de curaj: decolarea unui nou avion, nepăsător la orice ameninţare din partea inamicului.

Hechler o întâlnise pe fată când părăsise comanda pentru a inspecta posturile de luptă, în timp ce nava se îndepărta de locul ultimului atac. O găsise în hangarul în care fusese adăpostit de bombardament noul ei Arado. Cu aripile detaşate şi stivuite separat, avionul arăta ca o jucărie într-o cutie. Cei doi se priviseră stânjeniţi, ca nişte străini; poate că fiecare se simţea copleşit.

Comandantul se trezise întrebând-o cum suportase vacarmul salvelor şi zguduiturile navei provocate de tirul asurzitor al tunurilor.

Ea se uitase la el ca pentru a-i arăta că i se puteau citi răspunsurile pe chip şi că întrebările nu aveau rost. Ce mică părea acolo, lângă blindajul umed din oţel şi ţevile înnegrite de fum ale tunurilor...

Acum, fata se afla acolo, jos, împreună cu echipa de manipulanţi, ce se ocupa de avioane. Gata să decoleze pentru ca pofta de realism patriotic a unui nebun să fie imortalizată pe peliculă...

Theil boscorodi nemulţumit:

– Mi se pare o nerozie să lanseze taman acum avionul ăla. În caz că...

Cuvântul rămase suspendat între ei. Dacă rapoartele OKM erau adevărate, nicăieri în partea asta a oceanului nu se găsea vreun portavion. Atunci, submarine? Chiar şi cea mai mică aluzie la un avion inamic i-ar face să mărească viteza şi să o şteargă. Arado s-ar ţine în zbor după ei, ca un pui abandonat de părinţi, până ar rămâne fără combustibil.

Theil îl avertiză în şoaptă:

– Amiralul vine sus, domnule comandant.

Leitner păşi pe comandă, cu eşarfa de-acum familiară fluturând în bătaia vântului tăios; altminteri nu purta nici o haină mai groasă, care să-l apere de frigul pătrunzător. Zâmbi grupului de pe punte, apoi răspunse la salutul lui Hechler.

– După ceasul meu...

Se încruntă, întrerupt de vocea lui Gudegast:

– Permiteţi să schimbăm direcţia pentru decolare, dom'le comandant?

Hechler încuviinţă.

– Anunţaţi sala maşinilor.

Lui Leitner îi reveni buna dispoziţie.

– Vedeţi, cerul e senin. Filmele astea o să le prindă tare bine celor de-acasă. Îl zări pe aghiotantul lui care îşi făcuse apariţia pe punte şi se răsti: Ei bine?

Aghiotantul aruncă o privire îngrijorată, neliniştit de tonul şefului său.

– Echipa de filmare vă roagă să veniți, domnule. Se uită sfios la Hechler şi adăugă: Am o listă cu întrebările care vi se vor pune.

Leitner se bătu cu palma peste piept şi oftă studiat.

– Ce lucruri trebuie să facem uneori în numele datoriei!

Gudegast îşi ridică faţa de lângă portavoce, după ce timonierul îi confirmă schimbarea de drum. Îl urmări pe Leitner îndreptându-se spre scara dinapoia punții de comandă, apoi privi spre Jaeger, care împărțea cartul cu Korvettenkapitän Froebe.

– Nu te umple de mândrie chestia asta, tinere Konrad? spuse cu blândețe. Nu simți nevoia să-ți verşi măruntaiele pentru țară? Se strâmbă. Uneori mă apucă disperarea.

Se gândi la tabloul cu Gerda pe care îl începuse. Numai amintirea moliciunii trupului ei şi pasiunea lor fierbinte îl ajutaseră, într-un chip curios, să îndure masacrarea cargourilor alea neajutorate. Piloților bombardierelor care-şi lansau noapte de noapte încărcăturile aducătoare de moarte asupra Germaniei nu le păsa de suferința pe care o aduceau; comandantul unui U-boat nu vede nave şi marinari în obiectivul periscopului, ci doar ținte. La fel cum nici căpitanului unui vas de escortă, care ar zdrobi cu proiectilele sale coca aceluiaşi submarin, nu i-ar păsa de strigătele echipajului amuțite pe vecie în adâncuri.

Hechler îl auzise, dar se făcu a nu fi băgat de seamă. Gudegast se uşura în felul lui obişnuit.

– Gata pentru lansarea avionului, dom'le comandant!

– Maşinile încet înainte!

Hechler îşi părăsi scaunul şi se aplecă peste parapet, în bătaia vântului umed.

Văzu echipa de filmare jos, la pupa. Câțiva marinari, proaspăt schimbați în uniformele lor cele mai bune, păreau să discute amical cu amiralul. Privi aparatul Arado cum trepida pe catapulta arcuită peste bord, gata să fie acționată.

Zări capul fetei, acoperit cu o cască, aplecându-se din carlingă pentru a vorbi cu cineva de pe punte; ea trase apoi capacul cockpitului şi făcu un semn cu mâna înmănuşată.

Îşi simți stomacul contractându-i-se şi fu uluit de îngrijorarea lui neaşteptată. Nu aveau nimic în comun sau de împărțit. Ce se întâmpla cu el? Era de vină ieşirea nestăpânită pe care o avusese Inger, sau propria lui singurătate?

Se încorda atunci când aparatul strălucitor țâşni mugind de pe catapultă şi, fără ezitare, se îndepărtă de crucişător în zbor.

Leitner reveni pe puntea de comandă, clipind des în timp ce încerca să urmărească rotocoalele făcute de micul avion deasupra apei.

– Sper c-o să zboare mai aproape decât acum, spuse nemulțumit. Ce naiba, jos la pupa nu e decât un pârlit de aparat de filmat, nu cătarea unui tun!

Hechler ridică binoclul şi descoperi cu greu silueta măruntă a avionului în lumina slabă, filtrată de nori.

– Mai sunt cinci minute, dom'le comandant! Vocea lui Gudegast îl făcu să-şi adune gândurile.

– Acu-i acu', ce ziceți? comentă Leitner.

Părea mai degrabă un banc de peşti decât un submarin urcând la suprafață. Precedat de o bolboroseală înspumată, îşi făcu apariția, cu o măreție obosită, la vreo jumătate de milă distanță.

– Dumnezeule, e *imens!* exclamă Jaeger.

Leitner îl auzi şi se răsuci să privească.

– Altă dovadă a imaginației şi inventivității germane! Uriaşul submarin ieşise la suprafață şi plutea pe valuri ca o balenă gigantică. Nu avea aerul amenințător şi nici prestanța obişnuitelor U-boat-uri de luptă. Pe când îl priveau, o puzderie de oameni năvăliră din chioşcul lui turtit şi începură să forfotească în toate părțile, în timp ce, într-o aparentă harababură, tot felul de macarale şi furtunuri răsăreau din locaşurile lor ascunse, ca nişte monştri marini furioşi.

Comenzi scurte răsunară sub punte şi marinarii se repeziră numaidecât la vinciurile şi palanele aflate pe poziții, gata să ridice furtunurile aductoare la rezervoare. Hechler văzu că oamenii de pe cele două nave îşi făceau

semne cu mâna peste peticul de apă care-i despărțea. Era într-adevăr o priveliște încurajatoare să dai peste un vas de război atât de mare navigând în apele inamice, gândi el.

Nu vor fi veşti de-acasă, deocamdată, dar oamenii lui puteau cel puțin să-şi expedieze scrisorile în timpul în care cele două vase se găseau laolaltă. Mai erau multe săptămâni până când scrisorile lor vor fi citite de soții, mame şi iubite. Ar fi vrut şi el să aibă pregătită o scrisoare pentru părinți. Dar ei vor înțelege. Îşi putea imagina, fără greutate, fotografia lui şi a fratelui său mort aşezate la vedere în căsuța curată, de modă veche, în care se născuse. Mama lui, pregătind masa de seară din vreme, de teama unui raid aerian - deşi acolo unde locuiau fuseseră, din fericire, ocoliți de aşa ceva... Tatăl său, citind ziarul şi tuşind la intervale chinuitoare.

Un telefon zbârnâi şi auzi vocea lui Jaeger:

– Mecanicul-şef raportează că furtunurile au fost conectate, domnule comandant.

– Bine. Anunță timoneria şi spune-le să țină nava în loc.

Poate era inutil să anunțe pe cineva. Ştiau cu toții că înlocuirea furtunurilor deteriorate ar fi durat ore întregi, iar în situația lor - expuşi cum erau - conta fiecare minut.

Urmări conductele unsuroase, zvâcnind harnice pe măsură ce combustibilul pompat traversa fâşia agitată de apă. Ce ciudat devenise războiul! Aruncă o privire pe puntea de dedesubt şi zări un marinar înarmat păşind alături de ofițerul englez capturat. Acesta mergea cu ochii în pământ, fără să-i pese de oamenii care alergau de colo-colo la scripeți, atenți să nu slăbească parâmele sau, la nevoie, să le moleze.

O victimă şi un supraviețuitor.

– Nu cred că e înțelept să-l lăsăm să se plimbe aşa, boscorodi Theil.

Hechler zâmbi.

– E greu de crezut că poate amenința pe cineva, Viktor.

Se uită în sus, după Arado, dar cerul părea pustiu. Probabil că în clipa asta se simte liberă, gândi el. Spre

deosebire de prizonierul cu chipul posomorât care păşea singuratic, indiferent la toţi marinarii din preajma lui.

Dar tânărul ofiţer, îmbrăcat într-o haină de uniformă care evident nu-i aparţinea, era departe de a fi deznădăjduit. În drum spre covertă, urmat agale de santinela cu pistolul-mitralieră atârnat pe umăr, auzise un sunet atât de familiar, încât se trezise din amorţeală.

Erau bolboroseala insistentă a semnalelor Morse şi şuierăturile unei staţii radio. Camera transmisiunilor, având cel puţin trei operatori cu căşti la pupitre, arăta ca un laborator în comparaţie cu tot ceea ce văzuse el până atunci. Ideea îi încolţise în minte chiar din clipa în care trecuseră prin faţa uşii deschise.

Fără doar şi poate, era unica lui şansă. Trebuia să o plătească scump - chiar cu viaţa - dar descoperi că îi venea neaşteptat de uşor să se împace cu asta. Murise o dată acolo, în barca de salvare, împreună cu nenorociţii lui de camarazi, rămaşi fără ochi.

Când va sosi momentul potrivit, va acţiona. Nu avea nevoie decât de o simplă radiogramă pentru a face ca marina engleză să se năpustească asupra ticăloşilor de nemţi, asemenea unei armate de îngeri răzbunători. Privi în sus şi i se păru că-l vede pe căpitan încadrat de norii joşi.

Merita să încerce, chiar dacă atunci când primele salve vor lovi vâjâind crucişătorul el va fi deja mort.

Santinela îi observă rânjetul sinistru şi oftă.

Nu-i puţin lucru să rămâi în voia valurilor pe un ocean ca ăsta, îşi spuse paznicul.

*

* *

Erika Franke îşi ajusta cataramele centurii de siguranţă şi privi spre dreapta, apoi plonja într-un scurt picaj. Zburase de mai multe ori cu hidroavioane asemănătoare, pe când lucrase, pentru scurt timp, ca pilot utilitar. Asta se întâmplase înainte de a i se propune să servească în grupa de elită a Luftwaffe.

Din avionul lăsat pe-o aripă scrută întinderea cenuşie a Atlanticului; părea o fâşie dintr-un vast deşert povârnit, punctată pe alocuri de berbecii albi stârniți de vânt.

Crucişătorul rămăsese undeva departe. Îi venea greu să descrie impresia pe care i-o făcuse când îl zărise prima oară. Uriaş, invulnerabil şi oarecum înspăimântător. Dar, o dată ajunsă la bord, îi păruse brusc mai mic, cu imensa lui carapace fărâmițată într-o mulțime de universuri intime şi chipurile pe care uneori le vedeai doar o clipă înainte de-a fi înghițite din nou... Privi în depărtare spre navă; din cauza picturii vărgate orbitoare contururile ei păreau frânte ciudat, ireale chiar. În apropierea crucişătorului se distingea forma austeră a marelui submarin de aprovizionare despre care Leitner povestise echipajului.

Observă că geamul de plexiglas se abureşte uşor şi verifică altimetrul. Erau prea sus ca să fie vorba de picături. Norii îngrămădiți însemnau însă ploaie.

Îşi muşcă buzele. Dacă vizibilitatea continua să scadă, trebuia să se întoarcă neîntârziat la navă.

Apropie buzele de microfonul din dreptul gurii.

– O să plouă curând.

Îl auzi pe Westphal, ochitorul, confirmându-i spusele cu un mormăit. Era un zdrahon cam greu de cap, căruia nu-i plăcea câtuşi de puțin că se află pe mâna unei femei. Nu-l băgă în seamă. Nu era nimic nou pentru ea.

Se îndepărtase intenționat de navă şi de submarinul încremenit. Dacă ar putea să zboare şi iar să zboare, să lase totul în urmă, până... Se înfrâna în clipa în care trăsăturile grave ale lui Hechler îi tulburară gândurile.

Un om retras, care trebuie să fi suferit mult - şi nu numai din cauza războiului. Îşi aminti vocea lui, privirea albastră şi fermă când trecuse să o vadă după ciocnirea cu convoiul inamic. Prezența lui o liniştise, ca atunci când scapi dintr-o furtună, şi dai de lumina strălucitoare a soarelui.

În timpul bombardamentului nu-i fusese frică. Nu avusese nici un motiv să se teamă. O dezvățase tatăl ei, încă de când o luase pentru prima oară în carlinga unui avion şi

îi deschisese gustul pentru zbor. Dacă tot nu poți face nimic, frica nu are sens, obişnuia el să spună.

Însă în acele clipe se simțise complet neajutorată. Oricât era de puternică, nava se scutura ca scoasă din minți, de parcă toate blindajele şi niturile aveau să se rupă în bucăți. Cel puțin aşa i se păruse. Apoi venise Hechler şi se lăsase învăluită de glasul său liniştitor, de siguranța lui.

Micul Arado se balansa convulsiv şi fata accelera până când conturul elicei se pierdu din nou într-un disc cețos. Avionul era neînarmat sau, mai precis, nu avea muniție. Prea bine, gândi ea. Era genul de zbor pe care nu-l mai încercase niciodată.

Îşi aminti de cei doi supraviețuitori aduşi pe navă de Jaeger, tânărul ofițer. Un bărbat arătos... îi surprinsese urmărind-o cu privirea când mergea să ia masa la popotă. Erika zâmbi la adăpostul căştii de zbor. Împlinise douăzeci şi opt de ani, dar în anumite privințe se simțea mult mai în vârstă decât ar fi putut crede Jaeger vreodată. Oare de ce erau toți bărbații atât de previzibili? Unii nu vedeau în ea decât o pradă uşoară, o femeie bună la pat, iar alții considerau reticența ei drept răceală - un atribut masculin.

Privi dedesubt agitația nesfârşită a mării şi în minte îi apăru cu claritate un alt chip. Klaus o iubise. Şi ea pe el. Era căsătorit, însă războiul îi adusese împreună în Italia.

Ar fi ajuns vreodată să depăşească neliniştile interminabile de a fi doar amanți? El îi promisese; aproape că-l auzea şi acum şoptindu-i în păr, în timp ce o strângea în brațe, purtând-o către dulcele chin al clipei în care îl simțea înăuntrul ei.

Aflase de moartea lui printr-un prieten. La urma urmei, nu avea dreptul la el.

Nava lui fusese torpilată şi pieriseră cu toții. Se terminase.

Reveni, tresărind, la realitate când vocea morocănoasă a lui Westphal îi tulbură amintirile.

– E timpul să ne întoarcem. Vizibilitatea a scăzut.

Vor zbura acum înapoi, gândi ea, iar echipa de filmare va înregistra amerizarea lângă navă şi urcarea ei la bord, unde

din nou va fi felicitată de Andreas Leitner. Ciudat cum oamenii de teapa lui pretind întotdeauna că sunt oameni de lume şi că se dau în vânt după fetele frumoase.

Întâlnise o grămadă ca Leitner. Era surprinzător că maşinăria războiului atrăgea atât de mulţi dintre cei care s-ar fi simţit mai fericiţi ca femei. Se gândi iarăşi la Hechler. Era oare dominat de nevastă-sa? Greu de crezut. Atunci, ce putere aveau femeile ca Inger Hechler? O întâlnise întâmplător de mai multe ori, în Berlin, la acele petreceri aşezate, care adesea se transformaseră în ceva sălbatic, dezgustător.

Trase zdravăn de manşă şi avionul se aplecă spre stânga. Simţi smucitura curelelor şi durerea dintre sâni, în timp ce aparatul în picaj continuă să se încline până când păru că vârful aripii despică apa ca o pană.

Dar... să fie lumina schimbătoare, defilarea neîntreruptă a talazurilor, sau doar o umbră?

– Drept în faţă! Micşoră uşor viteza. Vezi?

Westphal se lăsase furat de gânduri şi-i privea şuviţele de păr de sub casca de piele, imaginându-şi cum s-ar mai zbate ea şi s-ar împotrivi dacă ar încerca s-o posede cu forţa.

– Ce? Unde? întrebă speriat.

Ea constată că putea privi destul de calmă submarinul - căci asta era ceea ce văzuse. Arăta întunecat, gri-albăstrui, ca un rechin; un şuvoi de spumă se răspândea de la pupa, iar deasupra chioşcului plutea un fuior subţire de abur.

Westphal îşi revenise. Strigă cu o voce răguşită:

– Vas inamic! Îşi încarcă acumulatoarele şi-şi foloseşte *schnorchel-ul.* Se aplecă spre ea şi o împunse în spate. Înapoi la navă, repede!

Fata însă trase manşa spre dreapta. Westphal văzuse ce se aştepta să vadă, dar scăpase ceva esenţial. Submarinul era ieşit prea mult la suprafaţă. De obicei îşi încărca acumulatoarele menţinându-se la adâncimea periscopică, iar în propriile ape era improbabil că s-ar fi scufundat câtuşi de puţin.

Trebuie că submarinul era avariat, incapabil să intre în imersiune.

Gândurile i se învălmăşiră în minte; auzi în închipuire vocea lui Hechler, apoi îşi imagină crucişătorul şi vasul de aprovizionare plutind undeva, în urmă, fără habar de ameninţarea neaşteptată.

Oricât ar fi fost submarinul de avariat, comandantul lui n-ar fi ezitat nici măcar o clipă când silueta lui *Prinz Luitpold* avea să-i apară între firele reticulare ale obiectivului.

În ultimul timp, Erika Franke învăţase destul de multe despre marină, iar unul dintre lucrurile pe care şi le amintea cu claritate era ceea ce spusese odată Kroll, ofiţerul cu artileria: un submarin aflat la suprafaţă în apropiere putea înşela vigilenţa radarului. Exact ce se întâmpla acum.

Împinse manşa înainte şi micul Arado se năpusti într-un picaj abrupt. Simţi trepidaţia avionului şi şuierul vântului acoperind mugetul motoarelor BMW.

Westphal urlă înnebunit:

– Ce dracu' faci? O să ne vadă!

Într-adevăr, pe puntea submarinului se distingeau câteva siluete mărunte, roind ca furnicile. Poate că sonarul lor detectase deja motoarele navei de aprovizionare sau chiar turaţia maşinilor şi mai grele ale lui *Prinz Luitpold,* dar apariţia unui avion vopsit atât de strălucitor trebuie să-i fi surprins de-a binelea.

– Ţi-e frică, nu-i aşa? chicoti fata.

Umbra avionului survola ca un crucifix oglinda apei, apoi ţâşni din nou spre înalt.

Aparatul răspundea bine la comenzi; putea simţi mirosul proaspăt al fuzelajului şi pieselor.

– Până apucăm noi să luăm legătura cu nava, s-ar putea să fie prea târziu! îi strigă ea lui Westphal.

Se crispa când un snop de proiectile-trasoare verzui săgeta aerul lângă aripa stângă şi avionul se clătină, cutremurat de explozii. O dată ajunşi la adăpostul norilor, fata privi compasul giroscopic. Mintea ei cântări rece, dar cu iuţeală situaţia; îşi imagină celelalte nave, poziţia

submarinului şi calea de atac. Probabil că era un submarin american, unul dintre uriaşele lor transatlantice pe care le studiase în manualele de recunoaştere. Inspiră adânc şi împinse manşa înainte până simți flotoarele vibrând, şi avionul se năpusti dintre nori în baia de lumină apoasă.

Tocmai potrivit pentru echipa de filmare, gândi ea nedesluşit. Imediat, alte explozii încadrară aparatul. Câteva proiectile-trasoare se risipiră leneşe în evantai pe dedesubt, aşa că îşi strânse instinctiv picioarele.

Avionul se scutură zdravăn şi fata auzi scrâşnetul metalic al fuzelajului sfâşiat. Totuşi, motorul se comporta bine. Aveau timp să se întoarcă. Poate că ai lor auziseră tirurile. Mai era încă vreme.

Se răsuci pe scaun să-i strige lui Westphal, dar îşi înăbuşi un țipăt când îl văzu cu dinții dezgoliți şi pumnii încleştați, agonizând. Ochelarii de protecție plini de sânge îl făceau să arate ca o creatură de coşmar.

Avionul se balansa din nou şi aproape pierdu controlul când alte proiectile explodară în apropiere. Părea că toată vlaga i se scurge din corp; privi în jos şi văzu o şuviță de sânge prelingându-i-se prin combinezonul de zbor, peste centură.

Apoi durerea o săgetă ca un fier înroşit. Încercă, scâncind, să găsească girocompasul şi să redreseze avionul.

Simți cum durerea îi arde tot corpul şi privirea i se împăienjeneşte. Nu îndrăzni să întoarcă ochii spre tovarăşul care continua să o fixeze hidos, cu chipul schimonosit de ghearele morții.

Nici nu putea să ia legătura cu nava. Nu putea risca. Submarinul ar fi aflat imediat ceea ce probabil doar bănuia.

– Oh, Dumnezeule! Cuvintele ieşeau chinuitoare. Ajută-mă!

Dar mugetul motorului îi acoperi tânguirea. Cu fiecare vibrație se prăbuşea tot mai adânc în agonie.

Exploziile încetară şi o clipă îşi închipui că şi-a pierdut cunoştința şi că va sfârşi asemenea celor din barca de salvare. Norii se învălmăşeau deasupra, după care se

rostogoleau la o parte, lăsând carlinga într-o baie de lumină solară.

Țipă, apoi duse o mână la rana din care sângele şiroia de-a lungul coapsei şi se scurgea în cizmă.

Acolo jos se aflau nava şi submarinul de aprovizionare, aproape bord la bord; parâmele şi conductele le înlănțuiau ca o delicată pânză de păianjen.

Văzu prin parbriz cum nava începe să se rotească în sens contrar acelor de ceasornic, învârtindu-se din ce în ce mai repede până când imaginea se înceţoşa şi i se păru că plonjează direct spre puntea crucişătorului.

Mintea ei înregistra mai multe lucruri în acelaşi timp: legăturile dintre cele două vase fură îndepărtate şi un imens vârtej de spumă irupse la pupa lui *Prinz Luitpold,* care acceleră până la viteza maximă.

Fata încercă să iasă din vrie şi să înalțe botul avionului pentru a lua înălțime.

Singurul lucru la care se gândea era că îl prevenise. Nu va şti însă niciodată dacă o făcuse la timp.

Capitolul 11
ADEVĂRUL POATE SĂ AŞTEPTE

Hechler i se alătură lui Gudegast pe platforma compasului. Totul decurgea normal, dar orice rafală de vânt neaşteptată putea aduce cele două vase prea aproape unul de celălalt.

– Pune cap compas doi-doi-zero. Transmite-i chiar tu comandantului submarinului. Îl apucă pe uriaş de mână şi adăugă: Nu vreau ca motorina să se împrăştie în tot oceanul.

Se întoarse la grătare. I se părea că poate simți înaintarea ritmică şi neîntreruptă a combustibilului prin acele lungi furtunuri pulsatile.

Nava lui era cea mai bună din categoria ei din punct de vedere al performanțelor; cu rezervoarele auxiliare instalate în urmă cu un an putea naviga peste şapte mii de mile - dacă nu era nevoită să se deplaseze cu viteză maximă lungi perioade de timp.

Se gândi la fată şi la avionul ei strălucitor. Prezența sa la bord îl neliniştea mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască. În acelaşi timp, ştia că îi va lipsi după ce ea va primi ordinul de plecare. Dacă totuşi nu avea o misiune specială? La urma urmei, putea fi doar o piesă din rețeaua de „public relations" a lui Leitner.

Theil coborî binoclul de la ochi.

– Arado întârzie, domnule comandant. Îl privi îngrijorat. L-am pierdut complet din vedere.

Hechler se uită peste balustrada dinapoi a aripii comenzii. Unul dintre hidroavioanele obişnuite, cu camuflajul lui pestriț, era deja pregătit pe catapultă; manipulanții se foiau în jurul lui fără nici o treabă.

Încercă să-şi stăpânească nerăbdarea subită. Fiecare lucru la vremea lui. Era singura cale. Teancurile de hărți cu

punctele de întâlnire stabilite țineau de viitor. Nimeni nu putea spune acum cât „viitor" mai aveau în față.

Leitner năvăli pe puntea de comandă cu gura strânsă de furie.

– Unde naiba umblă femeia aia? Se agită orbeşte de colo-colo, în timp ce oamenii de cart se fereau din drumul lui.

– Poate c-ar trebui să mai lansăm un avion, domnule, sugeră Theil.

Leitner îl fixă încruntat.

– Nu fi tâmpit!

Hechler observă cum marinarii din preajmă schimbă priviri între ei, unii neliniştiți, alții încântați că i se întâmplă şi unui ofițer superior să fie pus la punct. Interveni hotărât:

– Sunt de aceeaşi părere cu el, domnule amiral.

Privirile li se întâlniră. Hechler se simțea calm şi relaxat, deşi ar fi avut chef să-i strige în față lui Leitner: „Hai, spune-mi şi mie că sunt un idiot!"

Leitner îşi redobândi, oarecum, cumpătul.

– Durează prea mult, zise el cu blândețe.

Hechler se uită la Theil şi-i făcu cu ochiul. Amiralul se domolise. Cel puțin pe moment.

Apoi, Hechler se duse în partea cealaltă a comenzii pentru a supraveghea alimentarea cu combustibil. În primul război mondial, navele corsar germane fuseseră obligate să folosească bazele de aprovizionare cu cărbuni improvizate în grabă pentru o asemenea formă periculoasă de piraterie navală. Cu toată îngrijorarea sa pentru fată, zâmbi. ,,*Piraterie.* Oare până aici am ajuns?"

Aruncă o privire oamenilor lui, chipurilor lor atente; din când în când se făcea auzită vorbăria iscată de un ordin pentru timonerie sau maşini.

Şi totuşi, în pofida disciplinei şi a calmului, sau poate tocmai din cauza lor, ceva părea să nu fie în regulă. Ca o greşeală într-un tablou. Ştia că nu era din cauza ieşirii necontrolate a lui Leitner şi nici a zăpăcelii stânjenite a lui Theil, beştelit în fața întregului cart ca un boboc aspirant de marină. Te obişnuiai cu capriciile superiorilor. „Poate că şi eu am ajuns la fel?"

Nu, era un sentiment de neliniște.

Brusc, se hotărî.

– Anunțați „vaca-de-muls", apoi sunați prezentarea la posturile de luptă!

Leitner auzi şi-l privi nemulțumit din celălalt colț al punții de comandă.

– Asta o să-i facă nervoşi!

Hechler se forță să zâmbească.

– Eu însumi *sunt* nervos, domnule amiral.

Auzi larma îndepărtată a soneriilor, amortizată de blindajul gros.

– Tu rămâi aici, îi spuse lui Theil. Ridică uşor din umeri şi adăugă: Pentru orice eventualitate.

Leitner se instala pe scaunul metalic al comenzii şi-şi îndesă chipiul peste ochi. Când cineva din echipa de filmare ceru permisiunea să urce pe punte, se răsti:

– Când sunt gata, lua-l-ar naiba!

Hechler îi strecură lui Theil cu voce scăzută:

– Trimite vorbă la catapultă, Viktor. Să se pregătească de lansarea avionului.

Zbârnâi un telefon şi câteva secunde mai târziu motorul micului Arado pârâi scurt, apoi prinse viață. Surprins, Leitner se răsuci în scaun.

– Din toate nenorocitele de...

Nu apucă să continue pentru că interfonul comenzii de artilerie umplu puntea.

– Tiruri de artilerie la Nord-vest!

Hechler se repezi ca fulgerul spre platforma busolei.

– Încetați alimentarea!

Înşfacă telefonul roşu şi aşteptă, numărând în gând secundele. Apoi auzi vocea lui Stück din adâncul sălii maşinilor, acompaniată de şuierul motoarelor ca de o orchestră dementă:

– Îmi pare rău de întârziere, căpitane, dar rezervoarele sunt aproape pline. Eu…

– Opreşte imediat, şefule. Pui maximum de rotații când spun eu.

Trânti receptorul. Nu mai era nimic de adăugat. Stück ştia mai bine decât mulți alții care erau limitele lor de siguranță. Făcu un semn cu mâna.

– Dați-i drumul! Trageți cablurile la bord! Leitner se afla deja lângă el, privindu-l sălbatic.

– Ce dracu' se întâmplă aici?

– Tir de artilerie înseamnă prezență inamică, domnule amiral.

– Se răsuci în clipa în care un om de cart strigă:

Avion la roşu patru-cinci, înălțător patru-zero!

– Pregătiți armamentul secundar!

Fără să mai verifice, Hechler ştiu că turelele jumelate de la babord se şi roteau, înălțându-şi țevile. Dar pentru ce?

Duse binoclul la ochi şi descoperi aproape imediat avionul Arado. Zbura în tonou[28], dintr-o parte în alta, dar părea intact, în timp ce-i urmărea fiecare mişcare, simți cum inima bate să-i spargă pieptul.

– Scăpați odată de cablul ăla, fir-ați ai dracu'! zbieră Theil. Hechler coborî binoclul şi văzu că parâma rămasă târâse submarinul masiv periculos de aproape, bord la bord cu crucişătorul.

– Eliberați odgonul! *Acum!*

Se întoarse din nou, dar avionul dispăruse într-un pâlc de nori joşi.

Interfonul artileriei intona:

– Submarin la suprafață, relevment roşu doi-zero. Distanța patru mii!

Leitner aproape că îşi ieşise din minți.

– Cum e posibil? Privi țintă prin geamul pătat. Pentru numele lui Dumnezeu?

– Maşinile cu toată viteza înainte! ordonă Hechler.

Simți cum întreaga structură a punții începe să trepideze puternic. Acum ori niciodată. Dacă parâma refuză să se rupă, vor trage „vaca-de-muls" după ei.

Omul de veghe de la babord stătea aplecat peste suportul binoclului său, cu picioarele țepene proptite înapoi, de parcă ar fi purtat toată povara navei.

– Avionul din nou la vedere, dom'le comandant! Se apropie. A schimbat direcția la roşu şase-zero!

Hechler strânse zdravăn balustrada când puntea de sub picioarele lor păru să se înalțe, ca după o clipă să zvâcnească năprasnic înainte.

– Parâma a cedat, domnule comandant!

– *Deschideți focul!*

Cele trei turele jumelate din bordul babord începură să tragă instantaneu, bubuiturile lor pătrunzătoare făcându-i pe marinari să bâjbâie în grabă după antifoane, în timp ce unii se ghemuiră jos, la adăpost de suflul violent al detunăturilor.

– Vasul de aprovizionare intră în imersiune, domnule comandant! anunță Theil cu sufletul la gură.

Şuvoaie enorme de spumă răbufneau din tancurile de balast ale submarinului, pe măsură ce apa năvălea înăuntru şi curentul elicei indica o creştere rapidă de viteză.

Hechler îşi desprinse ochii de micul Arado, care survola nava balansându-se, pentru a se stabiliza apoi ca şi cum s-ar fi aflat la capătul unui fir invizibil. Apucase să vadă orificiile în formă de stea de pe fuzelaj; se părea că unele proiectile loviseră însăşi carlinga avionului.

– Cârma stânga douăzeci!

Îşi înlănțui brațele în jurul portavocei cu atâta forță, încât suferința îl făcu să se calmeze, să treacă peste durerea iscată de ceea ce zărise.

Ea provocase inamicul să tragă. Era singura posibilitate să-i alerteze pe cei de pe navă.

Simți puntea înclinându-se datorită manevrei. Parcă erau pe un distrugător.

– Cârma zero. Drept aşa!

Se auziră strigăte în toate părțile, apoi armamentul secundar se smuci iarăşi în arcurile recuperatoare. Trecură câteva clipe până când trombe subțiri de apă țâşniră la orizont, acolo unde, ascunsă de hulă, plutea nava duşmană.

– *Foc!*

Aceleaşi comenzi precipitate, urmate aproape imediat de bubuiturile asurzitoare.

– Torpile din babord!

Theil se şi repezise spre portavoce, dar Hechler îl opri scurt.

– Menţinem drumul!

Privi în grabă spre vasul de aprovizionare. Prova intrase deja sub apă, iar pe chioşcul lui turtit nu se mai zărea picior de om. Se grăbea să ia adâncime şi să o şteargă. Nu-l interesa nici măcar să fie martor la ceea ce avea să urmeze sau să aştepte în preajmă pentru a culege supraviețuitorii.

Explozia fu ca o năprasnică lovitură de trăsnet, orbindu-i şi asurzindu-i pe toți preț de câteva secunde, de parcă i-ar fi părăsit simțurile.

Fumul dens şi negru învălui întinderea de apă, atât de gros încât părea solid, apoi se rostogoli peste punți, suprastructuri şi catarge. Un timp avură senzația că sunt în puterea nopții. Doar interfoanele îşi întețiră bolboroseala neîntreruptă.

– Scurte! Apoi: încadrat! Sunt ai noştri, ticăloşii!

Hechler încercă să ajungă bâjbâind în partea din față a comenzii şi mai că se prăvăli peste un semnalizator. Abia reuşi să-şi amintească numele băiatului care făcea parte din ultimul contingent. Deşi în acte fusese înregistrat cu vârsta de şaptesprezece ani, Hechler bănuia că e mult mai tânăr.

Îl înşfacă de gulerul tunicii şi-l puse pe picioare, strigându-i:

– Ține-te bine, Heimrath! Auzi cum gâfâie, căznindu-se să vomite din cauza fumului înecăcios şi a mirosului greu. Nu ne-a venit încă rândul!

Probabil că torpilele loviseră uriaşul submarin chiar în momentul în care, cu coada înălțată, intra în imersiune. Nu rămăsese nimic. Combustibil, muniții, rezerva de torpile, toate laolaltă săriseră în aer, rămăşițele împrăştiindu-se pe distanță de o jumătate de milă. Unele fragmente se prăbuşiseră cu zgomot pe teuga şi pe puntea principală ale navei *Prinz Luitpold.*

– Ținta se scufundă, dom'le comandant!

Acum nu mai avea nici o importanță dacă intra în imersiune sau se ducea la fund. Ultima salvă îl scosese oricum din luptă. Sigur era că submarinul, întunecat ca un giulgiu, coborî lent în adâncuri, până ce greutatea apei îl strivi cu tot cu echipaj într-o menghină de oțel.

– Maşinile încet înainte!

Hechler îşi tampona buzele cu mâneca vestonului. Privi fumul care se risipea în jurul şi deasupra lor, în timp ce marinarii se zgâiau zăpăciți unu la alții, cu ochii înroşiți, descoperindu-şi prietenii. Apucă balustrada cu amândouă mâinile.

– Transmiteți bărcii de intervenție să fie gata! Văzu fața înnegrită de funingine a lui Theil care se holba la el neîncrezător, apoi ordonă: Lăsați-o la apă. Acum!

Aproape în silă, ordinea şi disciplina îşi reluau locul pe navă. Ca o gigantică fiară care se trezeşte şi se scutură, fără să-i pese că destinul 1-a răpit pe unul, păsuindu-l pe altul.

Leitner şterse lentilele binoclului şi scrută pâcla ce se împrăştia.

– Încă un minut şi am fi împărtăşit aceeaşi soartă, Dieter…

Cu tot fumul, Hechler prinse în ocular licărirea vopselei strălucitoare a micului Arado. Culcat pe apă, se legăna la întâmplare în bătaia brizanților puternici.

– Stop maşinile. Dați drumul bărcii!

Ridică iarăşi binoclul şi căută avionul, străduindu-se să alunge gândurile negre, deşi era pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. O voce murmură în interfon:

– Detectorul indică prezența unei nave, domnule comandant! Trebuie să fie submarinul inamic, gândi Hechler. Din „vaca-de-muls" nu rămăsese îndeajuns, încât să atragă atenția sonarului.

Tresări când văzu chipul schimonosit de pe locul dinapoi al cockpitului: ochii însângerați, mâinile cu pumnii ridicați în spatele siluetei prăbuşite de la comenzi…

– Să vină doctorul pe punte! ordonă pe un ton strident. Jaeger privi spre el din dreptul portavocelor.

– E deja acolo, domnule comandant.

Şalupa apăru în obiectiv şi feţele familiare ale oamenilor lui de nădejde i se perindară prin faţa ochilor.

Auzi vocea lui Leitner, de undeva de departe:

– Oricum, pluteşte. Bună treabă.

Un alt glas spuse:

– Şalupa îl va remorca până la gruie, dom'le comandant.

Doar atât îi păsa lui Leitner? Era oare lipsit de importanţă pentru el că o mulţime de oameni pieriseră în chip groaznic, cu numai câteva clipe mai devreme?

Strânse şi mai tare binoclul când omul de la prova bărcii urcă pe unul dintre flotoarele avionului şi se caţără pe fuzelaj. Deschise capacul carlingii şi şovăi. Cu siguranţă că era de o sută de ori mai rău să fii atât de aproape, îşi spuse Hechler deznădăjduit.

Văzu cum omul se întoarce spre ei şi semnalizează. Un mort.

Ea era în viaţă. *Trăia!*

Lăsă binoclul pe piept şi porni încet spre masa hărţilor.

Murdari de funingine şi încă uimiţi de rapiditatea cu care se petrecuse sângerosul dezastru, oamenii din jur îl priveau posomorâţi.

– Pornim imediat ce barca este urcată la bord. Noul drum e cel stabilit dinainte.

Gudegast clătină din cap în semn că a înţeles.

– Vreau o verificare completă a corpului navei şi a covertei. S-ar putea să avem câteva stricăciuni minore. Pipăi din nou balustrada. Aşa cum spusese, simţea că *Prinz Luitpold* va rămâne nevătămat. ÎI privi pe Theil şi transmise: Preiei comanda. Se răsuci pe jumătate spre contraamiral şi adăugă: Cu permisiunea dumneavoastră, desigur!

Leitner se uită într-o parte.

– De acord.

Clopotele răsunară slab şi nava pomi din nou la drum.

Hechler se opri în capul scării şi urmări cum avionul se legăna deasupra balustradei, atârnat în cârligele macaralei speciale. Doctorul şi asistentul său erau acolo, împreună cu câţiva brancardieri. Ezită şi privi din nou puntea de

comandă. Universul lui. Nu-i mai aparţinea în întregime. O situaţie fără ieşire? Poate. Dar ea era în viaţă. Datorită ei supravieţuiseră cu toţii.

Se uită la umerii ţepeni ai amiralului. Îşi făcuse din el un duşman, dar asta nu mai avea nici o importanţă.

Dădu din cap spre Theil, apoi o luă în jos pe scară. Lumea aceasta putea să mai aştepte.

*

* *

Spaţiosul careu de pe *Prinz Luitpold* era aproape pustiu. Abia trecuse jumătate din primul cart, iar ofiţerii care urmau să intre în cartul de mijloc preferau să mai „fure" un ceas de somn. O mână te scutura zdravăn de umăr, însoţită de glasul neîndurător al vreunui ajutor de boţman sau curier, o cană de cafea rece dacă erai norocos şi intrai în cel mai păcătos cart, cel de mijloc.

Câţiva ofiţeri stăteau tolăniţi în fotoliile adânci. Unii picoteau, dar nu păreau dispuşi să-şi părăsească partenerii, care discutau pe un ton scăzut despre explozia ce nimicise submarinul, şi pe toţi cei aflaţi la bord. Unul dintre ei fu de părere că avuseseră mare noroc că vasul de aprovizionare apucase să pompeze cea mai mare parte din combustibil. Altfel, amândouă navele ar fi fost înghiţite de acelaşi infern. Însă cei mai mulţi dintre cei prezenţi, mai ales cei în vârstă, se gândeau la milele lăsate în urmă cu fiecare oră. Nava executase o întoarcere radicală şi acum se îndrepta spre Sud-est, departe, tot mai departe de casă. Dacă aveau să continue aşa, chiar şi cu viteza lor de croazieră de cincisprezece noduri, în două zile urmau să depăşească Ecuatorul şi să pătrundă în Atlanticul de sud.

Fiind cel mai înalt în grad din încăpere, Viktor Theil stătea retras, cu spatele la bar, cu un pahar de suc de lămâie în mână. Era conştient de superioritatea sa, de nevoia de a servi ca exemplu de fiecare dată celor din popotă, a căror medie de vârstă era atât de scăzută. Subordonatul lui direct, Korvettenkapitän Werner Froebe -

înalt, greoi şi neobişnuit de grav - apucă o cană în mâinile lui uriaşe şi îl întrebă:

– Ce părere aveți, ne-a mers bine azi?

Theil îl cercetă cu privirea, prudent. O întrebare destul de nevinovată, la urma urmei, dar el fusese răspunzător de întârzierea desprinderii legăturilor cu nenorocita de „vacă-de-muls". Putea fi o critică.

– De bine de rău, am recuperat avionul, răspunse. E doar uşor avariat. Păcat de observator.

Froebe se strâmbă.

– Şi femeia? Am auzit că a încasat o schijă. Theil agită sucul din pahar.

– Putea fi mult mai rău.

Privi soneria vopsită în roşu de pe peretele despărțitor. Semăna cu un ochi veşnic deschis. Ca şi cum i-ar pândi, aşteptându-i să se destindă, să-şi piardă vigilența chiar şi o clipă. Iar atunci, vuietul alarmei se va auzi peste tot, în fiecare compartiment etanş, de la un capăt la altul al navei. Niciodată nu izbuteai să te obişnuieşti.

Până şi acasă în pat, uneori noaptea... Scrâşni din dinți. Nu trebuia să se gândească la asta. Totul se va rezolva de la sine. Dar o va aştepta pe Britta să facă primul pas. A ei fusese greşeala. Parcă vedea. În cele din urmă, o va ierta. Se vor împăca aşa cum nu au mai făcut-o până atunci.

Froebe îl examina cu un aer de îndoială.

– Sper din toată inima că ştiu ce fac.

– Cine?

Theil ar fi vrut să încheie discuția, dar ceva din tonul lui Froebe îl făcuse să întrebe.

– Nu ştiu... Statul-Major, înaltul Comandament, OKM, toți cei care nu trebuie să culeagă castanele.

Se apropiară doi ofițeri foarte tineri care le dădeau târcoale şi unul intră în vorbă:

– Acasă, ai noştri vor afla de isprăvile noastre şi despre marele sacrificiu al navei *Lubeck*!

Theil zâmbi.

– Desigur. E o mare cinste pentru noi să ne servim astfel țara.

O siluetă îşi croi drum agale în lumină. Era doctorul, cu tunica descheiată şi cravata atârnând strâmb.

Se uită cu ochi obosiți la fiecare, pe rând. Apoi i se adresă lui Theil:

– Jos sunt zece răniți. Starea lor e bună.

Theil clătină din cap. Erau oamenii tăiați sau loviți de fragmentele căzute pe covertă după explozie. Acelaşi tânăr ofițer comentă:

– Sunt norocoşi că au scăpat de serviciul de cart. Doctorul privi peste el.

– Că veni vorba, *Liibeck* nu s-a scufundat vitejeşte, cu tunurile trăgând lovitură după lovitură asupra inamicului. Îl fixă pe Theil. A fost sabordat![29]

Lui Theil, gulerul i se păru dintr-o dată prea strâmt. Cei de pe fotoliile din apropiere întoarseră capetele spre micul grup de la bar, curioşi. După starea de amorțeală de până atunci, aerul parcă se electrizase.

– Ce tot spui? răbufni Theil. Cum îndrăzneşti să minți în asemenea hal în fața ofițerilor?!

Stroheim îi aruncă un zâmbet trist

– Am fost în postul de transmisiuni. Unul dintre operatori s-a dezechilibrat şi şi-a rupt un deget când vasul de aprovizionare a sărit în aer. Tocmai recepționaseră o transmisiune în engleză, nu ştiu... parcă din Bermuda. În orice caz, asta spuneau. Vocea i se înăspri şi se aplecă peste masă, cu ochii ațintiți pe mutra ofensată a lui Theil. Şi încă ceva ce ar fi bine să bagi la cap: englezii şi aliații lor au ajuns la Rin, mă auzii*?* Îşi îndreptă spatele şi privi roată. Ivan vine peste noi din răsărit, iar *ei au ajuns* la Rin! Se uită din nou la Theil. La naiba, omule, nu pricepi? Suntem puşi pe fugă!

– Vorbeşte mai încet! izbucni Theil. Ai tupeul să răspândeşti asemenea...

Stroheim făcu un gest larg cu mâna.

– Ce dracu' se întâmplă cu toată lumea? Doar e vorba de camera de transmisiuni! Ce sunt ăia de-acolo? Fac parte dintr-o altă marină, sau ce?

– Uşurel, doctore, asta nu ajută la nimic! interveni Froebe posomorât.

Stroheim îşi scoase ochelarii şi-şi masă agitat rădăcina nasului.

– Atunci ce ajută? Aruncă o privire spre bufetul de la capătul barului, deasupra căruia trona profilul în argint al lui Adolf Hitler, cu sigla constructorului navei şi data lansării la apă gravate dedesubt. Toate sunt minciuni! Am fost crescuți cu ele, conduşi cu ele, iar acum vom crăpa din cauza lor!

– Sunt nevoit să-ți cer să mă urmezi! spuse Theil tăios. Simțea că îşi recapătă stăpânirea de sine, deşi furia lui era amestecată cu un soi de nelinişte.

Doctorul râse cu amărăciune.

– Să vă urmez? Dar bineînțeles, *domnule*! Vă supără adevărul atât de tare?

Froebe zări cum o altă siluetă se ridică şi dispare printr-o uşă ascunsă în spatele unei draperii.

Era aghiotantul lui Leitner. Îşi împiedică un oftat. În cel mult trei minute, amiralul va afla de toată tărăşenia.

Doctorul porni după Theil. Aruncă peste umăr cu un ton grijuliu:

– Să nu se îmbolnăvească vreunul dintre voi până mă întorc!

Froebe se rezemă de bar şi-l fixă cu privirea pe steward.

– N-ai auzit nimic!

Omul îşi mişcă buzele.

– Nu, domnule.

Ofițerul mai apucă să vadă draperia legănându-se în urma doctorului. Probabil că nenorocitul era şi beat pe deasupra. Dumnezeule, ce porcărie!

Dar dacă era adevărat? În cazul ăsta ce mai conta dacă opreau încă un convoi... sau chiar douăzeci? Avea *într-adevăr* vreo importanță?

Îşi aminti dintr-o dată de soția lui şi de cei doi copii, aflați lângă frontiera olandeză...

Se simți ca un trădător după ce mulțumi în gând Celui-de-Sus că Aliații şi nu ruşii vor ajunge primii acolo.

*

**

Hechler închise uşa în urma lui şi păşi pe puntea rezervată amiralului. Singura lumină venea de la lampa aflată chiar deasupra mesei de lucru de care se sprijinea Leitner, cu palmele lăbărţate pe hartă.

– M-aţi chemat, domnule amiral?

Leitner ridică privirea.

– Vreau şi eu să ştiu pe unde umbli tot timpul, da? Coborî din nou privirea pe hartă.

Hechler se aşteptase ca amiralul să fie furios, să strige la el. Nu se îndoia că aflase de povestea cu doctorul.

Când Theil venise să-l caute, cu ochii scăpărând de furie şi indignare, îl găsise în cabina lui. Hechler închisese uşa dormitorului în care fata zăcea, narcotizată şi inconştientă, în urma tratamentului administrat de doctor. Unul dintre infirmieri o veghea aşezat alături, dar Hechler rămăsese în picioare lângă pat, nemişcat, abia îndrăznind să respire în timp ce-o privea. Îi păruse mult mai tânără, cu chipul ei de copil, cu ochii strâns închişi şi broboanele de sudoare de deasupra buzelor şi de pe frunte.

Fusese lovită de o schijă ceva mai sus de şold. Stroheim îi explicase că pierduse o groază de sânge şi că avea un os sfărâmat, cât de grav nu putea şti încă.

Hechler dăduse la o parte cearşaful şi văzuse bandajele imaculate, cu o mică pată roşie în mijloc. Era îmbrăcată cu o bluză de pijama, pe care i-o aranjase grijuliu peste sânul descoperit în lumina palidă a cabinei.

Îşi aminti ce simţise când îi atinsese pielea cu degetele. Ardea ca încinsă de un foc lăuntric... sau de febră. Altfel, în afară de vânătăile pricinuite de centura de siguranţă în momentul încercării ei disperate de a împiedica prăbuşirea avionului, nu mai avea nici un semn. Un adevărat miracol.

Se gândi la furia lui Theil şi la indiferenţa afişată de Stroheim. Nu apucase să ia nici o hotărâre când sunase telefonul şi fusese chemat aici. Asta îi putea oferi un răgaz.

Leitner tocmai spunea:

– Locotenentul Bauer mi-a adus chiar acum un teanc de radiograme proaspete. Le-am studiat ca să văd ce-avem de făcut.

Hechler îi cercetă figura încrezută şi aşteptă. Deci Bauer era.

– E unul dintre ofiţerii mei, domnule amiral, şi în calitate de comandant mi se pare firesc să fiu informat de orice mesaj care priveşte soarta acestei nave, zise pe neaşteptate.

Leitner îşi înălţă capul şi îi aruncă o privire de gheaţă.

– Prima lui îndatorire este faţă de mine. Eu hotărăsc...

Hechler avu senzaţia că pereţii blindaţi ai cabinei se prăvălesc, în timp ce furia şi dezgustul puneau stăpânire pe el.

– Deci este adevărat despre *Lubeck!* Leitner se îndreptă de spate. Chipul îi pălise.

– Da, ştiam ce s-a întâmplat! se răsti.

– Le-aţi spus oamenilor noştri că a fost scufundat în luptă.

– Nu folosi tonul ăsta cu mine, replică Leitner. A fost decizia potrivită. Mai târziu n-au decât să creadă ce vor!

– Eu nu pot crede. Leitner zâmbi împăciuitor.

– De ce? Pentru că Rau era şi el comandant? Mai bine moarte decât dezonoare, nu? Citesc în tine ca într-o carte. Nu te-ai schimbat deloc, tu cu idealurile tale demodate şi himerele tale!

Hechler îi întâlni privirea.

– *Graf Spee* ar fi preferat să lupte. Şi comandantului ei i s-a ordonat să o sabordeze. A fost mai rău decât dacă nava ar fi căzut în mâinile inamicului. A fost o nebunie!

Leitner izbi cu pumnul în masă.

– După câte ştiu eu, s-a împuşcat după aceea, nu? Un *brav comandant* nu procedează astfel!

Se dădu înapoi din lumină, abia controlându-şi glasul.

– N-am de dat socoteală nimănui. Eu comand aici, ar fi bine să ţii minte. Şi dacă idiotul ăla de Theil nu-i în stare să păstreze ordinea în sala lui de mese şi să închidă gura unui nebun care răspândeşte zvonuri defetiste, am să am grijă să

fie înlocuit! Începu să măsoare încăperea cu paşi mari, umbra lui măturând oţelul cenuşiu ca un spectru. La naiba, pentru un asemenea comportament pot ordona să fie împuşcat! Se răsuci şi adăugă furios: După tot ce-am făcut pentru el, ticălos nerecunoscător ce e!

– L-a adus pe doctor la mine, domnule amiral, spuse Hechler.

– Şi presupun că l-ai bătut pe umăr! N-a făcut nimic rău, nu, în nici un caz unul dintre ofiţerii tăi! Ingratitudine, asta e. Am fost trădat din toate părţile...

– Sunt convins că a procedat cum a crezut că e corect, domnule.

– Nu înainte ca jumătate dintre ofiţerii de pe navă să audă cele spuse de Stroheim. Leitner se opri în dreptul mesei, cu pieptul tresăltând din cauza efortului. Ar fi trebuit să-mi dau seama, să trec peste încrederea ta în omul ăsta, lua-l-ar naiba! Nu-i de mirare c-au săltat-o pe nenorocita de nevastă-sa...

Se opri-brusc, cu ochii mari, conştient de ceea ce spusese. Hechler se crispa.

– Când s-a întâmplat asta, domnule amiral? Se aplecă spre el. Trebuie să ştiu!

Leitner îşi trecu degetele prin păr şi răspunse vag:

– Când eram la Vejle.

În tot acest timp, în care Theil se purtase pe navă ca un om înnebunit de o tainică povară, Leitner ştiuse...

– Dar ce a făcut?

Leitner adoptă un ton calm, oarecum înţelegător.

– Crease necazuri. Părinţii ei au fost arestaţi. Nişte terorişti, presupun...

– Este în închisoare, domnule? Leitner şovăi.

– Au luat-o cei de la Gestapo. Privi harta fără să o vadă. E tot ce ştiu.

Hechler strecură o mână în buzunar şi apucă pipa. Se simţea rău, incapabil să creadă ceea ce tocmai auzise. *Gestapo!* Leitner se întinse după un telefon şi adăugă:

– Ei bine, ai vrut să ştii adevărul, Dieter. Nu-i întotdeauna plăcut să-l afli, nu-i aşa?

– Bauer e la curent?

– Da. Sunase mai degrabă ca „bineînțeles".

– Şi altcineva?

Leitner zâmbi cu delicatețe.

– Numai tu.

Vorbi apoi la telefon şi ceru ca ofițerul cu navigația să fie trezit şi trimis pe punte.

Puse receptorul în furcă şi zise:

– Vezi tu, războiul continuă. În cel mult o săptămână vom executa un atac care va arunca inamicul într-o confuzie totală.

– Intenționați să-mi spuneți şi mie despre ce e vorba, domnule amiral?

Nu-i venea să creadă că poate vorbi atât de calm. Ştia că, dacă în locul pipei ar fi avut în mână un Luger, ar fi fost în stare să-l ucidă.

– Când voi crede eu de cuviință.

– Atunci, permiteți-mi să mă retrag, domnule amiral. Leitner îl urmări cu privirea până la uşă.

– Tu hotărăşti dacă să-l informezi pe Theil despre nevastă-sa. Nava este pe primul plan, chiar tu spuneai asta. Dacă Theil află, la ce bun? E şi el la fel ca noi: un prizonier al datoriei până va ieşi la pensie sau va fi ucis. Aşa cum stau lucrurile, cu toată nerozia lui, e totuşi un ofițer destul de competent. N-am să îngădui ca planurile mele să întâmpine greutăți din cauza lui sau a oricui altcineva. Am fost clar?

– Cât se poate de clar, domnule amiral!

– Atunci eşti liber.

Se aplecă din nou deasupra hărții.

Hechler deschise uşa şi porni orbecăind prin întuneric, învăluit de aerul vâscos al nopții.

La puntea prova era linişte. Oamenii de cart îşi vedeau conştiincios de serviciu la posturile lor, deşi Hechler bănuia că disputa lui Theil cu doctorul era de-acum cunoscută de toată lumea.

Se gândi la echipajul aflat sub comanda lui, la cei care aveau încredere în el şi care ascultaseră discursul înflăcărat

al lui Leitner despre *Lubeck*. Despre „sacrificiul" ei, cum îl numise amiralul. Probabil că Fuhrerul îi ordonase lui Rau să-şi sabordeze nava. Oare onoarea nu mai însemna nimic?

Ştia că Theil îl aştepta. Silueta lui se contura întunecată pe cenuşiul oţelului.

– L-am trimis în cabina lui, şopti secundul, încrâncenat.

– Bine, răspunse Hechler fără să se oprească. Mâine dimineaţă voi avea o discuţie cu el.

– Bătea întruna câmpii despre „adevăr"! insistă Theil furios. De ce să ni se spună nouă totul, când siguranţa este cel mai important lucru! Oricum nu l-am crezut... Am fi fost informaţi dacă...

Hechler nu mai auzi restul.

„Mă întreb ce-ai face dacă ai afla adevărul? Dacă ţi-aş spune aici şi acum că soţia ta a fost arestată de Gestapo?"

Privi peste parapet şi lăsă stropii fini să-i răcorească obrajii. Cine ştie în ce puşcărie groaznică era închisă. Poate că murise... Dumnezeule, te înfiorai numai gândindu-te la asta!

– Eu aşa zic, mai întâi datoria. Adevărul poate s-aştepte! încheie Theil.

Hechler se lăsă în scaunul metalic şi-i puse mâna pe braţ.

– Dacă spui tu, Viktor.

Era ca şi cum Theil ar fi hotărât în locul lui.

Capitolul 12
ÎNDOIELI

Contraamiralul Andreas Leitner arăta sclipitor, aşa cum stătea proțăpit în fața postului blindat de observare şi aştepta raportul lui Hechler.

– Toți sunt prezenți, domnule amiral.

Hechler salută cu mâna la cozoroc. Băgă de seamă că Leitner era îmbrăcat în dril alb şi purta un chipiu proaspăt curățat.

Atmosfera din interior era sufocantă, în ciuda ventilatoarelor; lumina soarelui care se strecura pieziş prin fantele de observare părea să accentueze neliniştea şefilor de sector adunați în jurul mesei hărților.

Leitner păşi peste pragul înalt şi înclină din cap spre subordonați. Cel puțin pentru câteva minute, *Prinz Luitpold* avea să rămână pe mâna tinerilor ofițeri inferiori.

Se aflau cu toții aici: secundul Theil, alături de impozantul Gudegast, Froebe, Kroll, chiar şi Stück - impecabil, într-o uniformă albă de maşinist, dar oarecum stingher. Prezenți erau şi Oberleutnant Meile, ofițerul magazioner - cel care-ți putea spune la orice oră câte borcane cu fasole sau cârnați au fost consumate pe fiecare milă parcursă - şi desigur Bauer, spilcuitul ofițer cu comunicațiile.

Hechler zări silueta noului doctor, înghesuit într-un colț, ca şi cum încerca să se ascundă privirilor.

Leitner îşi drese glasul şi-i aruncă o privire aghiotantului său.

– În regulă Helmut, putem începe.

Hechler văzu cum Gudegast ridică din sprânceană către Froebe, care-i răspunse schițând un zâmbet cu subînțeles. Familiaritatea arătată de Leitner aghiotantului era neobişnuită în public.

Comandantul simți cum toți devin brusc interesați în clipa în care omul amiralului desfăşură pe masă o hartă nouă. Era înțesată cu tot felul de săgeți şi reprezentări ale pozițiilor probabile, calculate de Leitner pe baza şuvoiului neîntrerupt de informații recepționate de transmisionişti.

Hechler îşi aminti de ritualul „trecerii hotarului" din acea dimineață, când nava lor atinsese Ecuatorul; în timp ce se desfăşura pe puntea prova ceremonia improvizată, tunurile antiaeriene adulmecaseră fără încetare cerul senin, iar fiecare om de veghe continuase să scruteze fâşia de ocean repartizată. Nu exista nici un portavion pe o rază de o sută de mile şi nici prezența altor submarine nu fusese semnalată. Era însă puțin probabil ca spionii şi rețeaua de informatori - o maşinărie eficientă, ce acoperea întreaga lume - să aibă toate răspunsurile.

De pe puntea de comandă, Hechler îl urmărise pe şeful de echipaj, Brezinka, deghizat cu o barbă falsă, meşterită dintr-o parâmă despletită, şi drapat cu pânză de pavilion. Cu țeasta tunsă împodobită cu o coroană convingătoare, avea aerul că pune la îndoială dreptul crucişătorului de a pătrunde pe domeniul său. Ceremonia încropită la repezeală fusese un adevărat tonic după starea îndelungată de tensiune şi incertitudine. Până şi tinerii ofițeri supuşi „botezului", luați pe sus şi aruncați în bazinul confecționat din vele, acceptaseră totul cu o oarecare bucurie.

Se gândi la fata țintuită la pat în cabina lui. Când o vizitase ultima oară, o găsise rezemată pe un maldăr de perne; asistenții lui Stroheim îi făcuseră rost de undeva de o altă bluză de pijama. Îl întâmpinase cu un surâs, dar şi de această dată se simțiseră stângaci. Nu chiar ca doi străini, ci ca unii care se revăd după o bună bucată de timp. „Au grijă de tine?" Până şi aceste vorbe sunaseră grosolan. Ar fi vrut să-i spună cum o atinsese, cum stătuse după aceea în scaunul de pe puntea de comandă şi se gândise la ea, cât de uşor îi veneau cuvintele în minte atunci...

Fata zâmbise şi încercase să se ridice în capul oaselor. Îi citise în ochi durerea şi o ajutase să se aşeze din nou comod.

„Ai venit să mă vezi când m-am întors..."

„Da... Am fost cu toţii tare mândri de tine..." îşi privise mâinile. „Eu am fost foarte mândru. Când am văzut în ce hal arăta avionul..."

Ea întinsese mâna şi palmele lor se atinseseră.

„Ştiam că mă vei aştepta. Într-un fel, mă gândeam că ai să mă salvezi."

Se lăsase pe spate, dar mâna îi rămăsese lângă a lui. „În ce stare e aparatul?" întrebase, curioasă. Apoi izbucniseră amândoi în râs. Ca şi cum ar mai fi avut vreo importanţă.

Hechler înălţă privirea, readus în prezent de vocea lui Leitner.

– S-a confirmat că principalul convoi cu trupe inamic îşi continuă înaintarea. Aşteptă ca aghiotantul să fixeze locul pe hartă cu un indicator, apoi reluă: Va ocoli Capul Bunei Speranţe, după care va fi escortat până la Gibraltar, unde i se va asigura un scut protector şi mai consistent, cu toată acoperirea aeriană necesară. Îi măsură calm cu privirea, în timp ce Hechler se întreba dacă ceilalţi nu erau în continuare cu gândul la ieşirea nervoasă a doctorului, legată de pierderea navei *Lubeck* şi de succesele Aliaţilor în Franţa şi Olanda, precum şi dacă nu cumva Leitner căuta pe chipurile lor vreo urmă de îndoială sau lipsă de credinţă.

Se uită la Theil. Aparent, era liniştit, dar mâinile încleştate pe vipuşca pantalonilor îl dădeau de gol.

– Dacă britanicii au o slăbiciune anume, continuă Leitner, atunci asta este grija lor exagerată pentru protejarea vieţii, în dauna materialelor de război. Ei nu par să priceapă că fără asemenea materiale pot pierde totul, inclusiv viţile celor pe care vor să-i apere. Este o ecuaţie falsă, domnilor, iar noi le vom dovedi cât de mult se înşeală.

Indicatorul se mută în dreptul Capului Bunei Speranţe, acolo unde Atlanticul întâlnea apele Oceanului Indian.

– În momentele de criză, armate întregi au fost nevoite să stea în loc, ca urmare a incapacităţii de a-şi asigura combustibilul necesar. Chiar şi trupele noastre din Rusia au fost adesea în impas din cauza blocării sau defectării liniilor de aprovizionare.

Hechler îşi aminti de marea navă de bătălie *Tirpitz,* obligată să stea la ancoră într-un fiord norvegian, în timp ce combustibilul destinat ei fusese distribuit tancurilor de pe frontul de răsărit. Incapabilă să se deplaseze, a fost descoperită şi scoasă din luptă de submarinele pitice engleze. Era puțin probabil că va mai fi în stare să navigheze vreodată. Hechler avea şi acum convingerea că prețiosul combustibil ar fi fost mai de folos în rezervoarele lui *Tirpitz* decât în cele ale unei divizii de tancuri înzăpezite în stepa rusească. Era cea mai mare navă de luptă proiectată până atunci. Dacă acum s-ar fi aflat aici, ar fi atacat împreună convoiul de trupe şi l-ar fi distrus, indiferent ce nave de escortă ar fi trebuit să înfrunte.

– Există un asemenea convoi la două zile distanță în urma navelor cu trupe, le explică Leitner. Unul rapid, alcătuit din nave de aprovizionare dintre cele mai mari. Lăsă vorbele să-şi croiască drum, în timp ce indicatorul poposi în dreptul Golfului Persic. Convoiul s-a format aici. Douăsprezece tancuri petroliere gigantice. Luați aminte, domnilor. Izvorul dătător de viață al unei armate! Apoi tonul lui deveni sec, plictisit chiar: Cu excepția vreunui element neprevăzut, nu ne putem aştepta la surprize. După informațiile mele - aici privirea i se opri ca în treacăt asupra lui Hechler -, inamicul habar nu are unde ne găsim şi nici cum ne procurăm combustibilul. Clătină încet din cap. Planificarea, domnilor, o ia cu mult înaintea ideilor învechite şi strategiilor demodate. Făcu un semn din cap aghiotantului său. Arată-le!

Indicatorul se opri deasupra unei pete minuscule din Atlantic, imediat la nord-vest de insula Ascension.

Leitner le cercetă chipurile, aplecate ca la comandă deasupra hărții.

– Insula St. Jorge.

– O stâncă, nimic mai mult, mormăi Gudegast. Ca un pisc ieşit din ocean.

Leitner îi aruncă un zâmbet subțire.

– Voi trece cu vederea scepticismul dumitale. La urma urmei, eşti mai priceput la fâţâitul mărfurilor în preajma porturilor decât în arta războiului, nu-i aşa?

Gudegast se înroşi, dar când deschise gura să riposteze, Froebe îi atinse discret braţul.

Hechler observă, dar se îndoi că altcineva mai sesizase mişcarea.

– Aici se află amplasată o staţie de transmisiuni, construită cu puţin înainte de izbucnirea războiului, reluă Leitner. Ochii îi scăpărară când adăugă patetic: înainte ca poporul nostru să fie silit să pună piciorul în prag în faţa imperialismului britanic şi samavolniciilor evreilor.

– Staţia radio are un transmiţător puternic, mai puternic chiar decât cele din insulele Falkland, spuse cu timiditate aghiotantul.

– Trebuie să-l distrugem, domnule amiral? întrebă Hechler.

Simţise că trebuia să spună ceva, chiar şi numai ca să împrăştie tensiunea şi să-i scutească pe ofiţerii lui de a fi trataţi ca nişte şcolari incapabili.

– Vorbeam de *surpriză,* zise Leitner, foarte degajat. Doar ochii îi trădau triumful, convingerea că îi avea pe toţi la mână. În cazul în care nu vom fi detectaţi sau atacaţi de vreun nenorocit de vas inamic, nu am de gând să distrug acea staţie radio, ci s-o capturez!

Se holbară unii la alţii. Neîncrederea de pe chipurile lor lăsă loc unor rânjete mirate când Leitner explică:

– Vom trimite înainte trupele de debarcare *în zbor.* În acest fel, inamicul nu va reuşi să-şi prevină navele de patrulare şi să dea alarma. Aici, în mijlocul Atlanticului, ar fi ultimul lucru la care s-ar aştepta un om întreg la cap. Se răsuci brusc spre Hechler: Ce părere ai?

Hechler îşi imagină singuratica staţie radio. Un avanpost în ţara nimănui. Pentru inamic n-ar fi fost cine ştie ce pierdere dacă un U-boat cu rază lungă de acţiune ieşea la suprafaţă şi dobora pilonii de susţinere ai antenelor radio. Importanţa ei era însă vitală dacă puteau transmite poziţia lui *Prinz.*

– O capturăm şi transmitem un mesaj fals, răspunse Hechler. Leitner fu surprins.

– Da... Când... Mă rog, când vom fi gata. Părea iritat şi dezamăgit, poate din cauză că Hechler nu aşteptase să explice planul lui în detaliu. Comandantul vorbi din nou: E o şansă rară. Privi chipul inexpresiv al lui Theil şi adăugă: Cred că s-ar putea să meargă.

Oricum, ce mai conta? La o asemenea depărtare de bază, aproape orice risc era îndreptățit. Vor ține inamicul în incertitudine, fără să-i lase vreun indiciu clar sau important, în aşa fel încât avantajul să se mențină în continuare de partea lor. Dacă şi norocul rămânea de partea lor, confruntarea decisivă putea fi evitată.

Leitner puse capăt întrunirii.

– Mâine ne vom întâlni iarăşi. Îi măsură cu privirea câteva clipe şi preciza apăsat: Mâine, devreme! Mocăiții n-au ce căuta sub comanda mea!

Se răsuci pe călcâie şi părăsi postul de observare.

– Avioane? Slavă Domnului, mie-mi convine! exclamă Gudegast.

Theil veni lângă Hechler.

– Ce credeți despre toate astea?

Hechler privi harta. În caz că eşuau în declanşarea unui atac prin surprindere, nu va fi decât o invitație deschisă pentru orice escadră şi patrulă inamică să se îndrepte spre mica insulă St. Jorge. Îşi imagină cum trebuie să fi fost sfârşitul navei *Lubeck,* îngenuncheată, cu tunurile amuțite, în timp ce inamicul îi pândea ultimele clipe.

Dacă ar primi şi el un asemenea ordin? Să sabordeze nava, în loc să înfrunte un deznodământ onorabil; ce-ar face? Ce-ar *putea* face?

– E un plan îndrăzneț, Viktor. Ar însemna să lăsăm câțiva voluntari pe insulă. Pentru ei războiul se va sfârşi, dar ne-om descurca noi cumva... Probabil că după război vor fi considerați eroi. Privi în jur, căutând pe fețele lor un zâmbet sau măcar un semn de reproş. Dar Theil zise cu înflăcărare:

– Orice bărbat s-ar oferi voluntar pentru Germania!

– Poate.

ÎI auzi pe Gudegast pufnind furios la un comentariu al lui Froebe şi privi profilul lui Theil, care se întoarse spre ei. Oare bănuieşte ceva? Cum poate iubi cineva o femeie fără să-i cunoască chinurile lăuntrice şi dorinţele?

Pentru binele tuturor, nava trebuia să rămână pe primul plan. Şi totuşi, dacă ar fi fost informat mai devreme, înainte de îmbarcarea lui Leitner, i-ar fi pomenit lui Theil de soţia lui?

Dar dacă ar fi fost vorba de Inger?

Îl zări pe Stroheim îndreptându-se spre uşă şi-i strigă:

– Doctore, am o vorbă cu dumneata. Stroheim se întoarse şi întrebă cu prudenţă:

– Da, domnule comandant?

– Vino pe puntea de comandă. Vreau să te rog ceva. Theil îi urmări plecând împreună şi scrâşni din dinţi. Se înţeleg de minune, chiar şi după tot ce s-a întâmplat.

Era din cauza acelei fete. Cum poate căpitanul să se poarte atât de prosteşte? Orice ofiţer o dată numit la comanda unei nave ca asta ar trebui să fie deasupra unor astfel de lucruri. Privi în urma celorlalţi, grăbiţi să ajungă la sectoarele lor. Totul era atât de nedrept. *Eu trebuia să comand aici.* Poate că, fără ştirea lui, se întâmplase ceva în neregulă cu mult timp în urmă? Poate că Britta spusese sau făcuse ceva necugetat. Totul ar fi ajuns în dosarul lui, nu al ei. Încleşta pumnii, cutremurat de o asemenea posibilitate. Nu putea fi decât vina Brittei. După ce se va termina războiul, cei mai tineri i-o vor lua înainte; s-ar putea să fie chiar trecut în rezervă! Îşi aminti tonul prietenos cu care Hechler i se adresase doctorului.

Simţi crescând în el o forţă nouă, teribilă. Era şansa lui să-i arate lui Hechler, să dovedească fiecăruia de ce e în stare şi cât de mult valorează.

Gudegast îşi înfăşură harta, trăgând cu coada ochiului la superiorul lui. Ce dracu' se întâmpla cu toată lumea? Oare nu văd că Theil a luat-o razna? Se uită la ceas. Îşi va pune hărţile la punct, apoi se va retrage la el în cabină. Tabloul progresa binişor. Oftă cu zgomot. Probabil că Gerda era deja

cuplată cu altul. Pictura va trebui să-i țină locul. Pentru prima dată însă nu era în stare să-şi alunge teama.

*
* *

Preț de câteva clipe, Hechler simți în coaste brațul scaunului metalic; apăsarea dispăru pe măsură ce nava se înălță iarăşi, opintindu-se, pe un alt talaz. Reduseseră viteza la douăsprezece noduri, ceea ce părea să nu-i priască lui *Prinz.* Prova ascuțită era mai degrabă obişnuită să spintece valurile decât să le încalece.

În ciuda cerului albastru şi limpede, pe punte era răcoare față de căldura din mijlocul zilei. Soarele părea o masivă sferă de bronz şi se pregătea să se ascundă sub mantia tremurătoare a orizontului. Hechler îşi ridică gulerul mantalei şi se privi în geamul de sticlă al comenzii. Cu chipiul tras pe frunte şi vechea flanelă pescărească atârnând pe sub haina groasă, nu prea corespundea imaginii clasice a ofițerului de marină, îşi spuse în sinea lui.

Un matroz îi aduse o cană cu cafea, oferindu-i şi una doctorului, care stătea oarecum stânjenit în colțul comenzii.

– Mâine va fi iarăşi o zi senină, spuse Hechler.

– Şi asta e bine, domnule?

Privi profilul ferm al comandantului. O figură ce iradia personalitate şi hotărâre. Nu era de mirare că Erika Franke părea atât de atrasă de căpitan. Deşi ea nu-i spusese asta şi nici el nu o întrebase direct, Stroheim cunoştea îndeajuns de bine femeile ca să poată recunoaşte semnele.

Hechler sorbi din cafea. Negreşit, fusese reîncălzită pentru nenumărate carturi. Dar era mai bună decât nimic.

– Ar face viața mai uşoară pentru piloții noştri, răspunse el. Se gândi la fata aflată încă în cabina lui. S-ar putea ca Leitner să fi intenționat s-o trimită împreună cu ceilalți, cu aparatul de filmat drept unică protecție. Cel puțin scăpase de asta. Chibzui şi la răspunsul pe care i-l dăduse doctorului. O nouă zi senină putea aduce apariția neaşteptată a unei nave sau a unui avion, detectarea lor şi apoi începutul vânătorii.

Hechler schimbă brusc subiectul:

– A fost o prostie să vorbeşti aşa în careu. Ar trebui să te pedepsesc, dar... Se răsuci în scaun şi-l fixă pe doctor cu curiozitate: *Dar,* din nou cuvântul ăsta.

Stroheim zâmbi stângaci.

– Poate am greşit. îmi pare rău. Dar în momentul ăla eram supărat, furios chiar. Nu înseamnă că n-ar fi trebuit să mă abțin.

Hechler întoarse capul şi scrută orizontul: continua să se încline nehotărât, când într-o parte, când în cealaltă. ,,într-o clipă mă va întreba ce părere am, dacă ce a auzit e adevărat."

– Eşti un necombatant, dar aici te pândesc aceleaşi pericole ca pe noi ceilalți, îi spuse doctorului.

Stroheim îşi aruncă privirea peste ocean şi se zgribuli, aşa încotoşmănat cum era. Abia aştepta să vină noaptea. Atunci, nava părea mai impozantă, invulnerabilă, la fel cum cabina lui şi infirmeria deveneau mai intime, ca un refugiu.

Privi oglinda argintie a apei şi ştiu că niciodată nu va fi acasă pe mare. Aici, sus, într-unul dintre cele mai înalte puncte de pe navă, era şi mai evident. Deşertul vast şi cenuşiu, nesfârşit în toate direcțiile, de la orizont la orizont, făcea din gigantica navă ceva fragil şi lipsit de apărare. Se gândi la Gudegast, un om care-i plăcea, deşi navigatorul evita orice contact mai apropiat. El era ca acasă aici în larg şi părea să se descurce cu mai mare uşurință decât alții, care ar fi bâjbâit în hățişurile unui oraş.

Un om paşnic, chiar dacă declarațiile lui publice sugerau altceva. Un adevărat marinar, nu un ofițer de carieră, ca Theil şi majoritatea celorlalți. Se uită iarăşi la Hechler. Dar căpitanul? Nu intra în nici una dintre categoriile pe care le cunoştea. Un lup singuratic care acceptase rolul de conducător fără şovăială.

– Vi se întâmplă să aveți vreodată îndoieli? întrebă Stroheim, gândindu-se că mersese prea departe şi că frânase contactul fragil înfiripat între ei.

Hechler se roti în scaun; albastrul ochilor lui părea şi mai intens în lumina stranie.

– Îndoieli? Dumneata ce crezi? Dumneata eşti expertul! Deveni din nou calm, poate mâhnit că garda îi fusese străpunsă atât de uşor. Mi-e plină ziua de îndoieli. Trebuie să cântăresc starea vremii, puterile mele, tăria şi slăbiciunea fiecăruia dintre cei aflați la bord. Nava e ca un lanț: o verigă slabă poate duce la o catastrofă. Se strădui să zâmbească. Mulțumit?

Stroheim surâse.

– Mă bucur că sunteți la comandă. Urăsc marea, dar dacă trebuie să fiu aici, aşa să fie.

Hechler nu-l privi.

– Eşti un om de lume. În timp ce eu colindam mările, învățând meserie, dumneata ai văzut şi ai făcut o mulțime de lucruri. Presupun că războiul ți se pare îngrozitor de suportat.

– La început am crezut că va fi sfârşitul existenței, aşa cum o înțelegeam eu, răspunse Stroheim. Pe de altă parte, dumneavoastră trebuie să fi văzut războiul ca o culme a lucrurilor, o scenă firească pentru a pune în practică arta confruntării şi a exersa toate cele învățate. Privi din nou profilul căpitanului şi adăugă: Dar am învățat să trăiesc cu toate acestea Oamenii au nevoie întotdeauna de doctori.

Hechler sesiză amărăciunea din glasul lui.

– Ştiu că ai avut necazuri cu autoritățile. Stroheim se strâmbă.

– Se pare că toată lumea ştie. Îşi păstră cumpătul şi adăugă: Dar sunt un medic bun, şi chirurg pe deasupra. Altfel aş fi acum în uniforma de infanterist pe frontul rusesc, şi nu aici, pe crucişător.

– Vezi, dumneata, eu nu prea pricep felul ăsta de viață. Hechler făcu un gest vag spre geamul comenzii. Asta ştiu să fac cel mai bine.

Ochii lui Stroheim licăriră în spatele lentilelor prinse în rame aurii. Căpitanul încerca să ajungă pe ocolite la ceva ce-l măcina. Ca doctor, întâlnise de multe ori cazuri similare: pacientul în cabinetul lui de consultații pluşat, apropierea întortocheată de adevărata problemă…

Hechler aruncă o privire oamenilor de cart: chipuri familiare, bărbați maturi şi tineri care aveau încredere în el. Coborî vocea.

– Ştiu pe cineva care a dat şi el de belea. De fapt, chiar a fost arestat.

Stroheim îşi ținu respirația.

– Un lucru destul de banal. Hechler păru să nu audă.

– Mă întreb ce fel de proces va urma? Schimbă brusc tactica. Aici, sub comanda mea, justiția acționează rapid, dar corect, zic eu. Niciodată nu voi pedepsi un marinar doar ca să-mi dovedesc autoritatea. Eu sunt comandantul, şi asta-i toată dovada de care au nevoie. Restul depinde de mine.

Stroheim îşi mută privirea la travers, unde peşti enormi țâşneau din vâltoare, săgetau aerul, apoi plonjau din nou în adâncuri. Simțea ochii lui Hechler fixându-l şi intuia importanța întrebărilor lui puse pe un ton indiferent.

– Depinde ce forță de securitate e implicată.

– Să spunem că e cea de la vârf, Gestapoul. Vreau să spun că, sigur, trebuie să-şi facă meseria, dar totodată trebuie să acționeze cu grijă, nu?

Stroheim îşi încleşta pumnii vârâți în buzunare. Gestapoul. Cei mai *de jos,* i-ar fi numit el.

– Sunt nişte canalii! spuse printre dinți. Se simțea mânat de aceeaşi îndrăzneală ca atunci când îi vorbise lui Theil de transmisia radio a britanicilor. O maşină de creat teroare, asta sunt! Brusc, îl privi în față pe Hechler şi continuă: Dacă prietenul dumitale se află în mâinile lor, se poate aştepta la tot atâta milă ca un eretic în fața Inchiziției spaniole. Se întoarse la fel de brusc într-o parte şi bolborosi: îmi... îmi pare rău, domnule, nu am dreptul...

Tresări când Hechler îi puse mâna pe braț.

– Nu e nevoie să te scuzi. Ți-am cerut ajutorul. Mi l-ai dat. Îşi retrase mâna şi ochii lor se întâlniră. Până acum am fost în beznă.

Se auziră paşi tropăind pe scări şi oamenii de cart începură să se agite, nerăbdători să fie înlocuiți şi să ajungă dedesubt, în cea de-a doua lume a lor.

Stroheim bătu în retragere în clipa în care Hechler vorbi din nou:

– Mai am o întrebare la care nu-ți *cer* să-mi răspunzi. Încercă să zâmbească, dar ochii îi rămaseră reci şi imobili. O ştii pe soția mea. A mai fost la tine pentru un avort, dar de data asta n-ai putut face nimic.

Stroheim se holbă la el.

– Știați?

– Bănuiam. După cum ai aflat, a fost pe navă. S-ar fi cuvenit să-mi dau seama de ce a venit, nu trebuia să am îndoieli, nu-i aşa?

– N-ați fi fost primul înşelat, căpitane, spuse Stroheim cu glas scăzut. Ar fi pretins că era copilul dumneavoastră.

Hechler privi într-o parte. Cum de puteau unii să urască marea?

– Îți mulțumesc pentru companie, spuse.

Stroheim se îndepărtă, în timp ce Kapitänleutnant Emmler, ajutorul ofițerului cu artileria, apăru călcând apăsat pe comandă pentru a prelua primul cart al câinelui.

Când doctorul ajunse la scara interioară, Hechler îl strigă. Stroheim se întoarse spre el.

– Da, domnule căpitan? Hechler zise cu simplitate:

– Rămâne între noi.

Stroheim încuviință din cap, mişcat dintr-o dată de sinceritatea netulburată a superiorului.

– Desigur. Pe data viitoare.

Hechler se întoarse, din nou cu fața spre ocean. Se întrebă cum de vorbise atât de deschis cu doctorul.

Nici măcar nu fusese nevoie să-l întrebe de Inger, căci totul i se putea citi pe chip. Dar, în sufletul lui, ştiuse şi el, şi asta îl durea cel mai tare.

*

* *

Micuța cabină semăna mai degrabă cu un depozit sau cu magazia navei decât cu un loc de odihnă. Peste tot erau rafturi, burduşite cu colaci de frânghie, parâme de rezervă şi scripeți. Sub pat zăceau înghesuite o mulțime de cutii

misterioase, iar aerul era îmbâcsit cu miros de vopsele şi fum de ţigară.

Rolf Brezinka stătea turceşte pe pat, cu o pipă uriaşă între dinţi. În cabină era foarte cald, instalaţia de aerisire fiind deschisă la minimum, aşa că purta doar o flanelă de corp şi nişte pantaloni de lucru peticiţi. Ca şef de echipaj, locuia singur, între popota ofiţerilor şi sala de mese a maiştrilor. Făcea parte dintr-o generaţie pe cale de dispariţie, cum îi plăcea să spună adesea. Era omul care se pricepea la toate meşteşugurile marinăreşti. Putea matisi[30] cu aceeaşi dibăcie o parâmă de cânepă sau de sârmă şi cunoştea coca navei ca pe zbârciturile propriului său chip boţit.

În faţa lui, cu o ţigară înfiptă în colţul gurii, stătea Oskar Tripz, maistrul cu părul sur. Erau prieteni vechi şi, cu toate că amândoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii în marina militară, fiecare servise între războaie în marina comercială, mai ales în vestita linie maritimă Hamburg-America, în perioada ei de glorie.

Când fusese recrutat pe *Prinz Luitpold,* Brezinka trăsese sforile pentru ca vechiul lui camarad şi tovarăş de conspiraţii să fie şi el numit aici. Sforile trase erau destul de neortodoxe, dar nu mai puţin influente decât ştabii de la statul-major.

– Nu e deloc simplu, Oskar. Masivul şef de echipaj, cu ţeasta lui turtită, pufăi privind încruntat prin vălătucii de fum. Ne-am mai pus noi pielea la bătaie, dar chiar aşa, niciodată.

Tripz rânji. La început se gândise să renunţe, să-i spună tânărului Stoecker o poveste şi să-l liniştească. Mai târziu, cu cât se gândise mai mult, cu atât riscul i se păruse mai neînsemnat. Trebuie că lăzile alea conţineau niscai pradă de război, nu exista alt cuvânt pentru aşa ceva. Tripz servise pe un distrugător în campania norvegiană şi văzuse cum ofiţerii superiori îşi îmbarcau captura să o ducă în Germania. Vai de bietul marinar care îndrăznea să pună mâna fie şi pe o sticlă de bere fără permisiunea lor. Totul era putred. Probabil că Leitner era băgat în afacerea asta

până în gât, altfel pentru Tripz nava ar fi fost ultimul loc unde şi-ar fi depozitat marfa.

– Dar dacă ne înşelăm? Poate că toate lăzile sunt pline cu hârţoage, dosare secrete, chestii d-astea. Şeful de echipaj nu părea să fie de acord cu el. Dacă e aşa, o lăsăm baltă pe loc.

Brezinka îşi scoase pipa şi o agită spre el.

– Mare cutră eşti! Rânji. Şi cum am putea arunca o privire? Locul e păzit zi şi noapte şi doar n-avem de gând să amestecăm juma' din echipaj în treaba asta. Oi fi eu un bătrân ramolit, da' nu-s încă pregătit pentru plutonul de execuţie, nu, mulţam'!

– Nici eu. Tripz se scarpină în bărbie. Singurul moment când locul rămâne fără santinele e...

Şeful de echipaj ridică din sprâncene.

– Ştiu. Când tot echipajul e la posturile de luptă, tu în turela ta şi eu în compartimentul de combatere a avariilor. Nu, bătrâne, n-o să meargă.

Tripz oftă.

– Ce-ai zice de Rudi Hammer? Boţmanul îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Rudi nebunu'? Te-ai ţicnit mai rău ca el!

Hammer era maistru în echipa de combatere a avariilor şi, în situaţia dată, părea cea mai bună alegere. Nu era lingău, nici măcar membru de partid şi, deşi vorbea foarte puţin, era simpatizat de toată lumea, poate datorită excentricităţii lui. Pasiunea sa era sticla. Se hotărâse să-şi păstreze îndemânarea de geamgiu, cu toată calificarea de mecanic, şi nimic nu-l putea opri. Superiorul îl muştruluise de multe ori pentru că-l prinsese dosind sticlă şterpelită în cabină; îl dusese şi la Theil din cauza asta. Sticla era periculoasă într-un spaţiu închis, mai ales dacă nava intra pe neaşteptate în luptă.

Era totuna. Nu lipseau cei care dădeau de înţeles că aparenta lui patimă nu era decât felul lui de a-şi păstra mintea întreagă.

– Nu te poţi bizui pe el, Oskar, ar putea să ne dea în gât secundului, insistă Brezinka.

Tripz clătină din cap.

– Îi urăşte pe ofiţeri, ştii şi tu, Rolf.

– Da, dar... Brezinka îşi caută cuvintele. Mă trec năduşelile numai când mă gândesc. Nu, mai bine să uităm toată povestea.

– Dacă Rudi are vreo îndoială, ştii la cine se duce mai întâi? nu se lăsă Tripz.

Boţmanul înghiţi în sec.

– Păi, la *mine.*

– Corect. Se aplecă şi-şi stinse ţigara. Am să-l pun în temă. Restul depinde de tine. Ştia că prietenul lui încă şovăie. Uite ce e, Rolf, am trecut prin multe împreună. Ţii minte când am vândut unui yankeu barca aia de pescuit care era a şefului căpităniei?

Şeful de echipaj zâmbi cu nostalgie.

– În zilele alea ar fi însemnat puşcărie, nu plutonul de execuţie.

– O să ne arunce ca pe nişte vechituri când se va termina porcăria asta. N-am de gând să-mi sfârşesc zilele pe un morman de gunoi, cerşind un colţ de pâine. Şi cred că nici tu?

Brezinka clătină din cap hotărât.

– Nu! La naiba, ai dreptate bătrâne. Hai să aruncăm o privire în lăzile alea. Făcu cu ochiul. Numa'aşa, de-al dracu'!

Râseră amândoi şi-şi strânseră mâinile cu un aer solemn.

– Nebunu' Rudi rămâne.

*

* *

Şedea, ca şi mai devreme, sprijinită pe perne. Chipul ei arăta palid în lumina cuşetei.

Hechler îl auzi pe sanitarul lui Stroheim părăsind cabina şi, după o uşoară ezitare, se aşeză pe marginea patului.

Erika îl privi şi remarcă:

– Pari obosit.

Văzu că fata îşi ţine mâinile sub cuvertură. Pentru cazul în care el ar încerca să i le atingă, gândi Hechler.

– Cum te simți? Ea zâmbi.

– Tangajul e îngrozitor. Aproape că mi-a fost rău. Citi îngrijorarea de pe chipul lui şi adăugă: Mă simt bine. Pe cuvânt.

Hechler auzi uruitul surd al instalațiilor şi țârâitul îndepărtat al unui telefon. Poate că-l căutau. Nu, telefonul roşu fixat lângă pat tăcea. Parcă în bătaie de joc.

Se apucă să-i explice că micşorase viteza pentru ca nava să ajungă în punctul de întâlnire la momentul stabilit.

Fata ascultă în tăcere, cu ochii nedezlipiți de chipul lui.

– Nu te-ai săturat de toate astea? Scoase o mână de sub pătură şi-l prinse de braț. Pentru tine nu se termină niciodată, aşa-i?

El îi privi mâna, aşa cum făcuse şi atunci pe puntea de comandă, prima oară. Delicată, dar fermă. Băgă de seamă că i-o strângea într-a lui.

– Ştii ceva despre povestea cu trimiterea avioanelor înaintea navei?

– Da. Amiralul a coborât să mă vadă. Simți că el era gata să-şi retragă mâna şi-i spuse: Nu, te rog rămâi aşa!

Hechler se strâmbă, nemulțumit.

– Mă port din nou ca un idiot.

Îi strânse mâna la rândul ei şi-i zâmbi.

– Un idiot simpatic.

– Crezi că planul e realizabil?

Şi-i imaginase pe cei doi piloți rătăcindu-se şi zburând în neştire, înainte să se prăbuşească în ocean.

Ea păru surprinsă, chiar mişcată că i se cerea părerea.

– Da, cred că se pot descurca. După aceea…

Hechler alungă problema din minte şi schimbă vorba:

– Vreau să te faci bine cât mai curând. Îi cercetă chipul, trăsătură cu trăsătură. Rândunica mea trebuie să se întoarcă acolo sus, unde se simte liberă. Aş vrea…

Fata îi simți ezitarea şi întrebă cu blândețe:

– Ai vrea ca eu să nu fiu acum aici, asta e? Veți intra în luptă, mai devreme sau mai târziu, şi te temi pentru mine. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu pe spate la loc. Chiar crezi că nu ştiu ce-ți trece prin minte? Te-am

urmărit, am ascultat ce spun oamenii tăi, am adunat crâmpeie despre tine, pentru că asta e tot ce am! Îşi îngropa capul în pernă. Nu pricepi, prostule, că vreau ca tu să mă placi! Începu să suspine; câteva lacrimi i se prelinseră pe obraz şi apoi pe pernă. Şi arăt groaznic. Cum ai putea să simți mai mult?

Hechler îi strecură o mână sub cap şi o întoarse cu fața spre el. Avea părul umed, iar la gât îi pulsa nervos o arteră. Simți nevoia s-o strângă la piept, să uite deznădejdea din ei şi povara copleşitoare a navei. Îi şterse uşor fața cu un colț de cearşaf şi-i şopti:

– Batista mea nu e destul de curată pentru asta! O văzu privindu-l cu buzele uşor întredeschise şi se grăbi să adauge: Nu arăți deloc groaznic. Nici dacă ai vrea, n-ai putea. Îi mângâie obrazul şi-i îndepărtă o şuviță de păr din ochi. Şi să ştii că-mi placi. Încercă să se stăpânească. Mai mult decât ar trebui. Ce noroc...

Ea îi acoperi gura cu degetele.

– Nu spune nimic. Nu acum. Lumea se prăbuşeşte în jurul nostru. Haide să păstrăm ceea ce avem.

Se trase mai aproape de el, acoperindu-i fața cu părul ei.

– M-ai salvat... N-am să uit niciodată. Doream să ştii asta.

Era prea mult pentru ea, şi Hechler simți cum somnul o biruie din nou.

O lăsă uşor pe pernă şi o înveli până la bărbie. Din cabina alăturată se auzi agitația zgomotoasă a sanitarului, probabil un semn că doctorul îşi începuse vizita.

Se aplecă şi-o sărută uşor pe buze.

În cealaltă cabină sună un telefon; se întoarse spre uşă în clipa în care sanitarul în halat alb se strecură înăuntru.

– Amiralul, domnule comandant.

Hechler înclină din cap şi-şi plecă încă o dată ochii spre chipul ei. Adormise, cu colțurile gurii încremenite într-un surâs firav.

Să păstrăm ceea ce avem.

Descoperi că se simțea împăcat cu acest gând, deşi, cu doar câteva clipe mai devreme, fusese convins că nu mai are pentru ce lupta.

Capitolul 13
REVELAȚII

Comodorul-interimar James Cook Hemrose aținti binoclul spre crucişătorul care se apropia şi îl urmări cum virează într-un arc larg, pregătindu-se să ia poziție la pupa lui *Pallas.*

Ar fi trebuit să se simtă pe deplin mulțumit, chiar mândru. Nou-venitul - cel de-al treilea vas din escadra sa - era *Rhodesia,* o navă grațioasă, armată cu douăsprezece tunuri de şase țoii. Rapidă şi destul de modernă după standardele războiului, era comandată de căpitanul Eric Duffield, din aceeaşi generație cu Hemrose; fuseseră chiar colegi la Dartmouth. Hemrose se strâmbă posomorât. Parcă trecuseră o mie de ani.

Zări licărirea diamantină a lămpii de semnalizare de pe vas urmată de anunțul maistrului-şef:

– Semnal de pe *Rhodesia,* dom'le comodor. „Suntem onorați să fim alături de voi!"

Hemrose ar fi vrut să-i dea un răspuns în bătaie de joc, dar era prea iritat. Ştia foarte bine că Duffield nu avea nici un motiv să se bucure că i se ordonase să vină aici, tocmai sub comanda lui. Fuseseră întotdeauna rivali. Chiar şi la femei.

– Confirmă de primire! spuse răstit.

Ciudat, deşi aceste crucişătoare din clasa *Mauritius* erau ceva mai mici decât nava lui, păreau mai mari şi mai zvelte.

Distrugerea convoiului de către corsarul german fusese o lovitură serioasă, cu atât mai mult cu cât neamțul era căutat de o mulțime de vase de război. Pe de altă parte însă, toată povestea nu făcea decât să-i întărâte şi mai tare; o simțise şi el când vizitase nava neozeelandeză *Pallas.* Toți erau plini de hotărâre şi dorință de răzbunare.

E drept, exista şi riscul apariţiei îndoielilor, chiar al scăderii încrederii, cu perspectiva retrimiterii lui la îndatoririle obişnuite. Încercă să nu se gândească la celălalt pericol important: promovarea lui temporară se putea duce pe apa sâmbetei. Scrâşni din dinţi. *Pentru totdeauna.*

Coborî binoclul şi privi noul crucişător care-şi continua ocolul, însoţit de un vârtej impresionant de spumă lăptoasă. Vremea era fără cusur. Cerul azuriu era limpede, iar razele soarelui scoteau în evidenţă puntea pătrată şi coşurile înclinate ale *Rhodesiei,* ca şi cele patru turele cu câte trei guri de foc. Când Duffield avea să-şi termine parada şi să-şi poziţioneze perfect nava în formaţie, fără îndoială că o să transmită un nou semnal. Ca să spună cât de rău îi părea că vânătoarea încetase. Ceea ce, bineînţeles, ar însemna exact contrariul.

Hemrose îl văzu pe comandorul Godson dând târcoale şi-l întrebă:

– La ce oră este prevăzută sosirea noastră la Simonstown? Comandorul îl privi cu un aer şovăitor. Hemrose devenise şi mai dificil de la aflarea „bombei", cum era numită la popota ofiţerilor. Godson îl înţelegea pe Hemrose, deşi în secret nu regreta câtuşi de puţin că fuseseră scutiţi să dea ochii cu o navă ca *Prinz Luitpold.*

– Vom acosta mâine la ora şaisprezece. Hemrose întorsese noua situaţie pe toate feţele. Primiseră un mesaj interminabil din partea Amiralităţii, plus un şi mai lung raport informativ. Totul era destul de limpede. Trebuia să-şi înfrângă dezamăgirea, chiar şi orgoliul, şi să recunoască. Un submarin american apucase să transmită un scurt semnal de urgenţă în care anunţa că este în contact cu corsarul. A urmat un mesaj şi mai laconic, prea trunchiat însă pentru a putea fi decodificat cum se cuvine. Fusese ultimul lui cuvânt.

Când, în sfârşit, vasele militare americane au ajuns în zonă, n-au găsit, după o zi întreagă de căutări, decât o pată de ulei lată de două mile şi câteva aşchii de plută de felul celei folosite în interiorul, submarinelor pentru diminuarea condensului. Mai târziu, după încă o zi de explorări, una

dintre nave a cules câteva rămăşiţe omeneşti. După relatările tuturor martorilor, rămăşiţele îngrozitoare nu le putuseră da alte indicii, decât că aparţineau unor nemţi.

Se ştia că submarinul american se ciocnise cu un cargou care nu izbutise să oprească după ce avuseseră un scurt contact radio. Comandantul american anunţase că se întoarce la bază în imersiune incompletă din cauza avariilor suferite de cocă şi hidroglisoare.

Hemrose analizase radiogramele cu multă atenţie. ÎI chemase apoi pe comandorul neozeelandez Chantrill pentru consultări.

Acesta comentase filozofic: „Deci yankeul a încasat o salvă norocoasă. Ne-a tras-o. Da' 1-a şi costat..."

Hemrose se prăbuşi în scaunul de pe puntea de comandă şi zise:

– Toby, transmite o radiogramă la Simonstown. Escadra se va alimenta la sosire. Dar de pe *şlepuri,* nu la cheu! îşi plesni palmele: Vreau să fiu gata să ies în larg la prima ştire.

Godson deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Era clar că va mai trece multă vreme până când şeful lui va accepta inevitabilul. În cele din urmă îndrăzni:

– N-o să le convină, domnule comodor.

Hemrose se lăsă să alunece din scaun.

– Tot statul-major al navei să vină imediat în camera hărţilor, se răsti el. Am o *presimţire* în legătură cu ticălosul ăsta de neamţ.

Câteva minute mai târziu îşi privea echipa în umbra răcoroasă a spaţioasei camere a hărţilor. O colecţie destul de amestecată, gândi Hemrose. Dar trebuia să admită că se descurcaseră bine în noul lor rol. Până şi preotul, care născocise un soi de dosar special cu rapoarte de observare şi informaţii din surse neutre. Totul se potrivise neaşteptat de bine, până la veştile despre submarin.

Ştia că sunt cu ochii pe el, încercând să ghicească în ce toane se află. Asta îi convenea. Considerase întotdeauna că teama subalternilor este cel mai bun aliat în conducerea operaţiunilor militare navale.

Ofițerul cu navigația avusese grijă să actualizeze zilnic hărțile, adăugând convoaiele, grupurile de escortoare şi navele străine izolate aflate pe oceanul care prin întinderea lui atingea două continente.

Era însemnată chiar şi poziția unei nave-spital singuratice. Acestea se găseau în permanență în pericol. Un comandant de U-boat putea scufunda una din greşeală doar pentru că nu avea răbdare să-i identifice însemnele de recunoaştere sau punțile, întotdeauna puternic luminate în timpul nopții. Altul, aflat în drum spre bază, putea face acelaşi lucru numai pentru că acțiunea lui de căutare a victimelor fusese recompensată insuficient.

Hemrose şi-l imagină pe căpitanul german. Nu, nu era genul care să scufunde o navă-spital, cu încărcătura ei de bolnavi şi răniți. Hemrose nu-l admira câtuşi de puțin pe Hechler. Nici măcar nu ştia altceva despre el decât datele oferite de rapoartele informative şi articolele din ziare. Cunoştea însă meritele lui de marinar curajos. Nu putea uita cum se clătina nava sub biciuirea teribilă a tunurilor de opt țoli. Hechler era dintre cei care aveau curajul să rişte; nu şi-ar fi pus reputația în joc omorând răniți fără apărare.

– Ce ştim până acum, domnilor? întrebă. Ce ştim *cu adevărat!* Cum nu primi nici un răspuns, continuă: Au fost pescuite câteva cadavre de nemți, dar nu putem avea siguranța că erau de pe *Prinz Luitpold.* Şi chiar aşa, e posibil ca nava să fi fost doar avariată şi să se fi pus între timp la adăpost, pregătindu-se să reintre în luptă când va fi în stare.

Ofițerul cu navigația, un locotenent tinerel, care-şi dovedise calitățile, convingându-l până şi pe Hemrose, îndrăzni:

– Eu cred în ultima variantă, domnule comodor. Nava a suferit unele stricăciuni şi se îndreaptă din nou spre bază. Privi spre ceilalți ca şi cum le-ar fi cerut sprijinul. Şi de ce nu? Au făcut praf un întreg convoi şi alte câteva nave pe deasupra, aşa că vor fi întâmpinați ca nişte eroi la întoarcerea în Norvegia, sau mai ştiu eu unde.

Hemrose înclină din cap, fără ca trăsăturile lui aspre să lase să se înțeleagă mai multe.

– Bine gândit, pilotule. Dacă e aşa, flota de apărare va pune în sfârşit laba pe ticăloşi. Privi în jur. Alte păreri?

Preotul îşi drese glasul:

– Dar dacă corsarul este încă în libertate, domnule? Încotro se va îndrepta? De unde va lua combustibil?

O întrebare a dracului de bună. Văzu că preotul se crispează la auzul remarcii lui grosolane, cum de altfel se şi aştepta. Probabil că se vor năpusti asupra marelui convoi cu trupe, deşi eu unul cred că au cam întârziat. Escorta a scufundat deja două U-boat-uri şi n-a pierdut până acum nici o navă.

Ofițerul cu navigația bătu cu degetul pe hartă.

– Să nu uităm convoiul cu minereu de fier, domnule comodor. Trebuie să fi ajuns pân-acum în apropiere de Falklands. Ridică harta şi privi dedesubt. Ar mai fi cele două plecate din Durban, ambele spre Regatul Unit, şi, desigur, masivul convoi cu petrol din Golf.

Hemrose îşi imagină rețeaua traseelor urmate de convoaie spre şi dinspre Marea Britanic. De-a lungul a două războaie, aceste aceleaşi artere vitale aproape că fuseseră tăiate. Dacă se va întâmpla aşa ceva, țara lui şi, în consecință, aliații ei slăbiți vor fi doborâți cu uşurință. De prea multe ori convoaiele distruse în Atlantic depăşiseră capacitatea lor de a le înlocui. Fusese o bătălie înverşunată încă din prima zi, iar pierderile deveniseră înspăimântătoare. Şi totuşi, oamenii continuau să ia drumul mării, iarăşi şi iarăşi, cu doar câteva nave de escortă improvizate la repezeală care să-i apere sau să piară o dată cu ei.

Se închipui pe sine la bordul lui *Wiltshire,* un corsar singuratic, asemenea navei lui Hechler. *În libertate* - cum se exprimase preotul. Nu-i displăcea. Dar „slujitorul Domnului" pomenise de aprovizionarea cu combustibil. *Prinz Luitpold* trebuia să dea o lovitură zdravănă înainte să se întoarcă acasă. Minereul de fier?

Studie cu atenție harta, pe care umbra lui se desena ca un nor. Pe vremuri, fierul ar fi fost vital, acum, nu. Doar dacă Mister Hitler n-avea de gând să scoată din joben vreun alt iepure. Ruşii îşi continuau înaintarea, iar Aliații se pregăteau să traverseze Rinul. Părea încă greu de crezut, după toată suita de retrageri şi greşeli stupide.

Poate convoiul de la Durban, atunci? Cercetă însemnările navigatorului bătute la maşină: ore, zile, date meteo şi chiar informații despre navele de escortă.

– Eu aş miza pe lozul cel mare, spuse hotărât. Dădu la o parte hărțile de deasupra. Tancurile petroliere. Este totuşi convoiul cel mai de preț, oricât ar bate câmpii ziarele.

– Dar asta ar însemna un risc enorm, domnule, îşi dădu cu părerea comandorul. Văzu furia mocnită din privirea lui Hemrose şi ezită: Pentru nemți, vreau să spun…

– Sigur că asta ar însemna. Se îndreptă de spate, decis ca în cel mai scurt timp să tragă o duşcă de gin ca să-şi mai limpezească gândurile, apoi continuă: În caz că se grăbeşte să pornească în căutarea convoiului, ar putea fi surprins de partea cealaltă a Capului Bunei Speranțe.

– Dar dacă Guvernul şi Comandantul Suprem au prevăzut asta, e clar că…, interveni din nou comandorul.

Hemrose îi zâmbi îngăduitor. Stupiditatea lui Godson era oarecum liniştitoare. Notă faptul că nici unul dintre ei nu mai continua să susțină că *Prinz Luitpold* fusese distrus şi că-şi pierdeau timpul.

Înclină din cap aprobator; hotărârea era luată.

– Ai transmis mesajul la Simonstown? Comandorul oftă.

– Totul e aranjat, domnule. Hemrose îşi frecă palmele.

– Adunarea comandanților imediat după ce ancorăm!

Navigatorul îşi ridică ochii de pe hartă şi întrebă simplu:

– Dar dacă ne înşelăm, domnule comodor? Hemrose nu se grăbi să răspundă.

– Vrei să spui dacă *eu* mă înşel, pilotule?

Râseră cu toții, politicoşi.

Hemrose îşi scoase chipiul şi-l studie. Nu i-ar sta rău cu încă un rând de frunze de stejar, gândi el.

– Nevastă-mea n-ar fi deloc încântată, spuse.

Nici unul dintre cei de față nu crezu că vorbeşte serios.

*

* *

Korvettenkapitän Josef Gudegast stătea cu mâinile în şolduri şi aştepta ca piloții celor două Arado să mai mâzgălească două-trei notițe în caietele lor. Deşi părea să urmeze o nouă zi călduroasă, în postul de observare aerul zorilor era rece şi umed. Uşa masivă de oțel culisă uşor într-o parte şi Gudegast zări silueta comandantului profilându-se pe cenuşiul posomorât al cerului.

– Sunt aproape gata, dom'le comandant.

Hechler aruncă o privire celor doi piloți care luaseră poziție de drepți.

– Pe loc repaus!

Ştia că Gudegast se va ocupa de tot. O mai făcuse de multe ori, însă piloții erau obligați să-şi cunoască misiunile. Ambele hidroavioane fuseseră uşurate de tot ceea ce era inutil. N-aveau să transporte nici măcar bombe.

Leitner precizase iritat atunci când se pusese problema: „Avem de gând să folosim stația radio, nu să-i facem praf antena!"

Acum era sus, pe puntea lui, nerăbdător, dornic să pornească acțiunea.

Hechler recapitula: cele două avioane urmau să amerizeze pe o fâşie îngustă de apă, aflată la adăpost, iar desantul să pornească imediat spre țărm în bărcile pneumatice din cauciuc. Avioanele aveau să fie pline ca nişte cutii de sardele, gândi el. Şovăise îndelung asupra alegerii Oberleutnantului Bauer ca responsabil al misiunii. Numirea lui părea justificată, din moment ce era specialist în transmisiuni. Totuşi, avea destul de puțină practică în teren, aşa că adjunctul lui urma să fie un maistru cu experiență. Opt oameni cu totul, exceptând piloții. Buletinele informative erau ferme în privința stației radio. Nu funcționase niciodată la întreaga capacitate, iar rapoarte demne de încredere susțineau că inamicul intenționa transformarea ei într-un radiolocator gigantic. Invadarea

Europei o preschimbase într-un lux nedorit. Pe colțul de stâncă se găseau doar trei oameni. Gudegast comentase odată: „Ce război mai e şi ăsta. S-ar putea ca nenorociților de-acolo să nu le spună nimeni când s-a sfârşit totul sau cine a învins!"

Theil se oțărâse la el: „Războiul se va termina pentru *ei* dacă vor încerca să saboteze stația!"

Sărmanul Theil... Părea şi mai încordat, iar ridurile de la colțurile gurii i se adânciseră.

– Buletinele meteo sunt promițătoare, spuse Hechler. Privi cele două avioane şi îşi reaminti cum se înfuriase Leitner când îi sugerase că ar fi mai potrivit să fie trimis noul Arado, iar celălalt - pe deplin operațional - să rămână la bord pentru orice eventualitate.

Leitner strigase: „Asta este atitudine defetistă, căpitane! Pentru un om de acțiune prudența ta mi se pare exagerată! Avionul cel nou va fi folosit *când voi spune eu!"*

Şi el părea să stea ca pe ghimpi. Perspectiva acțiunii, lipsa aparentă a vreunui semn din partea inamicului - era ca şi cum navigau pe o ceață de nepătruns.

Hechler privi ceasul din perete: cinci minute. Dădu din cap spre piloți.

– Succes!

Îşi aminti de scrisorile pe care le trimisese părinților celor care pieriseră în Baltica. Chipurile lor i se şterseseră deja din memorie. Îşi stăpâni cu greu un fior.

Se îndreptă spre puntea prova şi observă că oamenii de veghe şi echipele de servanți se îmbulzeau spre posturile de luptă.

„Uite-l pe comandant!" Aproape că le putea auzi şoaptele. „Arată îngrijorat?"

Aşteptă ca un marinar să şteargă umezeala de pe scaunul metalic, apoi se aşeză.

Korvettenkapitän Werner Froebe avea cartul de dimineață. Îmbujorat în aerul rece, stătea cu mâinile-i uriaşe căuş în jurul repetitorului giro de parcă ar fi fost o ceaşcă de cafea. Tânărul Jaeger se afla în apropiere, gata să transmită ordinele, să observe şi să învețe. Părea că se

maturizase brusc după episodul cu barca de salvare şi cel cu convoiul.

Hechler se gândi la cei doi supraviețuitori. Bătrânul boțman zăcea încă într-un soi de buimăceală, iar Stroheim spunea că rareori era atent la ceea ce se întâmpla în jur. Celălalt, camaradul lui mai tânăr, pe nume Ames, îşi revenise complet. Hechler îşi aminti cadavrele purtate de valuri... De parcă cineva ar putea rămâne nemarcat de o asemenea experiență.

Theil veni lângă el pe grătare, reglându-şi puternicul binoclu cu degete nervoase.

Hechler îi aruncă o privire.

– După ce dăm de convoi, Viktor, ne putem întoarce acasă. O să ne croim drum prin mijlocul flotei engleze, dacă va fi nevoie.

Primul Arado prinse viață, împrăştiind în aer mirosul pătrunzător de benzină cu cifră octanică ridicată. Elementul-surpriză era totul. Greu de crezut că cei care serveau stația radio ar fi putut bănui măcar ce s-a abătut asupra lor. La urma urmei, aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

Un telefon zbârnâi scurt şi marinarul care răspunse strigă:

– Totul e gata, dom'le comandant!

Hechler şi-l imagină pe Leitner pândind de sus, din cuibul lui blindat. Dar nu se întoarse să se uite.

– Porniți!

Avionul mugi pe catapulta abruptă, plonja nesigur spre apă, apoi prinse puteri şi se înălță, în sfârşit, îndepărtându-se de nava care înainta la pas.

Se auziră voci dinspre scara de la tribord.

– Aveți un vizitator, domnule comandant, anunță Jaeger.

Hechler se răsuci tocmai la timp ca să prindă nemulțumirea încruntată a lui Theil şi rânjetul fugar al unui semnalizator.

Erika Franke traversă puntea de comandă cu băgare de seamă. Se sprijini de un montant să-şi tragă sufletul, cu părul revărsat peste gulerul hainei. Hechler îi oferi brațul şi

o conduse până la scaun. La un moment dat ridică privirea spre puntea lui Leitner şi i se păru că vede chipiul amiralului dispărând în grabă din vedere.

– Cum te simți? o întrebă.

Observă felul în care-şi proteja locul rănit şi se întrebă de ce venise. Urcase toate scările alea şi era încă atât de slăbită de pierderea de sânge...

Fata se aşeză pe scaunul metalic şi îşi îngropa bărbia în eşarfă.

– Doctorul a spus că nu e nici o problemă. Urmări cum cel de-al doilea Arado se îndepărta vâjâind, vopseaua de camuflaj făcându-l să pară contopit cu apele întunecate. Deja mă simt mai bine.

Hechler îl auzi pe Froebe:

– Camera de filmat e din nou pe fază, după câte văd! Pe Dumnezeul meu, o să ajungem cu toții stele de cinema!

Hechler o privi şi descoperi că prezența ei îl putea face să se rupă de problemele imediate. Următoarea întâlnire de aprovizionare. Convoiul. Prețul în nave şi oameni. Poate că după aceea Leitner va fi în sfârşit mulțumit. Ar trebui să fie.

– Arăți prea bine, îndrăzni el. Ți-a revenit şi culoarea în obraji...

Fata îşi întoarse ochii spre căpitan şi câteva clipe fură prinşi amândoi într-o mreajă, ca o îmbrățişare fizică, deşi nici unul dintre ei nu se mişcase.

– De la postul de transmisiuni, dom'le comandant, strigă un marinar. Au interceptat un mesaj şi cer instrucțiuni.

Hechler făcu un semn din cap.

– Du-te tu jos, Viktor. S-ar putea să nu fie nimic important, dar avem nevoie de orice informație care apare.

Se gândi la comentariul sarcastic al lui Froebe şi apoi la sfârşitul oribil al submarinului de aprovizionare. Inițial, Leitner spusese că femeile din echipa de filmare, împreună cu bobinele trase, aveau să fie transbordate pe vasul de aprovizionare. Fusese prevăzut ca „vaca-de-muls" să se întoarcă la bază şi să-şi completeze stocul de combustibil. Bănuia că cele două femei nu erau câtuşi de puțin încântate: nevoite să aştepte o altă întâlnire, aveau dinainte

şi perspectiva unei noi bătălii. Cu puțin noroc, puteau scăpa cu fața curată. Toate escortoarele grele ale inamicului însoțeau marele convoi cu trupe, iar alte unități înaintau în viteză spre Nord, cu cine ştie ce misiuni. Era foarte probabil ca, în ciuda importanței lui, convoiul de tancuri petroliere să nu se poată bizui în lunga cursă spre Biscaya decât pe viteză şi pe o escortă modestă.

Fata continua să-l privească; ochii ei căprui păreau deosebit de luminoşi, în pofida umbrelor pâcloase ale dimineții.

– Parcă nu se mai sfârşeşte. Iar şi iar, la infinit...

Puse mâna pe balustrada de sub geamul comenzii, la doar câțiva centimetri de-a lui.

– Avioanele au dispărut din vedere, dom'le comandant! anunță o altă voce.

– În regulă.

Hechler se uită la mâna ei. Încerca o suferință aproape fizică. Dar nu se mai simțea ridicol, chiar dacă şi acum orice fel de viitor i se părea un vis fără rost.

– Îți pare rău după ea? întrebă Erika cu glas scăzut. Hechler făcu ochii mari.

– Nu. Adică... nu sunt sigur. Dacă aş spune că viața mea în afara acestei nave nu a însemnat nimic, ar fi ca o trădare... o jignire nedreaptă.

Cuvintele păreau să țâşnească din el. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de deschis cu cineva. Era ca şi cum şi-ar fi lepădat hainele şi-ar fi rămas fără apărare.

– Ştiu la ce te gândeşti, Dieter, spuse ea. Dar greşeşti. Te apreciez cu atât mai mult pentru sinceritatea ta şi pentru simțul onoarei.

Hechler abia dacă îşi dădu seama că-i spusese pe nume şi că, preț de câteva clipe, degetele ei zăboviseră pe încheietura mâinii lui.

– N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, adăugă Erika. Îşi retrase mâna şi se înfiora. Mă vei sili să spun? N-ai să mă disprețuieşti dacă-ți spun?

El o privi. Siluetele de pe puntea de comandă păreau fluide, asemenea umezelii de pe piesele metalice.

– Nu te voi sili. Am s-o spun eu, indiferent dacă se cade sau nu.

– Putem hotărî împreună, răspunse ea.

– Adevărat. Privi într-o parte, speriat că nepriceperea lui în găsirea cuvintelor ar putea-o face să se răzgândească. Te doresc.

Sunase atât de searbăd şi stângaci, încât ridică ochii spre ea, aşteptându-se să citească supărare sau dispreț. Fu surprins de fericirea din privirea fetei, o strălucire ca aceea de-atunci, în cabina lui.

– E tot ceea ce mi-aş fi dorit să aud, şopti Erika. Ştiam că se întâmplă ceva, am simțit de la început. Scutură din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă. Trebuie să stăm de vorbă.

Vocea lui Jaeger îi întrerupse:

– Postul de transmisiuni, domnule comandant, îi întinse receptorul, cu ochii la fată.

– Domnule căpitan? Era Theil.

– E doar un post de radio brazilian, domnule.

Părea iritat, ca şi cum pentru o asemenea problemă ar fi trebuit trimis un ofițer aspirant şi nu el.

Hechler scrută orizontul. Lumina devenea tot mai puternică, încercă să analizeze situația. Până la avanpostul radio erau o sută de mile. Trebuie că avioanele au ajuns deja. Va mai aştepta cinci minute, apoi cu toată viteza înainte. *Prinz,* va fi acolo în trei ore. Până atunci... - privi spre scaun, dar era gol. Se uită la Jaeger.

– A coborât, domnule comandant.

Vorbise cu aparentă nepăsare, dar pe chipul lui fraged se puteau citi o mie de întrebări. Ceva ce merita să-i povestească tatălui său erou, dacă vor ajunge vreodată acasă.

Îl auzi pe Theil bombănind uşor în telefon. Părea nervos.

– Nu contează, Viktor, îi spuse. Verifică. Poate că afli ceva, cine ştie. Puse receptorul în mâna lui Jaeger. Transmite-i ofițerului cu navigația să vină aici.

Zâmbi când văzu că Gudegast era deja prezent. Tocmai îndepărta învelitoarea de pânză de pe harta operativă, după ce mai întâi aruncase o privire pe cerul senin.

– Ce părere ai?

Gudegast îşi împinse buza de jos în afară, astfel că barba încâlcită şi pestriță se răsfiră peste uniformă.

– Acum, dom'le comandant.

Hechler încuviință. Postul lor de transmisiuni ar fi recepționat orice semnal de alarmă transmis de pe insulă în cazul în care misiunea eşua. Desigur, exista şi posibilitatea ca cei doi piloți să se fi rătăcit. Văzu expresia de pe fața lui Gudegast şi ştiu că aşa ceva era foarte puțin probabil.

– Preia comanda. Maşinile cu toată viteza înainte! Atenționează-i pe cei de la radar şi spune-i ofițerului cu artileria să-şi adune oamenii pentru debarcare.

Hechler nu se număra printre cei care aveau să pună piciorul pe țărm. Nimic nu mai era sigur. Ar fi simțit însă o mare uşurare să calce iarăşi pe uscat. împreună cu ea. Mână în mână. Doar câteva clipe, ca o himeră. Izbutise să-i spună. *Te doresc.* Îşi analiză sentimentele şi cuvintele i se părură mai grăitoare ca niciodată. Era adevărat. Se lăsă în scaunul metalic. Fusese iubită, poate chiar căsătorită. Reflectă din nou. La urma urmei, nu era câtuşi de puțin un vis.

*

* *

Theil privea umerii încovoiați ai transmisionişti lor şi asculta murmurul continuu al semnalelor Morse şi paraziților din difuzoare. Ofițerul de serviciu, tânărul Leutnant zur See Ziegler, se uita la el îngrijorat:

– Nu sunt sigur, domnule... Şeful meu nu mi-a dat nici o instrucțiune...

Theil îl țintui cu privirea.

– Rezolv eu asta!

Încercă în zadar să deschidă uşa biroului personal al lui Bauer, apoi zgâlțâi clanța furios.

– Este... e încuiată, domnule, se bâlbâi Ziegler.

– Văd şi eu, nătărăule!

Îşi dădea seama că exagera, dar nu se putea stăpâni. Poate din cauză că îl văzuse pe Hechler cu fata aia. Doar e însurat! Ce-o fi în capul lui?

– Dă-mi cheia!

Tânărul ofiţer forţă un sertar şi i-o înmâna. Theil observă că avea agăţată o etichetă roşie. Asta însemna că putea fi folosită numai în cazuri de extremă urgenţă. Scrâşni din dinţi. Ce nerozie să-ţi închipui că în ultimele clipe ale unei nave i-ar mai păsa cuiva de etichete colorate.

Trânti uşa după el şi se prăbuşi în scaunul lui Bauer. Curios, din momentul preluării navei de la constructori nu mai pusese piciorul aici. Un loc tainic. Un adevărat „centru nervos".

Îşi recapătă calmul şi inspiră adânc de câteva ori.

Pe birou trona fotografia înrămată a unui tânăr ofiţer de marină. O privi îndeaproape şi mormăi. Era Bauer în persoană. Tipic pentru el. Se gândi la izbucnirea lui Stroheim din careu şi la privirile încremenite ale celorlalţi ofiţeri în timp ce doctorul făcea propagandă inamicului în gura mare. Nici nu-i de mirare că britanicii revendicau tot felul de victorii, pentru ei şi aliaţii lor. Contau pe fraieri ca Stroheim care să-i asculte şi apoi să răspândească otrava.

Mai era o cheie pe şnur, mult mai mică decât prima.

Theil trase cu urechea la susurul harnic de dincolo de uşă, din camera transmisioniştilor. Îşi reluaseră lucrul, fiecare gândindu-se probabil la stânjeneala tânărului ofiţer pe care-l pusese la punct. „Las' c-o să-i prindă bine", îşi spuse fără părere de rău. „Toţi am trecut prin aşa ceva". Băgă cheia în broasca unui sertar metalic şi-şi ţinu răsuflarea când auzi declicul.

Era comandant secund. În timpul luptei, locul lui era la postul de combatere a avariilor, pe când Hechler stătea de regulă neclintit pe puntea deschisă, disprețuind siguranța blindajului masiv al postului de observare. Theil se gândise adesea la asta. Bănuia că şi altor ofiţeri aflaţi în situaţia lui le-ar trece prin minte posibilitatea deloc de neglijat de a îmbrăca uniforma comandantului căzut la datorie.

Chiar şi Leitner putea să moară în luptă. Theil se închipui dintr-o dată întors acasă în Schleswig-Holstein pentru a fi decorat de Conducătorul însuşi.

Mâna i se opri şovăind pe un dosar rozaliu, a cărui copertă era împodobită cu pajura nazistă şi ştampila Serviciului de Informaţii al Marinei. Îl deschise cu o mişcare, şi inima îi îngheţă. Numele lui era caligrafiat în partea de sus a paginii. Numărul matricol, gradul, data numirii în funcţie, totul... Până şi fotografia din ziua în care se îmbarcase pe navă. Îşi simţi degetele ca paralizate, incapabile să întoarcă foile. Vru să încuie sertarul şi să plece imediat. La naiba cu transmisia brazilienilor! Sub prima pagină se găsea un raport informativ, bătut de curând la maşină pe hârtie fină. Privirea i se începţoşa pe măsură ce-l parcurse începând cu partea de jos, unde semnătura lui Leitner era dublată de cea a lui Bauer.

În capul paginii era numele Brittei. Pe lângă câteva trimiteri la dosarul personal nu părea să mai fie mare lucru, cu excepţia unui rând care-i îngheţă sângele în vine: *Cazul nu mai este de competenţa Serviciului de Informaţii al Marinei. Subiectul a fost arestat de Gestapo.*

Theil nu-şi mai amintea când a încuiat sertarul; nici măcar cum a ieşit bâjbâind din birou.

Tânărul ofiţer luă poziţie de drepţi şi-i raportă:

– Nu am mai recepţionat nimic de la staţia aia, domnule. Pot să...

Privi înmărmurit la Theil care, după ce trecu poticnindu-se pe lângă el, părăsi postul de transmisiuni.

Secundul îşi croi drum până pe covertă şi se rezemă pentru câteva clipe de mânerul de siguranţă al unei porţi etanşe.

Britta arestată. Închise ochii strâns şi se strădui să-şi reamintească chipul ei, aşa cum arăta ultima oară. Nu izbuti să vadă decât casa goală şi florile uscate, vecinii pândind din dosul perdelelor şi doctorul cu sfaturile lui grijulii.

Simţi nevoia să urle în gura mare. Ştiuseră cu toţii, trebuie să fi ştiut. Leitner, şi târâtura de Bauer... Se gândi

la Hechler, cu mintea înnebunită ca un animal prins în cursă. O fi ştiut şi el, probabil i se spusese cu câteva săptămâni în urmă.

Rămase cu gândul la Gestapo. Evitase întotdeauna contactul cu aceştia, ca mai toți ceilalți. Activitatea lor nu fusese întotdeauna atât de discretă pe cât şi-ar fi dorit-o ei, dar treaba asta îl lăsase rece.

Auzise totuşi unele lucruri. Torturi şi violență în interesul cauzei. Îi revăzu în minte chipul, ochii rugători, vânătăile de pe corp, după ce încercase să afle ce se întâmplase cu părinții ei.

Gestapo. Încetase să mai fie doar un cuvânt. Era moartea însăşi.

Nava începu să se clatine şi să trepideze în jurul lui şi ştiu că măriseră viteza spre mica insulă. .

Ce să facă? Ce să spună?

Privi neajutorat în toate părțile, cu mâna încleştată de balustradă, de parcă altfel s-ar fi putut prăbuşi.

Britta era moartă, sau poate chiar în clipa aia implora clemența călăilor ei.

– Nuu!

Țipătul tăie aerul, dar se lovi de blindajul de oțel. Prins în cursă şi agonizând, asemenea lui.

Capitolul 14
„AUF WIEDERSEHEN..."

Oberleutnant Hans Bauer coborî cu paşi mari panta abruptă şi stâncoasă, cercetând cu atenție cele două hidroavioane care se legănau ridicate de valuri. Păreau în siguranță, amarate cu micile lor ancore şi cu piloții rămaşi la bord pentru cazul în care marea ar fi devenit agitată.

Bauer stătea cu picioarele răşchirate; cizmele negre arătoase completau de minune uniforma perfect ajustată. Pistolul greu d la brâu, ca şi eşarfa de mătase aruncată neglijent în jurul gâtului îi dădeau un aer impresionant, sau cel puțin aşa îşi închipuia. Se bucurase de fiecare clipă a acțiunii, terminând cu punctul culminant când cele două ambarcații de cauciuc asaltaseră țărmul şi oamenii săi îi înconjuraseră pe prizonieri.

Mersese aproape perfect, deşi lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată. La stația radio existaseră două persoane în plus. Acum ştia că fuseseră mecanici lăsați acolo pentru întreținere.

Bauer se gândea la ce-o să-i spună contraamiralului. Leitner îi va recompensa decizia rapidă după cum merita. Îşi îngustă privirea pentru a urmări înaintarea spre ostrov a siluetei suple a crucişătorului. Viteza putea fi ghicită numai după valul de provă. Îşi spuse că trecuseră parcă ani de când abia o zărise, în lumina slabă a zorilor, şi până ce aceasta se conturase pe deplin. Revăzu debarcarea. Se însufleţise când alarma anunță apariția celor doi. Da, Leitner avea să fie mulțumit. Se încruntă. În ce-l privea pe căpitan, nu era atât de sigur.

Se întoarse pentru a contempla baza distrusă. Cizmele scrâşniră pe pământul pietros. O clădire creață, lungă şi bombată, căreia englezii îi spuneau cabana Nissen, şi două

antene radio. Una mică, cealaltă foarte înaltă şi delicată. Era un miracol cum de rezistaseră furtunilor.

Îşi zări doi dintre oameni cu câte un Schmeisser în mână şi se felicită pentru alegere. Selecționați cu grijă. Buni membri de partid. Era corect să profite de această operație măruntă, încă evident vitală.

Alături de clădire zăcea un cadavru acoperit cu un cearşaf fixat cu pietroaie. Era unul dintre mecanicii vizitați care văzuse cum decurge debarcarea, se întorsese, se strecurase printre camarazii zăpăciți, rupând-o la fugă înspre clădire. Bauer nu ştia nici acum dacă alergase pentru a trimite un mesaj, un avertisment, sau pentru a distruge aparatura.

Îşi aminti propriile lui sentimente când greul Luger scuipase glonțul. Omul se rotise în loc. Ochii i se măriseră de groază în timp ce se prăvălea, lovindu-se şi fărâmițându-se în josul pantei. Apoi, ceilalți se strânseseră grămadă îngroziți şi şocați, privind țintă armele îndreptate spre ei şi trupul împrăştiat al camaradului mort.

Bauer le spusese să se supună ordinelor fără crâcnire, iar după ce clădirea a fost cercetată în întregime şi stația verificată de eventualele stricăciuni, îi îngrămădise într-o magazie, lăsându-i sub pază.

Îşi potrivi cascheta într-o poziție mai elegantă, aşa cum o purta şi contraamiralul. Ce ofițer distins! Un adevărat exemplu.

Zări un subofițer, un tip întunecat, numit Maleg, care cobora panta cu două grenade legănându-i-se la şold. Nu era unul dintre cei aleşi de Bauer pentru raid. Se gândi la Theil, cel care indicase participanții. Bauer era foarte mulțumit că nu întreținuseră alte relații decât cea de la superior la subordonat.

Avusese totul pe mână şi se comportase ca un prost, în loc să beneficieze de avantajele majore ale poziției. El datora totul Patriei. Totul. Cum putea să fie prietenul unui sperjur, al unui trădător? Ar fi trebuit să-şi cunoască soția mai bine decât oricine, îi scăpă un suspin. Iar el...

Subofițerul salută.

– Îl înmormântăm?

Bauer îi aruncă o privire înghețată.

– O vor face prizonierii. Aşa o să-i piară oricui cheful de vreo faptă necugetată.

Maleg privi în zare, înspre crucişător. Nu găsiseră nici arme, nici mijloace de distrugere. Ba chiar şi prizonierii erau civili paşnici. Fusese în întregime vina locotenentului, însă orice consecințe se vor răsfrânge asupra lor. Trase concluzia că lui Bauer îi place să ucidă. În nişte împrejurări ceva mai favorabile i-ar fi împuşcat pe toți. Îi cunoştea el bine pe ofițerii tip Bauer. Cum naiba se căptuşise cu ăsta?

Mai târziu, când prizonierii săpau în pământul pietros cu târnăcoape şi cazmale, Bauer intră în stația dezafectată, uitându-se cu dezgust la fotografiile obscene de pe pereți. Nuduri. Femei despuiate cu sâni opulenți. Decadent. Cum credeau, chiar fiind aliați cu yankeii, că or să câştige războiul?

La Dresda fotografiase casa părintească. Portretele strămoşilor. Ofițeri mândri, acoperiți cu decorații. O moştenire care îi amintea în permanență ce are de făcut şi ce-i rezervă viitorul. Leitner îi promisese o avansare cu acordul conducerii navale imediat ce vor ajunge în primul port sigur. Bauer nu era atât de orb încât să nu fi văzut relațiile dintre aghiotantul Theissen şi contraamiral, însă nimic nu-i putea atenua flerul şi calitățile de comandant.

Maleg îl studia. Se bucură când vasul veni mai aproape. *Prinz* îi era cunoscut, acolo lucra. La popota subofițerilor avea o mulțime de prieteni. Pufni la mirosul de cafea proaspătă ce venea dinspre coş. Era uluitor. Aveau cafea proaspătă şi mormane de conserve cărora aproape le uitase gustul. Se gândi că ar fi bine să ia câteva cu el, pentru popotă. Încercă să nu se lase influențat de un număr vechi al ziarului *Daily Mail* pe care-l găsise în dormitor. Ştia englezeşte destul de bine însă, chiar dacă n-ar fi ştiut deloc, hărțile frontului şi fotografiile însoțite de articole-bombă vorbeau de la sine. Se spunea că Aliații intraseră în Franța şi Belgia, iar Germania abia mai rezista în câteva puncte izolate din Anglia şi Pas de Calais. Fabricile de rachete şi

bombe zburătoare, mult lăudatele arme secrete, fuseseră cucerite, iar amenințarea lor înlăturată pentru totdeauna. Nu putea fi adevărul adevărat. Se menționa că patru sute de mii de militari căzuseră prizonieri. Nu-i aşa că nu era adevărat?

Pe deasupra, ziarul nu era nou. Ce se întâmplase cât timp atacaseră convoiul? Se considera un bun subofițer, aşa că distruse ziarul înainte să-l vadă şi ceilalți.

Ciuli urechile auzindu-l pe Bauer cum citeşte cu glas sonor dintr-o carte de rugăciuni în timp ce oamenii ceilalți stăteau sprijiniți în mânerele cazmalelor. Îi veni să scuipe. Ucizi un om, apoi îl petreci cu tot respectul! Bauer salută bățos, după care vârî cartea în buzunar cu aceeaşi nonşalanță cu care pusese Lugerul în toc.

Cazmalele se mişcară din nou, iar Bauer păşi către baracă.

– Maleg, datoria e datorie, oricare ar fi ea, îi zise.

Subofițerul se aşeză pe o piatră, aşteptând ca unul dintre oamenii lui să-i aducă o cafea.

Să presupunem că... Fraza i se agățase printre gânduri. Să presupunem că vom pierde războiul. Era de necrezut, bineînțeles, dar dacă *Prinz* era doborât aici, în Atlanticul de Sud, ce mai urma?

Se întoarse, urmărind silueta vasului care, în ultimele minute, părea să-şi fi dublat dimensiunile.

O să-i ducă el, Hechler, cumva, acasă.

*

* *

Ridicându-l dintr-o parte, o mulțime de brațe se încordau să smulgă primul Arado din carcasa navei care se scufunda cu repeziciune, trasă de curent.

Leitner, cu trabucul în gură, coborâse pe puntea din față, învăluind-o cu mirosul parfumat al acestuia.

– La fix, zise amiralul. Ei, v-am spus eu? Era aproape vesel. Doamne, ce lovitură o să fie!

Hechler îşi pironi binoclul pe stația singuratică. Urma să debarce un grup nu prea mare, cu doi dintre telegrafiştii

navei. Aceştia aveau codurile potrivite şi, chiar dacă ar fi fost schimbate de inamic, nimeni nu ar sta să cântărească un unic şi disperat SOS. Desigur, s-ar fi putut ivi şi complicaţii. Un vas care să ajungă la insuliţă tocmai atunci. Dacă se întâmpla, trebuia dat un semnal de alarmă dinainte ştiut, iar *Prinz* avea să-şi vadă mai departe de drum. Ori ar fi întârziat convoiul cu combustibil ori, mai rău, şi-ar fi schimbat direcţia. Dar asta era atât de puţin probabil, încât nu merita să-ţi baţi capul.

Atunci ce altceva? Ar putea întâlni nave inamice, care să-i blocheze până când raportul de forţe s-ar fi inversat în favoarea lor. Trecuse prin toate punctele de întâlnire cu Gudegast; avea de ales între trei variante, iar submarinele de aprovizionare urmau să fie pe poziţie, orice s-ar fi întâmplat!

Trase cu ochiul înspre Leitner. Amiralul nu era prostul nimănui. Avea să ceară întoarcerea în Germania imediat ce următorul convoi va fi fost distrus. În drumul spre casă le-ar putea ieşi în cale şi convoaie mai mici. Poate chiar vedete rapide.

Comunicaţiile aliate păreau să resimtă o sincopă. Inamicul trebuie că era uimit de resursele lor de combustibil, aşa că toate celelalte convoaie din Atlantic au fost cu siguranţă blocate în porturi până ce poziţia corsarului urma să fie verificată.

Hechler, ca marinar pursânge, nu ignorase niciodată norocul. Iar al lor, pur şi simplu, nu putea dura; îşi imaginase destul de des o escadră cu misiune specială răspândindu-se ca un evantai din golful Biscaya spre Sud, căutându-i peste tot. Portavioanele nu lipseau niciodată din schemă. Amiralul duşman nu avea nevoie decât de un singur raport de localizare, nimic mai mult.

Paşi apăsaţi răsunară pe scară. Theil, cu faţa ascunsă în dosul unor lentile mari şi întunecate, îşi făcu apariţia pe punte.

– Am lansat o ancoră dublă, domnule, şi-am ordonat să se taie cablul, dacă e nevoie, adăugă el.

– Mă rog, încă o precauție, aşa-i? chicoti Leitner. Theil îl ignoră.

– Domnule, ați ales oamenii care vor rămâne pe insuliță? Hechler se întoarse spre el.

– Am vorbit cu doctorul, Viktor. Trei dintre cei căzuți încă mai zac la infirmerie.

– Am numele lor, domnule. Am crezut că simulează, replică Theil pe un ton neutru.

Hechler îi şopti în aşa fel încât Leitner să nu audă:

– Te simți bine?

– Da, răspunse Theil, îndreptându-şi umerii. Hechler încuviință.

– Bine, îi putem debarca şi pe cei doi supraviețuitori. Leitner se întoarse.

– Mai târziu, când vor fi salvați, nimeni nu va putea să spună că i-am tratat inuman.

Constatarea părea să-l amuze. Theil replică privind prin el:

– Un om a fost ucis la stația radio.

– Când? întrebă Hechler, furios. De ce n-am fost anunțat imediat?

– Am fost anunțat *eu,* răspunse Leitner. Erai ocupat cu ancorarea navei, nu-ți aminteşti?

Hechler revăzu imaginea lui Bauer prezentându-se la bord atunci când o echipă de salvare fusese trimisă după el. Trecuse chiar o oră? I se păruseră câteva minute.

Theil îşi apăsă o mână pe piept, parcă pentru a opri o durere, apoi explică:

– Bauer l-a împuşcat pe unul dintre mecanici. Se opri şi adăugă cinic: un civil.

Leitner se întoarse din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, la ce te aşteptai? N-am de gând să risc soarta oamenilor mei indiferent de motiv. Bauer a acționat cum a crezut de cuviință. Eu îl aprob. În acest război au murit milioane de oameni şi vor mai muri milioane, sunt sigur! Țipase, ignorând santinelele din apropiere. Sunt şi lucruri mai importante decât o nenorocită de împuşcătură. Pricepeți, *domnule!*

Theil îl urmări impasibil din spatele ochelarilor.

– Evident, *domnule.* îi întoarse spatele şi dispăru de pe punte. Cu o privire de gheaţă, Leitner rânji.

– Asta ce dracu a mai fost?

Hechler credea că-l cunoaşte bine pe Theil. Acum nu mai era sigur de nimic.

– Nimeni nu vrea să vadă civili ucişi, domnule, zise el. Garantez că în acest caz a fost absolut necesar. Oricum...

– *Oricum* e numai bun de încheiere, pufni Leitner. Leitner simţi dintr-o dată că s-a săturat de el, chiar şi de Theil. Pentru a-şi ascunde gândul, îndreptă binoclul spre plajă. Dacă Theil ştia deja? Dar cum ar fi fost posibil? Deşi căpitan, nu aflase nimic până ce mânia lui Leitner nu făcuse ca veştile despre sărmana soţie a lui Theil să iasă la iveală.

Tensiunea, oboseala luptei, dorinţa de a comanda propria navă - *această* navă mai mult decât orice -, toate se năpustiseră asupra lui.

– Ai putea vorbi cu oamenii pe care i-ai ales, zise Leitner. Vor primi mai bine vestea dacă le-o aduci tu.

Se calmase, dar Hechler simţi în ochii lui o undă de dispreţ. „Spune-le că-i abandonezi aici. Şi de ce? Pentru Germania?" Va fi îndeajuns de data asta? Scrâşni din dinţi. N-avea altă explicaţie.

– Anunţă infirmeria că mă îndrept într-acolo, conchise el. Urmărindu-l cu privirea, Jaeger se conformă ordinului. Comanda... asta să însemne oare? Astfel de situaţii să aibă de înfruntat cel care o deţinea?

– Nu căsca gura! se răsti Leitner. Fă ce ţi-am spus! Dumnezeule, am de gând să scriu un întreg pomelnic despre asta când ne întoarcem în Germania!

Un mesager interveni brusc:

– Domnule, echipa de filmare cere permisiunea să vină pe punte.

Lui Leitner i se păru că gulerul alb al tunicii este prea strâmt, îl desfăcu.

– Desigur, aprobă el, privind către ceilalţi. Îi măsură: Gudegast, aplecat peste hartă, un ofiţer de cart, tânărul

Jaeger, ceilalți - numai fețe supuse. Domnilor, nava noastră primeşte toate onorurile. E un film pe care copiii noştri nu-l vor uita!

Gudegast îl privi cum se depărta. Copiii? Gândi că amiralul nu avea nici o tangență cu acest domeniu.

*

* *

Pe navă domnea o atmosferă febrilă, ca înaintea marilor confruntări. Prin hublourile întredeschise, aerul din cabina subofițerilor şuiera ascuțit, înghețat şi mirosind vag a petrol. Luminile de semnalizare erau stinse, uşile etanşe aproape în întregime blocate. Nava se odihnea, dar până şi în bâzâitul molcom al motoarelor şi al ventilatoarelor se putea ghici furtuna ce avea să vină.

Cei doi stăteau în picioare în jurul unei mese, urmărind mişcările rapide ale unei perechi de mâini ce aranja sub o lampă un mozaic de sticlă colorată. Subofițerul Hans Stoecker privi într-acolo. Rudi Hammer făcea ultimele retuşuri unui nou cadou, probabil pentru soție sau pentru vreo amantă. Liniştea era insuportabilă şi totuşi Stoecker ştia regula jocului. În fața lui, urmărind atent totul, capul sur al lui Oskar Tripz nu dădea nici un semn de nerăbdare.

Mâinile desprindeau o bucățică de sticlă, o înlocuiau, polizau marginile prea tăioase. Tipul poreclit Rudi Nebunu' era cu totul galben, oricum l-ai fi luat: păr şi sprâncene, piele şi unghii. Mai degrabă, un albinos.

Stoecker încercă să nu se mai gândească la ziua în care o mână necunoscută îi dăduse acea scrisoare. Restul era un coşmar.

Privi spre celălalt subofițer, Elmke, un tip fără sare şi piper, care nu părea să aibă pe navă un alt prieten în afară de Tripz.

Simți nevoia să-şi şteargă fața năclăită de sudoare. Oare din cauza aerului prea încins? Ştia că nu-i aşa. Erau dezgustul şi frica incontrolabilă de cele ce începuse.

Făcuse un gest temerar arătându-i scrisoarea lui Tripz. Îi era atât prieten, cât şi mentor. Dar lucrurile nu mai puteau

fi ținute în frâu. Până şi şeful de echipaj Brezinka era implicat, iar acum, Rudi Nebunu' şi Elmke.

Se concentrară asupra sticlei colorate. Ce ar spune părinții lui când ar afla? Totul fusese atât de simplu, atât de corect. Un soi de destin. Chiar şi întâlnirea cu Sophie. Alungă ideea: Sophie fusese a lui Jaeger. Un ofițer.

– Ei, bătrâne, scuipă tot! zise Tripz.

Rânjea, dar încordarea i se simțea în voce.

– Trebuie să ştim, la naiba!

Hammer lăsă cleştele cu care modelase bucățelele de sticlă.

– Era să sparg piesa aia! Clătină din cap. După război vor avea nevoie de o groază de geamgii ca să ridice oraşele din ruină, o să vedeți!

Tripz îl bătu pe umăr..

– Doamne, omule, păi dacă-i pe-aşa, o să poți să-ți cumperi propria fabrică de sticlă.

Hammer zâmbi. Camaradul său întotdeauna rezervat şi îndatoritor arăta în uniforma de subofițer aproape ca un impostor.

– Ei bine, n-a fost uşor, replică el grav.

– Hai, omule, spune! se răsti Elmke. Tripz
i-o tăie scurt.

– Uşurel, Ludwig! Lasă-l să vorbească.

Hammer zâmbi din nou.

– E adevărat. Am deschis doar două cutii. Îşi desfăcu larg mâinile. Mii de bijuterii, pietre de toate soiurile, aur din belşug. O prăpădită de fabrică? Cu partea mea aş putea să cumpăr şi un oraş.

Se holbau unii la alții, amuțiți. Lui Stoecker i se părea că-l strânge cineva de gât. Vorbeau de împărțeală. Totul fusese deci acceptat, hotărât chiar. Se pomeni şoptind:

– Dar dacă ne descoperă?

Spre surpriza lui, răspunsul îl primi de la Hammer:

– Hans, pe nava asta putem să murim într-o sută de feluri. Nu cred în miracole. Am luptat într-un război just, dar îl vom pierde. Părea surprins de atitudinea celorlalți.

Fraţilor, să luăm lucrurile aşa cum sunt. Nu-i chiar atât de rău că am descoperit o alternativă pentru uitare, aşa-i?

Tripz dădu la iveală o sticlă cu şnaps... Băutul în timpul serviciului l-ar fi costat gradul. I-ar fi costat gradul pe toţi.

Umplu foarte solemn patru păhărele şi ciocniră cu gravitate.

– Pentru noi.

Stoecker era singurul care simţea că îi vine să vomite. Coşmarul devenise mult prea real. Numai scrisoarea întârziase dincolo de orice limită admisibilă.

*

* *

Hechler se plimba pe punte pe sub ţevile tunurilor antiaeriene, salutând câte un chip cunoscut, oprindu-se câteva clipe să vorbească cu subofiţerul de serviciu pe sector. Ar fi preferat să navigheze decât să zacă acolo, lângă stâncă. Deşi marele şi adevăratul duşman era oceanul, statul la ancoră îl făcea să se simtă vulnerabil, nepregătit.

Dâra de fum ce ieşea pe coş îi arăta că Stück şi inginerii lui erau la fel de nerăbdători să se mişte. Marinari fără treabă se plimbau în grupuri, abia aşteptând să-şi reia posturile de luptă.

Un locotenent traversă puntea şi salută.

– Barca e gata, domnule!

Hechler privi peste umărul lui înspre micul grup de debarcare, la cei trei marinari care încă mai păstrau urmele rănilor primite.

Îi fusese greu să le spună ce voia de la ei. Hechler nu era cine ştie ce orator. Îi trăsese cu Germania, cu sacrificiul suprem, pe care alţii deja l-au făcut, şi aşa mai departe.

A explicat totul simplu:

– Camarazi, e pentru noi. Pentru nava noastră.

Grupul era comandat de un telegrafist însoţit de ajutorul său, toţi ceilalţi venind direct din infirmerie.

– Am să mă-ntorc după voi, dacă o să pot.

Îi simțea cum încearcă să fie curajoşi, să nu-l dezamăgească. Gândi că era poate cel mai greu lucru pe care-l ceruse vreodată cuiva.

Se deplasă către partea unde barca cu motor aştepta să-i transfere pe cei sacrificați la stația radio şi să-i aducă înapoi pe ceilalți. După aceea... Oftă. Era mai bine să nu se gândească la ce vor simți privindu-şi nava cum se îndepărtează şi piere la orizont.

Se adunaseră în jurul scării. Hechler le strânse mâinile. Îi dăduse telegrafistului o scrisoare pe care s-o înmâneze britanicilor sau oricui apărea mai întâi. În condiții normale, ştia că ar fi fost bine tratați. Dar în cazul civilului mort, ştia că scrisoarea ar fi uşurat mult situația.

Îi văzu pe cei doi prizonieri îmbarcați în şalupă. Când îi spusese că vor fi liberi în curând, bătrânul şef de echipaj îi aruncase o privire golită de expresie. Celălalt, pe nume Aimes, avea un aer nu atât ostil, cât mai degrabă disprețuitor. Îl avertizase pe telegrafist în legătură cu acesta. Era mai sigur să scape de el. Ştia totul despre navigație, *simțea* marea, ca şi Gudegast. N-ar fi putut fi supravegheat tot timpul decât dacă îl puneau în fiare. Dar şi aşa ar fi fost în stare să scape şi să distrugă o componentă vitală a navei, chiar cu prețul vieții.

– Voi trimite un avion după voi, dacă pot, zise. Dacă nu... Văzându-le fețele crispate, înghiți în sec. E război. Succesul nostru stă în mâinile voastre.

Privi în jur şi descoperi dâra de lumină reflectată de un binoclu de pe puntea superioară. Leitner le privea fețele. Le studia reacțiile.

Se gândi la Theil. Era normal să fie şi el aici. Trebuie făcut ceva înainte de a da iarăşi ochii cu inamicul. Atunci când norocul îi va părăsi.

În timp ce ei, cu brațele pansate, coborau unul câte unul, privindu-i pe camarazii care rămâneau pe loc, Hechler saluta. Deodată, ca la un semn, un marinar, din gardă începu să cânte. Avea o voce puternică şi amplă. În scurt timp, Hechler îi văzu pe mulți dintre oamenii săi aplecați peste balustradă, vocile lor contopindu-se şi ridicându-se

deasupra mării, în timp ce şalupa se depărta încet, lăsând în urma ei o dâră de spumă.

Auf Wiedersehen - s-auzim numai de bine!

Hechler urmări şalupa până ce dispăru, apoi se îndreptă spre pupa. Îşi aminti de fratele său, Lothar, cântând acelaşi cântec împreună cu ceilalți cădeți în ziua în care îşi primiseră gradul.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

O zări rezemată de uşă, cu un picior pe prag. Nu ştia de câtă vreme se află acolo şi totuşi, într-un fel ciudat, parcă îi simțise prezența.

– Dacă învingem în războiul ăsta, vom fi liberi foarte curând, zise ea încet. Dacă nu... Se opri.

Îi luă mâinile într-ale sale.

– M-am gândit la tine.

Simți cum fata îi întoarce strângerea de mână.

– Poate prea mult, adăugă. Dar n-am uitat ce ne-am spus acolo sus, în cabina mea.

Peste chipul acesteia adie o umbră de zâmbet.

– Oamenii tăi cred că eşti făcut din fier, şopti ea. Un pirat de fier, ştiai asta?

Îi privi atent gura, imaginându-şi-o prinsă în capcana gurii lui. Ea îi fixă chipul nedumerit.

– Dar eu... eu îl *ştiu* pe cel adevărat.

– După ce plecăm de-aici... începu iarăşi: Când întâlnim inamicul - vreau ca tu să fii în siguranță. Orice s-ar întâmpla, vreau să te ştiu ferită de primejdii. După ce războiul se termină...

Pentru prima oară ea nu-l mai privi în ochi.

– Dieter, nu pot să aştept până atunci. Înclină capul, roşind. Crezi că sunt altceva decât o biată femeie?

Îi mângâie părul.

– Nu, dar mi-e ruşine că te las pe tine să spui ce gândesc eu.

Ziegler, ofițerul adjunct de comunicații, apăru în uşă, lăsând impresia că priveşte prin ei. Apoi zise, bâlbâindu-se:

– Domnule, raportez că echipa de pe țărm a testat semnalul. Clipind des, adăugă: N-am mai interceptat alte comunicații ale inamicului.

Mulțumesc.

Privindu-l cum pleacă, ea spuse:

– Sărmanul băiat, l-am speriat. Apoi, păşi peste rama bocaportului adăugând: Voi fi aici. Poți să fii sigur.

Hechler urcă pe punte, îndreptându-se către grilajele frontale. Ordinele urcau şi coborau, iar boțmanul şi oamenii săi, cu căştile pe urechi, urmăreau fumul scos de cablurile ce huruiau prin gurile de amarare.

– Pe poziții!

Vocea lui Gudegast răsună o dată cu dangătul clopotelor:

– Direcție unu-trei-cinci, domnule.

În spate, cineva murmură abia auzit:

– Max, îi vezi pe amărâții ăia de pe plajă? Nu mi-ar pica bine să fiu în locul lor...

Replica unui subofițer căzu imediat:

– Pe toți dumnezeii! Eu *personal* o să te abandonez, dacă o să am ocazia!

Hechler simți cum soarele ce pătrundea prin sticla securizată îi încălzeşte fața. Clanc-clanc-clanc! Cablul se mişca acum ceva mai repede. Vom mai arunca vreodată ancora? Şi în ciuda temerii, zâmbi. Olandezul Zburător. Zâmbi din nou, gândindu-se cum suna: Piratul de Fier. Probabil că inamicul nu poseda un nume atât de expresiv.

Se aplecă înainte spre a-l urmări pe Theil alături de locotenentul Safer, care răspundea acum de prova, deşi în timpul luptei funcționa ca ofițer de cart. Theil stătea cu brațele încrucişate, de parcă s-ar fi îmbrățişat singur. Poate, când se vor întoarce în larg, va ieşi din starea asta.

„Cum mă voi simți atunci?" I se păru ciudat că nu comparase niciodată soarta soției lui Theil cu cea a lui Inger. Chemă din memorie chipul Erikăi. Sfidarea şi înfrângerea ei.

– Ancora ridicată, domnule!

Ofițerul de supraveghere părea să fi transmis mesajul înainte de a-l fi înțeles.

– Încet, înainte! ordonă.

Simți cum nava începe să vibreze uşor, lăsând în urmă acea blestemată bucată de pământ…

– Babord zece.

Gudegast se aplecă peste giroscop să mai verifice încă o dată antena.

– Înțeles. Cârma unu-trei-cinci. Luă telefonul, observând că fusese proaspăt curățat. Şefule? Aici căpitanul. Ne rotim la douăzeci şi cinci de noduri. Într-o jumătate de oră.

Parcă de lângă el, Stück răspunse:

– Mi-ați mai comunicat. Hechler rânji.

– Încep să îmbătrânesc, şefule.

Lăsă receptorul în furcă şi-l văzu pe Jaeger vorbind cu Stoecker, puştiul care ar fi trebuit să-şi dea examenul final de subofițer, dacă n-ar fi apărut misiunea asta. Era nedormit şi-l cam îngrijora.

Theil veni pe punte.

– Ancora este asigurată, domnule. Aruncă o privire în jur. Nu-mi pare rău. Nici cât negru sub unghie.

– Vrei să-mi spui ceva, Viktor? Se uită în spate. Acum, cât suntem singuri.

„Mă îngrijorează soția mea."

Privirea părea să-i fi înțepenit pe unul dintre pereții alăturați, deşi lentilele fumurii îi ascundeau expresia.

– Te înțeleg.

– Credeți?

Theil urmări cele două păsări de mare care, apărute brusc în fața hubloului, scoteau sunete ascuțite. Adăugă calm, pe un ton cât mai neutru:

– Domnule, nu era nevoie să vă consultați cu medicul în legătură cu grupul de pe insulă. Avem totul sub control, înțelegeți?

Hechler scoase pipa şi o îndesă în gură.

– Era responsabilitatea mea.

Theil abia încuviință. Cele două lentile păreau găvanele unui craniu.

– Înțeleg, domnule. Un comandant e responsabil de tot ce-i privește pe cei din subordine. Salută. Trebuie să verific focurile de urgență. Ne-ar putea fi de folos.

Hechler voi să-şi reia locul la comandă, dar se trezi mergând exact în sens opus. Theil avea dreptate. „Trebuie să-i spun". Dar cuvintele acestuia, purtarea lui rebelă, toate îl opreau. Ca un avertisment.

Întorcându-se, îl zări pe Gudegast pe platforma compasului. Navigatorul îşi mută privirea în altă parte, dar nu îndeajuns de repede ca Hechler să nu ghicească îngrijorarea ce-l stăpânea. Credea el că Theil era pe punctul să clacheze? Şi comentariul amar în legătură cu medicul. Încă mai era furios din cauza scenei petrecute în camera ofițerilor, a indiferenței lui Leitner.

Cu binoclul la ochi, privi spre tumul radio, dar imaginea era confuză şi îndepărtată. Îşi aminti vorbele marinarului anonim: „Nu mi-ar pica bine să fiu în locul lor..."

Salutul ofițerului executiv Froebe îi întrerupse gândurile.

– Ei?

Hechler simțea din nou avertismentul, dar nu-l putea înțelege.

– Domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar unul dintre ofițerii mei a făcut o plângere. A amenințat că...

– Nimeni nu te poate amenința, Werner, îl opri Hechler. Tu reprezinți autoritatea mea.

Pe fața lunganului se citea un început de uşurare.

– Ofițerul de comunicații...

Comandantul rămase impasibil. Era deci vorba de Bauer. Un individ grozav de vanitos. Cu siguranță n-avusese remuşcări pentru civilul ucis. Leitner îi dăduse binecuvântarea. Până la urmă, mai era ceva de adăugat? „Mi-am făcut datoria, nimic mai mult."

– Pretinde că ofițerul secund a intrat în biroul său după ce 1-a forțat pe ofițerul de serviciu să-i dea cheia, continuă Froebe.

Cuvintele îl loviră ca o măciucă. Deci asta era. Era aşa de simplu că nu înțelegea cum de nu-şi dăduse seama de la

început. Chiar personal îi ordonase lui Theil să se ducă acolo.

– Acum, dacă mi-ai spus, lasă totul în seama mea, Werner. Zâmbi, dar maxilarul aproape că-i înțepenise.

Froebe încuviință, satisfăcut şi uşurat.

- Şi spune-i lui Bauer din partea mea să-şi revizuiască manierele.

Froebe se îndepărtă, bocănind mai întâi pe scări, apoi pe culoarul de la prora. Deci Theil ştia. Cine l-ar putea învinovăți? Ce-ar fi de făcut?

Soarele ajunsese să se scufunde în orizontul pustiu, şi el tot mai stătea în scaun, nereuşind să-şi dea un răspuns.

Capitolul 15
LA PÂNDĂ

Ghemuit asupra hărții de navigație, Gudegast se freca la ochi, încercând să-şi alunge oboseala. Era două noaptea, dar nu reuşise să adoarmă. Voia să fie sigur că nu uitase nimic. Îşi verifică încă o dată notele şi pentru a zecea oară calculele făcute pe hartă. Sub tălpi, nava scrâşnea din toate încheieturile, dar nu-i părea nimic nelalocul lui. Marea era de un calm plat şi se îndreptau spre Sud-est cu douăzeci şi opt de noduri la oră.

Pe punte, sub cerul presărat cu stele de la un orizont la altul, lucrurile erau mai simple. Aici însă, în camera hărților, totul era pe hârtie. Pozițiile lunii, estimări riguroase ale curenților, vitezei şi timpului. Nu era prea plăcut să ai drept tovarăş doar harta de navigație, dar simțea nevoia ca o vreme să rămână doar cu el însuşi.

Încercă să nu se mai gândească la o baie fierbinte, înmiresmată cu ceva marfă daneză, ca în Vejle. Măsură în minte, ludic, cât timp a trecut de-atunci. Tot gândindu-se la Helga cea nurlie şi la căsuța ei de lângă fiord, se pomeni mângâindu-se singur. Nu vor mai avea parte de prea multe băi pe viitor. Apa fusese strict raționalizată şi lucrurile aveau să se înrăutățească, dacă nu se întorceau acasă. Acasă? Ce-o mai fi şi aia - acasă?

Pe puntea de oțel se auzi tropăit de bocanci. Bănui schimbarea santinelelor. În ciuda pustietății de-afară, din interiorul cabinei presimțea inevitabila încleştare, sălbăticia bătăliei ce avea să vină.

Vor fi nevoiți să se spele cu apă de mare. Rânji. Îmbătrânise şi se cam boierise. În marina comercială, unde armatorii verificau şi ultimul sfanț cheltuit, se obişnuise cu ventilatoarele stricate, mâncarea proastă şi motoarele care te lăsau când ți-era lumea mai dragă. Îi trebuise destul timp

să se adapteze marinei de război şi extravaganţelor ei pe spinarea contribuabililor.

În spate, uşa se deschise încetişor. Se întoarse, gata să arunce o înjurătură, dar se răzgândi brusc.

– Domnule, am verificat totul din nou, zise.

Dincolo de masă i se arăta un Hechler cu trupul asudat. Deci nici el n-avea somn. „Dacă aş fi căpitan..." Se opri. Gudegast n-ar fi acceptat niciodată comanda unei nave de război burduşită cu lingouri de aur.

Hechler compară hărţile.

– La viteza actuală, cincizeci şi şapte de ore.

Descrise pe oceanul de hârtie cursa solitară a navei. De la Divizia de Operaţii nu primiseră nici un mesaj, deci convoiul îşi urma ruta şi ar fi trebuit să se afle deja în apropierea Capului, poate deja se îndrepta spre Nord-vest. Cincizeci şi şapte de ore - era prea mult. Mai privi o dată calculele. O viteză mai mare le-ar fi redus serios rezerva de combustibil. Dar ar fi fost un dezastru să-şi asume riscul amânării luptei.

– Treizeci de noduri, spuse.

Gudegast îl privi îngrijorat. Crucişătorul putea să înainteze şi mai repede dar nu erau la o întrecere marină şi nici n-ar fi putut primi vreun ajutor în caz că dădeau greş.

Hechler surâse.

– Tocmai am vorbit cu şeful. Şi-l imagină prudent ca întotdeauna, dar sigur pe el. A fost de acord.

Gudegast îl privi, simţindu-i neliniştea.

– După ce totul se termină, realimentăm la unul dintre punctele de întâlnire.

Căpitanul îi zâmbi. Suna ca un risc, ca o provocare.

– Amiralul preferă al doilea punct, la două mii cinci sute de mile spre Vest.

Gudegast trase mai aproape cea de-a doua hartă. Crucea strălucitoare marca numai poziţia. Data şi ora erau încuiate în seiful lui Hechler. Îşi ţuguie buzele.

– Ultimul lucru pe care l-ar bănui inamicul.

– Vrei să spui că am putea înainta mai mult spre Nord, spre celălalt punct de întâlnire, câştigând vreo nouă sute de mile?

Gudegast îşi arătă toţi dinţii.

– Cam aşa ceva, domnule.

– Economia de carburant nu-i întotdeauna o soluţie.

Gudegast luă rigla şi creionul.

– Mă ocup eu de asta. Poate apare vreo alternativă mai bună.

– Voi mări viteza peste două ore, când se schimbă santinelele, încuviinţă Hechler. Anunţă-mă dacă descoperi ceva nou. Se întoarse din uşă. Dar încearcă să mai şi dormi. Depind de tine. Ştii asta.

După ce uşa se închise, Gudegast continuă să se holbeze într-acolo plin de uimire. Ţinea la căpitan şi-l respecta, dar niciodată nu se gândise că acesta ar putea avea faţă de el aceleaşi sentimente.

Mulţumit, se întoarse la hărţile lui. Cu prima ocazie avea să-i facă un portret. Doar el şi oceanul ca fundal. Un lucru care trebuia ţinut minte.

Hechler nu-şi amintea prea bine cum părăsise camera hărţilor, nici nu-l încerca obişnuitul sentiment de vinovăţie că nu era pe punte sau în cabina de comandă.

Hărţile şi calculele lui Gudegast îi alungaseră orice altceva din memorie. Îşi spuse că nimic nu putea fi mai important decât nava.

Chiar dacă bănuielile în legătură cu Theil se dovedeau întemeiate, nu putea dezvălui nimic. Leitner l-ar aresta şi l-ar umili în faţa tuturor. Dumnezeule, lucrurile mergeau şi-aşa destul de prost. Theil îşi iubea nava la fel de mult ca toţi ceilalţi. Nimic nu i-ar putea zdruncina loialitatea. Dar şocul provocat de vestea arestării soţiei transformat, fără doar şi poate, în alt om.

Se pomeni zâmbind. El fusese cel care-i predicase lui Theil despre responsabilităţile unui căpitan.

În timp ce trântea o uşă etanşă, una din sentinele încremeni cu arma la piept. Privi de-a lungul culoarului slab luminat, cu uşi întunecate. Trecu prin faţa soldatului,

simțindu-i privirea în ceafă. Era ciudat, dar nu-i păsa. Nu de data asta, în orice caz. Se opri să asculte freamătul de sub el, zgomotul motoarelor, tremurul carcasei de oțel ce-şi croia drum printre valuri. Pântecele ei grațios adăpostea aproape o mie de suflete. Oameni atât de diferiți ca Theil şi Gudegast, sau ca tânărul Jaeger şi cârcotaşul Kroll. Înainte, mereu înainte, aşa cum spusese ea. Deodată îşi dădu seama că stă sprijinit chiar de uşa cabinei sale. Ştiuse oare ce face, sau se lăsase călăuzit de sentimente?

Îl încercă o senzație aproape fizică de nesiguranță. Parcă îşi era străin sieşi. Mâine era ziua hotărâtoare. După aceea, soarta avea să le măsoare viitorul în ore.

Dar abia de mâine.

Apăsă clanța şi deschise.

Cabina-sufragerie era cufundată în întuneric, dar el o zări stând în pragul dormitorului şi privindu-l fix, ca dintr-o fotografie veche.

Îi purta halatul cu monogramă pe buzunar, cel primit de la fratele lui la ultima aniversare petrecută împreună. Era cam destrămat acum, dar nu l-ar fi dat pe unul nou pentru nimic în lume.

– L-am mai purtat de câteva ori, zise ea, desfăcându-l pe jumătate. Mi-a folosit.

Îi lăsă mâinile pe umeri, o trase spre el şi rămaseră aşa mult timp. Îi mângâie părul mătăsos şi spatele. Fata rămase nemişcată.

– Erika, a trebuit să vin, murmură. Ea îşi lipi fața de pieptul lui.

– Am vrut să fii aici, cu mine. Se lăsă pe spate, privindu-l de parcă îl vedea pentru prima oară: Bun-venit în noul nostru cămin.

Zâmbea, dar el îi ghici încordarea, tensiunea topind vechea ei siguranță de sine. Hechler o aşează pe prag şi îngenunche în fața ei, cu capul în poală. Îl mângâia pe păr, tandru şi poruncitor.

– Nu vei rămâne, Dieter, şopti ea. Ştiu că nu poți. Încercă să se ridice, dar capul îi părea prins într-o strânsoare de fier.

– Acum, că ți-am spus-o, mă simt atât de ruşinată. Dar înseamnă atât de mult...

El o privi în ochi, receptându-i emoția.

– Te iubesc aşa cum eşti, zise Hechler.

Trase cordonul şi halatul îi căzu de pe umeri. O simți tremurând. Sărută pielea catifelată, îi căută sânii şi îi cuprinse pe fiecare cu buzele. Apoi, goală, o întinse pe prag. Trupul ei strălucea în lumina palidă a lămpii de deasupra.

Hechler ignoră complet telefonul care, cu brutalitatea unei torpile, ar fi putut rupe vraja în orice moment. Descoperi pe trupul ei o cicatrice albă, făcută parcă de colții unui animal de pradă. Dori să i-o sărute, dar ea îl împiedică.

Viața li se adunase într-o unică secundă. Nu însemnase nimic până atunci, iar în fața lor se întindea orizontul pustiu al necunoscutului. Dorința lui era aproape dureroasă, dar ar fi vrut ca acea clipă să nu se sfârşească niciodată. Îi săruta sânii şi pântecele, îşi plimba degetele prin triunghiul de păr mătăsos, trăind fiecare secundă. Deloc pasivă, ea îi smulse una câte una hainele, căutându-i înfrigurată trupul.

Pentru o clipă se priviră ochi în ochi, apoi mâna ei grăbită îl călăuzi, şi el o pătrunse. Înlănțuind-o, Hechler ştiu că, orice s-ar întâmpla, viața fără ea n-ar mai avea nici un sens.

Hechler se lăsă să alunece în scaun. Fața bătută de vântul sărat îl ustura, simțind parcă apăsarea întinderilor de apă pe care nava sa le despica semeață. Se schimbase ceva? Erau milioanele de stele de deasupra mai mici? Se spunea că numai pe puntea unui vas ce străbate oceanul se poate înțelege realitatea şi puterea lui Dumnezeu.

Îşi frecă ochii cu mănuşa şi auzi un soldat mişcându-se alarmat. Nu era deloc distractiv să faci de gardă cu căpitanul lângă tine. Se gândi la lumina prietenoasă a lămpii de deasupra patului. În orice alt moment ar fi plonjat în el îmbrăcat şi nebărbierit, fără să-i pese de nimic. Nu şi acum. Îşi dorise să rămână treaz ca să nu uite nici una dintre acele clipe prețioase.

Totul îi era atât de viu în minte, trupul ei strivit de-al lui, strigătele ei de durere, strânsoarea ei când încercaseră să se desprindă. O făcuse să sufere. Trecuse mult timp. Chiar aşa. Pentru amândoi.

Îşi frecă bărbia, hotărând să se radă. Privi în jos ruşinat şi fericit, deopotrivă. Obrajii îi fuseseră la fel de aspri ca şi hainele. Pe prag, sub trupul lui, îi simţise picioarele desfăcându-se. Nimic altceva nu-şi putea aminti cu atâta claritate; fusese un moment în care toate barierele dispăruseră şi între ei se stabilise o legătură mult mai trainică decât efemera pasiune sexuală.

Aruncă un ochi spre ofiţerul de cart. Era din nou Ahlmann. Încă îi mai simţea mirosul cremei, de parcă totul abia se petrecuse.

În spatele lui se mişcă o umbră.

– O cafea, căpitane? îl apelă un matelot.

Se întoarse şi încuviinţă. Orice ar fi fost, nu putea să aibă decât un singur gust: cel de şampanie.

– După aceea mă voi duce în cabină să mă bărbieresc.

Îşi privi ceasul fosforescent. Nu se gândise la apropiatul moment în care aveau să mărească viteza şi să schimbe cursul pentru ultima oară. Totul rămăsese în urmă. Numai prezentul era real şi important

Se gândi la cei rămaşi pe insulă. Ce făceau oare? Jucau cărţi, scriau scrisori - lucru pe care marinarii îl făceau fără să aibă habar când vor fi trimise, darămite când vor fi citite de cei dragi.

Gândul îi zbură la convoi. Ar fi o mare lovitură dată rezervelor inamice. Dar pentru cât timp? Două săptămâni? Zece? Chiar şi câteva zile contau pentru cele două armate în aşteptarea iernii - cel mai preţios aliat.

Îşi aminti de întâlnirea cu von Hanke, de la Kiel, de felul în care fusese privit când se îndoise de puterea armatei germane pe frontul de est. O imprudenţă? Puţin probabil. Nu cumva, în buncărul său de comandă, însuşi Fuhrerul era păcălit de aceleaşi hărţi împânate cu săgeţi şi steaguri victorioase? Oare nu îndrăznea chiar nimeni să-i spună în faţă teribilul adevăr? Că jumătate din cele mai bune divizii

zăceau îngropate în noroiul şi zăpezile Rusiei? Era o prostie să se gândească la toate astea. Nava lui nu era decât o rotiță a marelui ceasornic. Nimeni, nici statul-major, nici Donitz, nici chiar Fuhrerul nu puteau să aibă imaginea completă a lucrurilor.

Cineva tuşi în spatele său şi câteva voci schimbară saluturi prietenoase ori sarcastice cu cei pe care îi înlocuiau la cart.

Froebe se aplecă pe sub tăblia mesei cu hărți, schimbând câteva vorbe cu Ahlmann şi cu asistentul său. Apoi se ridică, îl privi pe căpitan de parcă ar fi vrut să se asigure că nu doarme şi zise:

– Cartul s-a încheiat.

Pe podeaua de metal începu forfota; aroma de cafea se strecura printre ofițerii şi marinarii abia treziți, ca un bun-venit îmbietor.

Între punți, gărzile se strecurau în paturi, unii marinari încercând să doarmă, alții căutând puțină singurătate. Gânduri despre cei rămaşi acasă, neliniştea lipsurilor ce îi bântuiau, bombardamentele, următoarea şi ultima permisie - toate făceau parte din viața lor.

În sala motoarelor şi în sălile auxiliare, acoperiți de zgomotul maşinilor, oameni în salopete albastre sau albe strigau unii la alții ori răcneau frânturi de cântece indecente. Înconjurat de registre, ofițerul tehnic îşi ocupase locul la birou, deasupra punții metalice. Bătrânul Stück avea să aibă iarăşi de lucru. Din clipa în care primul motor fusese instalat în cală, de-acolo dirijase totul. Cu toate acestea, când se impunea să fie executate ordine importante, nu avea deplină încredere în nimeni. Celălalt ofițer tehnic, Kessler, simți o apăsare dureroasă în umeri, accentuându-se pe măsură ce urca scara metalică. Simțea şi tremurul navei, freamătul ei. Era cea mai bună din câte cunoscuse. Făcu o grimasă. Măcar în ceea ce priveşte motoarele. Ordinele ciudate ale acelui amiral nu ajungeau până acolo. Privind becurile ce străluceau slab, Kessler îşi aminti de copilărie, de lumânările bradului de Crăciun. Aerul cu altă savoare din dimineața de Ajun, cadourile,

surâsul larg al tatălui. În ultima permisie îşi făcuse curaj să meargă acasă. Nu mai găsise casa. Desigur, ştia dinainte, iar în ochii lui Hechler nu citise decât compătimire. Ceruse permisie imediat ce aflase că RAF-ul îşi lăsase „ouăle" pe-acolo, dar căpitanul îi explicase că există cazuri mai urgente: o soție bolnavă, un copil... Avea dreptate. Dar până la urmă tot ajunsese. Nici acum nu ştia ce se aştepta să găsească: un şir intermitent de case, amintiri îngropate într-o grămadă de moloz, copilăria, familia? De fapt, întreaga stradă fusese distrasă. Şi alte câteva o dată cu ea.

Îşi înfipse degetele în metalul nepăsător. Oare n-o să uite niciodată?

Acoperind corul motoarelor şi ventilatoarelor, telefonul îşi făcu simțită prezența. În fața ochilor îi apăra imaginea lui Hechler aflat pe puntea de sus, singur cu cerul şi cu nemărginirea oceanului.

– Totul e gata, domnule, raportă el.

Stück, în salopetă nouă şi strălucitoare, apăru din spate.

– Bătrânul?

Kessler controla ceasul.

– Da, şefule.

Stück sosise chiar mai devreme decât de obicei, şi, aparent fără motiv, Kessler era bine dispus. Cu brațele încrucişate, Stück se lipi de balustradă. Ce nu putea ghici prin aburii umezi, putea ghici datorită auzului său fin. Îşi privi camaradul întrebându-se ce-l rodea. Se simți tentat să-i vorbească, dar, în universul lor închis şi zgomotos, sentimentele n-aveau ce căuta.

Soneria îi mută privirea spre panoul unde acul vitezometrului începea să se mişte din ce în ce mai grăbit. Scuipându-şi în palme, rânji.

– Haide, Heinz, hrănim bestia?

Câteva minute mai târziu, viteza crescuse atât de mult încât până şi marinarii de gardă trebuiră să se prindă de balustrade. Stück admiră clocotul tumultuos al motoarelor.

„Ehei, pornim din nou!"

În cabina sa, întins pe spate, Theil simțea cum vibrațiile navei îi pătrund în corp. De când plecase de pe punte tot

încercase să doarmă, dar nu reuşise să pună geană pe geană. Avea ochii injectați şi, ca o boală insidioasă, disperarea începea să i se strecoare în suflet. S-ar schimba oare situația dacă ar merge la amiral şi-ar încerca să-l convingă să lanseze un semnal către submarinul de realimentare? Răspunsul veni de la sine: n-avea nici un sens. Dacă Leitner i-ar fi spus despre arestare înainte să arunce ancora, ar fi putut să intervină în numele său. Dar n-a vrut să o facă. Nu i-a păsat. Nimic mai simplu.

Se rostogoli în pat, uitându-se disperat la ceas. Un mesager îl va chema în curând şi va trebui ori să mai semneze un document, ori să înnebunească sub apăsarea îngrozitoare.

Nava se clătina din ce în ce mai tare, aşa că lucrurile din cabină se izbeau unul de altul de parcă ar fi vrut să-l alunge. Foarte curând va fi mare nevoie de el. Şi avea să-l coste viata. Se va sinucide. Când gărzile vor fi fost doborâte de oboseală, va sări peste bord. Sau - un glonț în cap. Un moment de spaimă teribilă, şi apoi nimic. Gândul la pistolul însângerat căzut alături îi dădu o senzație de furie, amestecată cu o scârbă ce-l făcu să tremure din tot corpul. Ceva mai tare decât nava.

Se văzu din nou în cabină, imaginându-şi fața frumoasă, dar tâmpă, a lui Bauer explodând ca o floare purpurie sub atingerea glonțului.

Să vedem dacă o să-i placă şi *lui* atunci când o s-o ia pe coajă. Aidoma civilului. Gândul nu-i produse nici o plăcere. Un civil neînarmat, ca Britta. Poate că a fost eliberată până acum şi s-a întors acasă pentru a reface grădina lor iubită.

Cu fața îngropată în pernă, îşi dădu seama că nu se poate opri din plâns.

Două cabine mai încolo, Oberleutnant Willi Meile, ofițerul de intendență, zăcea întins pe pat, uitându-se la femeia goală de lângă el care-şi frământa sânii respirând sacadat, obosit.

Meile nu era un adevărat soldat, lumea lui era compusă din mâncare şi băutură, vopsele şi parâme, tot ce hrănea şi

întreținea nava. Şi de când se îmbarcase, nu schimbase deloc echipa.

Ea nu era o frumusețe, dar era tânără şi avea un trup ispititor. Meile se simțea ca în Rai. Nimic asemănător nu i se mai întâmplase, şi nici n-avea să i se mai întâmple vreodată.

Ofițerii executivi şi comandanții de submarine erau considerați de toți nişte eroi. Să le fie de bine, gândi el. Se spunea că jumătate din Hamburg se afla în proprietatea unor foşti ofițeri navali de intendență pe linia Hamburg-America. Situație care lui Meile îi venea ca turnată. Hotărât lucru, noii eroi de după război vor fi cei care vor controla resursele de hrană.

Se lăsă într-un cot şi-i mângâie sânii. Lăsase luminile aprinse, nedorind să piardă nimic. Pe umerii ei străluceau puncte roşii. Urmele dinților lui. Fata îi şopti că nu mai poate.

– Eşti un bărbat şi jumătate…

O sărută apăsat pe gură în timp ce mâna lui încerca s-o scoată din starea de moleşeală. Nici unul dintre ei nu auzi vacarmul motorului, nici nu se întrebă ce-ar însemna asta. Meile îi prinse mâinile deasupra capului.

– Nu te împotrivi. O să te am. Acum!

În cabina de alături, cu lumina aprinsă, tânărul Jaeger se uita la ceas. N-avea chef să se grăbească. Înainte de testele ce aveau să vină dorea să se bărbierească. I se păru că aude plânsul fetei răzbătând prin peretele gros de fier şi scutură din cap. Era problema lor că acceptau un animal ca Meile. Încercă să nu se gândească la rafinata Sophie. Nu, după cum se desfăşurau ostilitățile, în cabina vecină nu era bine. Se gândi la expresia lui Hechler de când vorbea cu femeia-pilot. Nu, poate nu ea.

Se ridică şi, sub picioarele-i desculțe, simți covorul tremurând. Aruncă o privire prin cabina dezordonată. Până la urmă nu era prea greu să ți-o imaginezi pe Sophie aici.

În partea opusă a navei, o altă femeie îşi aduna hainele într-o grămăjoară. Avea să se întoarcă în cabina pe care o împărțea cu una dintre fete. Aprinse lumina şi-şi privi

chipul în oglinda ce se balansa încoace şi-ncolo. Înainte să iasă, el îşi aranja uniforma. Femeia îi aruncă o strâmbătură. Pe vremuri, el nu pleca să-şi supravegheze oamenii, ca acum, ci doar nevasta necredincioasă.

Desfăcu bluza, plimbându-şi degetele peste cicatrice. Tot mai durea. Mâna i se plimbă uşor pe piele, de parcă ar fi fost a lui. Încă îi mai simţea atingerea. Uşurarea şi durerea se amestecau în nevoia de a fi împreună.

Nu înţelesese cum de era posibil să fii şi iubită, şi posedată, să fii şi învins, şi cuceritor în acelaşi timp. Îşi încheie cămaşa învârtindu-se încet prin cabina goală. N-avea să se mai întoarcă aici niciodată, dacă nu rămâneau împreună.

Dinspre bucătărie adie o undă de zgomot: era sărmanul Pirk, servitorul şi îngerul lui păzitor. Într-un fel ciudat, acceptarea ei acolo venise ca o binecuvântare.

Păşi pragul ţinându-se de mânerul uşii, ascultând mormăitul ce urca din pântecele navei. Ceva nestăpânit, curând biruitor sau curând distrus, dar niciodată învins.

Înainte să stingă ultimul bec, ezită o secundă. Nu voia să uite nimic. Asprimea hainelor lui îmbibate de sare, apăsarea trupului lui - iubire şi nebunie laolaltă.

Închise uşa şi cabina se cufundă în întuneric.

O dată cu primul pas pe culoarul de trecere, ştiu că nu va regreta nimic.

Capitolul 16
SEMNALUL

Peter Younger, cândva ofițer radio pe *Radnor Star,* şedea cu genunchii adunați sub bărbie şi cu mâinile la ochi. Încă nu se obişnuise cu uscatul. De când nemții îl aduseseră pe insulă îşi simțea capul în nori şi păşea nesigur, ca un docher beat. După ce crucişătorul părăsise în grabă insulița, Younger îşi aştepta sfârşitul clipă de clipă. Văzuse mormântul proaspăt şi auzise de la ceilalți ce se întâmplase. Era ciudat, dar oamenii de pe insulă îl evitau. Pe el şi pe bătrânul Shiner. La fel şi gardienii germani. Fața boțmanului sprijinit de-o piatră era acoperită cu o barbă galbenă, veche de mai multe zile. „Parcă ar fi mort", îşi zise el, privindu-i ochii închişi.

Aruncă o căutătură obosită înspre soldatul care tot urca şi cobora panta cu pistolul-mitralieră bălăngănindu-i-se la şold. Younger îl auzise pe şeful lor făcându-i observație că nu purta chipiul regulamentar. I se păruse absurd, mai ales că ştia că în curând aveau să facă schimb de locuri cu prizonierii lor de-acum.

Mason, şeful stației, îi şoptise că aparatele nu mai erau operaționale, aşa că nici un fel de monitorizare sau semnale radio nu vor fi aşteptate. Inamicul lucrase al naibii de bine. Îi mai spusese că atunci când telegrafistul german emisese semnalul fals, cel care-l primise şi-ar fi putut da seama că ceva nu e în regulă. Adăugase disprețuitor că numai un adevărat om de radio ar fi putut simți asta. Younger îşi înfrânase iritarea. „Mai slăbeşte-mă", replicase vocea lui interioară.

Younger se hotărâse să nu spună deocamdată nimănui despre plan. Cei de pe insulă erau încă afectați de întâmplarea camaradului lor. Se gândi că „laşi" ar fi fost un cuvânt indulgent. Nemții n-ar omorî pe nimeni fără motiv.

Iar dacă americanii şi englezii ar găsi mai multe morminte pe insulă, s-ar putea să uite de Convenția de la Geneva şi să ia lucrurile pe cont propriu. Friții o ştiau şi ei.

Trebuia să se întâmple după falsul semnal, fără să le dea timp să distrugă emițătorul. Măsurase deja distanța care trebuia acoperită, îşi alesese chiar şi marinarul pe care trebuia să-l doboare pentru a ajunge în cabină. Neamțul făcea de gardă destul de des, cu brațul în atele, nefiind bun la nimic altceva. Nu avea asupra lui mai mult de un pistol, de obicei ținut în toc. De ce n-ar fi făcut-o? Oricum n-aveau unde să fugă. Erau prizonierii inamicului, încercă să le ghicească sentimentele, mai ales pe cele ale comandantului. Putea să-l vadă stând la soare pe scara ce ducea la cabina radio.

Era tânăr, însă îşi pierduse părul de timpuriu, smocurile negre de la tâmple nefăcând decât să-i accentueze calviția. Avea trăsături fine, preoțeşti, lăsând impresia unui tip inteligent. Se gândea probabil la propria-i soartă, hărăzită în numele datoriei.

Younger îşi umezi buzele, încercând să-şi relaxeze trupul, muşchi cu muşchi. Spunându-şi ce voia să facă, se simți neobişnuit de puternic şi hotărât. Nu-i era deloc frică. Îşi aminti de torpila care spulberase vechea lui navă, de oamenii zvârcolindu-se în flăcări sau cufundându-se în hăul Atlanticului. Pentru ei avea s-o facă. Pentru Bătrânul, pentru Colin Ames, pentru toți ceilalți.

Brusc, îşi dădu seama că bătrânul boțman deschisese ochii şi-l privea fără să-l recunoască. Ochii lui, de un albastru spălăcit, te duceau cu gândul la un orb. ., Younger zâmbi.

– E-n regulă, Shiner?

Se întrebă dacă bătrânul avea habar unde se aflau. Sau cum ajunseseră acolo.

Boțmanul îşi mişcă mâinile. Zăceau pe lângă el de parcă n-ar fi avut nimic comun cu stăpânul lor. Mârâi duşmănos:

– Haleala, la ce oră-i haleala, Sparks?

Younger privi scurt spre cei doi nemți, dar ei nu observaseră nimic.

– Nu-mi spune-aşa, camarade! Bătrânul nici nu clipi.

– Eşti Peter Younger, ăla eşti, Sparks! conchise el, satisfăcut. Younger oftă.

– Ames e mort. I-am luat locul. Simțea cum planul i se duce pe apa sâmbetei. Nemții nu m-ar scăpa din ochi nici la closet, dac-ar ştii. Îl înşfacă de braț. Stofa ponosită părea că ascunde un schelet. Ajută-mă. Pentru *Stea* şi pentru băieți, da?

– S-au dus toți. Mulți. Jim, Colin şi... Se opri şi privi disperat în jur. Unde-i?...

Younger îl luă de mână şi-i spuse încet:

– E-n regulă, Shiner. Pisica n-a suferit deloc. E-ngropată cu băieții acum.

Zări la capătul pantei umbra santinelei. Din cauza nenorociților ăstora.

Bătrânul închise ochii.

– Moartă, zici? Younger plecă privirea.

Te rog, ajută-mă. Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă.

Apoi zise cu voce tare:

– A fost un U-boat. Dar sunt toți la fel. Cei de-aici nu-s ca noi. Ei cred că n-am nimic de-a face cu războiul. Se ridică, simțind că se prăbuşeşte. Mă ajuți?

– Zi-mi ce să fac, Sparks. Zâmbetul îi accentua tristețea. Scuză-mă. Am vrut să zic, *domnule Ames*.

Younger se aşeză la loc. Ştia exact ce avea să facă. Vedea totul aşa cum urma să se întâmple, ca într-un film rulat cu încetinitorul, de parcă era vorba de ceva deja întâmplat.

Se gândea la ce-i spusese Mason în legătură cu ştiința telefoniştilor de-a se recunoaşte unii pe alții. Mai auzise de asta, ştia că unii erau în stare să recunoască o navă înainte de identificarea propriu-zisă.

Însemna că Mason sau altul ar fi gata să transmită semnalul ca să se pună bine cu nemții? Gândul îi dădu fiori. Nava inamică se pregătea pentru una dintre marile ei lovituri. Altfel nu şi-ar fi lăsat oamenii pe insulă. Nici unul dintre ei nu părea să ştie unde avea să se producă atacul. Asta în cazul în care ar fi fost capturați şi interogați înainte ca nava să fi dispărut. Îi reveni în minte imaginea terifiantă

a bărcii de salvare ce se dezmembra, momentele în care fusese atât de înspăimântat, încât nu îndrăznea să deschidă ochii şi să se desprindă de pe balustradă. Cu toţii îl aşteptaseră pe el. Coşmarul continuase. Muriseră unul câte unul, cei mai mulţi acceptându-şi pasiv sfârşitul.

N-avea să facă cine ştie ce, dar câteva nave de aprovizionare urmau să fie salvate. Spera că bătrâna lui mamă să afle că a murit pentru asta.

Buzele crăpate schiţară un zâmbet. Ar putea primi Crucea George. Ceva cu care taică-său să se laude la cârciuma *Shipwright's Arms.*

Deasupra lor se ivi încă o umbră.

– Mâncăm curând.

Era telegrafistul-şef, aparent singurul care vorbea engleza.

– Mulţumesc, zise.

Neamţul privi spre bătrânul boţman.

– Se simte bine?

Old Shiner nu deschise ochii.

– Al dracu' de bine.

Germanul se întoarse cu spatele. Răspunsul marinarului îl cam derutase.

Merse spre ţărm şi privi pierdut apele întunecate. Şi nesfârşite. O grămadă de pietre la marginea lumii, gândi. Îl chema Ernst Genscher şi era din Leipzig. Trebuie că se făcuse frig acolo. Iarna venea întotdeauna repede în Leipzig. Încercă să-şi imagineze clădirile superbe ale copilăriei lui. De parcă şi-ar fi luat adio de la ele. Acum nu vedeai decât cratere făcute de bombe, morţi şi ruine, în jurul cărora mişunau prizonieri ruşi, adevărate cadavre vii, păzite de unităţi SS. Se gândi la şeful său direct, Leutnant Bauer. Nu se înţeleseseră bine niciodată. Zâmbi amar. De aceea fusese ales pentru această misiune. Bauer ar fi fost un SS-ist model.

Cât mai avea să dureze războiul, se întrebă. El şi ceilalţi vor sfârşi într-un lagăr de prizonieri, în Anglia sau Canada.

Nu putea fi prea rău acolo. Probabil nu foarte diferit de locul ăsta nenorocit. Nici Aliații, nici germanii nu voiau s-o pățească dacă inamicul învingea.

Se gândi la camarazii săi. Erau mai îngrijorați decât ar fi recunoscut. Unii încă mai credeau că *Prinz* se va întoarce să-i ia. Ha, tigrul întorcându-se să salveze o căprioară prinsă în capcană!

Genscher îşi aranja boneta şi zâmbi gândindu-se la morala făcută santinelei. Se uită la ceas. Avea să trimită semnalul în câteva ore, înainte de asfințit. Un zâmbet lumină fața lui de preot. Momentul era destul de bine ales.

*
* *

Cu paharele în mână, cei trei căpitani şedeau în fotoliile adânci ale lui Hemrose.

Hemrose se aşeză picior peste picior şi-şi dezlipi cămaşa de corpul transpirat. Aerul era nemişcat şi fierbinte, şi nici hublourile larg deschise nu îmbunătățeau situația. Marea era destul de liniştită, dar mirosea parcă a furtună. Exact ce le trebuia, gândi Hemrose.

Privi cum stewardul îi umple din nou paharul lui Eric Duffield, căpitanul *Rhodesiei,* un ins masiv şi puternic, cu o figură ce fusese cândva frumoasă. Prea servilă însă pentru gusturile lui. Întotdeauna, Duffield fusese un excelent sportiv. Dar se terminase şi cu asta, îşi zise Hemrose satisfăcut.

Uitase câte pahare cu whisky băuse, dar nici nu-i păsa. Totul aducea mai degrabă a priveghi, decât a şuetă cu căpitanii, în port, în aşteptarea unei mese bune. N-aveau să mai fie căpitanii *lui* pentru mult timp.

Alungă gândul. Se ridică cu un efort şi se îndreptă spre cel mai apropiat hublou. Luminile din Simonstown, reflectate de apă, străluceau ca un roi de insecte fosforescente.

Ici-colo, câteva bărci manevrau printre navele de război ancorate. Nimic nu te făcea să te gândeşti la război. Sau aproape nimic.

Îl auzi pe Duffield spunând:

– Bun loc de pensie, Africa de Sud. O să mă gândesc la asta după ce se termină totul, deşi nu ştii niciodată.

Hemrose rânji. Voia să spună că ar fi putut rămâne în Marină, unde ar fi fost probabil promovat, încheindu-şi cariera la comanda unei baze sau într-un birou elegant din Whitehall.

– Încă n-am câştigat nenorocitul de război, replică Chantril, căpitanul neozeelandez.

Avea un accent care muşca vorbele. Simţea şi el, ca toţi ceilalţi, nerăbdarea de a întâlni şi distruge piratul. Să intre în istoria Marinei.

Hemrose se întoarse şi mai ceru un pahar.

– Tot nu-mi vine. să cred, ştii? Duffield zâmbi.

– Să crezi, sau să accepţi? Aici e diferenţa. Hemrose îl ignoră.

– O ditamai navă dispărută în Vest, fără să lase nici o urmă de naufragiu, nimic?

– S-a întâmplat aşa cu *HMS Sydney,* zise Chantril. Dispariţia ei e încă un mister.

Duffield se uită la ceas. De-abia aştepta să mănânce şi să plece. Să le spună celor de pe nava lui cum Hemrose se gândea la înfrângere înainte de a lupta.

– Băieţii de la Amiralitate ştiu mai mult decât spun, zise el.

– Căcaţi nefolositori! se înfurie Hemrose.

Duffield tuşi.

– Probabil n-o să ştim niciodată.

Hemrose aranja o şuviţă de păr care-i intrase în ochi. Era pe cale să se îmbete.

– Jerry e încă pe-aici. Îmi pun toată reputaţia la bătaie pentru asta. Ceilalţi rămaseră tăcuţi. Se gândeau probabil că reputaţia lui. Nu mai făcea nici două parale.

– Echipa mea a lucrat la asta non-stop, continuă Hemrose, arătându-le hârtiile şi instrumentele de navigaţie. Degeaba. Dar măcar am făcut o încercare a naibii de bună.

Ceilalţi se holbară uimiţi. Niciodată nu mai fusese pe punctul de a-şi recunoaşte înfrângerea.

Gândul că avea să ia masa cu ei îi făcea greață lui Hemrose. Cu Chantril n-avea nimic, fiind un profesionist adevărat, dar seara asta nu era cea mai potrivită. Trebuia să-i scrie lui Beryl şi să termine raportul către Amiralitate. Simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Poate că-i vor înghiți scuzele şi se vor întoarce pe navele lor, în loc să-l...

Îi privi întunecat şi obosit.

– Ei, ce mai e acum?

Ofițerul îi salută şi apoi îi înmâna un mesaj. Hemrose îl citi de două ori, lac de sudoare.

– De la Amiralitate, domnilor, zise încet. Acum treizeci de minute s-a primit un semnal de la stația radio de pe St. Jorge. Înțelese că Duffield habar n-avea pe unde era. „Suntem atacați de un crucişător german", se spune. Îi privi posomorât. Nu a mai urmat nici un alt mesaj. Puteți trage concluziile.

– Ştiu locul! exclamă Chantril. E la Nord-Est de Ascension. Ce dracu' face...

– Şi tot timpul... îl întrerupse Duffield.

Hemrose reuşise să-şi controleze atitudinea, dar ar fi vrut să urle. I se părea că o întreagă orchestră îi cânta la urechi acele cuvinte esențiale.

– Da, zise, tot timpul am crezut că neamțul a fost distrus. Nu se putu abține. Unii dintre noi, cel puțin...

Chantril se ridică şi sparse un pahar, fără să dea vreo importanță faptului.

– Ce are de gând să facă?

Hemrose zâmbi.

– Să facă? Cui ce-i pasă? Probabil un ultim atac înainte de-a ajunge în vreun port sud-american prieten, ca *Graf Spee. Kapitän Hechler* - scuipă numele - ştie că în Nord îl pândesc multe pericole. Aşa că are s-o şteargă spre Sud, fie că-i place sau nu.

– Putem avea încredere în acel semnal, domnule?

Hemrose îl privi şi se răți ironic:

– Ce? Îndrăzneşti să nu-i crezi pe băieții de la Amiralitate? Hm, hm!

Comandorul Godson se lăsa când pe un picior, când pe altul. Vestea îl dăduse gata. De parcă deschisese uşa aşteptând un vechi prieten, şi acolo îl întâmpina un maniac.

Hemrose îl privi încercând să-şi compună atitudinea pentru posteritate: grav şi încrezător.

– Trimite un mesaj Amiralității, Toby. „Flotila porneşte fără întârziere".

Slavă Domnului că insistase să alimenteze navele din rezervoare. Altfel ar mai fi durat o oră până să fie golit portul. Îşi admiră pe îndelete ceasul de aur dăruit de Beryl.

– Peste o oră să avem la posturi cei mai buni marinari. Privi spre ceilalți, în timp ce Godson ieşea din cabină. Rânji. Mai bem ceva? *Şi'nainte pornim,* cum a zis omul acela.

Îi privi pe rând. Fiecare se gândea la starea propriei nave.

– Contactați-vă navele din biroul meu, adăugă cu larghețe. Nu vreau să plec singur de-aici, glumi, gândindu-se la demonstrația de viteză şi manevrabilitate pe care o făcuse *Rhodesia* când se alăturase flotilei. După câteva clipe, spuse gânditor: Ce ți-e şi cu soarta asta. Ştiam că trebuie să ne întâlnim într-o zi. Chiar de la început. Întotdeauna am ştiut. Îi privi cu afecțiune: Să stabilim scorul final.

La ora hotărâtă, în timp ce trapele şi hublourile erau închise ermetic, iar marinarii îşi ocupau posturile de luptă, Hemrose se urcă pe puntea lui *Wiltshire* şi privi luminile de pe țărm. Piratul nu lăsase pe nimeni viu, dar nici nu se aştepta să dea nas în nas cu trei crucişătoare britanice gata de luptă.

Vedea în fața ochilor harta zonei de sud-vest. Capcana în care germanii se vârâseră singuri avea să se închidă.

Godson îi raportă că nava e pregătită de plecare.

Lucrurile deveneau serioase. În curând, epoleții aveau să-i fie împodobiți cu două şiruri de frunze de stejar. Era o zi mare. Doar fanfara mai lipsea. Se întoarse spre semnalizatorul-şef.

– Transmite celorlalți, Yeo: „Ridicați ancora şi urmăriți-l pe tata."

Semnalul pe care n-aveau să-l uite niciodată. Nu se putu abține să nu rânjească. Faptul că Duffield nu putea să-l sufere îi făcea plăcere.

*
**

Hechler se desprinse din vis ca un înecat care se luptă cu disperare pentru o gură de aer.

Din momentul în care se ridicase într-un cot şi înşfăcase telefonul, ştiuse ce era. Un singur lucru îl mai putea surprinde: faptul că putuse dormi.

– Ofițerul WIT a raportat trimiterea semnalului, domnule, spuse Froebe, vesel. Chiar la momentul potrivit.

Hechler aruncă o privire prin cabina dezordonată.

– Mulțumesc. Ştii ce ai de făcut. Se gândi la visul nebunesc alungat de telefon, la goliciunea ei, la dorința ei, la felul în care se zvârcolea sub el, de parcă ar fi vrut să-i amâne victoria. Vin sus imediat, zise.

Agăță telefonul în furcă, întrebându-se ce făcea Erika acum. Se gândea la el fără să regrete nimic? Spera, dar nu la prea mult? Coborî din pat dorindu-şi un duş. Până şi pentru asta era prea târziu.

Se gândi la Genscher, telegrafistul-şef, pe care-l lăsase pe insulă. Îi ascultase ordinul indiferent ce credea despre rostul lui.

Chiar şi acum undele falsului semnal mai făceau înconjurul lumii. Nava lor fusese plasată cu siguranță într-un anumit sector al oceanului. Capetele se înfierbântau de calcule, ofițerii de stat-major schimbau tactica şi sistemele de apărare.

Prinz nu se afla deloc în apropierea insulei, ba, mai mult decât atât, se îndrepta cu mare viteză în direcția opusă ei.

Hechler îşi scoase cămaşa. Uşa se deschise încet şi în prag apăru credinciosul Pirk cu un vas cu apă caldă, pentru bărbierit, înțelesese. Dar Pirk înțelegea întotdeauna. Frig, soare, bombardament sau linişte, Pirk era pe cu totul altă lungime de undă.

Telefonul sună din nou şi Pirk îi dădu receptorul.

– Căpitanul, zise Hechler.

De data asta era Theil.

– Să exersăm situații de luptă, domnule.

– Nu încă. În mod surprinzător, se gândi la Nelson. Lasă-i să mai mănânce bine o dată. S-ar putea să nu se mai întâmple prea curând.

– Atacăm în zori, domnule? mormăi Theil.

– Da. Conform planului, Viktor. Anunță-mă când apare amiralul pe punte.

Se întoarse spre oglindă şi-şi mângâie fața. Aşa cum ar fi făcut-o ea.

– Va fi o noapte lungă, prietene.

Dar Pirk plecase. Îşi săpuni obrajii cu grijă. Trebuia ca aparatele Arado să fie pregătite bine până dimineața.

Fiecare post de luptă trebuia verificat de către un ofițer superior. Ultima masă, pentru ceva timp. Pentru totdeauna, dacă lucrurile ieşeau prost. Încercă să descopere vreo greşeală în plan. Cei de pe insulă îşi jucaseră rolul. Acum, totul depindea de navă şi de oamenii lui. Se strâmbă în oglindă, imaginându-şi că inamicul ar avea o strategie ascunsă, pe care nici el, nici operațiunile nu o ghiciseră.

Dar ştia că nu există nici un plan secret. Norocul lui *Prinz Luitpold* avea să-i ajute şi de data aceasta.

Puțin după miezul nopții, Hechler ajunse pe punte. Somnul îi alungase oboseala. Sau poate era apropierea luptei?

Vedea siluete mişcându-se în întuneric, sau stând nemişcate la posturi. Era o noapte frumoasă, cu multe stele strălucitoare. Gudegast raportase că era posibil să plouă, şi că vântul avea să bată din Sud-vest. Niciodată nu avusese la fel de multă încredere în buletinele meteo cât în propria lui intuiție.

Silueta palidă a lui Leitner apăru printre santinele, şi Hechler simți mirosul puternic de colonie al uniformei.

– Un început bun, zise calm. Nu vor uita ziua de azi.

Hechler se bucură auzindu-l pe amiral că se duce în apartamentul său. Să se pregătească sau să petreacă ultimele ore cu aghiotantul: nu ştia şi nici nu-i păsa.

Încet, încet, vremea începea să se schimbe. Aerul devenea mai rece, iar valurile se ridicau furioase până aproape de bordaje, lăsând în urmă o dâră de spumă albă.

Prinz fusese special construit pentru soiul ăsta de vreme, şi-şi cufunda disprețuitor teuga în valuri până ce acestea măturau puntea şi hublourile.

A fost recepționat un nou şir de semnale. Trebuie că era destul de ciudat pentru acei telegrafişti, se gândise de multe ori Hechler, să transmită instrucțiuni şi mesaje la care, din motive de securitate, nu primeau nici un răspuns.

Divizia de Operații îi informa că o mică escadră de crucişătoare britanice părăsise Simonstown. Probabil că mesajele începuseră să curgă imediat ce Tommy ridicase ancora.

Deloc surprinzător, se gândea. Germania avea mulți prieteni în Africa de Sud. Când Kaiserul fusese nevoit să capituleze în Marele Război, se spune că la Johanesburg fuseseră arborate steaguri negre.

– Stare de luptă în zece minute, zise Hechler. Îşi scotoci buzunarele. Nu uitase nimic. Părăsind cabina, îşi amintise de portretul lui Inger, privindu-l atât de familiar de pe noptieră. Pentru prima dată îl privise fără nici un sentiment; nici măcar de amărăciune. Spune-i ofițerului de aprovizionare să țină cambuza deschisă. Vreau să trimiteți supă şi cafea la toate posturile, până în ultima clipă.

Auzi un vinci trântit cu putere. Băieții pregăteau primul Arado pentru lansare. Dacă ratau, avionul trebuia să se descurce singur. Se gândi la avionul fetei, neînarmat şi ascuns în cuibul său.

O ultimă imagine pentru posteritate? Sau avea Leitner vreun alt plan?

Gudegast apăru lângă scaunul său.

– Peste douăzeci de minute va trebui să ajungem la viteza maximă, domnule.

– Bine. Hechler îşi privi ceasul Doxa. Izolare fonică totală. Sunetul alarmei fu urmat de câteva bufnituri surde; ultimele trape fuseseră blocate etanş. O armată nevăzută de microfoane şi receptoare îşi începu murmurul pe punte.

– Turelele Anton, Bruno, Cezar şi Dora închise, domnule!

– Armamentul secundar şi antiaerian pregătit, domnule! Rapoartele veneau pe rând, de la fiecare turn, de la fiecare lansator de torpile.

Hechler îşi imagină carcasa de fier, cu toți oamenii la posturi.

Jos, în infirmerie, Stroheim şi oamenii lui, cu bisturiele pregătite, aşteptau durerea şi rănile.

Aşa a fost şi la Coronel, şi la Falklands, la Dogger Bank şi în Iutlanda. Hechler zâmbi cu pipa între dinți. Şi la Trafalgar, probabil.

Se auzi întrebând:

– Controlul avariilor?

– Pe poziție, domnule, replică Froebe. Am avut o mică problemă cu iluminatul.

Theil avea misiunea să salveze nava, dacă se întâmpla ce era mai rău. Şi să ia comanda în cazul în care puntea era distrusă.

– Amiralul, domnule.

Hechler luă receptorul.

Domnule?

– Mai vreau un steag ridicat, zise Leitner. Te ocupi tu, da? Voia să spună un fanion de amiral.

– Nava se află în capacitate de luptă, domnule, zise Hechler.

– Vin sus, imediat.

Hechler închise receptorul şi spuse cu voce tare către toți cei de pe punte:

– Mă duc în camera hărților.

Se îndreptă spre scară. Gudegast luă o hartă făcută sul şi-l urmă. Totul îi era foarte clar în minte. Antrenament, experiență, îndemânare. ÎI auzi pe Froebe ordonându-i unui marinar să mai înalțe un fanion de amiral.

Se întrebă dacă şi chestia asta va fi înregistrată pentru posteritate.

În timp ce căpitanul lor urca scara, marinarii se pregăteau de luptă tăcuți şi încruntați. Muniția intra în încărcătoare, mitralierele alunecau uşor pe dispozitivele de fixare şi se verifica viteza de rotație a tunurilor cu boturi flămânde.

Deasupra tuturor, Kroll, ofițerul armurier, stătea în scaunul său de oțel şi studia ecranul radarului.

Oamenii lui, echipați cu receptoare, căşti şi alte unelte ale meseriei, îl priveau ca nişte atleți în aşteptarea startului.

Înfăşurat în firul telefonului, cel mai tânăr din echipa de control a tirului, subofițerul Hans Stoecker, fixa jurnalul de bord din fața lui.

Luptând de atât timp împreună, se sincronizau aşa de bine că n-ar fi putut face nici o greşeală care să-i stârnească mânia lui Kroll.

Erau un mic stat în stat. Esențial pentru puterea de foc a navei, dar complet separat de ea, chiar şi atunci când tunurile începeau să-şi scuipe urlând încărcătura ucigaşă.

Încercă să nu se gândească la figura aproape copilărească a lui Rudi Hammer. Chiar când sunetul alarmei îi trimitea pe toți la posturi, acesta, zâmbind aproape timid, îi spuse:

– Un moment potrivit cu micul nostru plan, nu? Fiecare e ocupat cu treaba lui.

„Vor fi prinşi". Stoecker apucă telefonul cu amândouă mâinile, privind jurnalul cu ochii împăienjeniți. Era o nebunie care avea să-i coste viața.

Auzi în receptor:

– Armamentul principal, armamentul antiblindaj, încărcați.

Stoecker simți cum vibrează scaunul sub el. Nava îşi mărea viteza.

Privind cum fiecare şurub sau armătură vibra, uneori aveau senzația că trepiedul metalic care-i adăpostea avea să se smulgă din schelele care-l susțineau.

Kroll se întoarse în scaun privind fețele preocupate ale oamenilor săi. Întârzie o clipă asupra Kapitänleutnantului Georg Emmler, ofițerul artilerist adjunct. Împreună, ei doi țineau frâiele luptei. Sub ei, ofițerii, comandanții posturilor de luptă, trăgătorii, individuali, înhămați la mitralierele grele, cu toții aşteptau ordinul: „Poziționați! Distanța! Ochiți!"

Kroll îşi muscă buzele. Încă un convoi. Poate într-o zi va avea norocul să-şi arate priceperea în fața unei nave de război adevărate.

– Încărcat, domnule.

Kroll se încruntă. Zece secunde întârziere. Îşi vârî ceasul în buzunar. Avea să se ocupe de asta în curând.

Pe punte, Hechler privea încă o dată stelele. Strălucirea lor pălise. Îşi simți fața biciuită de stropi sărați, şi-i auzi răpăind pe pânza mesei hărților.

– Stare de luptă-gradul I, domnule, auzi o voce.

Cambuza fusese închisă. Bucătarii aveau să-i ajute pe cei de la controlul avariilor.

Hechler se aplecă peste balustradă şi privi în întuneric.

Trebuia păstrat avantajul asupra convoiului. Escorta nu fusese identificată, deci nu era importantă. Pe cei puternici îi păstrau pentru următoarea întâlnire. Privi spre stele. Dar n-avea să le dea o a doua întâlnire.

– Stânga cincisprezece!

Hechler îşi auzi ordinul repetat aproape în şoaptă, pierzându-se în murmurul ventilatoarelor şi al spumei albe ce izbea corpul navei din toate părțile.

– Constant! Cârma zero-patru-zero!

Botul navei se înfundă în apă mai mult ca de obicei, iar valurile răpăiră înfuriate pe teugă.

În timp ce nava vira, cele două mari turele de sub punte se mişcau de-a lungul tribordului. Fără să se întoarcă, Hechler ştiu că şi celelalte două, Cezar şi Dora, făceau aceeaşi mişcare până când toate patru aveau să țintească în aceeaşi direcție, cu gâturile lungi şi ude.

Oceanul era încă sub stăpânirea întunericului, iar crestele albe ale valurilor păreau a fi nişte păsări de mare, apărând ici-colo din întuneric.

– Amiralul este pe punte, domnule.

– Foarte bine.

Hechler îşi strânse fularul în jurul gâtului. Marea arunca asupra lor din ce în ce mai multă spumă. Leitner îşi făcuse intrarea la momentul potrivit. Hechler se gândi la fată. Nu se arătase deloc speriată, dar după atât timp petrecut acolo, în spatele uşilor închise ermetic, poate nu mai avea reacții normale.

Un marinar îi şopti ceva unui camarad, dar un subofițer îi făcu semn să tacă.

Hechler îşi ținea binoclul în tocul de piele până în ultimul moment, ca să-l păstreze uscat. Dar înțelese ce voia marinarul.

O linie subțire şi palidă, ca de cositor, rece şi fără culoare. Zorile, sau revărsatul lor.

Dintr-o dată, Hechler se gândi la tatăl său.

Cum îi descria el zorile pe care le privise din tranşeele celuilalt război. Dâra de lumină albicioasă care pătrundea printre scândurile parapetului, amintindu-i că încă n-a scăpat din acea zonă a morții şi a ororii care era Flandra.

– *Radar-puntea!* Tresăriră cu toții. Vocea se auzi din nou:

– Țintă la orizont. Poziția: verde-patru-cinci. Distanța: douăsprezece mii.

Hechler îşi îndesă chipiul pe cap. Stofa era udă şi rece ca gheața.

Se ridică şi se aplecă spre babord, nepăsător la stropii care-i loveau fața. Îi găsiseră. Acum totul depindea de Kroll.

– Deschideți focul!

Capitolul 17
OCHI PENTRU OCHI, DINTE PENTRU DINTE

Bubuitul tunurilor era asurzitor, iar vântul care bătea dinspre babord împrăştia peste tot fumul acru şi înecăcios, făcându-i pe marinari să-şi stăpânească cu greu accesele de tuse.

Cu binoclul atârnat pe umăr, Hechler privea izbucnirile paletei subțiri de spumă pe care obuzele o ridicau la orizont. Deşi păreau inofensive, fiecare dintre ele însemna încă o lovitură.

Douăsprezece nave în convoi, probabil trei nave de escortă, se auzi vocea operatorului.

Postul WIT raportează semnale de la inamic, domnule, îl informă Froebe.

– *Foc!*

Vocea lui Kroll suna altfel în receptor, iar ultimele cuvinte îi erau acoperite de răspunsul prompt al celor patru turele.

Hechler privi cerul. După ultimele zile părea mohorât şi amenințător, îşi imagina chemările disperate ale inamicului către escadrele din apropiere şi către Londra.

Se încorda. Un fulger luminase orizontul dând la iveală câteva dintre navele inamice. Păreau mici şi întunecate. Biciul de loc îl ajuta să le stabilească fără greş viteza şi direcția de înaintare.

– Un vas de escortă lovit. Se scufundă, anunță operatorul. Hechler parcă îşi vedea oamenii concentrați asupra ecranelor radar. Un punct luminos, care în curând avea să pălească şi să dispară cu totul de pe ecran.

Tunurile urlau din nou. Aveau oare petrolierele să se împrăştie repede? Tresări. Câteva obuze loviseră una dintre navele duşmane. Proiectată pe fundalul negru al

orizontului, cuprinsă de flăcări, părea şi mai înspăimântătoare.

– *Foc!*

Hechler tresări când cele opt tunuri mari traseră toate o dată.

– Încet, înainte!

Traversă puntea şi văzu un marinar cu o lanternă de semnalizare pregătită.

– *Acum!*

Primul Arado apăru din întuneric şi înconjură rapid catargul principal.

– *Foc!*

Puntea a fost străbătută de o zguduitură puternică, iar Hechler trebui să ordone de două ori reluarea vitezei maxime. Urma să lanseze şi cel de-al doilea avion dacă mai avea timp.

Cineva strigă:

– Încă o lovitură! Două au luat foc!

Se întoarse să vadă cine era, dar nu văzu altceva decât al doilea steag al lui Leitner fluturând pe catarg, singura pată de culoare pe cerul încă întunecat. Ploaia se înteţise, dar până şi ea avea gust de salpetru. Îi venea greu să creadă că acelaşi cer fusese vreodată acoperit de stele.

Hechler se plimba pe punte, ascultând absent raportul radio al pilotului.

Navigau pe o mare de foc. Obuzele îi loviseră din întuneric, fără cel mai mic avertisment. Zări globuri strălucitoare ridicându-se din adânc şi ghici că avionul era deja lângă convoi.

Cât de încet părea să se mişte. Şi înşelător. Spera că pilotul ştie bine ce face.

– Convoiul se destramă, domnule! Vocea lui Kroll acoperi zgomotul difuz al celorlalte comunicări. Se despart în două coloane, domnule, adăugă.

Hechler îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o cârpă curată.

– Recepţionat.

Îşi imagină convoiul; n-avea nevoie de prea multe încurajări ca să se risipească. „Trebuie să ne apropiem."

– *Foc!*

– *Încetați focul!* se auzi vocea descumpănită al lui Kroll. Hechler ridică receptorul.

– Aici căpitanul. Ce s-a întâmplat?

Kroll probabil că scruta atent ecranul din față. Răspunse mânios de parcă nici el nu mai avea încredere în ce văzuse:

– O navă s-a întors spre noi, domnule. Ultima din a doua linie,

Aşteaptă.

Hechler se strecură în cabina metalică, care fusese adăugată punții pentru a adăposti un al doilea radar, pe lângă cel al sonarului. Se aplecă asupra ecranului şi privi imaginea bătăliei oferită de ochiul invizibil al navei *Prinz Luitpold.*

Nave care se împrăştiau în două direcții, puncte luminoase nemişcate - navele lovite care se scufundau arzând. Şi-apoi, o văzu. Era o navă mare, luată inițial drept petrolier. Dar era prea mare şi nu fugea, ci se îndrepta direct spre *Prinz.* Hechler se întoarse vlăguit pe punte.

– O puteți identifica?

– Nu există nici o navă de luptă importantă în convoi, auzi vocea îngrijorată a lui Kroll.

Hechler se întoarse.

– Continuați. Schimbăm direcția. Cârma zero-şase-zero.

Puntea se cutremură din nou. Tunurile îşi scuipaseră încărcătura ucigaşă, luminând tot corpul navei. Hechler zări o siluetă în lumina exploziilor; era Jaeger.

– Domnule căpitan! Mesaj de la Arado! E o navă de comerț. Ezită: Un transatlantic.

Preț de o secundă, Hechler se gândi că ar putea fi o navă-spital care încerca să se țină deoparte, sau că fusese lovită şi nu mai putea fi controlată. Gudegast apăru lângă Jaeger, raportând precipitat:

– Suntem pe noua direcție, domnule. Şase-zero-şase. Se sprijini, extenuat, de balustradă.

– Ştii ce navă e? îl întrebă Hechler.

Gudegast încuviință.

– Din semnalele de recunoaştere, domnule. Da, sigur că o ştiu. Tresări; tunurile bubuiră din nou. Fulgere brăzdau orizontul.

Kroll ignora nava solitară, preocupat să nu-i scape petrolierele. Gudegast se holbă la el.

– E vechea *Tasmania.* Am călătorit cu ea în anii treizeci. Era navă de croazieră în Marea Nordului. Şi au transformat-o în crucişător. Dumnezeule!

Hechler înşfăca receptorul.

– Ofițer de tir! Deschideți focul asupra vasului mare - este crucişătorul *Tasmania.*

– Imediat, domnule. Gudegast îl privea fix.

– N-o să reziste nici la două lovituri! Ştiți cum e construită. Nici un blindaj, doar câteva tunuri din Marele Război!

– Avertizați-i pe cei de la armamentul secundar şi contactați avionul, ordonă Hechler. Apoi se întoarse spre Gudegast şi-i zise: Ai uitat celelalte AMC-uri, omule? *Jervis Bay,* un cargou bătrân, a ținut piept lui *Admiral Scheer!* Un biet sicriu plutitor împotriva unei nave de război. Au fost scufundați, ştiau că n-au nici o şansă împotriva alor noştri, dar, la naiba, sacrificiul lor a salvat un convoi întreg, *nu uita asta!*

Se întoarse spre radar în timp ce tunurile bubuiau din nou.

Cerul se lumina, în ciuda ploii fumurii, care păruse să-i ia prin surprindere.

Hechler privea exploziile şi coloanele de apă pe care le ridicau. Apoi văzu nava care se îndrepta spre ei. Era vopsită în cenuşiu, iar cele trei coşuri fumegânde îi dădeau un aer de măreție. Se apropia din ce în ce mai mult.

Următoarea salvă căzu exact pe direcția ei, şi, o secundă, lui Hechler i se păru că fusese atinsă.

– Armează tunurile de opt inci, domnule, îl anunță gâtuit Jaeger.

Era de-a dreptul comic. Aveau armament de acelaşi calibru.

– Viteza?

– Maximum douăzeci şi opt de noduri, domnule, răspunse Jaeger.

Bubuitul tunurilor făcea să sară vopseaua de pe aparate.

– În timp de pace, adăugă.

Hechler îşi curăță din nou ochelarii. Fără ei nu vedea decât o umbră cenuşie în depărtare. Cele două nave se apropiau una de alta cu o viteză combinată de şaizeci de mile pe oră. Aşa cum era de veche şi fără vreo şansă de supraviețuire, spera probabil în lovitura norocoasă care ar fi dat timp convoiului să scape.

– *Foc!*

Confuzie. *Tasmania* fusese acoperită de un văl de fum; cel puțin un obuz lovise partea neblindată a navei şi explodase adânc în cală, ca un ochi de foc.

Hechler îl auzi pe Jaeger spunând:

– Asta ar trebui s-o oprească!

Gudegast îl apucă de mână.

– Uită-te bine, băieţaş!

Lui Jaeger nu-i venea să creadă.

– Ridică steaguri pe fiecare catarg!

Gudegast privi spre Hechler. Ploaia îi cădea din belşug pe manta şi pe caschetă.

– Sunt *steaguri de luptă!* Au trimis biata bătrânică la luptă şi, Dumnezeule, ea chiar luptă!

– *Foc!*

O lovitură concertată a celor patru turele. Obuzele străpunseră bordajul subțire ca pe o bucată de şvaițer. Un coş se prăbuşea ca un copac bătut de vânt.

Jaeger se ținu de marginea mesei hărților, încercând să-şi stăpânească tremurul degetelor. Tresări când o salvă trecu pe deasupra *Tasmaniei,* explodând în mare, departe.

Scrisese în jurnal: „Inamicul a deschis focul la...", restul se pierduse în ceață.

Hechler se întoarse.

– Ordonă pilotului să survoleze nava inamică. Poate o nimereşte cum trebuie.

Nici nu clipi când dinspre *Tasmania* flăcările izbucniră în două locuri deodată.

Trebuia să-şi împartă puterea de foc. Ei n-ar fi putut folosi mai mult de trei tunuri în acelaşi timp.

Îşi muşcă buzele. Următoarea salvă a lui Kroll o lovi sub linia de plutire. Flăcările şi fumul păreau să se rostogolească pe suprafaţa apei şi ghici că cel puţin un obuz lovise foarte adânc.

Deşi trăgeau în continuare salve de răspuns, vechile tunuri păreau nişte biete pocnitori pe lângă cele ale navei *Prinz.*

Cineva îi întinse receptorul. Tresări când un obuz trecu şuierând pe deasupra punţii. Era Leitner.

– Ce se întâmplă cu tunarii dumitale? Aproape că ţipă: *Omoară-i! Opreşte nava aia!*

Hechler dădu receptorul unui marinar, observând o fulgerare palidă pe nava inamică. O punte se prăbuşise, dar steagurile de luptă fluturau parcă şi mai strălucitoare. Direcţia de înaintare era aceeaşi: spre ei.

– A luat foc la pupa, domnule! Ce-o mai ţine încă întreagă? strigă Froebe.

Hechler lăsă ochelarii să-i cadă pe piept. Se apropia vizibil, tăind valurile ca un Leviathan.

– Trebuie să virăm spre babord, zise. Asta le va da tunarilor noştri o şansă.

Aveau să-şi expună astfel toată lăţimea navei tunurilor inamice, dar acum era esenţială viteza. Singurul atu.

– Încetineşte!

Strigătul marinarului fu acoperit de explozia a două obuze inamice. Confuzia de pe punte era totală. Pe jumătate asurzit, Hechler îşi croi drum spre tribord. Un marinar cu faţa sfâşiată de cioburi de sticlă urla de durere. Fumul îl îneca şi simţea în nări mirosul acru de vopsea arsă. Şi de salpetru.

– Continuă pe zero-şase-zero, domnule! se auzi într-un receptor rămas fără stăpân.

Hechler văzu un subofiţer mort prăbuşit pe podea. N-avea nici o rană vizibilă, dar rictusul de pe faţa lui spunea totul. Hechler ceru altui marinar să-l înlocuiască.

– Menţineţi direcţia! ordonă.

Alunecă într-o baltă de sânge, apoi îşi potrivi binoclul. Nava inamică nu arăta prea bine. Jeturi de flăcări îi izbucneau din bord. Ultimul obuz o lovise de moarte.

– Căpitane! Camera motoarelor cere permisiunea să reducă viteza!

– Ce e, şefule? Hechler îşi îndesă căştile pe urechi.

– Probleme cu pompele, veni prompt răspunsul lui Stück. Le vom rezolva. Aştept rapoartele. Ultima lovitură…

– Viteza la jumătate, zise Hechler, grăbit.

Un obuz de calibru mare explodă în apă, aproape de navă, împroşcând-o cu bucăți incandescente de metal.

– Se scufundă! strigă un marinar.

Alte câteva obuze explodară în jurul navei muribunde. Hechler chemă prin telefon turelele, amintindu-şi dintr-o dată disperarea lui Gudegast:

– Mutați ținta pe convoi!

Deşi nu era aşa, comanda sună ca un reproş pentru artilerişti.

Cele două turele din față începură să se învârtă, căutându-şi noile ținte. Dar navele se împrăştiaseră în câteva direcții. Fiecare trebuia atacată separat.

În turnul de comandă blindat, Gudegast privea printr-un hublou de observație.

Prinz fusese lovit. Nu ştia cât de serios, dar auzea mesajele prin interfon - şuvoiul de mesaje şi ordine ale echipajelor de reparații intrate în acțiune.

Simțise explozia chiar sub punte. De parcă ar fi lovit un recif. Acum vedea doar câteva siluete agitându-se într-un nor de fum, în jurul unei şalupe despicate în două de obuze.

Nu se gândea decât la nava care se scufunda. Bătrâna *Tasmania* a liniei maritime Cunard White Star. O văzuse de multe ori pe vremea când, obosită de atâtea traversări ale Atlanticului, devenise navă de plăcere, în fiordurile Norvegiei. Odată, de ziua de naştere a unui ofițer, chiar urcase la bordul ei.

Şi-o amintea perfect; atât de diferită de nava lui. Strălucind de curățenie, luxoasă chiar, plină de pasageri cu

aparate de fotografiat, având eleganța şi stilul companiei pe care o reprezenta.

O privi din nou, îngrozit, cum se lasă încet pe-o parte. Cel de-al doilea coş se prăbuşi. Urmară câteva explozii şi, pentru o clipă, Gudegast crezu că încă se mai trage în ea.

– Las-o în pace! Nu-ți mai poate face nimic acum! urlă înfuriat. Las-o în pace, ticălos nenorocit!

Secunzii îl priveau îngrijorați din spate, orbiți de lumina exploziilor care pătrundea prin deschizăturile înguste.

Apăsă pe un buton. Când uşa grea de metal glisa, ploaia înghețată îl izbi în față.

Ieşi pe puntea îngustă şi, fără să-şi dea seama ce făcea, se descoperi. O navă tocmai fusese distrusă pentru că nişte nebuni o trimiseseră la război. Îşi şterse faţa cu mâneca. Şi ea murise cu aceeaşi demnitate pe care i-o admirase întotdeauna.

*

* *

Îngenuncheat pe podeaua magaziei în care prizonierii fuseseră închişi peste noapte, Peter Younger privea afară printr-o crăpătură a zidului. Era deja dimineață, şi-i auzea pe soldații germani strigându-se unul pe altul. N-ar fi putut spune cu siguranță dacă erau agitați sau nervoşi.

Cu umerii lui firavi rezemați de zid, bătrânul Shiner privea absent dâra de lumină care cădea pe fața comandantului său.

– La dracu' cu gălăgia asta! zise iritat. M-au trezit din somn. Younger se încorda, concentrat asupra părții de clădire pe care o putea vedea prin crăpătură.

– Au deschis o ladă cu băutură, de-aia e scandal.

Ar fi trebuit să ghicească ce avea să se întâmple imediat ce falsul semnal fusese emis: prizonierii fuseseră îngrămădiți laolaltă.

Acum, când poziția lor era transmisă în eter, nemții păreau să se relaxeze. Îşi sărbătoreau contribuția la complot, sau strângeau rândurile cu gândul la prizonieratul care-i aştepta? Younger nu ştia, dar se blestemă că nu

luase nici o măsură de precauție. Mason, şeful stației, se lăsă în genunchi lângă el.

– Să fie deci prea târziu?

Vorbea foarte circumspect, amintindu-şi încă izbucnirea de mânie a lui Younger din timpul nopții, când acesta le spusese ce avea de gând să facă. Mason îi întrebase atunci: „De fapt, de unde ştii toate astea?" Younger explodase: „La dracu', am fost prizonier pe nava lor, d'aia ştiu!"

– Trebuie să încerc, zise Younger. Încă mai putem salva câteva vieți dacă îi trimitem pe-ai noştri peste Friți.

– Dacă nu descuie dracului uşa asta, îmi fac nevoile aici! înjură cu năduf bătrânul Shiner.

Younger închise ochii şi-şi lipi fruntea de metalul rece, încercând să-şi limpezească gândurile. Bătrânul Shiner stătea cocârjat, ținându-se cu mâinile de burtă. Se uită la Mason.

– Când santinela deschide uşa, punem laba pe ea şi-i luăm arma.

– În conformitate cu Convenția de la Geneva, remarcă bătrânul Shiner, ar trebui să avem o toaletă la îndemână. Am citit asta într-o carte.

Mason se holbă la el.

– Doamne-Dumnezeule!

– Voi auziți ce vă spun? insistă Younger, continuând în gând: „Sau sunteți toți ca gunoiul care a lansat semnalul la ordinul nemților?"

Avea nevoie de Mason. Era singurul care-l putea ajuta acum.

– Va fi sfârşitul nostru, ştii asta? zise Mason, clătinând din cap cu tristețe.

Younger se cutremură.

– Încerc să nu mă gândesc.

Se ridică şi merse spre uşă. Ceilalți ar fi în stare să-l lase baltă; avea să aibă aceeaşi soartă cu a mecanicului împuşcat.

O clipă îi reveni pe retină imaginea bărcii de salvare care se sfărâma. Fețele acelea răbdătoare, fără expresie. Simți din nou oroarea de-atunci. Îl privi pe bătrânul Shiner.

Fusese torpilat şi scufundat de atâtea ori, încât era o minune că mai respira.

– O să încerc, zise Mason încet. Părea îngrozit, de parcă abia vorbea. Younger îl apucă de braţ.

– Când ajungem în cabina de transmisie, lansăm semnalul cât ai clipi din ochi.

Era uimit de propria-i încredere, măcar că nu ştia nici cum arată cabina. Poate că fusese deja distrusă de nemţi, după ce lansaseră alarma falsă. Dar nu putea fi aşa. Germani sau englezi, erau cu toţii marinari. Nici un marinar n-ar distruge o staţie de la care le-ar fi putut veni tuturor salvarea.

– Vine! zise Mason. Se lipi de perete şoptind: Isuse!

Younger cântări bucata de scândură în mâini. Era probabil un lemn de foc, din rezerva pentru iarnă. Nu era cine ştie ce, dar poate că santinela nu-şi revenise încă după beţia din timpul nopţii. Se gândi la ofiţerul cel chel. Era evident că subordonaţii lui nu-i mai împărtăşeau respectul pentru disciplină. Auzindu-l pe neamţ împiedicându-se şi încercând de câteva ori să bage cheia în broască, îşi ţinu respiraţia până când simţi că-i pocnesc tâmplele. Younger recepţiona o înjurătură, apoi urmă declicul lacătului.

„Doamne-ajută!" Se aruncă cu toată greutatea în uşă, o deschise şi-l izbi în cap pe soldatul care bâjbâia după lacătul căzut pe jos.

Cele câteva secunde îi păreau ani. Faţa neamţului strălucea în soare; o pată de sânge se ţea deasupra frunţii. Un ultim spasm fu înăbuşit de cizma lui Shiner. Nu mai ştia de câte ori lovise cu lemnul, dar acum era scăldat în sânge. Smulse mitraliera de sub cadavru.

O luă la fugă spre gorgan, aşteptându-se în fiecare clipă să simtă un glonţ între umeri. În spate auzea gâfâitul lui Mason, care încerca din toate puterile să-l urmeze. Ajuns la scări, se uită o clipă înapoi. Oblonul. Soldatul ucis. Câteva chipuri îngrozite în uşa magaziei. Privind oceanul atât de vast şi de impresionant, atât de puţin duşmănos, simţi deodată că i se frânge inima.

Totul era acum doar trecut. Nava, prietenii, totul.

Izbi uşa şi se năpusti urlând peste neamțul cu mâna bandajată. Acesta îl privea înmărmurit. Câteva lucruri se întâmplaseră într-o clipă. Neamțul se întinse spre pistolul automat de pe scaun. Younger apăsă pe trăgaci, dar nici un glonț nu pomi. Siguranța. Bâjbâi după ea, doar pe jumătate conştient că neamțul luase pistolul şi că Mason se aruncase în genunchi în spatele unei cutii de lemn, bolborosind incoerent şi plângând de frică. Younger văzu cum o bară de metal striveşte mâna bandajată ca pe o coajă de ou.

Germanul scăpă pistolul şi se prăbuşi pe podea, livid de durere.

Bătrânul Shiner, cu ochii aruncând scântei, se azvârli asupra lui şi-l mai lovi încă o data, cu toată puterea. Neamțul zăcea nemişcat, probabil mort. Shiner aruncă ranga şi-i smulse mitraliera, mârâind:

– N-ai fost la cursuri de DEM, ca mine. Hai că-i țin eu în loc pe păduchii ăştia.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Younger se aşeză la pupitru şi îl deschise. Îşi şterse transpirația, sau poate erau lacrimi, nu ştia, şi se concentra cu totul asupra emițătorului. Cunoştea aproape toate codurile abreviate ale Marinei. Cei din convoaiele din Atlantic aveau nevoie de ajutor. Navă după navă căzeau pradă lupilor. Îşi muşcă buzele. Ca şi *Radnor Star.*

Îşi îndesă căştile pe urechi, încercând să ignore zgomotul de afară. Strigăte, un fluierat ascuțit.

Leoarcă de sudoare, începu să transmită. Răsuflă uşurat. Semnalul era deja recepționat de cineva! Rânji fără să-şi dea seama. „Prea târziu, chelule!"

Se gândea la comandantul german, care probabil în acea clipă nici nu înțelegea ce se întâmplă.

Se auzi o rafală de mitralieră, şi un şir de găuri înflori în perete, găuri prin care lumina prăfoasă a soarelui pătrundea în cabină.

Shiner crăpă uşa de-o palmă şi umplu camera de fum cu o rafală trasă înspre pantă.

– Am nimerit un păduche!

Râzând, trecu în partea cealaltă. Nici unul dintre ei nu observase că Mason fusese ucis de prima salvă.

Younger îl auzi pe Shiner înjurând şi luând cealaltă mitralieră. Trăsese tot încărcătorul o dată.

Younger tresări când o nouă rafală pătrunse prin pereți, sfărâmând câteva componente de emițător.

„Prea târziu! Prea târziu!"

Gândul părea să acopere lătratul mitralierelor ori strigătul de durere al vreunui german lovit de gloanțele lui Shiner.

Alte rafale, şi emițătorul fu distrus. Younger azvârli căştile pe banchetă şi se întoarse.

– Am reuşit!

Dar bătrânul boțman nu-l mai putea auzi. Zăcea lipit de perete, cu vestonul năclăit de sânge. Avea ochii închişi, ca atunci, în barca de salvare.

Un geam se sfărâmă şi Younger se holbă uimit la bucata rotundă de fier, ca o măciucă, ce-i cădea la picioare. Nu mai văzuse niciodată o grenadă de mână germană.

Mai avu timp să vadă că bătrânul Shiner avea brațele încrucişate, de parcă şi-ar fi legănat pisica, apoi explozia grenadei îl azvârli în beznă.

*

* *

Fumul se mai împrăştiase şi Hechler înțelese că pompierii reuşiseră să stingă incendiile dintre punți, în căşti se auzeau câteva voci.

– Controlul avariilor, domnule! strigă Froebe.

Hechler înşfacă telefonul, privind cum subofițerul mort era transportat la morgă. Omul cu fața sfâşiată de cioburi se dusese, şi rămăsese doar sângele lui, subțiat de ploaia care nu se oprea.

– Un proiectil cu noroc, domnule, zise Theil. Cineva strigă în spate:

– O lovitură la un milion.

Hechler privi fumul ce se ridica în spirală deasupra geamurilor sfărâmate.

– Spune-mi despre ce-i vorba.

Theil începu să-i explice, cu tonul lui egal şi impersonal. Unul dintre ultimele proiectile de opt inci trase de *Tasmania* pătrunsese între punte şi turela Bruno. Cum spunea Theil, fusese o şansă la un milion. Lovise conducta de aer a unui ventilator, deviase prin bordajul blindat şi explodase într-o magazie. Şaisprezece oameni de la avarii fuseseră omorâți. Nu era de mirare, într-un spațiu atât de îngust. Dar era un dezastru dublu. Explozia afectase serios mecanismele de rotație ale turelei. Până când avaria nu era eliminată, întregul mecanism era blocat. Nu putea fi rotită nici măcar manual.

În timp ce Theil îi raporta, Hechler examina situația. Camera motoarelor anunțase că, într-o oră, pompele aveau să meargă din nou la capacitate maximă. Toți răniții fuseseră ridicați. Chiar şi cei doi marinari care stingeau un incendiu la baza coşului, ucişi de-o explozie, fără ca nimeni să aibă timp să înțeleagă ce se întâmplase.

Raportați când încheiați inspecția.

– Amiralul, domnule, şopti Froebe. Leitner apăruse pe punte ca un spectru.

– Ce dracu' se întâmplă? Bâjbâi prin fum, ud de ploaie. La naiba, nu vă pot citi gândurile.

Hechler îl privi cu răceală.

– Domnule, turela B este impracticabilă. Am pierdut nouăsprezece oameni, avem trei răniți. Se uită la balta de sânge de pe jos, care aproape dispăruse. Un marinar a fost orbit.

– Nu te aud! Ce tot spui? Leitner țopăia în stânga şi-n dreapta, călcând pe cioburi. Am pierdut convoiul - nu înțelegi nimic?

– Hechler se răsuci spre Froebe care raportă:

Domnule, noul curs este doi-treizeci.

– Trebuie să ne întoarcem, zise Hechler. Radarele indică trei cargouri scufundate şi două, poate chiar trei nave de escortă.

– Nu-mi pasă! De furie, Leitner, nu mai ținea cont de fețele uimite din jurul său. Trei cargouri? Nimica toată! Trebuia să distrugem tot convoiul!

Jaeger aşteptă ca Leitner să se îndepărteze şi îi şopti lui Hechler:

– Ofițerul WIT raportează că a fost emis un al doilea semnal de pe insulă.

Deşi îi venea să urle, Hechler îl privi calm.

– Ei bine?

– Nu sunt siguri. Dar se pare că un alt telegrafist a anulat primul semnal. Acum comunicațiile au încetat.

– Constant pe zero-trei-zero. Toate motoarele la jumătate de viteză.

Leitner apăru dintr-o dată lângă ei cu fața udă de ploaie.

– Ce-a fost asta? Idioții ăştia nu-mi spun nimic?

– Informația v-ar fi fost cu siguranță trimisă în cabină, domnule, replică Hechler.

Încercă să-şi păstreze calmul. Tot ce-l interesa acum era cât de serios fusese lovit *Prinz.*

– Înseamnă că cineva de pe St. Jorge a pus mâna pe emițător. Dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, ar fi trebuit să abandonăm tot convoiul. Eu…

– N-am nevoie de scuzele tale tâmpite! Leitner era atât de aproape de el că-i simțea răsuflarea mirosind a coniac. O să-i trimit pe nenorociții ăia la Curtea Marțială şi o să-l execut personal pe comandantul plutonului de pe insulă!

Hechler se dădu înapoi, scârbit.

– A fost un risc pe care şi l-au asumat. Noi ştiam asta. Ar fi putut fi şi mai rău.

– Mai rău? *Mai rău?* Leitner gesticula, furios. Nu văd nimic mai rău! Un hârb de navă comercială împotriva lui *Prinz Luitpold,* şi din cauza unor incompetenți a trebuit să ne retragem! Pentru Dumnezeu, Hechler, n-am de gând s-ajung de râsul lumii! Ştii cum numesc eu asta?

Hechler îşi încorda brațele. Ar fi vrut să-l lovească pe Leitner, să-l lovească întruna. Să nu ajungă de râsul lumii, pe el atât îl interesa. Nu oamenii ucişi, nici nava asta

nemaipomenită izolată şi ajunsă la ananghie din cauza unor ordine absurde.

– O numesc laşitate! Laşitate în faţa inamicului - ce crezi de asta?

– Nu sunt de acord, domnule.

– Serios? Privi pe punte. Câţiva de-aici vor trăi destul încât să regrete această zi!

Plecă val-vârtej, urmărit de şuieratul lui Froebe:

– Nu sunt un laş, lua-te-ar dracu'!

Hechler se prefăcu a nu fi auzit.

– Chemaţi avionul Arado. Ordonaţi-i ofiţerului de transmisiuni să monitorizeze orice semnal. Am călcat pe un cuib de viespi.

Privi în jur, surprins. Soarele îşi făcea loc printre norii întunecaţi.

– Ofiţerul de navigaţie să se prezinte imediat la mine.

Nu avea sens să se întrebe cine transmisese cel de-al doilea mesaj. Era probabil la fel de mort ca şi oamenii prinşi în magazie de explozia obuzului. Un marinar îi întinse telefonul. Vocea lui Leitner redevenise destul de calmă. Era parcă altcineva.

– Vom opri la al doilea punct de întâlnire. E mai sigur decât să ne îndreptăm direct spre Nord.

– Foarte bine, domnule.

„De ce nu-l contrazici? Spune-i că pierdem timp preţios. Ia-o spre Nord, acceptă riscurile. Vom fi cu nouă sute de mile mai aproape de casă."

Dar chiar în timp ce reflecta, Hechler ştiu că n-are nici un rost. Leitner n-o să-l asculte. Nu se putea gândi decât la convoiul care le scăpase printre degete, la efectul pe care nereuşita urma să-l aibă asupra reputaţiei lui. Lăsase să se înţeleagă în mod clar că avea să dea vina pe alţii. Pe căpitan, fără îndoială. Hechler se mira că ideea nu-l afecta deloc.

Se comportaseră bine cu toţii până acum. Sacrificiul *Tasmaniei* înclinase balanţa de la ofensivă către lupta pentru supravieţuire. Aşa era războiul. La mijloc mai era şi norocul.

Auzi cizmele lui Gudegast călcând pe cioburile împrăştiate pe podea şi se întoarse.

– Ai aflat despre St. Jorge?

– Da, domnule, îi răspunse Gudegast, îngrijorat. Tot echipajul a aflat.

Părea să se aştepte la o reacţie dură.

– Ai avut dreptate, Josef, zise Hechler încet. Era o bătrânică pe cinste.

Gudegast se relaxa.

– Nu, am fost nebun să mă îndoiesc de dumneavoastră. Nu aveam dreptul să spun ce-am spus.

Hechler privi în sus. Un om murise aici, iar altul fusese orbit la doar câţiva paşi. „Mi s-ar fi putut întâmpla mie."

– Cred că englezii sunt acum în drum spre St. Jorge. Asta ne va oferi ceva spaţiu de manevră. Poate amiralul are dreptate. Vom fi departe de patrulele aeriene şi presupun că cei care ne vânează se aşteaptă s-o luăm imediat spre Atlanticul de Nord.

– Şi după aceea acasă, domnule, tresări Gudegast.

– Da. Dar fără o nouă luptă nu vom ajunge în Germania. Theil intră pe punte şi-i privi îngrijorat.

– Mi-am terminat inspecţia, domnule. Hechler încuviinţă.

– Spune-mi veştile proaste, Viktor.

Theil se uită la geamul sfărâmat. Îl auzise pe marinarul orbit cum urla, înainte ca echipa lui Stroheim să-i calmeze durerile.

– Unul dintre subofiţerii mei, Hammer, e prins în cabina în care sunt lăzile amiralului. O explozie a distrus mecanismul de închidere.

– Dar n-ar fi trebuit să se afle acolo, nu? întrebă Gudegast.

Şi-l imagină pe subofiţer, un om liniştit, dar care sfida orice autoritate, în dorinţa lui nebună de a depozita „sticla" în oricare spaţiu liber.

– Am cheia în seif, Viktor, zise Hechler.

Theil îl privi.

– Da. Iar amiralul o avea pe cealaltă. Sunt la curent cu măsurile de securitate de pe navă. Eu...

Părea să-şi măsoare fiecare cuvânt.

– Ei, deci e prins înăuntru. Cu tot cu lăzile amiralului. Problema, deşi părea ridicolă în raport cu celelalte, trebuia rezolvată cumva.

Avea să verifice din nou toată nava, imediat ce avionul se întorcea. Cu atâtea nave inamice în preajmă, vor avea nevoie de multă îndemânare ca să nu fie descoperiți.

– Vedeți ce puteți face. Hechler îi privi pe fiecare în parte. Şi vă mulțumesc.

Se simțea epuizat. Dar trebuia să inspecteze turela imobilizată, să vorbească cu şefii de departament, să-şi îngroape morții.

Se gândi la fața ei lipită de-a lui. Avea atâta nevoie de ea. Pentru ultima oară.

Se gândi la mâna necunoscută încleştată pe maneta transmițătorului şi la căpitanul *Tasmaniei.*

Oamenii bătrânei nave erau luptători la fel de buni şi curajoşi.

Îşi aminti furia turbată a lui Leitner şi-l cuprinse deodată neliniştea.

Legenda şi norocul nu mai erau îndeajuns.

Capitolul 18
NICI O SCĂPARE

Comandorul Hemrose se plimba agitat în jumătatea dinspre tribord a punții lui *Wiltshire.* Își strânse mai bine în jurul corpului mantaua îmblănită, spunându-și iritat că ploaia se întețea. De s-ar opri odată.

Privi prin hublou capătul ascuțit al teugei. Primele raze de lumină îl făceau să strălucească. Încă o zi. Ar fi vrut să-și încălzească mâinile, dar totul era prea umed. De când plecaseră din Simonstown, cele trei nave menținuseră aproape continuu viteza maximă, iar de la miezul nopții se aflau în alarmă de luptă. Înfrigurat, nerăbdător - nu, era mai mult decât atât, gândi Hemrose. Plictiseala dispăruse, la fel și bănuiala că nava inamică avea să le dea cu tifla. În cele două zile de când se luptau cu valurile înfuriate, tunarii făcuseră instrucție fără mormăielile obișnuite. De data asta era pe bune.

În ciuda întunericului, Hemrose știa exact dispunerea flotilei: *Rhodesia* era la jumătate de milă în spate, iar micul crucișător *Pallas* naviga mult în față. Dacă radarul nemților era chiar atât de bun pe cât spuneau specialiștii, mai bine să aibă ca avangardă cea mai mică dintre nave. *Prinz Luitpold* reprezenta un inamic puternic și greu de învins; nava lui îi va țâșni înainte, încercând să micșoreze cât de mult distanța, în timp ce *Rhodesia* și *Pallas* aveau să tragă foc de acoperire și să macine astfel resursele inamicului. Hemrose se gândi la bătrânul hidroavion Walrus, Liliacul Zdrențăros - cum i se spunea cu duioșie în Marină. Un singur motor, care nu putea depăși ridicola viteză de o sută treizeci de mile pe oră. Dar n-aveau nevoie decât de poziția inamicului, și bătrânul Walrus s-ar fi descurcat la fel de bine ca un bombardier de primă clasă.

Hemrose aruncă o privire spre echipa de pe punte. Ofițerul de cart, ofițerul de navigație, doi cădeți şi obişnuita mână de experți, semnalizatori şi aşa mai departe. O companie la fel de bună ca pe oricare altă navă.

Îşi umezi buzele şi sorbi o ultimă înghițitură de cacao. Ordonanța sa avusese grijă să-i adauge rom din belşug, cel mai bun lucru la ivirea zorilor.

Îl auzi pe ofițerul de cart vorbind lâ microfon şi se întoarse, primindu-i raportul.

– Departamentul Transmisiuni. Telegrafistul-şef cere permisiunea să vină sus, domnule.

– Ce? Hemrose îşi afundă mâinile în buzunarele ude. Da, bine.

Telegrafistul-şef era un om dintr-o bucată. Nu genul de ofițer care să-l deranjeze fără motiv într-un astfel de moment.

Apăru pe punte, oprindu-se o clipă să-şi salute colegul, şeful de echipaj al semnalizatorilor.

– Cee?

Omul ținea în mână o bandă telegrafică, dar părea să nu aibă nevoie de ea.

– De la Amiralitate, domnule, zise. Viceamiralul, comandant al Forței M. înghiți în sec. Semnalul de pe St. Jorge era fals, domnule. Convoiul de cargouri care se îndrepta spre Nord a fost atacat de crucişător. *HMS Tasmania* îi ține piept.

Auzindu-l, ceilalți îl priviră pe Hemrose, aşteptând să explodeze. Acesta era şi el uimit că-şi poate stăpâni nervii. Şi totuşi, nu se aşteptase la aşa ceva. Absolut deloc.

– A mai fost un mesaj de pe insulă, domnule, continuă telegrafistul. Se pare că cineva a încercat să ne avertizeze.

Hemrose îl auzi pe primul locțiitor murmurând:

– Curajos individ!

Trebuia să se gândească la ce avea să urmeze, dar nu vedea în fața ochilor decât şirul de cargouri greoaie împroşcate cu obuze.

– Chemați-l pe Godson. Anunțați celelalte nave să mențină cursul şi să revină la viteza de croazieră. Anulați

alarma de luptă, adăugă fără nici o plăcere. Am să vorbesc imediat cu ai noştri.

– Încă o ceaşcă de cacao, domnule?

Ordonanța apăruse lângă el.

– Mersi. Încercă să rânjească, dar muşchii feței refuzau să-l asculte. Am al dracului de multă nevoie.

Godson apăru în capătul scărilor şi zise:

– Tocmai am aflat, domnule. Urâtă treabă. „Chiar crezi asta?" gândi Hemrose, apoi răspunse:

– Vom primi în curând ordinele de marş, din moment ce semnalul a fost trimis şi Forței M.

Godson tăcu. Forța M era unul dintre cele mai puternice grupuri independente ale flotei. Un crucişător, un transportor, cu toate ajutoarele şi escorta necesare.

Avea să însemne sfârşitul independenței micii escadre a lui Hemrose. Urmau să devină un peştişor într-un bazin uriaş. Godson se ruşina de propria-i bucurie. Dar aveau să fie mai în siguranță.

– Când e convenabil, domnule..., mormăi ofițerul de navigație.

Hemrose se întoarse spre el.

– Menținem cursul deocamdată, ofițer.

Cineva trebuie să meargă la St. Jorge să-i culeagă pe Friți, sugeră Godson.

– Dar n-o să fiu eu ăla, i-o tăie Hemrose. N-are decât s-o facă vreun băiețandru! Izbucnirea de furie păru să-l obosească. Sunt în cabina mea, zise. Chemați-mă dacă... Nu mai continuă.

Singur în cabina sa, se întinsese îmbrăcat pe pat, în întuneric, înşfacă receptorul telefonului, care începuse deodată să sune strident.

– Ei?

Era Godson.

– Mesaj de la Amiralitate, domnule. Îşi drese glasul, ca de fiecare dată când îi dădea o veste proastă. Crucişătorul *Tasmania* a fost scufundat. O nava din escortă a raportat că nava inamică a fost lovită serios de un obuz. Cea mai mare

parte a convoiului a scăpat cu bine. Trebuie să aşteptăm instrucţiuni.

Hemrose se trânti din nou pe pat. Sărmana *Tasmania!* Era ultimul lucru la care se aştepta. Ca şi căpitanul ei, probabil. Îşi încleşta pumnii, simţind cum îl cuprind mânia şi disperarea. Ce învăţase pe când era cadet la Dortmouth? „Lui Dumnezeu şi Marinei ne închinăm, dar numai când în pericol ne aflăm." Şi cât de adevărată se dovedise în război vorba asta. Iahturi de plăcere şi vapoare cu aburi folosite la deminări, distrugătoare din primul război trimise să lupte în Atlantic, orice era bun de aruncat în gura Friţilor.

Şi la fel avea să se întâmple în oricare viitor război.

„Nu cheltui un penny şi speră într-un nenorocit de miracol" - ăsta era strigătul de luptă al cetăţeanului John.

Se ridică în capul oaselor şi privi ceasul fosforescent. Ce se întâmpla cu el? Fusese oare atât de buimăcit de şmecheria nemţilor, încât nu putuse să se gândească la un lucru aşa de evident? Semnalul de pe St. Jorge nu putea abate din drum o navă atât de bună ca *Prinz Luitpold.* Nu în situaţia asta, când îi cădeau pradă nave de transport fără protecţie. Bătrâna *Tasmania* lovise o dată şi bine, aşa spuseseră. Ei, poate a fost de-ajuns.

Destul ca să-l determine pe Hechler să întrerupă raidul. Apucă receptorul şi auzi vocea ofiţerului de cart:

– Puntea, domnule?

– Dă-mi-l pe Godson.

– Totul e în ordine, domnule? întrebă acesta alarmat.

– *Tasmania* a lovit piratul, Toby. Cred că *Prinz Luitpold* are necazuri.

Godson ezită:

– Un singur obuz, domnule... adică... nu ştim exact.

– Taci şi ascultă. Adună echipa de atac în sala hărţilor peste zece minute. Nu primi nici un răspuns, aşa că se răsti: Mai eşti acolo? N-ai plecat?

– Ne luăm iar după pirat, domnule? îndrăzni Godson.

Hemrose îşi pipăi faţa. Avea să se bărbierească înainte de a-şi întâlni oamenii, ca să arate odihnit şi încrezător.

– Aveam nevoie de puțin noroc, Toby. Sărmana *Tasmania* tocmai asta ne-a dat.

Godson insistă:

– Amiralitatea probabil va refuza...

– Nu vorbi ca o babă nenorocită!

Trânti receptorul.

Lucrurile erau atât de simple, încât îi venea să le strige cât putea de tare. Submarinul american trăsese în pirat. Probabil că niciodată nu le mai ieşise în cale o astfel de țintă, dar torpilele lor loviseră probabil altceva, dacă te luai după cadavrele marinarilor germani şi după imensa pată de petrol. Aşa-numiții experți nu văzuseră decât ceea ce mintea lor îngustă îi lăsa să vadă. Trebuie să fi fost un alt submarin. Îi veni să râdă, dar îşi aminti că sărmanul capelan fusese cel care îi trezise îndoieli în legătură cu rezervele de combustibil ale piratului.

Asta trebuia să fie. Dar fiindcă nimeni nu mai făcuse aşa ceva înainte, nimeni, nici măcar oamenii de culise ai lui Duffield nu bănuiseră nimic.

Dumnezeule, trebuie că inamicul plănuise luni de zile şi reuşise să-i păcălească pe toți, până şi pe cei din RAF, care trimiteau rapoarte zilnice în legătură cu mişcările din fiordurile norvegiene. Uşa se deschise.

– V-am adus aparatul de bărbierit, domnule. Ordonanța zâmbi. M-am gândit că s-ar putea să aveți nevoie de el.

Hemrose se privea în oglindă. Totuşi, era posibil să se înşele. Nu avea nici o dovadă solidă, dar nici de ales. O să studieze din nou fiecare mesaj, fiecare raport. Şi dacă nu găseau nimic, urmau s-o ia de la capăt, până apărea ceva.

Înainte, nimeni nu se gândise la submarine. Amiralitatea şi contraspionajul se concentraseră asupra aşa-zişilor neutri, mai ales cei din porturile sud-americane, unde o navă de aprovizionare ar fi putut aştepta o întâlnire cu piratul.

Mai târziu, în sala hărților, Hemrose îşi expuse teoria despre stratagema inamicului.

– Hechler a avut convoiul pe tavă. Ar fi putut distruge escorta, şi atunci ai fi adunat primele cargouri, cum aduni

peştii din acvariu. Dacă nu era bătrâna *Tasmania,* rădea tot.

Tânărul ofițer de navigație zise:

– Dacă a fost avariată, va avea nevoie de combustibil.

Bine gândit, aprobă Hemrose. Imediat ce-şi umple tancurile cu petrol, o s-o şteargă spre ape mai liniştite - probabil în Norvegia. Adăugă mormăit: Chiar şi cu Flota Mamă şi Forța M pe urmele lui, Hechler e soiul de căpitan care e în stare să scape. Dacă ajunge întreg în port, tăind cele două blocade, va ridica mai mult moralul germanilor decât dacă ar fi distrus convoiul.

Cred că în Atlantic nemții folosesc submarine pentru realimentare de vreo doi ani, zise Godson.

Hemrose aşteptă în tăcere, văzând cum ipotezele lui incredibile îşi fac loc în minții celorlalți.

– Lucrează pe un sistem-grilă, spuse primul locțiitor, nu-i aşa?

Hemrose zâmbi.

– Verificați toate U-boat-urile din zonă. Folosiți şi rapoartele yankeilor. Hemrose se legănă pe călcâie. Se aruncase deja în necunoscut, poate în dezastru. Ce mai însemna un risc în plus? Semnalizați către *Pallas* şi *Rhodesia*. Vreau să vorbesc cu căpitanii înainte să începem.

Godson îl întrebă, neîndrăznind să-i înfrunte privirea:

– Şi Amiralitatea, domnule?

– La dracu' cu lorzii ăia, Toby! Mi-a fost încredințată misiunea asta şi am de gând s-o îndeplinesc. Privi spre preotul militar: Şi mulțumim părintelui nostru războinic. Cred că suntem pe drumul cel bun.

Hemrose ieşi afară şi lăsă ploaia să-i ude fața. Nu-i venea să creadă că în numai două ore parcursese distanța dintre disperare şi optimism.

Trecând pe lângă coşul din prova, zări o clipă, printre balustrade, vârful ascuțit al navei. Sub el era scris un moto în latină.

Pe fața roşiatică a lui Hemrose se iți un zâmbet care-i făcu pe doi mitraliori Oerlikon să se aplece uimiți în capsulele lor pentru a-l vedea mai bine.

Traducerea motoului suna aşa: „Prețuieşte-ți binecuvântările." Nu era mult, dar era un început.

*
* *

Leitner îşi ridică privirile de pe biroul în dezordine şi-l fixă rece pe Hechler preț de câteva clipe.

– Vrei să-mi vorbeşti?

Hechler încuviință. Se întrebă cum de preferase Leitner cabina în defavoarea punții. Camera era într-un haos neobişnuit; peste tot zăceau aruncate haine, o vestă de salvare atârna pe uşă.

– Tocmai i-am înmormântat pe marinarii căzuți, domnule, zise Hechler.

– Da. Am simțit că nava încetineşte, se strâmbă Leitner. Nu că ar fi fost ogarul oceanului până acum, adăugă el, aproape revenind la obişnuitul său ton metalic.

– Mecanicii au anunțat că pompele vor funcționa în curând la presiunea maximă. Spuseseră asta ieri, dar de data asta Stück părea destul de încrezător.

– Mă îngrijorează turela B.

– Pe tine? *Te îngrijorează?* Leitner puse stiloul pe masă şi-l privi calm. După prestația lor împotriva convoiului, credeam că toată echipa de tunari ar trebui să fie *îngrijorată*.

Nu avea sens să-l contrazică, să-i explice că un singur obuz norocos tras de *Tasmania* dăduse totul peste cap. Leitner părea atât de preocupat, încât ar fi fost în stare să conteste până şi pura evidență.

– Întâlnirea cu nava-rezervor, domnule, zise Hechler. Am îndoieli. Navigând cu viteză redusă, vom ajunge la ugerul vacii în ultima zi din programul prescris. După aceea s-ar putea să nu mai avem timp pentru alimentare până ne întoarcem acasă.

– M-am gândit la asta, Dieter.

Faptul că-i spusese pe numele mic îl luă pe neaşteptate.

Hechler îşi încleşta degetele. Încă o alimentare cu combustibil, şi vor fi capabili să-şi asigure viitorul imediat.

Dacă evitau contactul cu inamicul, Kroll şi artificierii săi aveau să repare mecanismele de rotire ale turelei. Altfel, armele lor de bază urmau să rămână cele de la pupa.

Leitner nici nu-şi ridică privirea de pe hartă, iar câteva şuviţe de păr îi atârnau ca nişte pene pe jumătate smulse. Părul atât de schimbat, încât Hechler se întreba dacă nu cumva ultima confruntare îi slăbise încrederea.

– Şi-acum, în legătură, hmm, cu acele cutii… îi spuse.

Hechler se gândi la subofiţerul încă neeliberat din capcană.

– Cei de la controlul avariilor îi spuseseră că uşa era complet blocată şi că erau nevoiţi să o taie cu aparatele de sudură. Cabina avea ventilaţie, aşa că nenorocosul Hammer nu se afla încă în pericol.

– Se lucrează la deblocarea uşii, domnule.

Leitner nu păru că-l aude.

– Omul acela avea o cheie. Probabil a furat-o sau şi-a făcut o copie. E un hoţ, un pericol pentru navă, un trădător. Intenţionez să-l trimit în judecată imediat ce iese de-acolo.

Îşi ridică, brusc, ochii de pe hartă.

– *Vreau să deschideţi uşa aceea!* Privirea i se înăspri. E posibil? *Da sau nu?* Se întoarse: Ce mai e?

Theil se oprise în prag: chipiul îi mustea de apă.

Uşa nu cedează, domnule. Sala motoarelor ne trimite un aparat mai puternic…

– Nu-mi veni aici cu scuzele astea tâmpite! urlă Leitner la el. Vreau să spargeţi uşa imediat! Daţi-o jos cu o explozie limitată!

Hechler păşi între ei.

– Hammer ar putea fi omorât, domnule. Într-un spaţiu atât de îngust…

Leitner îl privi sălbatic.

– Asta o să-l scape de plutonul de execuţie! M-a spionat şi n-a fost singurul! De câte ori trebuie să repet? Spargeţi uşa!

Theil îi aruncă lui Hechler o privire rugătoare:

– E unul dintre oamenii mei!

– Nici nu mă îndoiam de asta, şuieră Leitner.

– Ce vreți să spuneți, domnule? îl înfruntă Theil. Leitner se holbă la el, uimit.

– Ce pui la îndoială? Pe mine sau ordinele mele?

– Aş vrea să vă reamintesc amândurora că suntem într-o situație periculoasă, interveni Hechler. Aşteaptă afară, i se adresă lui Theil. Mă ocup eu de asta. Când uşa se închise, izbucni: Cum îndrăzniți să-mi acuzați ofițerii de complot? Nu se mai putea stăpâni: Ar trebui să oferiți acestui echipaj un exemplu de conducere înțeleaptă, nu să vă purtați ca şi cum ați fi un zeu!

Fălcile lui Leitner atârnau moi, de parcă Hechler l-ar fi pocnit din toate puterile sau i-ar fi aruncat un blestem îngrozitor. Hechler continuă pe un ton neutru:

– Intenționez să duc această navă întreagă în Germania, şi în acest scop am nevoie de încrederea fiecărui om din echipaj. Respectul, domnule, nu frica, e cel care ne ajută să supraviețuim. ÎI privi rece. Altfel ne ducem la fund.

– Deci asta-i atitudinea dumitale? întrebă Leitner, ştergându-şi buzele cu o batistă imaculată.

– Da.

Aşteptă, imaginându-şi că, dintr-o clipă în alta, Leitner va chema santinela şi-l va pune sub arest. Un revolver Luger era aşezat pe masă. În starea în care se afla, Leitner l-ar fi putut chiar împuşca.

Leitner încuviință smucit:

– N-am să uit asta. Acum, spargeți uşa aceea şi arestați-l pe individ.

Hechler se îndepărtă de masă. Leitner redevenise foarte calm. Era descurajant.

– Anunțați-mă când măriți viteza pentru *rendez-vous,* continuă! Arătă spre hartă, dar degetul său arătător era departe de poziția însemnată pe hârtie. Voi primi instrucțiunile finale în curând. Când le voi primi... Privi pe lângă el: *Sunteți liber!*

Hechler ieşi din cabină. Theil aştepta.

– Crezi că eu am ştiut, nu?

– Eu... eu nu înțeleg, se bâlbâi Theil.

– Ştiu că iubeşti nava asta, Viktor. În câteva zile, poate ore, vom fi nevoiți să luptăm din nou, fără multe şanse. Atunci vom avea nevoie de loialitatea ta, şi eu, şi *Prinz.*

Îşi întoarse privirea, neputând să suporte disperarea ce se citea pe chipul lui Theil, care zise dintr-o dată:

– A fost arestată de Gestapo. Nu mi s-a spus. Casa era goală. Cuvintele izbucneau din el ca o cascadă. Dacă n-aş fi citit dosarul acela…

– Când am aflat, era prea târziu, zise Hechler cu blândețe. Ne aflam în încetare forțată a comunicațiilor, ştii doar. Poate nu e chiar atât de rău cum crezi…

Ochii li se întâlniră şi înțelese că n-avea rost să continue. Chiar dacă Gestapoul făcuse o greşeală, era puțin probabil că aveau s-o şi recunoască. Ce însemna pentru ei o viață?

Fuseseră deja irosite milioane. Se gândi la mâna neştiută încleştată pe transmițătorul de la St. Jorge, la oamenii pe care îi înmormântaseră, la subofițerul mort, cu o gaură cât o gămălie de ac în piept. Privi în jur, la metalul cenuşiu. Totuşi, puteau scăpa. Îi atinse brațul lui Theil şi, de data asta, el nu şi-l mai retrase. Era prea târziu pentru el.

– Sunt căpitanul acestei nave, Viktor, şi poate că mulți mă cred prea sus ca să observ problemele minore care apar sub comanda mea. Dar eu văd şi aud. Nu voi permite nimănui să batjocorească reputația acestui vas. Privirea i se înăspri. Nimănui!

Theil duse mâna la chipiu.

– Voi face tot ce pot. Înghiți în sec. Nu eram sigur… eu…

Hechler ieşi pe puntea deschisă; i se părea că, văzând lacrimile ce brăzdau obrajii lui Theil, împărtăşea un mare secret. Deodată îl cuprinse scârba de comportamentul absurd al lui Leitner, de maliția şi toanele lui. Dar parcă şi mai mult îl scârbea propria lui nesiguranță. Se simțea ca un soldat care n-are încredere în arma ce i-a fost dată.

– Te plimbi singur, Dieter?

Apăru de sub acelaşi tun, cu obrajii înroşiți de frig şi de ploaie.

Se întoarse şi vru s-o strângă în brațe, să uite totul:

– Vreau să-ți vorbesc, Erika. Ştia că de la distanță îl priveau câțiva marinari. Era ca o despărțire într-o stație de tramvai. Singur în mulțime. Cuvintele nu veneau decât atunci când era prea târziu.

– Ştiu. Îi cuprinse brațul. M-am temut. Îşi scutură pe guler apa din păr. Nu, nu de război, de lupte sau de moarte. De ce va fi după. M-am gândit că ți-ai putea imagina că total se reduce la o nevoie pe care amândoi am împărtăşit-o pentru o clipă. Îl strânse şi mai tare: Te vreau doar pentru mine. Îi zâmbi. Toate celelalte figuri se topeau în ceață.

– N-o să te părăsesc niciodată.

Se întoarse spre furierul care salutase la un pas în spate.

.

– Un mesaj de pe punte, domnule. Motoarele pot trece la viteza maximă.

– Comunică punții să aştepte. Vin sus.

O privi adânc în ochi, simțind cât de tare îşi dorea ca ea să-l creadă, să aibă încredere în el, orice s-ar fi întâmplat.

– Te iubesc, Erika, zise.

Se dădu un pas înapoi, privind-o cum îşi ridică bărbia. Amândoi simțeau crescând în ei o putere de care până atunci nu fuseseră conştienți.

În timp ce urca scara spre punte, o auzi şoptind:

– Şi eu te iubesc, cel mai iubit dintre oameni.

Puntea începu să tremure. Ea privi valul ridicat de izbitura parcă disprețuitoare a pupei. Merse încet până sub puntea mare şi privi gaura neagră prin care pătrunsese obuzul. Era atât de ireal să vadă şi să simtă prezența dușmanului acolo, printre ei. Se gândi la chipul lui Hechler în timp ce oficia înmormântarea, la vocea lui ce acoperea, puternică, murmurul ventilatoarelor, la ploaia şfichiuind blindajul metalic. Zâmbi trist. *Piratul de Fier.* Nu ştia ce-i aştepta mâine, şi ghicea că şi cei mai mulți camarazi simțeau la fel. Dar după acea clipă minunată, ştia că-l va regăsi, că nu va mai putea iubi pe nimeni altcineva.

A doua zi, cu o oră înainte de *rendez-vous,* contactară submarinul uriaş.

Marinarii se îngrămădiseră la balustrade, privindu-l cum se ridică la suprafață cu apa scurgându-se pe turnul de pilotaj, şi mulți îşi amintiseră de sfârşitul înfiorător al celuilalt submarin, întrebându-se dacă şi comandantul celui de-acolo aflase de el.

Theil, cu megafonul în mână, supraveghea întinderea parâmelor. Echipa tehnică era pregătită să ridice pe punte conductele de alimentare şi să le conecteze la buncăre.

ÎI urmărea tristețea din ochii lui Hechler când îi vorbise de Britta.

Nimic nu mai părea să aibă vreo importanță. Dacă ajungeau acasă, n-avea să-l aştepte nimeni. Oricum, Leitner avea să-l împiedice să avanseze în Marină. Dacă se întâlneau cu inamicul, măcar o să poată salva nava.

Făcu semn cu megafonul către echipa boțmanului de la cabestan. Altfel, numai Leitner ar fi putut câştiga. Privea odgoanele cu atâta intensitate încât imaginea începu să tremure. Leitner ştiuse totul despre Britta. Ar fi putut trimite un mesaj când încă mai era posibil, dacă ar fi vrut să-l ajute.

O linişte subită îl cuprinse. Ştiu ce trebuie să facă.

*

* *

Pilotul bătrânului Walrus de pe *Wiltshire* era un tânăr locotenent din forțele aeriene ale Marinei. În ciuda celorlalți aviatori, se ataşase foarte mult de bătrâna carapace zburătoare.

Fredona încet, acoperit de uruitul motorului Pegasus, care atârna deasupra carlingii ca un leagăn, şi privea petele albastre ce întrerupeau, ca nişte insule, marea de nori.

Ceilalți trei membri ai echipajului supravegheau oceanul, pe care se fâțâia greoaie umbra caraghioasă a avionului lor.

Zvonurile începuseră, unul după altul, să se răspândească în camera de gardă, când se anunțase că semnalul de la St. Jorge fusese o manevră a nemților şi că Amiralitatea îi ordonase lui Hemrose să se replieze şi să se alăture Forței M.

Cât de mare părea oceanul văzut de sus, gândi. Nimic, nici măcar un colț de stâncă. Era un imens deşert verde-cenuşiu, presărat ici-colo cu valuri şi dâre întunecate, care, din avion, păreau încremenite.

Un ocean imens şi nimic în afară de coasta şerpuitoare a Americii de Sud, la cinci sute de mile depărtare.

Îşi zise că Hemrose va trebui să se dea bătut în curând. De data asta îşi forțase norocul prea mult cu cei de la Amiralitate. Bătrânul Godson avea să fie mulțumit. Se temea şi de propria-i umbră.

Navigatorul se cațără pe locul din spate şi deschise interfonul.

– Peste cinci minute ne întoarcem, Bob. Mai pieptănăm puțin zona de sud, iar după aceea - înapoi la Tata. Privi întinderea nesfârşită. Bătrânului n-o să-i placă asta.

Pilotul se relaxa şi se uită rapid spre compas. Veştile din Europa erau uimitoare, victorii pe toate fronturile. Numai iarna avea să încetinească puțin lucrurile. Fusese cadet când începuse războiul şi, deocamdată, tot ce ştia era sa lupte. Probabil vom continua în Japonia, gândi.

Era ciudat, dar nu lansase niciodată o bombă, nici nu trăsese cu bătrânele mitraliere Vickers ale avionului. Însoțise doar convoaie de transport sau îndeplinise misiuni de recunoaştere ca acum.

Ar fi fost un lucru de care să-şi aducă aminte.

– Ce crezi, Tim?

– Nici o şansă, rânji camaradul său. Bătrânul a făcut-o de oaie de data asta!

Râseră amândoi în microfon. Pilotul privi din nou oceanul şi exclamă:

– Dumnezeule, Tim! *Uite-o!*

Bătrânul Wairus se înclină pe o aripă, tuşind şi protestând, în timp ce pilotul trăgea manşa spre el cu putere.

Nu semăna cu nici o fotografie din manualele lor. Era o pată pe fața oceanului, o umbra puternică şi înfricoşătoare.

– Repede! înapoi la Tata!

Se clătinară atunci când avionul se ascunse într-un nor, într-un mod cât mai demn posibil.

Erau atât de multe detalii pe care pilotul ar fi vrut să le afle. Ar fi putut risca să se apropie mai mult, dar ştia ce înseamnă să încalce un ordin dat de Hemrose. Simți mâna celuilalt strângându-i umărul şi se holbă la el cu ochii strălucind de mândrie.

– La dracu' cu flota, Bob! Să-ți aduci aminte de ziua asta! *Noi l-am găsit pe nemernic!*

Îi observaseră oare germanii? Nu mai conta. Reuşiseră acolo unde toți ceilalți dăduseră greş. În imensitatea asta, era un miracol!

Râseră din nou, dându-şi seama că ceilalți nici nu avuseseră timp să afle ce se întâmplase.

Pe *Wiltshire,* sub soarele amiezii, cu chipiul tras peste fața roşie, Hemrose moțăia.

Şeful echipei de semnalizări puse luneta la ochi.

– Semnalul de la *Pallas,* domnule. „Mesaj de la Walrus". Marinarul îşi umezi buzele şi zise: „Inamicul în apropiere!"

Hemrose țâşni de pe scaun, simțind toate privirile ațintite asupra lui. De parcă tocmai despărțise apele Mării Roşii.

– Semnalizează către ceilalți: „Viteză maximă!"

Văzu că şeful semnalizărilor îl privea întrebător. Se cunoşteau de mult, şi Hemrose nu-l dezamăgi.

– Ridicați steagurile de luptă!

Capitolul 19
ULTIMUL ORDIN

Hechler stătea pe punte, privind manevrele uriaşului submarin. Între cele două vase marea părea să se umfle, de parcă acestea ar fi stat pe loc. Hechler ştia că nu e aşa, simțise grupul de ofițeri tineri care fuseseră adunați de Froebe pe punte ca să studieze formidabila artă a manevrării. Submarinul oprise motoarele pentru a-şi menține echilibrul la suprafață, în timp ce conductele de alimentare începeau să se mişte ca nişte şerpi unsuroşi, sorbind primii litri de combustibil.

Pe puntea principală, Theil stătea lângă boțman, agitându-şi din când în când megafonul înspre oamenii de la cabestan şi de la parâme.

– Rotație şapte-zero.

Hechler auzi ordinul repetat în spate şi îşi imagină grupul concentrat de dedesubt, din sala blindată a navei.

– Stop tribord!

Urmări cu atenție cum parâmele se întindeau din nou, iar canalul dintre cele două nave devenea neted.

– Încet înainte, cu toate motoarele.

Se aplecă peste bara de metal, ignorând ploaia care-i şfichiuia impermeabilul.

Îi plăcea să simtă puterea navei de sub el, îi plăcea să o stăpânească aşa cum un călăreț stăpâneşte un cal ascultător. Văzu o lanternă clipind din tumul de pilotaj al submarinului şi se abținu să zâmbească. Ştia deja mesajul.

– Un semnal, domnule. „Trimiteți barca cu pasagerii."

– Nu se admite. Spuneți-i comandantului să lanseze o barcă pneumatică.

Între vapor şi submarin avea să înceapă o mare forfotă, chiar dacă temperată de parâme şi scripeți. Ştia că echipa de filmare se adunase lângă o balustradă, ducându-şi rolele

în saci impermeabili. Dacă ar fi lăsat la apă una dintre bărcile lui, submarinul ar fi fost tentat să se scufunde la primul semn de pericol. Desigur, comandantul ştia, dar oricând merita o încercare.

Se aplecă şi mai mult şi zări o fată din echipă atârnată de Meile, ofițerul de intendență, într-o îmbrățişare înlăcrimată. Câțiva marinari se hlizeau la ei, iar o voce anonimă lansă o remarcă ironică.

Îşi zise că orice se va întâmpla de-acum încolo, nu se va mai bucura de o înregistrare pe peliculă.

– Ordonați maşinilor să permită ridicarea. Virați încet la stânga. Stop!

Submarinul nu va avea parte de o călătorie prea liniştită până acasă, gândi el. Trebuia să se strecoare până în Islanda şi apoi prin Strâmtoarea Danemarcei, înainte ca ghețarii s-o ia spre Sud. Apoi spre Norvegia, urmărind şerpuirile coastei şi capcanele care păzeau intrarea în Baltica. Şi ce avea să-i aştepte la Kiel? se întrebă. Ar fi devenit ținta favorită a avioanelor aliate, şi nici toate tunurile antiaeriene din lume nu i-ar fi putut scăpa. Îşi amintea perfect ultima lui vizită... Comandă scurt;

– Jumătate la pupa!

Numără secundele, în timp ce primul scripete se învârtea.

– Încet înainte, tribord!

Se întrebă dacă ceilalți observaseră că atenția i se îndreptase spre altceva în acele câteva secunde vitale.

ÎI văzu pe Theil holbându-se spre punte. Dintre toți, el ştia cel mai bine cât de simplu era să virezi prea strâns şi să te izbeşti de submarin. Sau să te îndepărtezi prea mult, rupând conductele şi umplând marea de petrol.

Îl auzi pe Froebe dăscălindu-i pe tinerii ofițeri. Respiră adânc. Subiect închis.

– Pe jumătate încărcat, domnule, anunță un operator. Stătea cu receptorul la ureche. Încă treizeci de minute.

Hechler dădu din mână fără să se întoarcă.

Sub punte nu era nici un furtun. Îl văzu parcă aievea pe nenorocosul subofițer pe care toți îl numeau Rudi Nebunu'

blocat în închisoarea de metal. Tot nu era clar cum ajunsese acolo sau de ce, iar comunicarea dintre el şi echipa de salvare se reducea la lovituri de ciocan furioase în uşa grea.

Ordinul lui Leitner de a o dinamita era absurd. Compartimentul se afla chiar lângă cabina de control a unui tun antiaerian, iar dedesubtul ei era un rezervor mare, plin cu combustibil.

Tunul din dreapta, urmat imediat de cel din stânga ale turelei Bruno se ridicară puțin, apoi întregul mecanism scoase un geamăt metalic. Turela rămase nemişcată. O lovise un singur obuz, dar se părea că fusese de-ajuns. Kroll, cuprins de nelinişte şi nerăbdare, îi pusese pe toți oamenii din departamentul lui să lucreze la mecanismul de rotire. Nu, chiar şi o încărcătură explozivă mică plasată pe uşa în spatele căreia era prizonier Hammer ar fi însemnat un dezastru. Ca şi cum ai fi aruncat o țigară aprinsă într-un butoi cu praf de puşcă.

Leitner se ferise să mai discute despre această nouă piedică, dar îşi trimisese aghiotantul, pe Theissen, să întrebe cum evoluau lucrurile. Individul nu ştia, evident, nimic despre adevăratele intenții ale amiralului. Avea să-şi transfere misterioasele cutii pe submarin, poate? Atunci, de ce trebuise să le aducă până acolo?

Îl auzi pe Gudegast în spate, evaluând efectul mării şi al vântului asupra carenei.

Îşi aminti izbucnirea lui din timpul ultimei lupte. Până atunci, fusese alt om, reuşind parcă să-şi ascundă adevărata fire din trecut.

Boțmanul se îndrepta spre teugă, făcând gesturi largi către oamenii săi. Brezinka ştia tot ce se întâmplă pe navă. Cu siguranță, şi adevărul despre Hammer.

Hechler încercă să se gândească la fată, la felul în care îl privise atunci când el îşi dezvăluise adevăratele sentimente. Ştia că n-o s-o uite niciodată. Se frecă la ochi, concentrându-se asupra parâmelor întinse, asupra valurilor care loveau tancurile submarinului.

Trebuia s-o întâlnească din nou. Era totul atât de lipsit de speranță, încât povestea lor o să se oprească acolo, ca atâtea alte mii de iubiri pe timp de război?

Şi Theil? Nelinişţit, plin de ură, hrănindu-şi disperarea mai adâncă decât orice rană. Cine avea să învingă?

Dragostea lui pentru navă, sau ura care îl măcina încetul cu încetul?

– Radar-puntea!

Ofițerii tineri priviră alarmați unii spre alții. Hechler ridică receptorul.

– Aici căpitanul.

– Avion la verde unu-cinci! Zboară de la stânga la dreapta, pe distanță mare.

O duzină de binocluri intrară în funcțiune şi un ofițer exclamă:

– Am văzut o lumină, domnule! Hechler nu-şi luă privirea de pe submarin.

– Continuați supravegherea. Nu va îndrăzni să manevreze încoace.

– A intrat în nori, domnule, zise Froebe. Părea concentrat, nimic mai mult. În unghi mort la pupa. Ținta se mişcă foarte încet. Înjură printre dinți: Iar l-am pierdut.

– Armamentul secundar, atenție! se auzi în microfon.

– Anulați ordinul! izbucni Hechler, fără să se întoarcă. Gudegast veni lângă el, şi amândoi priviră spre spatele negru, ca de balenă, al submarinului.

Cei din echipa de filmare pătrundeau unul câte unul prin trapă. Cu cât mai repede se termina transbordarea, cu atât mai fericit avea să fie comandantul.

– Poate nu ne-a reperat, domnule? întrebă Gudegast, nu prea convins.

Hechler nu răspunse. Un avion mic, la cinci sute de mile de uscat - trebuia să fie unul inamic.

Zbura cu viteză redusă. Dacă ar fi fost de pe un portavion, ar fi trebuit să fie mai rapid. Şi l-ar fi urmat multe altele, curând.

– Ba ne-a văzut, răspunse, în cele din urmă. Poate era un avion neutru. Clătină din cap. Totuşi, cred că a fost un

hidroavion. ÎI auzi pe Gudegast oftând şi continuă: Tind să cred că e de pe o navă de luptă, dar nu un portavion.

– Şi asta e ceva, chicoti Gudegast.

Theissen apăru pe punte.

– Am fost trimis să obţin informaţii.

Un avion, presupus ostil, rezumă Hechler, abrupt. Dacă amiralul doreşte să ştie de ce n-am tras în el, vă rog să-i spuneţi că prefer ca inamicul să creadă că noi *nu* l-am văzut. Privi conductele care se zvârcoleau la suprafaţa apei. Intenţionez să continui alimentarea.

– Şi-atunci ce facem, domnule? întrebă Gudegast în timp ce aghiotantul dispărea grăbit.

Hechler îşi imagina situaţia. În scurt timp, submarinul avea să dispară şi oceanul să redevină un deşert.

– Avertizaţi primul Arado să fie pregătit de lansare. Aşteptă ca navigatorul să transmită ordinul. Cred că o navă inamică - ezită - sau *mai multe* se află prin apropiere. Maximum o sută de mile, adăugă. Avionul se va întoarce la ai lui cu viteza maximă. Fără comunicaţii radio - în caz că i-am intercepta – bazându-se pe elementul-surpriză.

– Aţi înţeles astea în câteva clipe, domnule, murmură Gudegast. Vă admir foarte mult. Într-o secundă, artileria ar fi tras în el cu tot armamentul din dotare!

– De când erai copil, cărai cherestea, spuse Hechler, zâmbind. Eu fac asta tot de când eram un băieţandru. E viaţa mea.

– Avionul e pregătit, domnule?

– Daţi-i pilotului traiectoria. Vreau să găsească inamicul şi să se întoarcă.

Gudegast îl privi. Avea să fie o misiune sinucigaşă. Se bucura că nu era el cel care trebuia să ia decizia.

Hechler se gândi la vasul inamic. În cel mai bun caz, urma să apară înainte de asfinţit. Dacă însă aşteptau întăriri, ca să fie siguri că-i distrug, o să aibă destul timp să schimbe cursul navei *Prinz,* să se piardă în noapte. Radarul lor puternic reprezenta avantajul asupra englezilor.

Un lucru era sigur: deocamdată, nici o navă de luptă nu fusese semnalată în zonă. Toate erau spre Nord, protejând

convoaiele de transport şi aprovizionare, căci din ce în ce mai multe trupe aliate traversau Canalul şi se revărsau în Franța. Îşi muşcă buzele. Înspre Germania.

Deci trebuia să fie un crucişător. Dacă l-ar putea ține în loc, dacă l-ar putea ciunti fără ca *Prinz* să aibă de suferit, încă ar mai putea scăpa. O dată intențiile lor cunoscute, britanicii aveau să le taie toate ieşirile. Îşi aminti cum *Bismarck,* cea mai mare navă de luptă după *Tirpitz,* se scufundase trăgând cu toate tunurile la roşu. Dar fusese nevoie de toată Flota Mamă engleză s-o găsească şi s-o distrugă. Pofta de răzbunare nu ocolea nici un căpitan, se gândi. Nava lor soră, *Prinz Eugen,* scăpase atunci din ambuscadă: şi ei puteau s-o facă!

Îi auzi pe ofițeri pocnind din călcâie. Amiralul apăruse pe punte, cu uniforma udă de ploaie. Privi spre submarin, absent.

– Cât mai durează?

– Zece minute, domnule.

Câțiva ofițeri-boboci tresăriră când avionul țâşni cu zgomot din catapultă şi se ridică deasupra punții ca un vultur uriaş.

Hechler trase cu ochiul spre amiral. Se aşteptase la o nouă izbucnire de mânie pentru că nu fusese anunțat de lansarea avionului.

– Se duce să arunce o privire, hm? se mulțumi să mormăie Leitner.

– Se pare că va trebui să trecem la viteza maximă, domnule. Hechler îi arunca căutături scurte, fără să piardă controlai asupra navei. De cum se întunecă, voi...

– Fuhrerul ne priveşte, îl întrerupse Leitner. Nu trebuie să-i şţirbim încrederea.

Se întoarse şi părăsi puntea.

Gudegast se şterse de el pe scară, dându-şi seama că amiralul nici nu-l văzuse.

– Ce zici de asta? îi şopti lui Froebe.

– Ştie că vom lupta cum trebuie, Josef. Îi e al dracului de frică, şi la fel m-aş simți şi eu în locul lui.

Gudegast cercetă figura hotărâtă a căpitanului. Slavă Domnului că era el la comandă. Trebuia să existe o cale de scăpare. Făcuseră imposibilul, scufundaseră, bombardaseră, distruseseră, aşa cum li se ordonase. Ce rămânea de făcut?

Îşi încleşta pumnii. În câteva clipe, submarinul avea să dispară în valuri, lăsându-i singuri. Îşi dădu seama că ura toate astea. Ei, mai mult ca oricare altă parte a armatei germane, răspândiseră oroarea şi brutalitatea pe oceane. În câteva luni, călcaseră în picioare tot ce învăţaseră - codul frăţiei marinăreşti, care înainte era mai important decât orice. Lumea nu era perfectă, şi unele războaie erau inevitabile. Dar cruzimea lor nu va fi niciodată uitată. Se uită spre drapel - o împroşcătură sângerie pe albastrul cerului. Din cauza lor, intraseră cu toţii în aceeaşi oală.

– Gata de plecare, domnule. Motoarele raportează alimentarea completă.

– Transmiteţi consemnul, replică Hechler. Toate liniile - atenţie. Avertizaţi compartimentul tehnic.

Se întoarse şi privi dincolo de punte, de coşul avariat şi de steagul lui Leitner. Fie ce-o fi. El era pregătit.

*

* *

– Noul curs este zero-unu-zero, domnule.

Hechler îşi desfăcu gulerul cămăşii. Slavă Domnului, ploaia se oprea.

– Rotaţie completă.

Privi spre pupa cu mâna la chipiu, parcă salutând. Dar submarinul nu se mai zărea. De parcă nici n-ar fi fost.

Norii se mai subţiaseră. Era bine pentru oamenii de la antiaeriană, dar nu şi pentru avionul lor, oriunde va fi fost.

Simţi cum nava trepidează şi îşi închipui sala motoarelor cu cele trei discuri rotindu-se din ce în ce mai repede în jurul axurilor. Dune de spumă argintii se înverşunau împotriva blindajelor navei *Prinz.* Numai dacă...

Şeful de echipaj îi întinse un receptor.

– Aici căpitanul.

Era un locotenent din echipa de avarii.

– Aproape că am deblocat compartimentul, domnule, îi raportă el, entuziasmat, de parcă era cel mai important lucru în clipa aceea. Hammer e bine.

– Mulțumesc, spuse Hechler, zâmbind amar. Ocupați-vă de el. Scrută din nou marea, ce părea că se grăbeşte în întâmpinarea lor; aproape că simțea izbitura apei despicată de botul navei.

– Verificați turela Bruno, zise. Vreau un raport complet. Parcă râzându-şi de el, tunul ei stâng se ridică cu greutate, apoi coborî din nou.

– Uite-l şi pe lingăul amiralului, auzi o voce.

Ştiu fără să se uite că era Bauer, ofițerul de comunicații. Nimeni nu părea să-l simpatizeze, mai ales după incidentul de pe insulă.

Hechler se întoarse spre Gudegast.

– Cheamă comunicațiile şi încearcă să afli ce s-a întâmplat cu avionul nostru.

Observă că Froebe îl privea insistent, încercând probabil să-şi ghicească soarta.

Hechler se plimba nerăbdător pe punte. De la un orizont la altul, linişte şi pustietate. Asta îl făcea să se simtă vulnerabil, de parcă ar fi fost despuiat, brusc, de haine.

– Amiralul, domnule. Luă receptorul.

Ordonați?

– Am primit un mesaj important, Dieter. Părea emoționat. Direct de la Fiihrer. Germania aşteaptă lucruri mari de la noi.

Un pârâit puternic întrerupse legătura, nu înainte ca Hechler să-l audă înjurând.

– Avion, țintă verde-patru-cinci! O pauză, apoi: Anulați, sunt ai noştri.

Era şi timpul, şopti cineva răguşit. Hechler ridică brațul.

– Linişte pe punte!

Vântul fu singurul care îi ignoră ordinul.

– E lovit, murmură Gudegast.

Binoclurile intraseră în funcțiune, iar artileriştii se îngrămădiseră la balustrade, privind cerul. Apoi, cu toții

văzură tromba de fum înainte de-a zări avionul. Fumul ieşea din motorul avionului, ca o coadă lungă şi groasă. Hechler zări găurile lăsate de artileria inamică în fuzelaj. Pilotul trebuie că se aventurase prea aproape, sau fusese ajuns de armamentul principal al inamicului.

– Atenție pe punte pentru recuperarea avionului!

Muşcându-şi buzele, Hechler urmărea lupta disperată a avionului. Tot mai jos, tot mai aproape de ocean, până când îşi închipui că-i zăreşte umbra întunecată pe luciul apei.

– Informați echipa de avarie, zise. Pregătiți imediat o grupă de salvare!

Însemna să reducă viteza, poate chiar să se oprească, dar nu-i putea lăsa să se înece după tot ce făcuseră.

Pilotul semnaliza cu o lanternă de mână. Fuseseră deci atât de rău loviți, încât şi stația radio era distrusă.

Şeful semnalizărilor dădu să vorbească, dar Gudegast i-o luă înainte.

„Inamic spre nord-est." Îl priveau cu toții. „Un distrugător." Tresări când avionul aproape atinse apa, redresându-se apoi, ca o pasăre muribundă. „Două, repet, două crucişătoare inamice!"

– Avariile, domnule, anunță plat Froebe.

Hechler lăsă binoclul să-i cadă pe piept: avionul se ridicase spre cer, şovăise parcă, apoi explodase într-o enormă minge de foc.

– Nu mai e nevoie de echipa de salvare. Pământiu, Jaeger îi întinse receptorul.

Hechler privi norul de fum din care săreau bucăți de metal incandescent.

– Ordin?

Trebui să-şi îndepărteze telefonul de ureche.

– *Două* crucişătoare şi un distrugător! urla Leitner. La dracu' acum cu previziunile tale, lua-te-ar naiba!

– Aici sunt marinari, domnule! i-o tăie Hechler. Tocmai am pierdut nişte camarazi curajoşi!

– Nu îndrăzni să mă întrerupi! Führerul mi-a încredințat o misiune! Îi trânti furios receptorul.

Hechler privi spre Gudegast, zâmbind obosit:

– Nu i-a plăcut.

După câteva minute, Theil apăru pe punte cu ochii bulbucați şi abia în stare să vorbească.

Hechler se întoarse spre el, simțind că-şi pierde răbdarea.

– Sper să fie ceva urgent! Theil înghiți în sec.

– E adevărat, domnule? Tocmai mi s-a ordonat să încarc cutiile în celălalt Arado!

Hechler nu-şi găsea cuvintele, gândindu-se încă la acel ultim mesaj al amiralului. Trei nave, dar numai un distrugător. Mai era o şansă.

– Spune!

Theil încercă să fie cât mai coerent:

– Aghiotantul amiralului mi-a ordonat personal. Tocmai îi raportasem că am deschis uşa cabinei. Boțmanul şi oamenii lui au făcut-o. L-am trimis pe Hammer la infirmerie. Şi-apoi am primit ordinul ăsta!

Deodată, Hechler înțelese. Totul era aşa de simplu şi clar încât se miră că putea să rămână atât de calm.

– Atunci, execută-l, Viktor!

Ridică receptorul, aşteptându-se să nu-i răspundă nimeni. Răspunse Leitner:

– În actuala situație, nu am de ales. Nici tu. Am instrucțiuni să zbor imediat pe continent. Lupta continuă.

Hechler văzu privirile pline de uimire ale celorlalți ofițeri, tineri sau mai bătrâni. Nu le venea să creadă. Aproape că le era ruşine.

– Şi ordinele pentru mine, domnule?

– Vei lua imediat măsuri ca nu cumva să cadă în mâinile inamicului! urlă Leitner. Te vei apropia de țărm şi o vei saborda.

– Dumnezeule! murmură Gudegast. Hechler aşează receptorul şi-i ordonă lui Theil:

– Încarcă avionul şi pregăteşte-l de lansare. Îmi raportezi executarea ordinului, adăugă prozaic.

Theil îl privi disperat.

– Şi tu? Tu, dintre toți?

– Nu avem prea mult timp, răspunse grav Hechler. Nu, Viktor, eu nu, adăugă în şoaptă după ce acesta se îndepărtase.

Se îndoia că Theil îl auzise. Îşi pierduse orice siguranță. Traversă puntea şi privi avionul ridicat pe catapultă, de parcă în acea clipă ar fi fost o parte a destinului.

Auzi vocea ei pe scară şi zise:

– Fără vizitatori!

Dar Erika îl dădu la o parte pe Jaeger şi se apropie alergând.

– *Nu plec!* Mă auzi? N-o să fug pentru laşul ăla! O prinse în brațe, fără s-o privească, şi ordonă:

– Încet înainte, toate motoarele. Apoi zise: Îți ordon să pleci, încercă din nou: Ar fi trebuit să-mi dau seama, Erika: plănuia fie o reîntoarcere eroică, fie scăparea în Argentina. Îl vei duce unde vrea. O strânse la piept. Trebuie să ştiu că măcar tu eşti în siguranță!

Suspină, cu capul ascuns la pieptul lui.

– Nu, nu mă obliga s-o fac!

– Am nevoie de celălalt Arado, zise Hechler. Te rog, pleacă, draga mea. *Te rog,* oamenii mei mă privesc.

Ea se dădu înapoi; reuşea să-şi controleze bine expresia. Nu însă lacrimile care-i curgeau pe obraji. Apoi zise încet:

– Nu vei saborda, Dieter? Asta vrei să spui?

– Nu voi uita niciodată, evită el un răspuns direct. Apoi se întoarse: Conduceți-o la avion. Încercă să n-o privească în timp ce părăsea puntea. Auzi motorul avionului. Îl văzu pe Theissen cu mâna la chipiu, înțelegând îngrozit că omul pe care îl admira, poate chiar iubea, avea să fie abandonat de el ca o anvelopă uzată.

– *Radar-puntea! Inamic la orizont!*

Hechler abia auzi avalanşa de instrucțiuni ce pornise către armamentul principal. Se îndreptă spre marginea punții şi-l zări pe Theil lângă catapultă, apoi privi uimit cum Theissen se urca în cabină, în spatele fetei.

– Ce naiba!...

– Mesaj de la echipa de avarie, domnule! anunță Froebe. Uşa de la cabina amiralului s-a blocat! O pană de curent!

Hechler privi fix spre avionul strălucitor, apoi, foarte încet, îşi lăsă cascheta pe ceafă.

Cu un zgomot răguşit, aparatul se desprinse de pe catapultă, despicând cerul cu aripile argintii.

– Cu toată viteza, înainte!

Hechler urmări avionul până când acesta viră şi se îndreptă spre Vest.

– Amiralul vrea să vă vorbească, domnule, zise Froebe, crispat. Lui Hechler îi reveni în minte privirea lui Theil. Trebuie că el însuşi provocase pana de curent, pentru a-l bloca pe Leitner în cabină.

– Douăzeci tribord! Hechler îşi scoase impermeabilul şi-l îndesă într-o nişă.

– Cu tot respectul pentru amiral, am de condus o luptă. Privi din nou cerul. Avionul dispăruse. Şi totuşi, încă mai simţea trupul lipit de-al său, neliniştea ei, care era şi a lui, atunci când se despărţiseră.

– Victoria ne va aparţine tuturor, zise. Dezonoarea - numai lui! Gudegast îl privi cu gravitate. Regreta doar că nu începuse să-i facă portretul. Acum nu va mai avea timp pentru asta.

*

* *

Hechler îşi potrivi cu greu binoclul la ochi; puntea fusese cuprinsă de vibraţii.

– Menţineţi cursul zero-cinci-zero. Hechler luă receptorul pentru compartimentul motoarelor. Şefule? Aici căpitanul. Am nevoie de tot ce-mi poţi oferi.

– Pot să întreb de ce?

Stück părea absent, de parcă ar fi fost ocupat cu motoarele lui.

– Vom intra curând în luptă. Cu trei nave. Fă tot posibilul. Ezită, ştiind că Stück voia să meargă la oamenii lui. Dacă transmit ordinul...

– Ştiu, domnule. Vocea lui Stück devenise foarte sigură. Îmi trimit băieţii pe punte, fulger.

Hechler se întoarse şi îşi pipăi pulovărul gri, de pescar. Era aproape absurd, dar ar fi vrut să-şi pună o cămaşă

curată şi cea mai bună uniformă. Zâmbetul lui readuse încrederea în sufletele celorlalți. Dar, de fapt, Hechler se gândea la micul amiral. La ce-ar fi făcut Nelson.

– Distanța paisprezece mii, anunță o voce. Poziție constantă. Două crucişătoare unul lângă altul, gata să-şi dezlănțuie puterea de foc la maximum.

Comandantul le vedea de parcă ar fi fost lângă el. Distrugătorul naviga puțin în fața lor. Asupra lui aveau să se concentreze la început.

Auzi în interfon vocea metalică a lui Kroll, un mesaj din lumea de sub punte.

– Anton, Cezar şi Dora se vor concentra pe crucişătoare. Avertizați antiaeriana să se aştepte la atacuri aeriene, avioane de recunoaştere, orice.

Hechler aruncă o privire pe puntea descoperită. S-ar fi putut întâmpla să fie obligat să urce în turnul blindat de control, dar avea să rămână aici, pe cât posibil. Fusese crescut pe punți deschise, de unde puteai vedea totul. Când viețile lor se aflau în cumpănă, era vital ca oamenii să-l vadă printre ei.

– Crucişător mare la verde-unu, se auzi din nou vocea lui Kroll. Pauză, apoi: A deschis focul.

Hechler descoperi uimit că putea privi cu mult calm salva inamică explodând în mare, departe de tribord, stârnind un val greoi. Vântul bătea spre ei şi simți în gură gustul salpetrului ars. Gustul morții.

– A doua navă a deschis focul.

În spatele lui Kroll, cineva izbucnise în râs, un râs spart, aproape isteric, dar Kroll îl reduse la tăcere cu o înjurătură scurtă.

– Armamentul principal pregătit, domnule!

Hechler privi cum cele două tunuri din față încep să se învârtească, dându-le parcă cu tifla celor din turela Bruno. La pupa, celelalte turele se orientau deja după indicațiile lui Kroll. Hechler apăsă butonul de sub ecran şi, după câteva secunde, cele şase tunuri se smuciră pe afeturi. Bubuiturile transformară puntea într-o tobă uriaşă.

Alte salve inamice străpungeau marea în jurul lor, ridicând munți de apă şi spumă.

Încă o secundă până când servanții poziționară iarăşi tunurile.

– *Foc!*

Puntea se zgudui din nou, şi un nor de fum, prin care zburau fragmente de moloz, îi acoperi. Vocile din interfon se amestecau într-un cor sacadat, raportând, cerând, ordonând.

Hechler auzea replicile scurte ale ofițerilor de pe punte, ca şi cum ar fi fost ale unor roboți:

– Trimiteți brancardierii. Pompierii la compartimentul torpilelor TS. Raportați avariile şi pierderile.

– O singură lovitură, domnule, strigă Froebe. E sub control. Se ghemui când o nouă salvă şuieră pe deasupra punții şi explodă mult în spate.

– *Babord cincisprezece!*

La viteza aceea, nava părea să se răstoarne, dar vocea calmă a lui Hechler rectifică din nou cursul. Bombardamentul continua neîntrerupt; trombe gigantice de apă se ridicau în jurul navei *Prinz,* care înainta hotărâtă spre inamic, trăgând însă mai rar decât acesta. Hechler ştia că ofițerul număra fiecare salvă, asigurându-se că oamenii lui se concentrează asupra țintelor şi nu se lasă ispitiți să joace tenis cu obuzele.

– Nava din stânga - lovită direct. Cineva exclamă: încă mai trage!

O explozie uriaşă îi zgudui, şi, câteva clipe, Hechler nu-şi putu da seama dacă fusese o lovitură de răspuns. Când fumul se împrăştie, simți stropi de ploaie pe față. Bine că cerul se înnorase din nou. De-ar fi putut rezista până seara. Tresări. Două proiectile explodaseră în interiorul navei şi o bucată uriaşă din blindaj zburase pe deasupra punții, strivind câțiva marinari de la tunul Vierling. Se îndepărtă de ecran; simți gust de fiere văzând un marinar sfârtecat în două şi prăbuşindu-se peste rămăşițele însângerate ale camarazilor săi.

– *Încă o lovitură!* anunță înfierbântată vocea din interfon. Nava stângă pierde cârma!

Hechler îşi şterse faţa cu mâneca.

– Ordonați-le să se concentreze asupra crucişătorului greu din dreapta!

Kroll n-avea nevoie să i se spună de două ori, şi, parcă pentru a proba hotărârea, turela Bruno se roti greoi, fixându-se pe aceeaşi țintă ca şi geamăna ei.

– *Foc!*

Toate cele patru tunuri reculară, urmate de armamentul secundar.

– *Scurt!*

Hechler se întoarse brusc şi văzu cum Leitner, cu ochii holbați şi fără chipiu, îşi croia drum pe punte. Probabil că Theil dăduse drumul curentului şi-l deblocase. Leitner părea să nu-şi dea seama că începuse lupta; abia dacă tresări când Kroll trimise o nouă salvă, cu toate turelele.

– Trădător ticălos! *M-ai prins în capcană!* Privi în jur şi tuşi, înecat de fum. O să te rogi să mori, şi n-o să-ți facă nimeni serviciul ăsta!

Hechler se ghemui. Câteva schije brăzdaseră puntea şuierând. „Încă o lovitură". Încercă să urmărească rapoartele pe interfon; se gândi la oamenii lui, aflați la posturi sau luptându-se cu moartea.

– Nu-mi da mie lecții! urlă. Asta e nava *meal* Tu eşti trădătorul, Andreas Leitner! Îl înşfacă violent; bubuiturile obuzelor îi alungaseră orice rezervă: Ai vrut să fugi ca un iepure fricos când ți-ai dat seama că nu eşti eroul de propagandă care te credeai!

– *Căpitane!*

Jaeger îi întinse un receptor. Faţa albă ca hârtia îi era brăzdată de o dungă sângerie.

Hechler luă receptorul. Era Gudegast.

– Ar trebui să schimbăm cursul, domnule.

– Foarte bine. Închise telefonul. Straus la babord! Cârma... Alergă la compas şi şterse cu mâneca praful şi molozul. Cârma zero-unu-zero.

Aveau să pună nava inamică avariată în situația de a nu-i mai putea ataca, lăsându-l pe Kroll să se concentreze asupra crucişătorului.

– *Constant, porniți!*

Văzu tromba de apă care țâşnise chiar lângă compartimentele de la babord şi simți cum puntea se zgâlțâie violent. Încă un obuz explodase pe puntea pupei. Ca într-o scamatorie, găuri negre se ițiră pe coş, în timp ce firele radio se balansau amenințător deasupra punții.

– Cer permisiunea să inund secția şapte, domnule!

Hechler şi-l imagină pe Theil acolo, jos, înconjurat de oamenii lui, urmărind panourile de control ale căror lumini indicau una după alta secțiile lovite sau care aveau nevoie de ajutor.

Armamentul principal fusese orientat aproape de-a lungul navei, dar fumul şi depărtarea ascundeau duşmanul.

Hechler se agăță de o balustradă, încercând să vadă ceva prin norul de fum. Prin minte îi treceau gânduri fugare. Erika avea să fie în siguranță. Cinci sute de mile erau o joacă pentru ea. Ar fi vrut să-i strige numele atât de tare încât să-l audă. Un ultim strigăt.

Nava se cutremură şi de sub puntea imediat vecină armamentului secundar izbucniră flăcări. Marinarii fugeau de la posturile lor, unii purtând extinctoare, alții urlând cuprinşi de flăcări.

– O breşă! Vocea aproape se topi. *Două lovituri!* Hechler se aplecă peste balustradă, aşteptând ca fumul să se risipească. Îşi ținu respirația ca să nu se sufoce; trebuia să vadă, să ştie.

Binoclul îl ajută să întrezărească o imagine cețoasă ca dintr-un film uzat. Crucişătorul inamic era în flăcări de la pupa până la puntea principală; turelele din față erau scoase din luptă, țevile tunurilor ori fuseseră smulse, ori se ridicau neputincioase spre cer.

– Pompele absorb infiltrațiile de la pupa, domnule! strigă cineva.

– Răniții au fost strânşi şi duşi jos!

Şi-l imagină pe Stroheim, cu mâinile roşii de sânge, supraveghind prin ochelarii săi cu ramă de aur mulțimea răniților. Imaginația îl ducea atât de departe, încât asocie scenei muzica lui Händel, de pe unul dintre discurile prăfuite ale chirurgului.

Încă un obuz explodă jos, sub punte, şi schijele se înfipseră scrâşnind în blindajul mai subțire de lângă uşă. Doi semnalizatori se prăbuşiră fără un geamăt, iar Froebe se agăță de compas, în agonie, încercând cu disperare să respire. O rană în formă de stea îi sfâşie pieptul. Hechler se duse la el, dar Froebe muri chiar înainte să se prăbuşească.

– Ia-i locul, Jaeger! strigă. Îl zgâlțâi violent pe tânărul ofițer, încă-i putem bate pe englezi! Mişcă-te!

Văzu neîncrederea întipărită pe fața lui Jaeger şi-şi dădu seama că arăta mai degrabă ca un nebun, nicidecum ca un căpitan normal şi sigur pe el. Dar vorbele lui avură efect: îl auzi pe Jaeger cum transmitea ordinele de manevrare, cu o voce calmă, care parcă nu era a lui.

Între două explozii se auzi în interfon vocea lui Kroll:

– Ambele crucişătoare şi-au pierdut direcția, domnule. Să atac distrugătorul? Navighează pe direcția roşu-patru-cinci!

Hechler îşi şterse fața încordată. Nu ştia dacă de sudoare sau de ploaie, dar nici nu-i păsa. Distrugătorul avea să protejeze celelalte nave. Nu mai reprezenta un pericol. La căderea nopții... Se clătină; oamenii se ghemuiseră din nou; aerul fusese iarăşi sfâşiat de o salvă de proiectile.

O clipă, Hechler se gândi că un alt crucişător se apropiase fără să fie detectat. Ştia că era imposibil. O salvă şi mai compactă se abătu asupra navei; proiectilele explodau între punți, spulberând telemetrele şi catargul principal într-un nor de oțel şi flăcări.

Croindu-şi cu greu drum spre partea cealaltă, Hechler se aştepta să simtă durere. Îşi luă binoclul de la ochi. Ştia răspunsul: pata albă de pe hartă, pe care nici măcar instrumentele lui Kroll nu o prevăzuseră.

Distrugătorul zigzagase printr-un nor de fum, deşi era deja destul fum de la explozii şi incendii, şi trăsese o salvă în plin asupra navei *Prinz.* Îl cuprinse o tuse dureroasă. Era

un crucişător uşor, a cărui putere de foc nu le putea face rău decât dacă reuşea să se apropie mult de ei. Celelalte două nave se ocupaseră de asta. Încă o salvă, şi obuzele ciuruiră totul, de la coş până la dunetă.

Hechler îşi încleşta mâinile pe balustradă; simţea cum vlaga se scurge din motoare, în ciuda încercărilor lui Stück de a menţine puterea constantă.

Gudegast apăru pe punte şi strigă:

– Camera motoarelor vrea să reducem viteza, domnule!

– *Jumătate înainte!*

Hechler văzu cum cele două turele se învârtesc, ezită şi deschid focul, izbite apoi de valul stârnit de deflagraţie.

De la turelele secundare nu veni nici o replică. Ultima salvă inamică le zdrobise.

– *O lovitură!*

Crucişătorul uşor se retrăgea în spatele perdelei de fum, şi o limbă de foc i se prelingea pe punte, ca un spirit al răului.

– Spuneţi-i ofiţerului artilerist...

Hechler îşi şterse ochii şi se holbă la postul de control al tirului. Fusese sfărâmat, strivit ca o cutie de bere, presărat cu găuri, în ciuda blindajului gros.

– Transferaţi controlul tirului!

Privi îngrozit cum pete negre se lăţesc pe cupola de fier a lui Kroll, de parcă întregul post ar fi sângerat. Şi chiar aşa era.

În interiorul navei, oamenii bâjbâiau prin întuneric, reţelele electrice cădeau, culoarele erau invadate de un fum înecăcios. Alţii se înghesuiau cu disperarea morţii împotriva uşilor etanşe, care aveau să rămână închise pentru totdeauna. La infirmerie, Stroheim lăsase receptorul în furcă şi strigă:

– Începeţi evacuarea răniţilor pe punte!

Fumul ajunsese până acolo, strecurându-se prin coridoare şi hublouri ca o ameninţare înspăimântătoare.

Adânc, în corpul navei, Stück stătea şi-şi privea oamenii cum aleargă încovoiaţi prin aburul uleios, ca nişte păcătoşi în Iad. Cele trei roţi masive încă se mai învârteau, dar

trebuia să le încetinească şi mai mult. Asta avea să fie sfârşitul? Aşa? se întrebă. Simți carcasa navei zguduindu-se sub explozia obuzelor. Până şi podeaua era fierbinte şi ar fi vrut să cheme pe cineva în ajutor. De câte ori încerca, durerea agoniei îi răscolea trupul ca pe un muşuroi de furnici. Căută să-şi mişte picioarele: nu simțea nimic.

Cineva se aplecă deasupra lui. Era subofițerul cu părul ras, Tripz. Reuşi să-şi aşeze brațul pe umărul lui, dar, când o pală de vânt împrăştie fumul, se aplecă şi mai mult. Nu rămăsese mare lucru din partea inferioară a corpului lui Stoecker, şi voia să-i ascundă acea oroare lui Tripz.

– Am reuşit, Hans! horcăi. Tot aurul şi bijuteriile! *Am reuşit!* Vom fi bogați!

Un obuz lovi suprastructura punții, aruncând ici-colo bucăți de tablă, ca pe nişte frunze moarte.

– Eu... eu... n-am vrut... să... scânci Stoecker.

Îl îmbrățişa plângând pe celălalt. Privirea i se înceţoşa şi nu văzu schija care se înfipsese în spatele lui Tripz, ucigându-l.

Stoecker se întinse pe podeaua de fier. Durerea îl părăsi când îi apăru în fața ochilor chipul mamei, apoi fata aceea... încercă să-i spună numele, dar efortul era prea mare, aşa că muri.

Pe punte se aflau mai multe cadavre decât marinari vii, şi Hechler îşi privi hainele, aşteptându-se să vadă sânge pe ele.

Rămăsese neatins, probabil ca să sufere cel mai mult. Gudegast se ridică de sub un pupitru, cu barba plină de praf şi vopsea. Privi în jur ca un urs căzut în capcană.

Hechler auzi în receptor vocea lui Theil:

– Vino sus, Viktor, îi zise. Predă comanda adjunctului. Se întoarse şi-l văzu pe Leitner proțăpit în mijlocul punții.

– Unde e Theissen? urlă acesta.

– În avion, ca şi cutiile tale!

Hechler se miră că mai găseşte puterea să-i răspundă.

Leitner scoase un săculeț de pânză şi-l scutură furios.

– *Astea* sunt ale mele! Tot ce-a mai rămas! Cineva mi-a desfăcut cutiile, lua-te-ar naiba! Azvârli săculețul într-o

baltă de sânge pe care vibrațiile motoarelor o făceau să tremure, de parc-ar fi încercat să supraviețuiască. *Vezi?*

– Deci totul s-a pierdut? se auzi Hechler întrebând.

– Nu chiar, ticălosule!

– Scoase revolverul cu un gest de scamator, iar Hechler înțelese că nu mai are timp să se ferească.

În jurul lui, oamenii mureau sau aşteptau să moară. Din cauza unora ca Leitner. Se simți deodată scârbit, trădat. Nu era de mirare că Leitner nu i-ar fi putut înțelege niciodată idealurile, dragostea pentru navă, loialitatea.

O voce sparse tăcerea:

– Torpile la babord!

Exploziile izbucniră una după alta, părând că nu se mai termină.

Hechler văzu ca prin ceață cum totul se sfărâmă în jurul lui, cum echipamentele grele se desprind din podea şi se prăbuşesc cu zgomot prin carena dintre punți.

Simțea cum îşi pierde cunoştința, dar încerca din toate puterile să reziste, doar atât cât trebuie.

Crucişătorul uşor se aventurase din nou în apropiere şi îşi azvârlise torpilele, apărat de focul de baraj al celorlalte două nave.

Fără să asculte nici un raport, ştiu că fusese o lovitură mortală. Puntea se înclină, iar morții începură să se mişte, de parcă prinseseră viață.

Gudegast răzbătu până la el. Îl privi cu ochii strălucind şi exclamă:

– Credeam că v-ați dus!

Hechler se agăță de umărul uriaşului. Cât timp fusese leşinat? Nu-şi amintea nimic de după explozia torpilelor.

Amiralul zăcea pe o parte, cu un rânjet sinistru pe figura înțepenită. O mână îi rămăsese încleştată pe revolver. Cealaltă era întinsă ca o gheară spre rămăşițele comorii pierdute. Gudegast îl ajută pe căpitan să se aşeze pe un scaun.

– E mort, domnule?

Privi fața neliniştită a lui Hechler. Nu avea rost să mai adauge că văzuse o gaură de glonț în spatele lui Leitner.

Probabil cineva îl doborâse atunci când îndreptase pistolul asupra căpitanului. Apoi, torpilele le spulberaseră şi ultima speranță.

– Inamicul a încetat focul.

Era Jaeger, cu o batistă însângerată lipită pe frunte. Hechler auzi strigătele marinarilor de pe punte şi Gudegast îi spuse:

– Când am crezut că ați…

Le-ai ordonat să evacueze puntea inferioară? Gudegast încuviință îndurerat.

– Îți mulțumesc, Josef. îți mulțumesc *mult.*

Oare eu aş fi făcut asta? se întrebă. Ar mai fi fost şi alți marinari de-ai mei sortiți pieirii? N-avea să ştie niciodată.

Podeaua se legănă puternic, iar masa hărților se prăbuşi în bucăți.

– Voi da semnalul, domnule. Hechler scutură din cap.

– Nu. Lasă-mă pe mine. Eu trebuie s-o fac.

Hechler se apropie de geam şi zări pentru prima oară crucişătorul inamic. Incendiile fuseseră stinse, turelele erau îndreptate spre *Prinz.* Încet, încet, nava se apleca.

Hechler ridică brațul spre cei din jurul său.

– Abandonați nava!

Încercă să le ureze noroc, dar cuvintele i se opriră în gât, şi-l auzi pe Gudegast murmurând:

– Să mergem, domnule. Încă mai avem nevoie de dumneavoastră.

Hechler căută să se ridice. Sprijinit de balustradă, îşi dădu seama că nu se uita spre inamic, ci drept în jos, la apa murdară. Gunoaie, bărci distruse, cadavre şi supraviețuitori, unii dintre ei străduindu-se să calce apa pentru a vedea cum se scufundă crucişătorul inamic.

Hechler simți că ajunsese în apă, iar plămânii parcă îi luaseră foc; mâini hotărâte îl înşfăcară, trăgându-l într-o barcă supraîncărcată.

– E căpitanul! strigă cineva.

Hechler îşi sprijini brațul pe umărul lui Gudegast şi-l auzi şoptind:

– Hai, bătrânico, ține-te bine!

Un urlet de nedescris, plin de durere, izbucni când, parcă deodată grăbit, *Prinz Luitpold* îşi ridică elicele înțepenite şi se scufundă.

Hechler se săltă cu greu în picioare, privind vârtejul de apă acoperită de ulei şi gunoaie, ultimul semn lăsat de *Prinz.* Erau încă departe de casă.

Dar cei care supraviețuiseră aveau să-şi aducă aminte şi să povestească de *Prinz* mulți ani de-atunci încolo.

Îşi înălță privirea spre primele stele apărute pe cer. Piratul de Fier. Legenda.

EPILOG

Trenul înainta foarte încet, îngreuiat parcă de masa de oameni înghesuiți ca sardelele pe coridoare şi în compartimente. Hechler se bucură că reuşise să găsească un loc la fereastră, deşi cerul era atât de întunecat, încât nu vedea mare lucru prin sticla cenuşie.

Îi venea greu să creadă ca ajunsese aproape la capătul călătoriei, că trenul lung şi supraaglomerat pătrundea deja în suburbiile Hamburgului.

Prinz Luitpold îşi începuse viața în acest port. Totul părea acum atât de departe. Îşi privi tovarăşii de călătorie, cei mai mulți îmbrăcați în uniforme gri, aidoma culorii trenului, obosiți, înăcriți, strângându-se laolaltă pentru a se încălzi.

Era pe la prânz, dar ar fi putut la fel de bine să fie seară, gândi el. Iarna se înstăpânise peste pământ. Tresări. Gândurile se întorceau din nou în trecut, răscolindu-l ca pe o rană încă necicatrizată. Trecuse un an de la acea zi în care *Prinz* se scufundase în apele Atlanticului de Sud. Atâtea chipuri familiare pieriseră o dată cu el. Prea multe.

Supraviețuitorii fuseseră adunați pe o navă britanică, iar Hechler se trezise la bordul crucişătorului *Pallas,* cel de pe care se trăsese salva de torpile fatală.

Ciudat, dar nu simțise la învingători nici un fel de sentiment de triumf. Mai degrabă era vorba de uşurare. Aflase episoade din confruntarea finală, cum fusese ucis comandorul britanic de prima salvă trasă de *Prinz,* hotărârea neozeelandezului de a continua atacul împotriva unui inamic covârşitor.

Căpitanul fusese separat de oamenii săi, apoi de cei mai mulți ofițeri. Ştia că unii dintre ei muriseră în ultimele momente ale luptei. Kroll, dirijându-şi tunurile, taciturnul Stück, murind aşa cum trăise, în mijlocul motoarelor sale, lovit, ca şi oamenii săi, de torpile.

Hechler reuşise să rămână cu Gudegast, chiar şi după ce fuseseră transferați pe o navă de transport rapidă, cu escortă armată, care îi dusese în portul Liverpool.

Îl mai văzuse şi pe Jaeger, dar, o dată ajunşi în Anglia, acesta fusese trimis într-un lagăr de prizonieri din Sud.

Gudegast îi povestise când îl văzuse ultima oară pe Theil. În timp ce clipele navei erau numărate, iar marinarii fugeau din fumul şi flăcările ce cuprinseseră punțile, câțiva îl văzuseră pe Theil mergând în direcție opusa, aparent spre cabina lui. Hechler întrebase dacă părea grăbit. Poate încerca să recupereze vreun obiect de valoare din cabină, înainte de a părăsi nava, ca toți ceilalți. Gudegast scutură din cap.

– Spuneam că mergea, pur şi simplu. De parcă ar fi avut tot timpul din lume.

O cale de scăpare. Să rămână cu nava pe care o iubea, şi pe care era gata s-o piardă. Niciodată n-aveau să ştie ce se întâmplase cu adevărat.

Hechler se gândi la lunile de prizonierat. Zâmbi amar. „În sac", cum spuneau britanicii. Lagărul era în Scoția, un loc mohorât şi pustiu, unde majoritatea prizonierilor erau căpitani de U-boat-uri scârbiți de viață.

Fusese interogat de câteva ori, la sosire şi mai târziu, de ofițerii în civil care, i se spusese, erau de la serviciul de informații al Marinei.

Îi puseseră întrebări legate mai ales de incidentul de la St. Jorge şi dacă el considera că, în calitate de căpitan, era singurul responsabil de uciderea mecanicului civil. Bauer era, probabil, singurul care ştia adevărul întreg, dar fusese făcut bucăți, împreună cu restul echipei, în timpul luptei.

După asta, nimeni n-a mai fost interesat de el. Gudegast era o companie plăcută, care, atunci când nu-l însoțea în plimbările de-a lungul gardului de sârmă, se ocupa cu schițele şi tablourile sale. Obținea toate materialele de care avea nevoie, oferindu-se să facă portretele paznicilor. Era un aranjament reciproc avantajos.

Apoi, într-o zi, Gudegast, primi ordin de transfer într-un alt lagăr, în Sud. Fusese o despărțire tristă, dar deloc sentimentală. Trecuseră prin prea multe împreună.

Uriaşul îşi scărpinase barba.

– Înapoi pe mare. E tot ce ştiu să fac.

Înainte de a pleca, îi dăduse lui Hechler un sul de cartoane.

– Pentru ea, zise pe un ton ciudat. O veți reîntâlni, nu vă fie teamă.

Apoi, se alăturase grupului care părăsea mărşăluind lagărul, iar Hechler salutase fără să ştie de ce.

Urmaseră aşteptarea şi răbdarea. Crăciunul, copiii din partea locului cântând colinde dincolo de gardul de sârmă. Unul dintre ofițerii de pe un U-boat se omorâse imediat după aceea. Hechler se izolase şi mai mult de ceilalți. Îi păreau străini. Războiul lor nu fusese şi al lui; şi-ar fi dorit ca Gudegast să fie cu el.

Primise vestea sfârşitului războiului în Europa cu sentimente amestecate. Timpul părea că stă pe loc, şi totuşi se temea de momentul în care avea să fie liber.

Îi scrisese Erikăi Franke de câteva ori la cele două adrese pe care i le lăsase, dar nu primise nici un răspuns.

Capul i se clătina în ritmul trăncănitor şi monoton al roților; privea pe fereastră, la mormanele acoperite de zăpadă. Văzu uniformele kaki ale soldaților britanici care conduceau câteva tractoare, înconjurați de o armată de muncitori germani. Înțelese îngrozit că acele mormane erau tot ce mai rămăsese din clădiri, din străzi întregi, acoperite acum de albul primei zăpezi din acea iarnă amară.

– Aproape-am ajuns! Casă, dulce casă! zise cineva.

Nimeni nu-i răspunse. Un căpitan de infanterie îşi ştergea ochii cu o batistă soioasă, iar altul încerca să-şi aranjeze regulamentar haina zdrențuită. Casă? Nu rămăsese prea mult din ea.

Hechler îşi băgă mâna în buzunar, parcă pentru a se asigura că neprețuita lui pipă se mai afla încă acolo. În cealaltă mână avea cadoul de la Gudegast. Era un mic

portret al său, având drept fundal nu puntea crucişătorului, ci o stâncă din nordul Scoției. Tipic pentru Gudegast, gândi.

Văzând că trenul intră în gară, simți cum i se contractă stomacul. Şi aici totul părea distrus, acoperişul peronului fiind sfâşiat şi lăsând să pătrundă lumina cenuşie a zilei.

Simți în jurul lui o tensiune nouă. Cei mai mulți soldați abia fuseseră eliberați. Mulți se întorceau de pe frontul rusesc, figuri fantomatice, stăpânite de disperare, rar vorbindu-şi unul altuia. Cu o ultimă smucitură, trenul opri, iar pasagerii se răspândiră pe peron, la început abia mişcându-se, apoi cuprinşi brusc de un sentiment vecin cu panica.

Ici-colo apăreau semnele ocupației. Indicatoare în limba engleză, chipiurile roşii-strălucitoare ale poliției militare, cele kaki şi albastre, voci şi accente pe care Hechler învățase să le deosebească cât timp fusese „în sac" .

Privi spre bariera de după masa de soldați germani întorşi din prizonierat. Poliție, militară sau nu, un mareşal britanic fumând pipă şi pălăvrăgind cu un prieten. În spatele lor, un zid compact de capete. Şovăi, cu inima bătându-i agitat. Asta era libertatea? Unde-i era curajul?

Un marinar german singuratic, cu panglicile atârnându-i din chipiu în vântul rece, scăpă din mână un pachet, iar Hechler se aplecă şi-l ridică.

– Ține!

Marinarul se întoarse surprins.

Hechler îi dădu legătura şi se holbară unul la celălalt ca doi străini. Apoi, omul schiță un zâmbet şi îi strânse mâna. Salutul militar, ca şi războiul erau pentru amândoi de domeniul trecutului.

*

* *

Erika Franke stătea lângă una dintre grinzile masive care susțineau rămăşițele acoperişului gării şi privea trenul oprindu-se. Era al treilea în acea zi, iar mâinile şi picioarele îi înghețaseră bocnă. Sau poate să fi fost blestemata de nesiguranță? Cu fiecare tren care-şi revărsa încărcătura de

soldaţi disperaţi şi nerăbdători urmărise reacţiile mulţimii, compusă mai mult din femei, în mijlocul căreia aştepta. Privi spre tablourile care odată afişau cele mai punctuale trenuri ale Reichului. Acum erau acoperite de sus până jos cu fotografii, unele mari, altele cât pozele de paşaport. Fiecare avea o adresă şi un nume. Ca un cimitir.

În timp ce primii soldaţi se apropiau grăbiţi de porţile peronului unde aştepta cordonul poliţiei militare, văzu cum câteva femei se năpustesc înainte cu mâinile întinse, arătând sărmanele fotografii tuturor militarilor.

– Fiul meu, l-ai văzut?

Apoi altuia.

– A fost în regimentul tău! Trebuie să-l fi cunoscut pe soţul meu! Îşi şterse ochii, încercând să nu piardă din ochi scena.

Un tânăr locotenent din Marina Regală o întrebă:

– S-a întâmplat ceva, Fraulein? Am o maşină afară, dacă...

Clătină din cap şi răspunse politicos:

– Nu, mulţumesc.

O femeie într-o haină uzată, cu două fotografii în mână, îşi croi drum prin cordonul poliţiştilor, punând aceeaşi întrebare. Soldatul o dădu la o parte; nici măcar nu se uită la el. Părea jenat, temător să nu recunoască vreun camarad pe care-l lăsase în noroi, împreună cu alte milioane.

Fata privi spre următorul val de oameni care pătrundea pe poartă. De data asta nu erau mulţi marinari. Mâine avea s-o ia de la capăt.

Îşi aminti de scrisorile lui, pe care le găsise legate într-un pachetel când se întorsese, în fine, acasă. Totul era acum ca un vis, zborul ei spre Argentina îi părea ireal. Se gândi la momentul când coborâse din carlinga avionului pe o pistă secundară. Avea sentimentul unei pierderi. Chiar atunci când funcţionarii Legaţiei germane care deschiseseră cutiile nu găsiseră în ele decât cioburi de sticlă colorată, ea nu se gândi decât la Hechler, la fiecare clipă care îl îndepărta şi mai mult de ea, ducându-l probabil spre moarte.

Aghiotantul lui Leitner făcuse o criză de isterie văzând păcăleala. Îl auzise strigând numele unui subofițer, Hammer parcă. Oricine era, trebuie să fi devenit un om foarte bogat, dacă se mai afla în viață.

Femeia cu fotografiile se împinse înainte.

– Vă rog, domnule! Spuneți-mi, vă rog! Mi-ați văzut cumva băieții?

Bărbatul se opri şi luă fotografiile. Fata simți că inima i se opreşte-n loc. Era Hechler. Îl privi intens câteva secunde infinit de lungi, fără să se mişte, încercând să absoarbă fiecare detaliu.

Cutele din jurul gurii i se adânciseră şi pete cenuşii îi brăzdau părul. Purta pe sub haină acelaşi pulover pescăresc. Părea imun la frig.

– Îmi pare rău, draga mea, zise Hechler încet, nu i-am văzut. Dar nu-ți pierde speranța...

Ridică privirea, o văzu şi o cuprinse în brațe în următoarea secundă. Uită de femeia din spate, care-l contempla ca pe un vrăjitor. Nici unul dintre ei nu ştia cât timp au stat îmbrățişați.

– Trebuia să fie trenul cel bun, şopti ea.

Îi trecu mâna peste față parcă pentru a se asigura că era real. Văzu gaura din partea dreaptă a vestonului, unde stătea o dată vulturul nazist, apoi privi strălucirea albastră din ochii lui.

– Ştiam că am să te găsesc, mica mea pasăre, zise el... Cumva... Câțiva soldați britanici îşi luau zgomotos rămas-bun de la camarazii care plecau acasă cu trenul...

Hechler o cuprinse pe după umeri şi porniră prin ninsoarea răzleață. Se întoarse şi privi spre englezii care aclamau plini de veselie. Apoi o strânse mai tare şi zise:

– Ca şi ei, ne întoarcem acasă.

CUPRINS

Vieți fermecate
Fețele războiului
Bun-rămas
Siguranță maximă
Funcția are avantajele ei
Neprevăzutul
Consecințele
Epave plutitoare
Punct de vedere
Mai presus de datorie
Adevărul poate să aştepte
Îndoieli
Revelații
„Auf wiedersehen…”
La pândă
Semnalul
Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte
Nici o scăpare
Ultimul ordin
Epilog

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: GABRIELA TARTA
Apărut 1999, Bucureşti
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, Bucureşti

Printed in Romania
Tipografia
Fed Print SA
O Societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu. Nr. 31, sector 5.
Bucureşti ROMÂNIA Telefon 335 93.18: 335.97.47 Fax
337.33.77

[1] Cablu - unitate de măsură pentru lungimi, egală cu a zecea parte dintr-o milă marină, adică 185,2 m (n. tr.)

[2] Căpitan de marină (lb. germană, în original) (n. tr.).

[3] Căpitan de fregată (lb. germană, în original)(n. tr.)

[4] Locotenent de marină (lb. germană, în original)(n. tr.)

[5] Denumire dată primului război mondial (n. tr.).

[6] Căpitan de corvetă (lb. germană, în original) (n. tr.).

[7] Ambarcaţie care serveşte la transbordarea unor materiale sau mărfuri de pe o navă ce nu poate acosta în raza portului (n. tr.).

[8] Contraamiral (lb. germană, în original) (n. tr.).

[9] *Frogs,* în original - denumire peiorativă dată francezilor (n. tr.)

[10] Royal Air Force - aviaţia militară britanică (n. tr.).

[11] Căpitan locotenent - căpitan de rangul III (în Marină) - lb. germană, în original (n. tr.).

[12] Vas de categoria a II-a (n. tr.).

[13] Hans Christian Andersen - scriitor danez, maestru al literaturii pentru copii (1805-1875) (n. tr.).

[14] Spaţiu de punte neacoperit, situat la pupa sau la centrul ambarcaţiunilor mici, pe care se găsesc banchete pentru călători sau pentru echipaj (n. tr.)

[15] Denumirea flotei engleze in primul razboi mondial (n. tr)

[16] Banc de nisip in partea centrala a Marii Nordului, la est de coastele Marii Britanii

[17] Galon – unitate de măsură pentru volum (1 UK gal. =4,546 litri; 1 US gal. = 3,785 litri) (n. tr.)

[18] Initialele cuvintelor Her Majesty's Ship – Nava a Majestăţii Sale (n. tr.)

[19] Distinguished Service Order – distincţie militara britanica (n. tr.)

[20] Denumire peiorativă dată soldaţilor germani (n. tr.)

[21] Jumătate de cart - de la ora 16 la 18 si de la 18 la 20 (n. tr.)

[22] Instrument cu care se măsoară viteza de deplasare a unei nave şi distanţa parcursă (n. tr.)

[23] Steam Ship (navă cu aburi) (n. tr.)

[24] Royal Navy (n. tr.)

[25] Stradă şi cartier al ministerelor în Londra; familiar, semnifică guvernul (conducerea) Marii Britanii (n. tr.)

[26] Domn (lb. Germana, în original) (n. tr.)

[27] Marina de război germană (lb. germană în original) (n. tr.)

[28] Evoluţie a unui avion în zbor orizontal, care constă dintr-o rotaţie a acestuia în jurul axei

[29] Sabordaj – scufundare intenţionată a unei nave de către propriul echipaj pentru a evita capturarea ei de către inamic (n. tr.)

[30] Matisire – înnădire a doua capete de parâmă prin împletirea după anumite reguli a şuviţelor din care sunt formate (n. tr.)